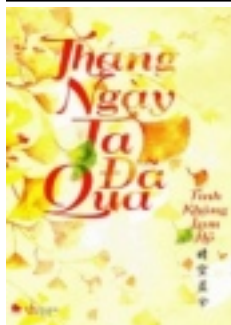

Tháng Ngày Ta Đã Qua

Contents

Tháng Ngày Ta Đã Qua	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	12
3. Chương 3	18
4. Chương 4	27
5. Chương 5	37
6. Chương 6	45
7. Chương 7	55
8. Chương 8	65
9. Chương 9	75
10. Chương 10	85
11. Chương 11	96
12. Chương 12	108
13. Chương 13	117
14. Chương 14	126
15. Chương 15	134
16. Chương 16	143
17. Chương 17	152
18. Chương 18	161
19. Chương 19	167

Tháng Ngày Ta Đã Qua

Giới thiệu

Câu chuyện tình yêu đẹp đẽ mà tàn khốc. Trữ thương cứu người là đánh giá của Thẩm Trì về nghề n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thang-ngay-ta-da-qua>

1. Chương 1

“Hoặc là, nỗi nhớ ấy bắt đầu từ khi cô phát hiện ra, bao năm nay mình luôn được anh che chở.

Hoặc là, nỗi nhớ ấy bắt đầu từ những hiểm nguy không ngờ đến.

Cũng có khi, nỗi nhớ ấy bắt đầu từ giây phút anh xuất hiện trong gương.

Cô phát hiện, thực ra, mình luôn nhớ anh.”

Mở đầu

Rạng sáng một ngày tháng 7 năm 2010.

Cuối cùng, cô cũng tỉnh lại sau cơn hôn mê. Ánh trắng vàng vạc trắng xóa chiếu xuống cửa sổ như những mảnh bạc vụn rắc đầy trên nền đất.

Có người lặng lẽ đứng ở góc phòng bệnh, không biết đã bao lâu rồi. Cô vừa khê cử động, đối phương lập tức cảm nhận được ngay, bước đến cất tiếng: “Thăm phu nhân, chị tỉnh rồi, để tôi đi gọi bác sĩ.”

Cô có chút mơ hồ, sau đó mới nhớ ra vụ tai nạn xe trước đó, “... Đợi đã”, giọng nói như mắc nghẹn trong cổ họng, cô phải cố gắng lắm mới cất lên lời, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chị bị tai nạn xe.”

“Tôi hỏi... tôi bị thương ở đâu?”

“Nào bị chấn động nhẹ”, đối phương bỗng dừng lại, có vẻ do dự, mãi sau mới nói tiếp, “Không có gì đáng ngại lắm!”

Tim cô chợt lạnh toát, “Đứa bé đâu? Có phải tôi đã có thai không?”

“Đúng vậy.”

Hóa ra, cuộc nói chuyện loáng thoáng mà cô nghe thấy trên bàn phẫu thuật lúc trước không phải là một giấc mơ.

Cô nhắm mắt lại, trong nháy mắt, dường như cơ thể bị rút cạn sức lực. Sức lực trong cơ thể cô cũng ra đi theo sinh mạng bé nhỏ đó rồi.

Phòng bệnh im lặng như không gian ngừng trôi. Thị lực của người đàn ông trẻ khá tốt. Trong không gian tối như vậy, anh vẫn có thể thấy rõ thần sắc thảm hại của cô lúc này. Vì thế, anh không dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ đứng yên một chỗ.

“Anh ấy đâu?”, cô bỗng khê hỏi.

Người đàn ông không tránh khỏi ngỡ ngàng, trả lời, “Bên ngoài.”

“Tôi muốn gặp anh ấy.”

“Vâng.”

Khi cánh cửa phòng một lần nữa bị đẩy ra, cô mới bắt đầu mở mắt.

Thực ra, cô vốn không cần nhìn cũng biết, đó là tiếng bước chân của anh, khê như vậy, nhẹ nhàng như vậy, nhưng cô vẫn có thể nhận ra ngay.

Cũng không biết từ bao giờ, ánh trắng đã dần bị mây phủ kín, anh mặc chiếc quần màu đen, chỉ đứng đó không nói một lời, cách giường bệnh không quá xa cũng không quá gần, dường như đang hòa mình vào màn đêm đen đó.

Cô không thấy rõ nét mặt của anh, chỉ cảm thấy không khí có chút ngột ngạt. Anh luôn có bản lĩnh này, dường như lúc nào cũng có thể gây ảnh hưởng đến người bên cạnh.

Từ khi anh bước vào phòng, dường như có bàn tay to lớn bịt chặt lấy miệng cô, nhưng cô vẫn phải lên tiếng: “Anh có thể tha cho Lâm Liên Thành không?”

Cô đợi rất lâu, nhờ chút ánh sáng yếu ớt mới nhận ra môi anh khê mấp máy, nhưng giọng lại mĩa mai lạnh lùng: “Canh ba nửa đêm, vợ tôi ở bên hẳn, sau khi tai nạn tỉnh lại, câu đầu tiên lại là cầu xin cho hẳn sao?”

Thực ra cô hơi mệt, đầu vẫn nặng trĩu, giọng nói cũng yếu ớt không ra hơi: “Em và anh ấy không còn quan hệ gì từ lâu rồi. Nếu không phải anh cứ sai người ép anh ấy dừng xe...”

Cô vẫn chưa nói dứt lời thì đã nghe thấy tiếng anh khê cười trong bóng tối, tiếng cười cực kỳ mĩa mai.

Cô cũng cảm thấy mất hứng, dừng lại rồi mới khê nói: “Con...”

“Không còn nữa rồi”, anh nhìn cô chằm chằm, bình thản đáp như chẳng có chút cảm xúc gì.

Thực ra, sau khi ca phẫu thuật cấp cứu kết thúc, anh luôn đứng trong phòng bệnh. Đây vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô. Anh đã ngủ người trong bệnh viện gần như cả đêm nhưng lại là lần đầu tiên mặt đối mặt với cô.

Cô lặng lẽ nằm yên trên chiếc giường bệnh hẹp như vậy, sắc mặt trắng bệch và yếu ớt, tuy đã đắp chăn lên người nhưng vẫn thấy được dáng vẻ có phần mỏng manh.

Thị lực anh cực kỳ tốt, trong khoảng cách xa và tối như vậy nhưng anh vẫn trông thấy hàng mi của cô sụp xuống mang vẻ đau buồn dễ thấy. Cô thật sự đang rất đau khổ.

Bao năm nay, anh chưa từng thấy dáng vẻ cô như vậy, cô độc, bơ vơ, đáng thương vô cùng, giống như một đứa trẻ cần có người chăm sóc, khóe mắt ánh lên giọt nước lấp lánh trong bóng tối.

Cô rất ít khóc, từ khi quen nhau, số lần anh thấy cô khóc cực kỳ hiếm hoi.

Hai tay tút túi quần, hơi thở anh nặng nề siết chặt nhưng vẫn không thể nhận ra giọng anh vui mừng hay tức giận: “Em cầu xin quá sớm đấy. Sao em không nghĩ, có thể Lâm Liên Thành đã chết trong vụ tai nạn xe rồi?”

Anh vừa dứt lời, cô liền hoài nghi ngước mắt lên, hơi thở cũng như ngưng đọng.

Giọng nói lấp lửng như vậy, là vì đối với người đàn ông này, sự sống chết của một người là chuyện hết sức bình thường, thế nên, nhất thời cô không thể phân biệt được thật giả.

Nhưng thấy cô sốc như vậy, anh lại cười giận dữ: “Xem ra em thật sự lo cho anh ta.”

Cô không lên tiếng, mí mắt mệt mỏi khê sụp xuống.

“Nghe nói vợ chưa cưới của Lâm Liên Thành đã không quản đêm hôm đến chăm sóc anh ta rồi, e là em không tiện đến thăm anh ta đâu”, có vẻ như anh không muốn nói chuyện với cô thêm nữa nên quay người bỏ đi.

“Anh đừng gây khó dễ cho anh ấy”, cô nằm đó, không thể không lên tiếng.

Anh dừng bước, bóng người quay lại càng lúc càng kéo dài dưới ánh sáng lơ mơ, nhưng giọng nói lại vô cùng lạnh lùng: “Em dựa vào điều gì mà nói câu này?”

Cô cắn răng: “Em chưa từng cầu xin anh lần nào. Coi như lần này em cầu xin anh đi.”

“Thật cảm động!”, anh ta miêu tả ngắn gọn cảm xúc, lặng lẽ nhìn cô trong bóng tối một lát rồi chẳng thềm ngoái đầu lại, mở cửa rời đi.

Hai năm sau.

Đài Bắc - Trung Quốc.

Khi Tiền Tiểu Phi nhận được tin nhắn, cô đã ngẩn ngơ trên lớp cả buổi. Lúc này, cô đang nửa nằm nửa tựa vào chiếc ghế trên khán đài sân diễn kịch của trường nhìn xuống, trong sân có người đang đá bóng, thi thoảng tiếng còi lại vang lên.

Nhìn từ phía đông sang phía tây khán đài có bảy tám người tụ tập. Vì thời tiết nóng nực nên các nam sinh đều cởi áo ngoài, còn các nữ sinh thì ăn mặc khá mát mẻ.

Tiền Tiểu Phi lim dim đôi mắt, không hề để ý đến sân bóng, chỉ hé mắt nhìn bầu trời quang đãng không một gợn mây, tay đặt trên đôi chân dài trắng như tuyết đang đung đưa, ngón tay nhàn rỗi khều khều cùng tiếng nói khe vang lên: “A Tường, cho tớ điều thuốc nào.”

Một nam sinh có làn da ngăm đen ngồi bên cạnh cúi gập người, nghe cô lên tiếng, liền thuận tay ném cả bao thuốc lại, vô tình rơi ngay lên ngực Tiền Tiểu Phi. Lực ném không nhẹ cũng chẳng mạnh, nhưng đường như đã khiến Tiền Tiểu Phi có chút bực mình, cô không kìm được quay đầu trừng mắt nhìn anh ta.

Chỉ thấy A Tường đó cười hì hì, chẳng thèm để ý, miệng ngâm điều thuốc, giọng nói không rõ lắm, “Không phải dạo này cậu đang giả vờ ngoan ngoãn sao? Tớ còn tưởng cậu cai thuốc rồi cơ.”

“Trước mặt các cậu giả vờ làm quái gì?”

“Bao giờ cậu mới giới thiệu bạn trai với mọi người thế?”

“Không đến lượt các cậu phải lo chuyện của bà đây. Hơn nữa, thấy bộ dạng sống dở chết dở của các cậu, bạn trai của tớ còn cần tớ sao?”

“Hi, lần trước, cậu nói anh ta làm gì ấy nhỉ? Kinh doanh à?”

“Cậu bớt hóng đi, sao nhiều lời thế?”

“Phải đấy, phải đấy”, những người khác bắt đầu rộ lên, “A Tường, cậu nghe ngóng kỹ thế làm gì? Lẽ nào cậu có ý gì với người đàn ông đó sao?”

“Biến đi! Lão tử chỉ tò mò không biết người nào có thể khiến cho Tiểu Phi đột nhiên thay đổi tâm tính như vậy?”

Tiền Tiểu Phi chậm rãi rút điều thuốc, đôi chân gác lên, tư thế nằm trên ghế không lịch sự chút nào, cười hì hì nói: “Chuyện đó liên quan gì đến cậu?”

Chửi thề đối với Tiền Tiểu Phi xảy ra như cơm bữa. Cô có ông anh là xã hội đen, hai năm trước vì vác dao đi đâm người bán hàng rong ở đầu phố nên bị tổng vào tù.

Cô thân thiết với đám bạn bè của ông anh xã hội đen, từ nhỏ đã nhập bọn cùng họ, đến nỗi trong mắt thầy giáo, cô là một học sinh cá biệt. Năm ngoái, cô khó khăn lắm mới vào được trường đại học hạng ba đang học bây giờ, lại như cá gặp nước, cùng đám bạn cá biệt lập thành một nhóm suốt ngày chỉ có ăn chơi, rượu chè, hút thuốc, có khi còn ăn cắp vặt. Bọn họ dùng tiền ăn cắp được đi mua thuốc, chơi game, lên lớp chẳng được mấy tiết đúng nghĩa là đi học.

Gia đình không ai quản lý họ, vì thế thầy cô cũng bó tay. Tiền Tiểu Phi từ bé đã rất xinh đẹp, cô được coi là hoa khôi ở khu nhà cô sống. Bên cạnh cô lúc nào cũng có đám siêu quậy, chỉ cần cô hô một tiếng là cả bọn lại tụ tập.

Cuộc sống của cô cứ như vậy trôi qua hơn chục năm nay, bảo cô nhất thời thay đổi ngay thật khó.

Nhưng cô phải thay đổi, phải ra vẻ cho giống cô gái dịu dàng bởi Thẩm Trì không thích con gái đánh đá.

Thực ra, anh chỉ buột miệng nói có một lần, nhưng cô nhớ rất kỹ, suy cho cùng thì chẳng có anh chàng nào thích con gái đánh đá cả.

Đặc biệt là một người như Thẩm Trì.

Không biết từ khi nào, mặt trời đã lộ dạng sau những đám mây, chắc là sẽ không có cơn mưa lớn nào cả. Mặt trời tỏa ra sức nóng khủng khiếp, địa điểm thảo luận được chuyển ra quán giải khát ngoài trường để tránh cái nóng. Lúc này, tiếng chuông điện thoại trong túi quần Tiền Tiểu Phi chột vang lên.

Tiền Tiểu Phi như bị điện giật, ngồi thẳng dậy, vừa rút thuốc lá đi vừa móc điện thoại ra.

Người ngồi bên cạnh ngay lập tức cười trêu cô, “Có hẹn với anh yêu à?”

Cô không thèm quan tâm, khác với phản ứng lúc bình thường, lúc này, mắt cô chỉ dán vào màn hình điện thoại.

Cô đã đợi tin nhắn này cả buổi chiều, cuối cùng cũng đợi được câu trả lời của đối phương, “Ba rưỡi chiều nay, Hỉ Lai Đăng.”

Câu trả lời cụt ngắn như vậy mà Tiền Tiểu Phi đọc đi đọc lại đến vài lần rồi mới đứng dậy, không quan tâm đến lũ bạn đang thắc mắc, cô bước nhanh khỏi đó mà chẳng buồn quay đầu lại.

Khách sạn không ở gần trường học, sau khi quen biết Thẩm Trì, Tiền Tiểu Phi cũng biết đối xử với bản thân tốt hơn một chút, việc gì phải đi tàu điện ngầm hay ngồi xe buýt trong ngày nắng nóng thế này.

Ngồi trong xe taxi, cô soi gương vài lần để chắc chắn rằng mình đã trang điểm hoàn hảo.

Đường hơi tắc một chút, khi taxi đỗ ở cửa ra vào của khách sạn Hỉ Lai Đăng thì đồng hồ đã chỉ ba giờ bốn mươi phút.

Lễ tân ở cửa khách sạn mỉm cười nhìn cô. Tiền Tiểu Phi rút tờ tiền mệnh giá lớn đưa cho lái xe mà không cần lấy tiền thừa. Lúc này, cô chỉ cần thực hiện được mục đích của mình, muốn thu hút sự chú ý của mọi người thì từ giờ trở đi, cô phải tạo cho mình khí chất cao sang. Khi xuống xe, cô bước đi rất chậm, dưới lông mày mỉm cười với nhân viên lễ tân đang cúi người chào hỏi và nói, “Cảm ơn!”, sau đó cô ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào sảnh lớn tráng lệ sang trọng của khách sạn.

Nhiệt độ bên trong và ngoài cửa xoay chênh lệch khá lớn. Khi vừa bước chân vào bên trong, luồng khí mát lạnh ủa đến khiến cho người ta có cảm giác được phong vị tao nhã lịch sự đang thấm vào da thịt. Tiền Tiểu Phi ôm nhẹ bờ vai hơi lạnh, lướt mắt tìm kiếm một lượt rồi dừng lại ở khu nghỉ ngơi.

Đây không phải là lần đầu tiên Tiền Tiểu Phi đến đây.

Khoảng một tháng trước, Thẩm Trì cũng thuê một phòng ở tầng trên để “triệu kiến” cô. Cô biết, nếu anh đến Đài Bắc thì sẽ ở khách sạn này, dường như nó đã trở thành một thói quen cố hữu.

Thẩm Trì cũng là người có nhiều thói quen cố hữu nhất mà cô từng gặp.

Anh ở khách sạn nào, hút thuốc gì, mặc quần áo màu gì, tất cả đều có quy luật. Thậm chí cô còn phát hiện ra một điều, Thẩm Trì có vô số đồng hồ đeo tay nhưng tất cả đều cùng một nhãn hiệu.

Một người đàn ông như vậy liệu có phải là người si tình?

Cô đã từng tự phỏng đoán.

Số lần anh gặp cô không ít cũng không nhiều, thường chỉ là rủ cô đi ăn, có khi là ăn tối, cũng có lúc đi ăn đêm, chẳng cần để ý đến thời gian. Có vài lần, mới sáng sớm tinh mơ, cô đã nhận được điện thoại anh gọi tới. Có điều từ trước đến giờ, anh chưa bao giờ ép cô, đều là cô cam tâm tình nguyện. Thứ nhất là mỗi lần ra về, anh đều đưa cho cô tiền, mà tiền thì có ai chê cơ chứ? Thứ hai là anh có sức hấp dẫn kỳ lạ.

Đây mới là nguyên nhân cốt lõi.

Anh là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng gặp trong cuộc đời này. Con người anh tỏa ra khí chất vừa thần bí vừa chững chạc. Nếu phải so sánh anh với những chàng trai mà cô quen biết thì họ chỉ giống như trái nho vừa nhạt vừa chát, cho vào miệng cắn thì chỉ có vị chua, còn anh lại như một thứ rượu ngon lâu năm khiến cô không thể từ chối bất cứ cuộc hẹn nào của anh.

Một tháng trước, đó là lần duy nhất địa điểm mà anh hẹn gặp cô là phòng anh thuê ở khách sạn.

Khi cô bước vào thì phát hiện dường như anh đã ngà ngà say, nhưng vẫn gọi thêm một chai rượu vang lên và bảo cô cùng uống, “Hai tiếng nữa là sinh nhật tôi”, anh nhếch khóe môi lên nói với cô.

Đó là lần đầu tiên cô thấy anh cười với cô dịu dàng đến vậy, trong phút chốc, trái tim cô như loạn nhịp.

Thế nhưng cái đêm ở cùng với người say bí tỉ ấy lại không có chuyện gì xảy ra, anh chỉ bắt cô nhắm mắt lại.

Giọng anh khe khẽ, có chút trầm trầm, mang theo sức mạnh khiến người ta không thể chống cự, mê hoặc lòng người.

Cô ngoan ngoãn nghe lời, nhắm mắt lại, cảm nhận từng ngón tay anh vuốt nhẹ lên đôi lông mày của cô, một cảm giác dịu dàng mà trước nay cô chưa từng cảm nhận được.

Trong lòng cô có cảm giác lạ lẫm, muốn mở mắt ra xem biểu hiện trên khuôn mặt của anh lúc này, nhưng khi mí mắt cô toan động dậy đã bị bàn tay của anh che lại, “... Ngoan nào!”, anh khẽ nựng cô giống như dỗ một đứa trẻ, giọng anh vẫn dịu dàng như thế.

Cô như người trong mộng, toàn thân mềm nhũn không theo sự điều khiển của mình, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng đó. Nhưng rồi bỗng nhiên cô lại thấy chút hoang mang lo sợ, tim đập thình thịch, dường như có một chút ham muốn thoáng qua, rồi có lúc lại không thể nắm bắt được suy nghĩ ấy là gì.

Thực ra, cô vốn đã không còn trong trắng, nên cũng mong có thể tiến xa hơn một bước với người đàn ông này. Cô cũng không hiểu bản thân mình đang lo lắng điều gì, thế nên tim cô mới đập nhanh đến vậy.

Sau đó, anh lại buông cô ra, bàn tay ấm áp buông xuống khỏi khuôn mặt cô, thần thái và giọng nói quen thuộc của anh lại trở nên lạnh nhạt, khách sáo và xa cách, “Để tôi bảo lái xe đưa em về.”

Cô cũng người giãy lắt rồi đột nhiên lấy hết dũng khí, không cần biết anh có đồng ý hay không, lao đến ôm lấy thắt lưng anh và nói, “Em không về.”

Cách anh đối xử với cô như vừa rồi, giọng nói ấy, hành động ấy sao mà dịu dàng đến vậy? Dường như nó khiến cho cô có quyền được nũng nịu với anh.

Anh không nói gì.

Cô và anh nhìn nhau hồi lâu. Nhân cơ hội ấy, cô mỉm cười nhắm mắt lại, giữ nguyên điệu bộ trước đó, cô ngẩng mặt lên, khẽ lên tiếng gọi mời, “Hôn em đi.”

Thực ra, cô chỉ dựa vào trực giác của phái đẹp để đánh cược với bản thân, có lẽ anh sẽ thích dáng vẻ của mình lúc này.

Dưới ánh sáng yếu ớt, bên ngoài cửa sổ là màn đêm tối mịt và bầu trời đầy sao, cô dùng đôi mắt dịu dàng nhất có thể để đối diện với người đàn ông này. Cô có thể cảm nhận được lông mày mình đang khẽ run run chờ đợi. Cuối cùng thì một làn môi ấm áp cũng in lên trán cô.

Không có gì tiến xa hơn nữa, chỉ là một nụ hôn lên trán. Cử chỉ của anh dịu dàng như thể muốn vỗ về cô. Mặc dù chỉ là một nụ hôn lên trán, nhưng nó đã khiến cô cảm nhận được sự ân cần lan tỏa.

Dục vọng xưa nay chưa từng có được nhen nhóm, đêm đó, cô nhất quyết đòi ở lại.

Cô bỗng nhận ra mình không quan tâm đến tiền của anh nữa, mà trái lại, chính con người của Thẩm Trì đã khiến cô làm như vậy. Sự việc đã đến nước này thì cô cũng không thể không mặt dày, đối với cô mà nói, Thẩm Trì thật khó đoán, khó nắm bắt, chỉ có thể tiến dần từng bước, từng bước một thôi.

Bây giờ anh không chạm vào cô, nhưng cô tin có ngày anh sẽ xao lòng.

Cô đi tắm trước, sau đó anh mới đi tắm. Đồng hồ để trên bàn đầu giường chỉ không giờ, điện thoại để bên cạnh chỉ đổ một tiếng chuông ngân ngून.

Đó là một cuộc gọi nhỡ, rõ ràng đối phương chỉ muốn nháy máy để điện thoại đổ chuông một tiếng rồi tắt.

Trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy rào rào.

Cô quay đầu ngó nghiêng, bầu không khí thật sự quá nhạy cảm. Tim cô bỗng đập thình thịch, không biết liệu xem trộm điện thoại của anh thì hậu quả sẽ như thế nào, nhưng rồi cô vẫn đưa tay qua ấn vào màn hình điện thoại.

Vài phút sau Thẩm Trì lau tóc đi ra, cô vội như không có gì xảy ra, vừa xem tivi vừa chỉ tay lên bàn đầu giường và nói, “Điện thoại của anh vừa đổ chuông đấy.”

Cô quan sát thần sắc của anh, vờ ngây thơ hỏi, “Có phải bạn anh gọi điện thoại chúc mừng sinh nhật không?”

Nhưng Thẩm Trì không nói gì, tiện tay với bao thuốc và cầm điện thoại đi ra ngoài ban công. Một lát sau, anh quay lại, trên người đầy mùi khói thuốc, sắc mặt rất khó coi, “Muộn rồi. Tối nay, em ngủ lại đây.”

Thẩm Trì ném chiếc khăn tắm, vừa mặc quần áo vừa dặn dò cô, rồi gọi điện cho lái xe bảo thuê thêm một phòng bên cạnh, sau đó đi mất.

Đây là ký ức cuối cùng của Tiền Tiểu Phi về người đàn ông đó.

Sau đêm hôm đó, cô cũng không gặp lại Thẩm Trì. Cô chỉ có số điện thoại ở Đài Bắc của anh, gọi vài lần nhưng điện thoại đều không liên lạc được. Từ đó đến nay, thậm chí cô cũng không biết anh làm gì, chỉ biết anh rất giàu có, không thiếu gì tiền, mỗi lần đến Đài Bắc đều mang theo một nhóm người, ít nhất mỗi lần gặp cô là đều như vậy.

Không biết do tính hiếu kỳ hay hiếu thắng mà Tiền Tiểu Phi không cam tâm tình nguyện để một người như anh đột nhiên biến mất, cũng như không cam tâm tình nguyện chấp nhận sự thật cô không thể giữ anh lại như cái đêm ở khách sạn trong phòng của anh.

Cô không phải là đứa con gái kênh kiệu, nhưng ít nhất ở vùng trời này, cô muốn mưa có mưa, hô gió có gió. Ngày nào bọn A Tường cũng tìm cách dò la nhưng cô đều không bận tâm.

Trái tim cô luôn mong nhớ người đàn ông đó, nhưng anh lại không xuất hiện.

Tiền Tiểu Phi tin vào trực giác của bản thân. Cho đến hôm nay, cú điện thoại nửa đêm hôm đó vẫn cứ luẩn quẩn bám lấy cô, muốn gạt đi cũng không được. Từ trước đến nay, cô vẫn như thế, một khi muốn biết đối phương là ai thì ngay lập tức phải hành động. Một hôm, cô gọi điện thoại đến để thăm dò, không ngoài dự liệu, người nghe điện thoại là một phụ nữ, giọng nói trẻ trung và rất dễ nghe, có chút dịu dàng, điềm tĩnh, lại có chút tao nhã. Tóm lại là cô chưa từng tiếp xúc với người như vậy.

Tiền Tiểu Phi liền hỏi luôn, “Chị có quen Thẩm Trì không?”, thẳng thắn, trời không sợ đất không sợ.

Đầu bên kia đường như ngừng lại vài giây, ngẩn ngừ như tín hiệu đường dây cáp chạy qua eo biển bị ngưng lại chút xíu vậy, sau đó lập tức trả lời cô, “Có quen”, vẫn giọng điệu ấm áp đó, không nhanh không chậm, ngược lại khiến cho Tiền Tiểu Phi cảm thấy có chút ngại ngùng.

Nhưng cô liền lấy lại dũng khí, mạnh dạn hỏi, “Chị có cách nào liên lạc được với anh ấy không? Tôi cần gặp anh ấy?”

“Xin hỏi cô là ai?”

“Là bạn của anh ấy.”

“Bạn ư?”, đối phương thấp giọng hỏi lại.

“Ai da, là bạn bè đặc biệt ấy”, thời tiết nóng bức, có chút oi nồng như chào đón trận mưa rào, Tiền Tiểu Phi đứng ở ban công ký túc xá, không biết người đã nhể nhại mồ hôi từ khi nào, chiếc áo hai dây mua ở chợ đêm không phải là hàng cotton nên giờ như muốn dính vào người cô.

Cô có chút ngán ngẩm, nghĩ bụng: “Tôi là gì của anh ấy thì có liên quan gì đến chị?”

Ở tuổi của cô, một cô gái lớn lên trong môi trường như vậy, nhiều lúc chẳng kiêng nể gì. Nghĩ đến cú điện thoại nửa đêm hôm đấy, cô buột miệng hỏi lại, “Thế chị là gì của anh ấy?”

Lần này, đầu dây bên kia im lặng hồi lâu.

Sáng sớm ngày hè, bầu trời bị các đám mây che khuất, phía xa xa ngoài kia vọng lại tiếng sấm đi đùng. Tiền Tiểu Phi vừa gạt mớ tóc đầy mồ hôi sau gáy sang một bên vừa nghiêng người tựa vào góc tường gần lavabo để soi gương, tự ngắm bầu ngực đầy đặn và chiếc eo thon khiến người khác ngưỡng mộ của mình, bỗng nghe được giọng nói trầm tĩnh của người phụ nữ bên kia đầu dây trả lời, “Tôi là vợ của Thẩm Trì.”

Sau đó cô đã nói gì, hay là những gì cô muốn nói nhưng không thốt nên lời, Tiền Tiểu Phi đều không nhớ nổi nữa.

Từ bé đến lớn, cô không được ai dạy dỗ, cử chỉ và lời nói đều không giống con gái nhà lành nhưng cũng không ngờ lại gặp phải tình huống nói chuyện qua điện thoại với vợ của một người đàn ông như thế này.

Cô chỉ nghe được câu nói cuối cùng của vợ Thẩm Trì, “Giờ tôi đang ở Đài Bắc. Nếu cô đồng ý thì chúng ta ra ngoài uống cốc nước.”

Sững sờ giây lát, cô chợt sực tỉnh, nhưng cũng không nhớ nổi, rốt cuộc trong lúc đại não ngừng trệ giây lát ấy, cô đã nói cái gì khiến cho đối phương phải nói câu này.

Nhưng cô là Tiền Tiểu Phi chứ không phải là người khác.

Chưa ăn thịt heo thì chưa thấy heo chạy bao giờ sao?

Không cần biết mình vừa nói gì, lúc này, giọng điệu của đối phương không nhẹ nhàng, cũng không gay gắt, nhưng cứ như đang muốn thể hiện cung cách ra oai của bà cả vậy.

Trong tình cảnh như thế, làm sao cô cam lòng tỏ ra yếu thế được chứ?

Vì thế cô hít một hơi thật sâu, nhìn vào gương, thấy mình đang nhướn mày, hào sảng trả lời, “Được thôi! Thời gian? Địa điểm?”

“Lát tôi gửi tin nhắn cho cô”, đối phương vẫn giọng điệu từ tốn nhẹ nhàng, sau đó liền gác máy.

Vì thế, cả buổi chiều, Tiền Tiểu Phi chỉ ngóng tin nhắn đến.

Trước khi ra khỏi cửa, cô trang điểm thật kỹ để chắc chắn rằng mình là người xinh đẹp khiến người khác cũng phải ngược nhìn.

Thực ra, cô rất có niềm tin vào bản thân mình. Mình đang ở độ tuổi đẹp nhất của thanh xuân, ánh mắt bờ môi đều mang vẻ đẹp căng tràn sức sống. Cô biết mình có ưu điểm gì. Trong tình trường, cô chưa từng nếm mùi thất bại.

Hơn nữa, cô xem phim nhiều rồi, đằng sau mỗi người đàn ông thành đạt, lúc nào chẳng xuất hiện một người vợ nghịch cảnh.

Cô xinh đẹp thế này, trẻ trung thế này, làm sao Thẩm phu nhân đó có thể sánh với một cô gái trẻ trung xinh đẹp đang độ xuân thì như cô được chứ? Nếu không thì tại sao Thẩm Trì lại để ý đến cô?

Nhưng không hiểu sao, sau khi bước vào sảnh khách sạn sang trọng thì cô lại mơ hồ cảm thấy thiếu tự tin. Cô chợt nhớ lại giọng nói của Thẩm phu nhân đó, trầm ấm, điềm tĩnh như thể chẳng có gì có thể xâm phạm, giống như mặt hồ phẳng lặng, nhưng bên trong lại hoàn toàn không phải như bề ngoài ta nhìn thấy, dường như tất cả mọi thứ đều được nắm bắt trong tầm tay, tất cả đều sâu thẳm mà ta không thể đo được.

Bước vào khách sạn, Tiền Tiểu Phi đưa mắt tìm quanh, cuối cùng, cô dừng lại ở khu dành cho khách ngồi chờ góc Đông Nam của sảnh lớn. Vào giờ này, khách không quá đông nên cô nhanh chóng tìm thấy mục tiêu của mình.

Trên chiếc ghế sofa màu be chỉ có một phụ nữ đang ngồi một mình, ăn mặc trang nhã, tư thế ngồi vô cùng thanh cao.

Tiền Tiểu Phi chỉnh lại quai chéo túi xách, khựng lại giây lát rồi mạnh dạn bước tới, cần gấp thì gấp, sợ gì cô ta chứ?

Tiền Tiểu Phi bước đến phía trước, ánh nắng buổi chiều xiên qua tấm kính lớn bên ngoài cửa, bóng cô phủ xuống đối phương khiến người phụ nữ đang cúi đầu đọc sách phải ngẩng lên.

“Là cô ư? Cô là người gọi điện thoại cho tôi lúc sáng?”, cuối cùng lại là người đó chào hỏi trước. Cô hơi nghiêng khuôn mặt, chỉ nhìn lướt qua Tiền Tiểu Phi một lượt như muốn xác định thân phận của Tiền Tiểu Phi, sau đó mỉm cười một cách rất lịch thiệp, “Cô ngồi đi.”

Người phụ nữ chỉ vào ghế đơn đối diện với cung cách như thể đây là nhà riêng của mình vậy.

Mặc dù Tiền Tiểu Phi nghe lời ngồi xuống nhưng mắt vẫn không ngừng quan sát khuôn mặt đối phương.

Cô không hiểu lịch sự là thế nào, chỉ thấy ngạc nhiên với người đang ngồi trước mặt mình.

Cô thực sự không ngờ rằng người tự xưng là vợ của Thẩm Trì lại xinh đẹp đến vậy. Cũng do biểu hiện của Thẩm Trì trước đây nên cô có phán đoán không mấy tốt đẹp đối với vị Thẩm phu nhân chưa một lần biết mặt này, thậm chí còn có chút coi thường, nhưng chỉ cần tiếp xúc một lát, cô đã biết sự thật hoàn toàn trái

ngược với những suy nghĩ trước đây của mình. Thật lòng mà nói, phụ nữ trên thế gian này có thể sánh vai cùng Thẩm Trì thì không ai khác ngoài người phụ nữ này.

“Không phải cô có gì để nói sao?”, Thẩm phu nhân từ tốn hỏi.

“Gi cơ?”, Tiền Tiểu Phi bất chợt bị câu hỏi cắt ngang dòng suy nghĩ, cô nhú mày hỏi: “Chứ không phải chị hện tôi đến đây sao?”

Thẩm phu nhân nhếch khóe môi cười, như thể cảm thấy thú vị rồi khẽ nói, “Rõ ràng là cô nói muốn gặp mặt tôi cơ mà.”

Trong phút chốc, Tiền Tiểu Phi ngó người ra, thậm chí, cô còn nhìn người phụ nữ đó với ánh mắt hoài nghi xem trong nụ cười xinh đẹp của cô ta có gì kỳ lạ không, muốn tìm xem trên khuôn mặt ấy có hằn lên chút dấu vết của việc nói dối bịa chuyện hay không.

Sao có thể thế này được?

Lẽ nào cuộc nói chuyện điện thoại sáng nay, trong lúc đầu óc không tỉnh táo có vài phút, cô đã chủ động đưa ra yêu cầu này ư?

Nhưng ánh mắt của Thẩm phu nhân không hề giống nói dối, thậm chí, cô còn thấy sự ngạc nhiên và nghi ngờ của cô ấy, nhưng cô ấy vẫn giữ thái độ rất nhẵn nại để giải thích, “Chẳng phải cô bảo cô không tin thân phận của tôi, còn nói từ trước tới giờ chưa nghe Thẩm Trì kể là đã kết hôn, vì thế cô hy vọng tôi có thể chứng minh cho cô thấy sao?”

Thực sự đây là một yêu cầu không lịch sự cho lắm, nhưng nghe từ chính miệng cô ấy nói ra, người ta không thấy có sự giận dữ nào trong đó cả, ngược lại, giống như là đang giải thích cho một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Giải thích xong, cô ấy mỉm cười với Tiền Tiểu Phi, “Thật trùng hợp! Lần này, tôi lại có công việc cần giải quyết ở Đài Bắc, ngày mai tôi mới phải bay về.”

Bay về ư?

Tiền Tiểu Phi bỗng thấy chột dạ, buột miệng hỏi, “Về đâu?”, quen biết Thẩm Trì đã lâu nhưng cô cũng không biết anh là người phương nào.

Thẩm phu nhân ngược nhìn cô rồi nói một cái tên thành phố.

Về khoản địa lý, Tiền Tiểu Phi không giỏi lắm. Từ nhỏ đến lớn, cô chỉ quanh quẩn trong ốc đảo nhỏ bé của mình. Ngoài Đài Bắc ra, thỉnh thoảng cô có đến Tân Trúc thăm bà nội. Trừ những nơi đó ra, cô chưa từng đến các nơi khác. Cô chẳng có chút khái niệm nào về các địa danh của Trung Quốc, do đó, cô chỉ có thể âm thầm ghi nhớ địa danh đó lại, sau đó chớp mắt hỏi lại, “Chị là vợ anh Thẩm Trì thật sao?”

Thẩm phu nhân như ngó ra một chút rồi chậm rãi hỏi lại, “Không giống sao?”

Đột nhiên Tiền Tiểu Phi im lặng.

Không phải là không giống, mà là quá giống, giống đến nỗi dường như không chân thực, vì vậy mới có chút hoài nghi. Hai vợ chồng họ mà đứng cạnh nhau, sẽ tạo nên một bức tranh khiến người người phải ngưỡng mộ.

Tiền Tiểu Phi quan sát cô ấy, bởi khoảng cách tương đối gần nên cô thấy rõ, khi người phụ nữ này cười, mặc dù chỉ là mỉm cười, nhưng dường như mắt cô ấy ánh lên thật long lanh.

Tiền Tiểu Phi trước nay luôn tự hào mình là người xinh đẹp khiến người khác phải rung động, nhưng khoảnh khắc này, cô ngỡ rằng mình hoa mắt hoặc là ánh nắng chiếu vào tấm kính bên ngoài cửa làm cho mọi thứ khác đi, bởi vì cô chưa từng gặp người con gái nào có ánh mắt trong trẻo và hút hồn đến vậy.

Nếu cô là một người đàn ông thì chắc cũng bị mê hoặc rồi.

Ngồi được hồi lâu mà vẫn chưa đi vào chủ đề chính của câu chuyện, Tiền Tiểu Phi lấy lại tinh thần, đảo mắt một vòng, đang định lên tiếng thì nghe thấy Thẩm phu nhân nói, “Lần này, Thẩm Trì không đi cùng tôi.”

Tiền Tiểu Phi thấy kinh ngạc, tại sao cô ấy lại biết mình đang suy nghĩ điều gì? Bất giác, cô cảm giác như mình bị rơi vào hoàn cảnh bà cả gặp được bồ nhí của chồng. Chẳng phải đây là trận đấu nảy lửa thường thấy trên tivi sao? Tuy cô không được coi là bồ nhí của Thẩm Trì, nhưng tình tiết như ngày hôm nay, nói thật: Mẹ kiếp! Hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô.

Cô thực sự đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, bộ quần áo đang mặc trên người là bộ đẹp nhất trong tủ quần áo của cô để có thể ngẩng cao đầu một chút, nhưng tình cảnh giờ đây, không những không thể chiếm được thế thượng phong, mà ngược lại, cô còn có cảm giác bị người ta cười vào mũi.

Nhưng khi cô ngẩng lên, nhìn vào khuôn mặt luôn duy trì nụ cười dịu dàng và đáng vẻ trầm tĩnh đó thì cô không thể nghĩ ngờ rằng đó chỉ là ảo giác của mình nữa.

“Bà cả” của Thẩm Trì ngồi tại đại sảnh của khách sạn sang trọng, trước bàn dân thiên hạ, gặp mặt cô nhưng với một phong thái khiến cô không thể nào quên được. Thậm chí, nụ cười của cô ấy còn làm cho người ta có cảm giác như được tắm gió xuân.

Trong lòng cô bất giác có chút lo sợ, người phụ nữ này toát ra điều gì đó rất quen thuộc.

Đấy chính là đáng vẻ của Thẩm Trì.

Dường như hai người đều có một sức mạnh tiềm ẩn, dù nói cười hay trầm mặc đều có thể làm cho người bên cạnh cảm thấy bất an.

Cuối cùng, cuộc nói chuyện không nên có này cũng không thể tiếp tục được nữa.

Im lặng hồi lâu, Tiền Tiểu Phi muốn rút lui nên đứng dậy nói, “Chiều nay còn có tiết học, tôi phải đi trước đây.”

Lý do này có vẻ không hợp lý cho lắm. Nếu bọn A Tường mà nghe thấy, chắc chúng sẽ cười cô thối mũi luôn. Nhưng lúc này, cô không cần quan tâm nhiều đến thế, Tiền Tiểu Phi vội vàng khoác chiếc túi lên vai.

“Được”, cũng không biết có phải đã nhận ra lời nói dối vụng về của cô hay không, người phụ nữ ngồi đối diện ấy chỉ thay đổi tư thế ngồi và mỉm cười với cô, “Hôm nay rất vui được làm quen với cô.”

Cô ấy còn chẳng thèm hỏi xem cô quen với chồng cô ấy như thế nào, cũng chẳng cảm thấy nghi ngờ khi cô đột nhiên muốn về.

Tiền Tiểu Phi mấp máy môi thì phát hiện mình không được phong độ bằng đối phương, trong lòng không tránh khỏi có chút tuyệt vọng, lần gặp mặt này, có lẽ bản thân cô đã sai. Nhớ lại trước đó, cái đêm ở khách sạn, cô cố gắng ghi nhớ số điện thoại đã gọi đến máy của Thẩm Trì vì lo sợ nó chính là mầm mống của tai họa.

Ở trong ốc đảo của mình, cô vốn có thể hô mưa gọi gió, như một nữ vương, nhưng hôm nay cô lại không có được một chút khí khái nào.

Khách sạn lộng lẫy này như một thế giới hoàn toàn mới lạ, ánh đèn tựa những ánh sao rơi xuống nền đá hoa. Từ giây phút cô bước vào, ánh sáng phản chiếu trên mặt đất như đang muốn giấu cợt sự nông cạn và ấu trĩ của cô.

Còn người phụ nữ điềm tĩnh nhẹ nhàng này lại không hề giống với những mẫu người mà cô đã từng tiếp xúc.

Thậm chí, cô đột nhiên có linh cảm chẳng lành, e rằng từ nay trở đi, cô sẽ không được gặp lại Thẩm Trì nữa. Nghĩ đến đây, cô lại hình dung ra khuôn mặt của Thẩm phu nhân. Đường như nụ cười nhẹ nhàng ấy lại ẩn chứa nỗi chua chát, nhưng thật lạ, cô không thấy có chút gì lo lắng trong nụ cười ấy, hoàn toàn không giống một người vợ đáng thương bị chồng ruồng bỏ.

Khi rời đi, Tiền Tiểu Phi quay đầu, chẳng thèm chào tạm biệt lấy một câu.

Bên ngoài tấm kính cỡ lớn, cuối cùng, những ánh sáng yếu ớt cũng theo mặt trời lặn về hướng tây, dịu bớt đi cái nóng của ngày hè. Không khí khách sạn vắng lặng. Rời khỏi khách sạn, Tiền Tiểu Phi cầm đầu chạy, đến cửa còn suýt chút nữa va phải người khác. Cô chỉ nghe thấy đối phương khẽ kêu một tiếng, “Á”, cô

nhìn lướt một lượt những món đồ hàng hiệu rải quanh mình, tâm trạng đang không vui nên cô chẳng buồn ngẩng đầu lên, cứ thế lao thẳng ra cửa chính.

Ở một góc của đại sảnh, Thẩm Lăng vút chiến lợi phẩm cô có được xuống nền nhà, ngồi xuống bên cạnh Ân Thừa Ảnh. Trước đó, phục vụ đã mang đến cho cô cốc nước chanh mát lạnh. Cô uống vài ngụm rồi tò mò hỏi, “Chị dâu! Chị một mình ngồi đây làm gì?”

Thừa Ảnh cầm cuốn tiểu thuyết đã đọc dở vài trang lên, liếc nhìn Thẩm Lăng rồi trả lời, “Đọc sách. Em đi chơi có vui không?”

“Em mua cho chị hai cái khăn, lát lên phòng, em lấy cho chị xem có thích không nhé.”

“Ừ”, Thừa Ảnh nhếch khóe miệng mỉm cười, chọc ghẹo Thẩm Lăng, “Cuối cùng, em cũng biết nịnh chị rồi đấy.”

Thẩm Lăng vừa nói vừa sát lại gần, choàng lấy vai của Thừa Ảnh, giọng nũng nịu, “Vì chị dâu là người tốt với em nhất.”

Thừa Ảnh không vì thế mà cảm động, “Nhưng khi về, em đừng mong chị nói tốt cho em trước mặt anh trai em nhé.”

“Em biết rồi”, Thẩm Lăng làm mặt tỉnh quái. Thật lòng mà nói, chỉ cần không phải là người mù thì ai cũng nhận ra quan hệ giữa Ân Thừa Ảnh và Thẩm Trì như thế nào. Cô không phải là đứa ngốc nên sẽ không bước chân vào bãi mìn đó đâu.

Vài tiếng sau, khi màn đêm tĩnh mịch buông xuống, Đài Bắc trở thành biển đèn rực sáng, từ trên cao nhìn xuống trông giống như những vì sao lấp lánh, lung linh đẹp mắt.

Thừa Ảnh tựa vào cửa sổ phòng khách của khách sạn, cảm thấy có chút đau đầu.

Lần này, cô đến Đài Bắc để tham dự cuộc hội thảo về kỹ thuật y học của hai bờ trong một tuần, hôm nay vừa đúng là ngày cuối cùng. Trước đó, bà cô sắp xếp cho cô một buổi tranh thủ đi thấp hương cho bố mẹ tại một điện thờ ở Đài Bắc. Năm đó, cô của cô đến hỏi ý kiến cô, nói rằng bà chỉ có mỗi một ông anh, tuổi lại đã cao, nếu muốn về quê một chuyến e rằng không tiện lắm, nên bà muốn đặt linh vị của bố cô tại Đài Bắc, cũng coi như có gì đó để tưởng nhớ.

Nguyên vọng như vậy thì cô chẳng có cách gì từ chối được. Năm đó, cô còn đi cùng với bà, thấp nén hương đầu tiên trước linh vị bố mẹ cô.

Không khí cuộc hội thảo vô cùng náo nhiệt. Buổi tối, họ bố trí cho các đại biểu tham gia một buổi tiệc. Bữa tiệc toàn dùng rượu Cao Lương, đặc sản của Đài Loan, nồng độ tương đối nặng. Cô vốn tưởng uống vài chén thì sẽ ngủ ngon hơn nhưng không ngờ, nửa đêm vẫn trằn trọc không ngủ được.

Cô thấy khát nước nhưng lại lưỡi bật đèn, qua ánh sáng yếu ớt, cô mò tìm cốc nước để trên mặt tủ đầu giường, kết quả, không cẩn thận lại làm đổ cốc nước.

Điện thoại cũng để trên mặt tủ đầu giường nên cô vội vàng nhảy lên như cấp cứu, sau khi lau khô màn hình điện thoại, cô nghĩ một lúc rồi mới khởi động lại máy.

Thực ra, thông thường cô không bao giờ tắt máy khi ngủ vì cần phải bật máy hai tư trên hai tư để bệnh viện có thể gọi bất cứ lúc nào. Hôm nay là ngoại lệ, cô không biết liệu canh ba nửa đêm, Tiền Tiểu Phi có gọi điện hay không, mà cô thì không muốn bị quấy rầy.

Điều này thật sự là sự cố ngoài dự tính.

Thừa Ảnh thật sự không thể ngờ rằng, lần đầu tiên sau bao năm không trở lại Đài Bắc lại gặp phải sự việc như thế này, giống hệt mấy tình tiết nhan nhản trong tiểu thuyết và phim ảnh.

Nên hiểu thế nào về thân phận của cô gái đó đây?

Là người Thẩm Trì mới phải lòng ư? Người yêu cũ hay chỉ là đối tượng trong những trò tiêu khiển của anh?

Thật ra thì cũng như nhau cả thôi, cô cầm điện thoại nhưng trong lòng lại có chút do dự. Màn hình điện thoại bật sáng, một phút sau rồi lại tự động tối dần.

Trong căn phòng im lặng như tờ, cuối cùng, không có cú điện thoại nào gọi đến, cũng chẳng có tin nhắn nào.

Tiền Tiểu Phi không tìm cô nữa.

Hơn nữa phải đến sáu ngày nay, cô và Thẩm Trì không liên lạc với nhau rồi.

Đài Bắc, đêm khuya không giờ bốn mươi tám phút, cô một mình dựa vào tấm kính cửa sổ rộng lớn, ánh đèn neon xa gần vẫn rực rỡ náo nhiệt.

Nhiều năm về trước, cô đã từng bị Đài Bắc, thành phố không ngủ này mê hoặc, dường như, thời khắc này lại đang diễn ra cảnh buồn vui ly hợp.

2. Chương 2

Mùa thu năm 1999.

Đài Bắc - Trung Quốc.

Đó là một buổi sáng rất đổi bình thường. Trời vừa hửng sáng, con ngõ nhỏ vẫn còn tĩnh lặng, ngoài tiếng xe chở rác chạy qua thì cả buổi cũng không gặp một bóng người.

Thừa Ảnh thức dậy rất sớm, đứng trên ban công chải tóc.

Không lâu sau, cô nghe thấy từ phòng tầng dưới vang lên một loạt âm thanh, cô của cô đi ra ngoài. Cô rướn người ra ban công chào cô của mình một tiếng, “Cô đi đường cẩn thận nhé.”

“Đừng đi học muộn đấy”, cô của cô cũng vẫy tay, giọng nói hơi nhỏ vì không muốn làm phiền hàng xóm xung quanh.

Đây là tháng thứ hai cô chuyển từ Đại Lục ra Đài Bắc học, môi trường xung quanh vẫn còn vô cùng lạ lẫm, đến không khí hít thở cũng cảm thấy thật xa lạ.

Tạm thời cô được gửi ở nhờ nhà cô của cô.

Hai mươi năm trước, cô của cô được gả đến Đài Loan. Cô ấy sinh sống ở đây và có hai đứa con. Khi chồng cô ấy còn sống, chú làm nghề buôn bán hải sản, tuy gia cảnh không phải là giàu có nhưng cũng có của ăn của để. Ba năm trước, sau một vụ tai nạn giao thông bất ngờ, cô của cô trở thành góa phụ, đương nhiên bà phải tiếp quản công việc kinh doanh của chồng, sáng sáng ra chợ bán hàng từ rất sớm.

Đây cũng là do cô phải lấy chồng sớm, mặc dù bà là em gái của bố, nhưng cô với người cô này cũng không thân thiết lắm. Trong ký ức của cô, người cô này cũng có một vài lần về Đại Lục thăm bà con họ hàng, rất thích kéo tay cô lại và nói, “Ôi! Cháu gái tôi lớn thế này rồi cơ à? Vừa ngoan ngoãn vừa xinh đẹp! Anh cả có phúc quá...”, nói bằng tiếng địa phương, nghe có vẻ rất thân thiết.

Đây là chuyện của nhiều năm trước, khi đó, cô còn đang học tiểu học.

Sống cùng họ hàng không mấy thân thiết khiến cô có chút không thoải mái, khả năng thích nghi của cô không tốt lắm, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, tất cả đều đến thật đột ngột, thậm chí, chẳng ai cho cô lấy chút thời gian và không gian chuẩn bị tâm lý. Cô cứ như túi hành lý bị đẩy cặp vào bờ biển.

May là trường học cũng không đến nỗi nào, thầy cô và các bạn đều rất thân thiện. Con gái Đài Loan nói chuyện rất nhẹ nhàng, tình cảm, như thể bất cứ khi nào, bất cứ chỗ nào cũng có thể làm nũng. Có lẽ từ nhỏ, họ đã được ăn một loại kẹo vừa ngọt vừa mềm nên ai tiếp xúc cũng có cảm giác rất gần gũi và dễ mến.

Cô chuyển đến được một tuần liền kết thân với cô bạn ngồi cùng bàn, Đinh Lệ Trân.

Nhà họ Đinh kinh doanh đồ khô trong chợ thành phố, cách sạp hàng cô của Thừa Ảnh không xa lắm, tính ra cũng coi như cùng ngành cùng nghề, vì thế nên hai cô gái đặc biệt thân nhau.

Hàng ngày, A Trân hay qua rủ cô đi học, nhưng hôm nay, A Trân phải nghỉ ốm, ăn sáng xong, cô thu dọn sách vở rồi đi học một mình.

Từ nhà đến trường đi bộ mất khoảng hai mươi phút, cũng coi như tập thể dục.

Hôm nay đến phiên trực nhật nên cô đi học khá sớm. Nhà cô của cô ở nơi khá hẻo lánh, trên đường rất ít người qua lại, thỉnh thoảng có vài người tay xách túi và cặp lồng cơm, vội vàng chạy thẳng ra bến xe buýt.

Từ nhà cô đến trường có thể đi tắt qua một con đường nhỏ, A Trân đã dẫn cô đi vài lần. Con đường này dẫn thẳng đến cổng sau của trường nên có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian. Bình thường con đường này rất vắng vẻ nhưng hôm nay, khi cô vừa mới đi đến đầu đường thì đã thấy một bóng người mặc áo đen lướt nhanh qua trước mặt. Cô chưa kịp nhìn rõ thì chân đã lảo đảo, một sức mạnh cực lớn xô cô vào góc tường.

Cùng lúc đó, cô nghe thấy phía sau có âm thanh hỗn loạn mà vội vàng của một đoàn người đang chạy rầm rập, có lẽ họ đang chuẩn bị áp sát cô.

“Đừng lên tiếng”, bên tai văng lại giọng đàn ông trầm trầm, anh ta áp sát đến mức, dường như cô có thể cảm nhận được cả hơi thở của anh ta phả nhẹ sau gáy.

Khó khăn lắm cô mới định thần lại được thì phát hiện mình đã bị lôi vào trong một khe tường rất hẹp, có thể là một khe hở giữa góc tường và đồng hồ bỏ đi, vừa đủ nhét hai người.

Mà cô có muốn lên tiếng cũng chẳng được vì bàn tay của người đàn ông đó đang bịt chặt miệng cô.

Trong không gian chật hẹp như thế này, lưng cô áp vào lồng ngực của người đàn ông ấy, không biết anh ta làm cách nào để dễ dàng khống chế, khiến cô muốn cử động cũng không cử động được như vậy.

Ngay sau đó, bên ngoài rầm rập tiếng bước chân hỗn loạn của một toán người, ánh chùng khá đông, nhưng tiếc là họ nói chuyện bằng tiếng địa phương nên cô cũng không hiểu họ nói gì.

Nhưng chỉ cần nghe giọng điệu thôi cũng đủ nhận ra thái độ của đám người đó đang rất là bức tức và hung hãn.

Nơi họ ẩn nấp rất kín đáo, nhìn vào giống như là ngõ cụt, vì thế đám người ngoài kia tìm kiếm một vòng cũng không phát hiện ra, cãi vã một hồi rồi bỏ đi.

Nhưng người sau lưng cô không hề nhúc nhích. Trong trường hợp bất ngờ thế này, khó khăn lắm cô mới lấy lại được chút bình tĩnh. Mọi thứ đã trở về trạng thái bình thường, cô ngửi thấy phảng phất mùi hương của anh ta.

Một mùi thơm dịu nhẹ như hương bạc hà, lan tỏa trong không khí, mang đến cảm giác mát lạnh.

Đồng thời, cô cũng ngửi thấy thoang thoảng mùi... máu.

Trong lòng cô có chút lo sợ.

Bên ngoài trời âm u, không hiểu sao, chân tay cô không theo sự điều khiển của mình nữa, cuối cùng, cô chỉ biết khẽ gật đầu, tỏ ý muốn anh ta buông mình ra.

Quả nhiên, người đàn ông phía sau liền hiểu ý, bàn tay bịt trên miệng cô từ từ thả lỏng. Cô vội vàng hít lấy một hơi dài, lúc này, mới từ từ quay đầu lại phía sau.

Cái chạm mặt đầu tiên chính là đôi mắt của anh.

Đó là một đôi mắt rất đẹp, ánh mắt sâu thẳm thẳm, trông rất lạnh lợi. Trong ánh sáng mờ mờ, cô nhìn anh, đột nhiên cảm giác như mình đang đối mặt với một con thú hoang vừa lười biếng lại vừa nguy hiểm. Rõ ràng, anh không làm gì cả, nhưng cảm giác áp lực lúc này mạnh mẽ đến nỗi khiến người ta không thể coi thường.

Cô nhanh chóng di chuyển sự chú ý, ánh nhìn lúc này hướng về phía nụ cười khẽ nhếch bên khóe môi của anh.

“Là cô”, giọng nam trầm thấp khẽ thốt ra từ đôi môi mỏng của anh, dường như trong đó còn có chút vui mừng.

Cô lặng đi vài giây, không tài nào cười nổi.

Thực ra, khi ngửi thấy mùi bạc hà quen thuộc, cô đã phần nào đoán ra người đó chính là anh.

Cô và anh chàng tuấn tú xa lạ này vốn không phải là gặp nhau lần đầu.

Nhưng giờ đây, cô chẳng có tâm trạng nào nhớ lại sự việc của mười mấy hôm trước nữa. Sáng nay, khi ra khỏi nhà, cô mặc một bộ đồng phục màu trắng của trường, thế mà bây giờ trên vai áo đã bị dính vết bẩn màu đỏ sẫm.

Là vết máu.

Cô đột nhiên thấy trên bờ vai lạnh lạnh, một cảm giác lạnh lẽo toát ra từ trong cơ thể. Lúc này, cô kinh hãi thấy anh đang nhìn cô chằm chằm.

Giống như lần đầu gặp nhau, anh mặc áo sơ mi màu đen, thoạt nhìn sẽ không thấy dấu vết gì. Cô cảnh giác từ từ lùi lại phía sau một chút, gót chân va phải vật cản xếp đồng phía sau, “Anh...”

“Xin lỗi cô”, anh nhướn mày, biểu cảm nhẹ nhàng như người ta miêu tả thời tiết, “Làm bẩn áo của cô mất rồi.”

Đám người vừa truy đuổi lúc nãy đã biến mất không còn dấu vết. Cô không biết rốt cuộc giữa anh và đám người kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô nghĩ mình không nên dính dáng đến việc này. Sáng sớm vừa ra khỏi nhà đã gặp chuyện, không chỉ bị kinh hãi một phen, giờ cô chẳng nghĩ được gì ngoài việc làm thế nào để vào được trường trong bộ dạng thế này.

Hai người, người trước kẻ sau ra khỏi cái khe tường ấy, đột nhiên cô nghe thấy anh cất tiếng hỏi, “Cô không phải người ở đây à?”

Cô ngần ngừ một chút rồi đáp, “Vâng”, bởi vì cô nghe giọng anh cũng không phải là người Đài Loan.

“Cô vẫn đang đi học à?”

“Vâng”, cô đang đau đầu nghĩ cách để gột được vết máu trên vai áo, chẳng hề để ý chào tạm biệt, “Tôi phải đến trường đây.”

“E là bây giờ không được đâu.”

Cô vừa nghe anh nói liền ngẩng đầu lên, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, anh nắm luôn lấy tay cô, “Tôi cần cô giúp một việc.”

“Làm gì?”

Đầu gối văng ngất, xung quanh không có ai qua lại, anh dùng sức giữ chặt tay cô khiến cô không tài nào gạt tay anh ra được. Ra đến bên ngoài, cô ngẩng đầu nhìn anh, cuối cùng thì cũng nhìn rõ sắc mặt của người đàn ông này, mặc dù vẫn điềm tĩnh nhưng có chút trắng bệch, dường như anh bị mất máu quá nhiều.

Bàn tay đang nắm tay cô khá lạnh, anh đang toát mồ hôi lạnh.

Nhưng sao một người mất máu nhiều như vậy mà vẫn có thể giữ vai trò chỉ đạo trong lúc này?

Cô không hiểu nổi, cảm thấy hơi hoang mang, “Rốt cuộc anh muốn tôi giúp làm gì?”

“Vết thương của tôi cần có người xử lý giúp”, anh dừng bước, quay lại nhìn cô, cười mà như không nói, “Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô đâu.”

Cô trừng mắt nhìn dáng dấp cao to của người đàn ông phía trước, vì ngược sáng nên nụ cười trên khóe môi anh có vẻ mơ hồ, song, cô lại ngờ rằng mình bị hoa mắt. Nếu không, làm sao một người bị thương đang chảy máu nhiều như thế lại có thể cười thoải mái đến như vậy?

Anh cứ như vậy khờng chế lòi cô đi, bước nhanh qua hai con phố, cuối cùng, họ dừng lại trước cửa một phòng khám tư nhân. Con phố này có rất nhiều cửa hàng kinh doanh nhỏ lẻ, nhưng chưa đến giờ mở cửa nên rất im ắng. Anh thò tay qua khe cửa, lần được một chiếc chìa khóa, rồi đường hoàng mở cửa bước vào.

Sau khi vào phòng, anh tiện tay bật tắt cả các bóng đèn trong phòng, sau đó, nhanh chóng khóa cửa lại. Cô vừa đứng xoa chỗ cổ tay bị đau, vừa chau mày, “Anh quen chủ nhà này à?”, nếu không quen mà tự tiện vào nhà người ta thì có bị coi là phạm pháp không?

Anh coi như không nghe thấy, đi thẳng đến chiếc tủ kính áp tường, lòi ra một hộp cứu thương màu đen, đặt lên bàn làm việc rồi quay đầu lại nhìn cô, “Cô lại đây.”

Rõ ràng anh cần sự giúp đỡ của cô mà giọng điệu lại cứ như dọa nạt, ra lệnh cho người khác vậy. Nhưng thấy anh thông thuộc nơi này, bao nhiêu nghi ngờ lo lắng trước đó của cô cũng tiêu tan hết.

Cô vẫn còn đang chần chừ thì anh đã tự cởi áo sơ mi ra.

Không mặc áo, anh cởi trần dưới ánh đèn sáng trưng, có thể nhìn rõ từng múi cơ nổi rõ cùng vết thương ở ngực đang chảy máu ứ đọng cả băng gạc.

“Cô gỡ ra giúp tôi”, anh ta nói.

Cô chỉ biết trợn mắt há mồm, nhưng cũng đành phải mặt dày bước lên, cầm lấy cái kéo mà anh đưa cho.

Cầm cái kéo phẫu thuật lạnh ngắt trong tay, dường như nó cũng khiến cô bình tĩnh lại đôi chút.

Mười sáu năm qua, cô chưa từng làm việc này, nói thật, chỉ cần nhìn thôi, cô cũng đã thấy sợ lắm rồi. Anh cử động nên máu lại chảy ra không ngừng. Khi cô tháo từng lớp băng gạc dẫm máu ra, mới nhìn rõ vết thương ấy như thế nào.

Anh bị thương ở ngực bên phải, hơi chếch xuống phía dưới, vết thương sâu khoảng hơn chục phân, hai bên vết thương đều lòi thịt ra, đáng sợ hơn nữa, bên trong toàn là máu tươi chảy ra, nhuộm màu đỏ sẫm. Có lẽ đây là vết dao đâm, nghĩ đến thôi cũng làm cho người ta thấy đau đớn đến tận xương tủy, nhưng anh chỉ làm cho cô cảm thấy kinh ngạc, ngoài cái chau mày nhè nhẹ ra, biểu hiện trên gương mặt khôì ngô tuấn tú ấy điềm tĩnh như thể mình không phải là người bị thương.

Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với cơ thể của một người đàn ông gần đến vậy, cũng là lần đầu tiên làm việc này. Cô vốn muốn chuyển sự tập trung sang phía khác nhưng cứ bị níu lại nơi vết thương của anh, cứ ngăn người nhìn chằm chằm vào vết thương kinh khủng ấy. Tay cô run run khi quần từng lớp băng gạc, hàm răng trắng tinh đều tằm tấp cắn chặt vào môi khiến cho khuôn mặt cô trở nên trắng bệch.

Cuối cùng, dưới sự hướng dẫn của anh, cô cũng từng bước đắp thuốc rồi băng bó xong vết thương cho anh.

Thao tác của cô rất vụng về, không thành thực, sau khi hoàn thành, cô thấy khắp mình vã đầy mồ hôi.

Anh cúi xuống như thể hào hứng kiểm tra “thành quả” của cô một lượt rồi mới nói, “Cảm ơn cô.”

“Không có gì”, cô đã rất cố gắng để nói bằng giọng điệu bình thường, nhưng hơi thở vẫn gấp gáp, tay vẫn còn run, đành phải đan mười ngón tay vào nhau, nắm chặt phía trước, cổ trấn tĩnh lại, hỏi, “Tôi có thể đi được chưa?”

Thực ra, bộ dạng của cô lúc này trông rất thảm hại. Vết máu dính trên bộ đồng phục đã khô, tạo thành vết bẩn khá lớn in trên nền áo trắng, rất dễ thấy, không thể giấu nổi. Tóc mai bết lại vì mồ hôi dính trên trán, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt thất thần, mái tóc rối bù hết cả lên.

Anh quan sát cô vài lượt, dường như ánh mắt sâu thẳm đang chăm chú nhìn cái gì đó. Lúc sau, anh mới quay người lấy áo mặc vào rồi quay mặt lại phía cô, vừa cài khuy áo vừa nói, “Tôi đưa cô về.”

Cô cố gắng từ chối, “Không cần đâu”, vừa nói vừa ngước mắt lên, thấy anh cười nheo mắt, đành phải đành hắng một tiếng giải thích, “Anh bị thương, cần nghỉ ngơi, tôi tự về nhà thay quần áo là được.”

Lý do này thật là gượng gạo, nghe có vẻ như cô rất quan tâm đến anh, nhưng thật ra, chỉ có bản thân cô mới hiểu rõ, toàn thân người đàn ông trước mặt này toát lên sự thần bí và nguy hiểm, trực giác mách bảo cô không nên quá gần gũi với anh.

May mà anh cũng không miễn cưỡng, chỉ cười như không cười, nhìn cô cảm ơn một lần nữa rồi nói, “Vây cũng được. Hôm nay rất cảm ơn cô”, giọng nói nhẹ nhàng và lịch sự như một chính nhân quân tử. Điều này làm cho người ta khó mà hình dung nổi con người này và vết dao đâm kinh khủng trên người anh có liên quan đến nhau.

Cô nhận được sự đồng ý của anh, chẳng còn khách sáo gì nữa, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cảnh ngộ chẳng ai ngờ tới này.

Cuối cùng, khi cô vừa bước ra đến cửa thì nghe thấy phía sau vọng lại một giọng nói bình tĩnh rõ ràng, “Cô tên gì vậy?”

Cô nghe tiếng liền quay đầu lại, người đàn ông cao lớn đang dựa vào chiếc bàn, dường như trong đôi mắt đen sâu thẳm có chút gì đó vui vui, từ tốn giới thiệu, “Thẩm Trì.”

Sự việc đã đến nước này, cô khó lòng từ chối được, hơn nữa, cô cũng không quen nói dối, ngập ngừng giây lát rồi có sao nói vậy, “Án Thừa Ảnh.”

“Án Thừa Ảnh”, anh thấp giọng nhắc lại ba từ này một lần nữa rồi mỉm cười nói, “Tạm biệt.”

Cánh cửa vừa mở ra, ánh nắng thu rực rỡ lập tức chiếu vào, chói lóa khiến người ta hoa mắt.

Thừa Ảnh hít một hơi thật sâu không khí của cuộc sống náo nhiệt tươi mới bên ngoài, trong lòng hy vọng rằng lần sau sẽ không gặp lại người đàn ông này nữa.

Chuyện này được coi như một bí mật của cô, nó được Thừa Ảnh chôn sâu trong lòng, chưa hề kể cho bất cứ ai nghe.

Sáng sớm hôm đó, cô thấp thỏm chạy về nhà, vội vàng thay bộ đồng phục và lôi bộ quần áo bẩn bị dính máu ra bể nước để xử lý. Sau khi chắc chắn sẽ không bị cô của cô phát hiện ra điều gì bất thường thì cô mới co giò chạy đến trường.

Cuối cùng, đương nhiên Thừa Ảnh bị muộn học nhưng may là thầy giáo không hề trách phạt cô.

Đến chiều, Đinh Lệ Trân cũng lên lớp, vừa gặp cô đã mừng rỡ nói: “Thông báo với cậu một tin, thầy giáo Trương bị ốm, phải xin nghỉ dạy nửa tháng đấy.”

Buổi chiều, lớp họ có tiết học Mỹ thuật. Bất kỳ tiết học nào của thầy Trương cũng đều bị thầy phê bình là không tốt, lời nói rất là chua chát và hà khắc. Thầy thường lấy học trò có biểu hiện không tốt ra để châm biếm sâu cay và dương dương tự đắc về điều này.

Tin thầy Trương bị ốm lan truyền rất nhanh. Lát sau, cả lớp học như nổ tung trong những tiếng hò reo vui mừng. Thừa Ảnh mới nhập học chưa được bao lâu, đây là lần đầu cô thấy mọi người vui như vậy, không khí hoàn toàn khác với nơi cô học trước đây nên không tránh khỏi có chút tò mò. Cô bó gối ngồi ở trên bàn lại và hỏi, “Không có thầy giáo lên lớp thì chúng ta làm thế nào?”

“Nghe nói sẽ có thầy giáo dạy thay”, A Trân nằm bò trên bàn, cười hì hì khê nói, “Mà còn là thầy giáo đẹp trai nữa.”

Nhìn cô bạn thân cười rạng rỡ, hai mắt lấp lánh như những vì sao, Thừa Ảnh không kìm được gợn tay ấn đầu cô ấy, cười mắng, “Cậu mê trai quá đấy.”

“Tớ là đứa mê trai, thế cậu không phải sao?”, A Trân là cô gái thẳng như ruột ngựa, vui buồn giận dữ đều thể hiện hết trên mặt, chẳng giấu được điều gì.

Trai đẹp đối với các thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi là loài động vật trời sinh có sức hấp dẫn không thể chối từ, Thừa Ảnh vừa nghe cũng thấy vui vui, hai người buồn được vài câu thì chuông reo vào lớp.

Thầy giáo dạy thay đến rất đúng giờ, dường như tiếng chuông cuối cùng vừa dứt, thầy đã thông thả bước vào lớp học.

Trong nháy mắt, cảnh ầm ĩ trước đó như bị một câu thần chú tác động, ngay lập tức trở nên yên tĩnh, không gian như ngưng đọng.

Ai cũng hướng ra ngoài cửa, ánh mắt đầy háo hức và tò mò.

Chỉ có Thừa Ảnh là ngoại lệ.

Vừa thấy bóng dáng cao lớn tuần tú ấy bước lên bục giảng, cô đã trợn mắt há mồm. Gặp mặt thầy giáo mới, ánh mắt các bạn xung quanh đều sáng lên, chỉ có cô dường như không gian đang tối sầm lại, hai tai ù đi.

Thấy những ánh mắt nhìn chằm chằm không chớp như vậy, người đàn ông trẻ tuổi mặt vẫn không biến sắc, nhẹ nhàng nói: “Xin chào cả lớp! Tôi là Thẩm Trì. Các bạn có thể gọi tôi là thầy Thẩm, hoặc cũng có thể gọi cả tên họ của tôi cũng được.”

Chất giọng trầm ấm rành rọt khiến mọi người sực tỉnh. Trong nháy mắt, không khí lớp học lại rộn lên tiếng thảo luận to nhỏ, xen lẫn vô số tiếng thở dài của các nữ sinh.

Lớp trưởng quên cả hô “Cả lớp đứng”, nhưng thầy giáo mới cũng không để ý, đợi một lát mới nói, “Tôi chỉ là giáo viên dạy thay tạm thời, cũng có thể chỉ một buổi hôm nay thôi, vì thế đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta bắt đầu tiết học nhé!”

Nói xong, thầy đã đặt dụng cụ vẽ xuống, hai tay cho vào túi quần, chậm rãi đi xuống dãy bàn đầu tiên.

Vì ở đó có giọng nam sinh hỏi dò, “Thưa thầy, trông thầy không giống giáo viên chút nào.”

Thừa Ảnh nhìn Thẩm Trì không chớp mắt, nhưng chỉ thấy khuôn mặt tuần tú ấy mỉm cười, “Thực ra thì tôi không phải là giáo viên. Hôm nay, nhận lời nhờ vả của thầy hiệu trưởng nên tôi mới đến dạy thay một tiết thôi.”

Biểu hiện của anh nhẹ nhàng và gần gũi, giọng nói cũng rất nho nhã, so với thần thái của người đàn ông toàn thân đầy máu sắc này, ánh mắt sắc bén lạnh lùng thì họ như hai người hoàn toàn khác nhau.

Thừa Ảnh lúc này vẫn chưa hoàn hồn.

Ánh nắng chiều xuyên qua khung cửa sổ, vừa vắn chiếu vào người anh, dường như anh đang chìm trong ánh nắng. Lúc này đây, trông anh vô cùng tuần tú khôi ngô.

Chiếc áo sơ mi cotton màu trắng anh mặc rất vừa vặn, hai bên cổ áo phanh ra, khuy áo trên cùng cũng không cài, trông rất phong cách, phối với chiếc quần ống đứng cùng đôi giày giản dị, so với những sinh viên đang ngồi đây, chắc cũng chỉ hơn có vài tuổi mà thôi.

Vừa nghe nói anh không phải là thầy giáo thì ngay lập tức không khí lớp học thoải mái hơn hẳn. Những tiếng nói chuyện riêng của các nữ sinh trở nên bạo dạn hơn. Ngoài việc bàn tán ra, những đôi mắt ấy chỉ nhìn chằm chằm vào vị thầy giáo đẹp trai từ trên trời rơi xuống này, bao nhiêu biểu hiện xao động, hưng phấn đều thể hiện hết lên khuôn mặt, chẳng cần phải che giấu.

“Đúng là quá đẹp trai!”, Thừa Ảnh nghe thấy tiếng A Trần nói bên tai.

Cô không để ý, cứ thế “ừ” một tiếng, vì vẫn còn đang nghĩ đến chuyện sáng sớm nay, kết quả, dường như Thẩm Trì vô tình chuyển ánh nhìn lướt qua khuôn mặt cô.

Ánh mắt họ gặp nhau chừng hai giây, Thừa Ảnh có chút sững sờ, còn anh lại chuyển sự chú ý sang chỗ khác, quay đầu trả lời câu hỏi của một nữ sinh, cô bạn đó hỏi, “Thầy Thẩm, xin hỏi năm nay thầy bao nhiêu tuổi?”

“Em đoán chắc thầy không quá hai mươi hai”, một nam sinh bên cạnh oang oang chen vào.

“Bạn tinh mắt thật đấy”, Thẩm Trì cười với nam sinh đó, rồi mặc nhiên công nhận câu trả lời đó: “Hy vọng lát nữa đến giờ vẽ chân dung nhân vật, bạn cũng có thể vẽ các đường nét của nhân vật chính xác như thế.”

Anh vừa nói vừa quay người lấy tờ danh sách lớp kẹp trong giá vẽ ra, nhìn lướt qua một lượt rồi quay ra hỏi cả lớp, “Ai tình nguyện xung phong làm người mẫu?”

Không thấy ai trả lời, anh mới chậm rãi bổ sung, “Không phải cời đồ đâu.”

Câu nói nửa đùa nửa thật của anh khiến cho các bạn trong lớp cười ầm cả lên. Mấy anh chàng bình thường hay quậy phá bắt đầu đùn đẩy “tiền cứ” nhau, như muốn nhìn đối phương bị xấu hổ, cũng có cô nàng trông cũng không đến nỗi, lại khá nhanh nhẹn, định giơ tay tự ứng cử.

Cũng không biết ai đã nêu ý kiến nữa, “Thầy Thắm! Em thấy dáng thầy đẹp như vậy, hay thầy làm người mẫu cho chúng em nhé!”

Giọng bạn đó khá lớn nên nhanh chóng khiến cho các bạn xung quanh hòa theo, Thừa Ảnh nghe A Trần ngồi bên khẽ nói: “Không được đâu, không được đâu. Tổ sẽ chảy máu cam mất.”

Bộ dạng của A Trần khiến cho cô không nhịn được cười, Thắm Trì cũng cười. Đôi mắt hẹp dài sâu thẳm thắm đang cười ấy như nắng mùa xuân. Anh không trả lời đề nghị này, mà chỉ khẽ lật tờ danh sách rồi nói: “Tôi sẽ gọi một bạn bất kỳ lên.”

Thừa Ảnh đột nhiên cảm thấy lo lắng. Cô không biết liệu cái nhìn ngẩn ngui lúc này có khiến anh nhận ra cô hay không, nếu nhận ra, liệu anh có gọi trúng tên cô không?

Cô thấy rất hối hận, biết vậy cứ bịa bừa một cái tên nào đó nói cho anh ta là được rồi.

Nhưng cô chỉ lo bò trắng răng mà thôi.

Thắm Trì chọn một bạn nam đeo kính cận, dáng người hơi thấp, mập mạp, trông gần giống như Hách Thiệu Văn[1] khi trưởng thành. Cậu ấy cũng là một trong những phần tử nghịch ngợm trong lớp.

[1] Hách Thiệu Văn là ngôi sao nhí của điện ảnh Hồng Kông những năm 90.

Bạn nam đó được mời lên phía trước, ngồi trên ghế cao, đành phải ngoan ngoãn làm người mẫu, còn Thắm Trì chỉ khoanh tay đứng bên cạnh giảng giải về các điểm quan trọng trong vẽ phác họa.

Giọng anh không nhanh không chậm, dáng đứng cũng rất thoải mái, phóng khoáng, không giống như đứng trên lớp học mà giống như đang tán gẫu sau giờ ăn trưa vậy.

Trong một tiết học ngẩn ngui như thế, hầu như các bạn nữ sinh đều bị thầy giáo trẻ đẹp trai đột nhiên xuất hiện này hút hồn.

Nhân lúc mọi người tập trung vẽ, Thắm Trì đi dọc một lượt các dãy bàn, khi đó, anh có đi qua Thừa Ảnh. Cô lập tức cúi xuống, cố tập trung vào giấy vẽ và bút, nhưng vẫn ngửi thấy phảng phất mùi quen thuộc tỏa ra từ cơ thể của anh, giống như hương bạc hà tươi mát đang lan tỏa trên mặt hồ, vừa nhẹ dịu lại nồng nàn.

Không khí ấy mang tính xâm chiếm nguy hiểm, đó mới là cảm giác thực sự mà anh mang đến cho cô. Chỉ trong khoảng vài chục phút trên lớp học, anh đã khiến cho người ta có cảm giác như đang được tắm gió xuân ấm áp.

Trên thực tế, rất lâu sau đó, cô bắt đầu có cảm giác mâu thuẫn đối với anh. Con người này vừa thần bí lại vừa nguy hiểm. Mỗi phút ở gần anh, cô đều cảm thấy mình có thể hóa thành tro bụi bất cứ lúc nào.

3. Chương 3

Cuối tháng Bảy, cơn bão Hanna mạnh hiếm thấy đổ bộ chính diện vào đất liền ở duyên hải Đông Nam. Trong một đêm, rất nhiều thành phố đều bị mưa to bão lớn tấn công mạnh mẽ, thành phố Vân Hải cũng không phải là ngoại lệ.

Lúc này, Thừa Ảnh vừa mới từ hội thảo ở Đài Bắc trở về. Đây là lần đầu tiên cô lái xe trong mưa.

Cô tăng âm lượng radio trên xe, hai phát thanh viên đang kết nối với đầu dây đưa tin, mở đầu bản tin là các tin tức mới nhất về trận bão lớn này.

Cần gạt nước như theo cùng lượng mưa, đang dùng hết tốc độ để gạt đi gạt lại, nhưng kính chắn gió phía trước vẫn mờ mờ không nhìn rõ. Thừa Ảnh cố gắng giảm tốc độ. Đoạn đường từ bệnh viện về xảy ra không ít tai nạn giao thông, thêm vào đó, hệ thống thoát nước của thành phố có chiều hướng bị sạt vỡ, mặt đường vô cùng khó đi. Trên những tuyến phố rộng rãi, xe cộ đi lại chậm chạp, rõ ràng chỉ có vài cây số nhưng phải mất thời gian gấp đôi bình thường.

Mà cô vội gì cơ chứ? Bao năm làm nghề đã tôi luyện cho cô tính nhẫn nại.

Có lần, hiếm khi cô được nghỉ để đi du lịch, liền một mình lái xe lên núi, định yên tĩnh vài ngày. Kết quả, xe lại hỏng giữa đường. Đằng trước chẳng có nhà dân, phía sau chẳng có cửa hiệu nào, đây cũng không phải là điểm du lịch nổi tiếng. Đúng là một ngọn núi hoang, cả tín hiệu điện thoại di động cũng chập chờn lúc có lúc không.

Nhưng cô chỉ gọi điện thoại đến trạm sửa chữa, rồi ngồi vào trong xe đọc sách chuyên ngành. Đến khi nhân viên của trạm sửa chữa đến nơi, gõ cửa sổ xe gọi, cô mới hay trời đã nhá nhem tối.

Ngay tối hôm đó, khi cô ngồi xe của trạm sửa chữa xuống đến chân núi thì bọn Trần Nam cũng đến kịp. Bị sáu ngọn đèn ô tô sáng trưng chiếu vào mặt, lúc ấy cô mới bắt đầu thấy đau đầu. Khi chuyển xe, cô nói với Trần Nam: “Tôi đói quá! Kiếm chỗ nào ăn cái gì trước đi.”

Sau đó, Trần Nam đưa cô đến một quán ăn quen thuộc, ngồi một bên đợi cô từ từ thưởng thức xong bữa tối mới lên tiếng: “Chị Ảnh! Lần sau đi đâu, chị có thể nói cho tôi biết trước được không? Để tránh xảy ra sự việc như hôm nay.”

Cô biết Trần Nam lo lắng điều gì, nhưng chỉ cười trừ và nói: “Tôi lại làm anh bị ăn mắng à?”

“Làm gì có. Chỉ là lúc không liên lạc được với chị, tôi phải dẫn anh em gần như lật tung cả thành phố Vân Hải này lên, tốn công sức quá!”

Câu này chẳng nói quá chút nào, chỉ cần bọn Trần Nam thật sự cần tìm kiếm một người thì họ có thể lật từng centimet của thành phố Vân Hải này lên.

Mặc dù cô không để ý chuyện này lắm, nhưng về sau, Thừa Ảnh cũng dần dần thay đổi phong cách của mình, chỉ cần trong lòng không có chuyện gì tồi tệ lắm thì cô sẽ thường xuyên giữ liên lạc với Trần Nam, chủ yếu là vì cô không muốn làm khó cho nhóm người vô tội ấy. Suy cho cùng, tính khí của Thẩm Trì cũng không dễ nổi điên lên, nhưng một khi đã nổi giận thì e rằng bọn Trần Nam cũng không đỡ được.

Cứ nghĩ đến cái tên họ Thẩm là cô lại thấy đau đầu, cô đưa tay vặn điều hòa trong xe, điều chỉnh nhiệt độ cao lên rồi tiện tay tắt luôn đài radio.

Trong xe yên tĩnh hẳn, tiếng mưa rào rào ngoài cửa nghe rõ từng cơn, cùng với tiếng còi xe vang lên liên tục.

Trong thành phố cấm bấm còi xe đã nhiều năm nay, nhưng nhiều người vẫn chưa bỏ được thói quen đó, cứ thấy đường hơi tắc một chút là tiện tay bấm còi không ngớt. Chiếc xe phía sau bấm còi âm ỉ khiến Thừa Ảnh cảm thấy không thể chịu nổi, hai bên thái dương càng lúc càng đau.

Chiếc xe phía trước cũng đang nhích từng chút một, đèn phanh phía sau bị làn mưa che khuất thành hai đốm đỏ lơ mơ khiến cô có chút hoảng người, chỉ trong một giây ngắn ngủi, nhưng đợi đến khi cô phản ứng, đạp giúi phanh xe thì mũi xe của cô đã dính vào đuôi xe đằng trước.

Cùng lúc này, cô cảm thấy thân xe rung mạnh. Mặc dù bên ngoài mưa khá lớn, nhưng cô vẫn nghe rõ tiếng xe đâm vào nhau, đó là tiếng xe đằng sau đâm vào xe cô.

Bên ngoài mưa xối xả, vì thế gương chiếu hậu không nhìn rõ mọi thứ ở phía sau nhưng Thừa Ảnh biết rằng người ngồi trong xe phía sau đang vội vàng xuống xe. Cũng chính vì dừng xe như vậy nên cả dãy xe phía sau lập tức bị chặn lại, tiếng còi xe âm ỉ cả lên.

Tuy cú va chạm vừa rồi không mạnh lắm nhưng dường như nó khiến cho huyết thái dương của Thừa Ảnh càng đau dữ dội hơn.

Cô chau mày lại, còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã có bàn tay gõ mạnh vào cửa kính bên ghế lái.

Mặc dù trong làn mưa, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự tức giận của đối phương. Thừa Ảnh kéo cửa kính xuống một chút, mưa bay vào xe hòa với tiếng quát tháo của người đàn ông trung niên đó: “Cô lái xe cái kiểu gì thế? Tự nhiên phanh xe làm gì?... Chỉ có cô mới lái xe thế thôi. Ra đường chỉ gây tai họa cho người khác...”

Thực ra, ông ta cầm một chiếc ô cán dài nhưng mưa to như thế thì có cầm hai chiếc ô cũng vô dụng. Mới đứng một lát, ông ta đã ướt nửa người, thêm vào đây là khuôn mặt hầm hầm giận dữ khiến cho cô cảm thấy có chút lúng túng.

Thừa Ảnh chau mày, đợi ông ta mắng xong mới hỏi, “Thế ông định giải quyết thế nào?”, giọng cô vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn không có ý định xuống xe để xem vết đầm nghiêm trọng đến đâu.

Cũng có thể biểu hiện đó của cô càng làm cho đối phương nghĩ rằng cô hoàn toàn không biết xử lý thế nào với sự cố giao thông thế này, thái độ của người đàn ông đó lại càng tức giận hơn, hùng hổ nhấn mạnh: “Mặc dù tôi đâm vào phía sau thật, nhưng do cô đột nhiên phanh gấp, thế nên cô hoàn toàn phải chịu trách nhiệm”, sau đó đưa ra ý kiến, “Thôi coi như xí xóa.”

Như thế là hơi cho Thừa Ảnh rồi.

Thừa Ảnh quan sát một chút, người đàn ông ngoài xe khoảng bốn mươi tuổi, mặc áo phông cổ tròn, ngực áo có hình hoa lá cành, mặc quần ngắn ka ki, đi đôi giày da lười, một phong cách ăn mặc tênh toàng, giọng nói và dáng vẻ cũng không mấy độ lượng cho lắm.

Cô lặng lẽ thu lại ánh nhìn, phía sau còi xe inh ỏi vang trời, thật sự là quá phiền phức.

“Hay là gọi cảnh sát giao thông và bảo hiểm nhé!”, cô chẳng thèm để ý đến ông ta, cũng không buồn bàn cãi về việc đâm vào đuôi xe thì trách nhiệm thuộc về ai. Cô chỉ biết nâng kính lên, ngăn cách khuôn mặt và giọng nói của đối phương, rồi lấy điện thoại ra gọi.

Cô biết xe của Trần Nam vẫn chạy phía sau, quả nhiên, vừa gọi xong chưa đến một phút, đã có người gõ cửa xe.

Quay đầu lại, cô thấy vài bóng người quen thuộc. Lúc này, Thừa Ảnh mới tháo dây an toàn và đẩy cửa xe bước xuống.

Đứng dưới ô của A Phong, cô xách túi và nói: “Tôi về trước đây, các anh giải quyết nốt nhé!”

Trần Nam gật đầu, rồi quay sang người đàn ông trung niên, hất hàm, không nhanh không chậm nói: “Chúng tôi đã gọi cảnh sát rồi. Là ông đâm vào đuôi xe, ông gọi công ty bảo hiểm của ông đi, nhanh lên! Còn nữa, lái xe qua bên kia đi, ông chắn đường nhiều người lắm rồi đấy, không nghe thấy người ta bấm còi um lên à?”

Đương nhiên, người đàn ông trung niên vẫn còn đang dờ dẫm, ánh nhìn hướng về phía nhóm người đột nhiên xuất hiện, lúc này, đã không còn thấy dáng vẻ hùng hổ như vừa rồi nữa.

Trước khi Thừa Ảnh bỏ đi, cô tiện thể liếc qua đuôi xe, chỉ thấy ở giữa bị lõm một chút nhưng không nghiêm trọng lắm. Nhưng chiếc xe này vừa mới mua chưa đầy hai tháng, nhìn mà không khỏi xót xa. Năm nay, cô như gặp hạn về xe cộ vậy, chiếc xe trước coi như bán sắt vụn rồi, đến chiếc xe này chắc lại phải đưa đi sửa thôi.

Quả nhiên, lúc ăn cơm tối, Thẩm Lăng cũng nói: “Chị dâu à, tốt nhất là sau này, chị đừng tự lái xe nữa, bị tai nạn đến vài ba lần rồi, nguy hiểm lắm!”

“Chỉ là va chạm nhẹ thôi”, giọng Thừa Ảnh bình thản như không. Người giúp việc vừa bưng bát Canh bồ câu ra rằng hầm hoa tiêu lên, cô liền đón lấy, ném một hai thìa, rồi mới cười bảo, “Em đừng chuyện bé xé ra to.”

Thẩm Lăng tỏ vẻ không tán đồng, “Em thấy chuyện này có chút kỳ lạ. Một người có kỹ thuật như chị, mà sao chưa đến nửa năm lại đâm xe đến hai lần thế? Liệu có phải chị quá mệt mỏi rồi không?”

“Cũng có thể như vậy.”

“Dạo này bệnh viện bận lắm hả chị?”

“Cũng bận một chút.”

“Em thấy dạo này mắt chị thâm quầng, chị bị mất ngủ đấy à?”

Được em chồng quan tâm như vậy, Thừa Ảnh không nhịn được phì cười: “Em quan sát kỹ thế? Đến chị còn chẳng để ý.”

“Đương nhiên rồi! Chị là người em yêu quý nhất mà”, Thẩm Lăng miệng nói dẽo quẹo.

“Ái chà! Yêu quý nhất cơ à?”, Thừa Ảnh nhướn mày ra vẻ suy nghĩ hồi lâu, làm bộ như cuối cùng cũng nghĩ ra, quay lại nhìn cô gái mười chín tuổi trước mặt, mỉm cười, “Chị nghe nói em mới có bạn trai ở trường mà. Có phải cậu ta mới là người yêu quý nhất không?”

Mấy từ cuối cùng, cô cố bắt chước giọng điệu giống hệt Thẩm Lăng, vừa ngọt vừa điệu, cứ như rót mật vào tai người nghe vậy. Thẩm Lăng không nhịn được phì cười thành tiếng, bỏ đũa xuống, vẻ mặt tỉnh quái, ánh mắt đầy tự hào, “Anh ta á... còn lâu mới đủ tư cách, phải xem biểu hiện một năm rưỡi nữa thế nào đã rồi hãy nói!”

“Anh cả em có biết không?”, đột nhiên Thừa Ảnh hỏi.

“Đại khái là không biết.”

Lúc này, Thừa Ảnh đã ăn xong, vừa rời bàn ăn vừa nghe Thẩm Lăng nũng nịu thỉnh cầu, “Chị dâu giữ bí mật cho em nhé. Tạm thời đừng cho anh cả biết.”

“Em định hỏi lộ chị gì nào?”, cô cố ý trêu Thẩm Lăng.

“Chị thích cái gì thì cứ nói.”

“Ái chà! Hào phóng thế!”, Thừa Ảnh ôm vai Thẩm Lăng, khuôn mặt thiếu nữ với đôi mắt long lanh, nụ cười như hoa nở chợt khiến cô có chút ngẩn ngơ.

Thực ra, anh em nhà họ Thẩm không có nét giống nhau, duy chỉ có đôi mắt là y như đúc cùng một khuôn, đen láy, sâu thẳm thẳm mang lại cảm giác thần bí tĩnh lặng.

Chỉ là bây giờ Thẩm Lăng vẫn còn nhỏ, lại là cô gái hoạt bát, cuộc sống mười mấy năm qua thuận lợi chẳng có gì vướng bận nên đôi mắt như pha lê của cô ấy lấp lánh, khiến người khác đắm chìm trong ánh sáng rạng rỡ, không giống như Thẩm Trì.

Nghĩ đến Thẩm Trì, nụ cười trên môi Thừa Ảnh chợt vụt tắt.

Hôm đó, nửa đêm, một bên giường bỗng lún xuống.

Thừa Ảnh có chút mơ hồ, có lẽ vì không muốn tỉnh dậy nên cô lặng lẽ xoay người, quay lưng lại với người vừa nằm xuống giường kia. Trước khi bị đánh thức, hình như cô đang mơ. Trong giấc mơ, cô thấy mình khi còn mười bảy mười tám tuổi, đang đứng lẻ loi một mình bên bờ sông vắng lặng.

Đây là dòng sông quê cô, nó chảy xuyên qua thành phố, vì không bị ô nhiễm bởi ngành công nghiệp nên nước sông bốn mùa đều trong xanh như ngọc bích.

Trong giấc mơ của cô, trời đang trút mưa, nước mưa tí tách rơi xuống mặt hồ, tạo thành những vòng tròn gợn sóng lẫn lẫn đan vào nhau.

Cô không mang theo thứ gì để che mưa, người đã ướt sũng nhưng vẫn một mực đứng chờ, vô cùng kiên định, dù mưa có làm cô rét run. Tuy đang trong giấc mơ nhưng cô biết mình vẫn đợi chờ như thế, đợi chờ người đó đến.

Chỉ có điều, cuối cùng người đó còn chưa đến thì cô đã tỉnh mất rồi.

Khi tỉnh giấc, cô không hiểu cảm giác của mình là thất vọng hay bức bối nữa.

Thực ra, những giấc mơ như thế không phải chỉ đến một lần, cô đã quen với nó mất rồi. Trong màn đêm tĩnh lặng và yên ắng thế này, dường như bóng đêm là thứ che giấu tốt nhất, có thể giấu đi tất cả những tâm tư không muốn ai biết, màn đêm như chôn vùi mọi cảm xúc mà ban ngày cố gắng giấu đi. Cuối cùng, cô cũng không chịu nổi, mở mắt rồi lặng lẽ thở dài.

“Em tỉnh rồi à?”, một giây sau, tiếng nói từ sau lưng vọng lại làm cô giật mình.

Nhưng cô không nhúc nhích, giữ nguyên tư thế đó mà cũng không lên tiếng.

Thẩm Trì cũng không thúc ép cô trả lời. Hai người cứ thế nằm im lặng trong màn đêm, một lúc sau, Thừa Ảnh mới thấy anh ngồi dậy.

Rèm cửa sổ chắn sáng rất tốt, ngoài trời mưa rơi nhưng một tia chớp cũng không lọt qua được. Cô nghe thấy tiếng mở ngăn kéo tủ sát cửa sổ, không biết anh đang tìm thứ gì? Dù tiếng động không lớn lắm, nhưng lúc này, giả vờ tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì, vì vậy Thừa Ảnh bèn nhồm dậy, với tay bật đèn bàn.

Ánh sáng đột ngột khiến người ta không kịp phản ứng, Thẩm Trì nheo nheo mắt, rồi quay lại về phía giường. Thừa Ảnh khép mi như vẫn còn đang ngái ngủ. Cô cố ý muốn tránh cái nhìn của anh, lấy tay kéo cái chăn mỏng trùm qua đầu, thuận miệng hỏi, “Anh đang tìm gì đấy?”

Lúc này, Thẩm Trì lúi trong ngăn kéo bàn ra một lọ thuốc, quay trở lại giường, uống hai viên thuốc rồi mới nhẹ nhàng trả lời, “Anh thấy hơi đau đầu, ngủ không được.”

Anh bị mất ngủ trầm trọng, phải nhờ vào thuốc mới có thể ngủ được. Hôm nay, anh lại uống không ít rượu, cho nên hai bên thái dương cứ đau như búa bổ.

Mặc dù anh đã tắm, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, Thừa Ảnh vẫn ngửi thấy mùi rượu tỏa ra từ người anh.

Nói thật, Thừa Ảnh không thích mùi này, nhưng cô cũng không nói ra, chỉ nhích dần về một bên mép giường.

Đợi Thẩm Trì quay lại giường ngủ, cô mới với tay tắt đèn, đột nhiên nghe thấy anh hỏi: “Em vừa mơ thấy gì thế?”

Giọng anh hỏi thoáng qua như thể không quan tâm cho lắm, chỉ là hỏi vu vơ tán gẫu trước khi đi ngủ. Biết là như vậy nhưng Thừa Ảnh vẫn quay đầu lại... tiếc rằng tầm nhìn có hạn, cô cố gắng lắm cũng chỉ thấy những đường nét mờ mờ trên khuôn mặt anh.

“Không có gì”, để anh không phát hiện ra hành động vừa rồi của mình, cô chỉ trả lời khe khẽ.

“Khi tỉnh rồi vẫn thấy em thở dài.”

“Vâng.”

Giác quan của anh rất nhạy bén, muốn giấu anh cũng chẳng giấu nổi, nhưng Thừa Ảnh đang nằm trong bóng tối, dường như trái tim run lên nhẹ nhẹ. Thực ra, cô muốn hỏi anh, việc này có liên quan gì đến anh?

Nhưng cuối cùng cô cũng không lên tiếng.

Người đàn ông nằm bên cạnh cũng không hỏi tiếp nữa. Vì cô im lặng nên chủ đề cứ như vậy mà kết thúc.

Đêm tối tĩnh lặng trở lại, khi cô nhắm hai mắt lại thì đột nhiên có một cảm giác ủa về, rõ ràng hơi thở ấy ở ngay bên tai, nhưng dường như lại xa xôi nghìn trùng.

Nửa đêm tĩnh lại nên Thừa Ảnh không ngủ yên giấc, chập chờn mơ thấy ác mộng, khi thức dậy thì trời đã tảng sáng.

Thực ra, hôm nay cô được nghỉ bù nhưng vừa tỉnh dậy, cô liền cầm quần áo đi tắm.

Đây là thói quen của cô, thói quen này có từ khi cô ở cùng Thẩm Trì.

Khi đó, cô thường xuyên bị anh giày vò đến mức không chịu được, người đàn ông này như có tinh lực dồi dào, chẳng bao giờ cạn vậy, cứ đến lúc cô chuẩn bị chìm trong giấc mơ thì anh lại phấn khích lật người đè cô xuống, hôn từ trán đến mí mắt, rồi đến môi và ngực, chậm rãi trêu đùa cô.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, bản thân cô chẳng có chút sức lực nào, vì thế toàn bị anh trêu đùa.

Khi cao trào kết thúc, hai người cùng nhau đi tắm, thậm chí, có hôm cao hứng, phấn khích, đứng dưới vòi hoa sen, anh cũng không buông tha cô, thế là lặp lại lần nữa.

Bao năm trôi qua, có những thói quen muốn sửa cũng không sửa được, chỉ là khi đó và bây giờ không giống nhau, đứng dưới vòi nước nóng chỉ còn có một mình cô.

Thừa Ảnh ở trong nhà tắm rất lâu, tắm xong còn đánh răng rửa mặt, tiện thể cọ rửa lavabo vốn đã rất sạch sẽ, tiếng động đó có thể nói là không hề nhỏ, vì thế, khi cô mặc quần áo xong bước ra thì trên giường đã không thấy ai nữa.

Cũng không biết có phải Thẩm Trì bị cô đánh thức hay không, lúc này, anh đang đứng ở ban công hút thuốc.

Quay lưng lại phòng ngủ, anh chỉ khoác chiếc áo choàng, đai áo cũng chẳng thắt, chiếc áo ngủ tơ tằm màu đen càng làm lộ rõ đường nét cơ thể anh, dường như hơi gầy đi đôi chút.

Có thể gần đây anh thực sự gầy đi, nhưng Thừa Ảnh cũng chỉ nhìn qua bóng lưng anh chứ không quan sát kỹ.

Mặc dù đang giữa mùa hè, nhưng hai hôm nay, do ảnh hưởng của bão nên nhiệt độ mát hơn rất nhiều. Sáng nay, trời vẫn mưa không ngớt, nước mưa như trút xuống, gió thổi ào ào.

Ban công chưa đóng lại.

Thừa Ảnh chuyển ánh nhìn sang mái tóc ngắn đen nhánh của Thẩm Trì, dường như đã bị nước mưa hắt vào ảm ướt hết.

Cửa kéo bằng kính ở lối đi vào phòng ngủ cũng không khép hẳn, mùi khói thuốc theo khe hở đó bay vào. Thừa Ảnh vô cùng miễn cảm với khói thuốc, không hề chán chừ, cô chau mày đi ra, từ từ kéo cánh cửa lại.

Âm thanh đó đánh động Thẩm Trì, nhưng anh không quay người lại, chỉ giơ điều thuốc đang kẹp trong tay vẫy nhẹ trong không khí rồi đưa lên miệng rít một hơi.

Bầu trời xám xịt, như bị người ta phủ lên một tấm vải, tiện tay còn vẫy vài nét mực đen, khiến nó trở thành khung cảnh âm u, mịt mù như bây giờ.

Nửa điều thuốc còn lại bị ngón tay thon dài ném đi, vẽ một đường vòng cung trong làn mưa, rồi nhanh chóng mất dấu vết. Thẩm Trì lấy điện thoại gọi cho Trần Nam dặn dò, “Lát nữa, cậu không cần phải đến, hôm nay, tôi không đi đâu cả.”

Trần Nam ở đầu dây bên kia trả lời một tiếng rõ ràng, “Vâng.”

Thẩm Trì cúp máy rồi mới quay trở vào phòng.

Đợi khi anh xuống dưới nhà thì Thừa Ảnh đã ăn sáng xong.

Bác giúp việc thấy anh xuất hiện thì hơi bất ngờ, vì thời gian anh ở nhà rất ít, số lần anh ăn sáng ở nhà có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Hôm nay có cháo yến mạch và bánh bao, còn có sữa với bánh mì nướng. Cậu muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

Vì câu nói này nên bác giúp việc vội vàng dọn cả hai phần ăn sáng lên. Thẩm Trì vừa ngồi xuống bàn ăn thấy Thừa Ảnh toan đứng dậy, liền cất lời hỏi, “Hôm nay, em không phải đi làm à?”

Thừa Ảnh có chút ngần ngại, khẽ nói, “Nghỉ bù.”

Đang làm ở gần bên, bác giúp việc thấy không được tiện lắm bèn lặng lẽ đi ra ngoài.

Tuy cuộc sống thực sự của họ rất khùng khiếp, nhưng từ trước đến nay, Thừa Ảnh vẫn phải giữ thể diện, đặc biệt, cô không muốn người ngoài biết chuyện của mình. Có lúc, cô cũng biết rằng cái này chỉ là “bịt tai trộm chuông” mà thôi, nhưng những người làm công mà đến việc trong nhà này cũng không hiểu thì đừng mong làm việc ở đây nữa.

Cô nhìn thấy bóng bác giúp việc đi rồi bèn quay lại hỏi như mang tính tượng trưng, “Hôm nay, anh có kế hoạch gì chưa?”

Thực ra, giọng điệu của cô càng giống lấy lệ hơn, nhưng hàm ý trong đó không chỉ có vậy. Thẩm Trì vẫn nhướng mắt nhìn cô, đôi môi mỏng cong lên, cười mà như không, nói, “Hôm nay, anh không ra ngoài.”

Câu trả lời này khiến Thừa Ảnh có chút ngạc nhiên. Lẽ nào cả hai người cùng ở nhà? Cô chỉ “vâng” một tiếng, không nghĩ ra chuyện gì khác, một lúc sau mới nói: “Hôm nay em cần dùng phòng đọc sách. Tháng sau, em có ca phẫu thuật quan trọng, cần phải nghiên cứu trước một ít tài liệu”, câu nói đó hàm ý, nếu không có việc gì đặc biệt thì chúng ta đừng làm phiền nhau.

Thẩm Tri tiện tay cầm tờ báo trên bàn ăn, mắt đã lướt qua tiêu đề các bài báo, lạnh lùng đáp: “Ừ.”

Việc học và con đường sự nghiệp của Thừa Ảnh rất thuận lợi.

Ngoài thời gian mà cô được gửi đến nhà cô của cô ở Đài Bắc ra, cô luôn là học sinh giỏi xuất sắc trong trường danh tiếng.

Thực ra, từ nhỏ đã không có ai quan tâm đến cô.

Khi cô lên bốn, bố mẹ đã chia tay. Trong ký ức của cô, ấn tượng về mẹ rất mờ nhạt, chỉ biết rằng khi cô năm sáu tuổi thường nhận được quần áo và đồ ăn ở phương xa gửi đến, có vẻ như đều là hàng loại sang, món nào cũng làm cho chúng bạn xuyết xoa ngưỡng mộ.

Nhưng về sau, cũng không rõ từ khi nào nữa, quần áo đẹp và đồ ăn ngon cứ ít dần, sau đó hoàn toàn bật vô âm tín, vì mẹ cô đã đi bước nữa, theo chồng ra nước ngoài và có con với người chồng mới rồi.

Đương nhiên, đây đều là những việc sau này cô nghe cô của mình kể lại.

Khi đó, bố cô bận rộn với công việc, đương nhiên càng không có thời gian để chăm sóc cho cô. Từ khi vào tiểu học, cô đã bắt đầu chuyển hẳn vào trường ở. Đó là trường dành cho nữ sinh con nhà quý tộc, điều kiện tương đối tốt, các bạn học phần lớn đều là con nhà gia giáo. Từ nhỏ, cô đã bắt đầu tiếp nhận sự giáo dục và dạy dỗ để trở thành một thực nữ.

Khi lớn lên, Thừa Ảnh nhớ lại, trong một thời gian dài cô cứ suy nghĩ mãi mà không hiểu bố của cô lấy đâu ra nhiều tiền để chi trả tiền sinh hoạt phí và học phí đắt đỏ đến vậy.

Gia đình cô không phải dân buôn bán, cũng không phải là quan chức. Cô chỉ thấy bố rất bận, có khi cuối tuần về nhà cũng chưa chắc đã gặp được bố.

Chính vì thế, cô đã cố gắng học tập thật tốt ở trường học quý tộc gần chục năm, cuối cùng đạt được thành tích đứng đầu ba năm liên tiếp.

Việc đi Đài Bắc thật sự là vô cùng đột ngột.

Một hôm, cô đang có giờ học Nhạc thì thầy hiệu trưởng gọi lên phòng giám hiệu thông báo, bố cô đã hoàn tất thủ tục chuyển trường cho cô. Nhận được tin này chưa đến hai ngày, tất cả đều đã được chuẩn bị đầu vào đây, cô được đưa lên chuyến bay đi Đài Bắc.

Cô không hề quen biết người thanh niên đưa cô ra sân bay, chỉ biết là trông anh ta cũng bình thường, khuôn mặt nghiêm túc. Nhưng buồn cười một nỗi là từ đầu đến cuối cô chưa từng nhìn thấy mặt, bố chỉ dặn dò cô mấy việc qua điện thoại, rồi sau đó để người thanh niên lạ hoắc đưa cô cùng hành lý ra sân bay.

Thừa Ảnh không phải là người không có chủ kiến và cũng chỉ có lần này, cô cảm thấy mình như con rối bị giật dây, trong tình cảnh không biết người khác sắp xếp thế nào, bị thao túng hoàn toàn. Chỉ trong vòng mấy chục tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà cô đã vượt qua đại dương, dường như thoát ly hẳn với cuộc sống trước đó, từ giờ trở đi không còn liên quan gì nữa.

Tuần đầu tiên đến Đài Bắc, cô chưa quen với môi trường ở đây, liên tục gặp vấn đề về tiêu hóa.

Nửa đêm, cô sốt cao đến mức không chịu được, trong lòng oán trách bố không biết bao nhiêu lần. Đương nhiên, khi tỉnh táo thì cô không bao giờ oán than. Người ta bảo rằng con gái thường quán bố, Thừa Ảnh cũng không phải là ngoại lệ. Trong mắt cô, bố như một ngọn núi cao hùng vĩ, là chỗ dựa vững chắc mà thần bí.

Bề ngoài, ông Án Cương là một người làm trong một công ty thương mại nước ngoài lâu năm, nhưng trước mặt cô, ông không bao giờ nhắc đến công việc của mình một chút nào.

Chẳng mấy khi được nghỉ, hai bố con ngồi tán phét với nhau, chuyện trên trời dưới biển, nghĩ đến cái gì thì hàn huyên cái đó. Ông Ân Cương đối xử với cô giống như một người bạn, vì vậy mà suy nghĩ của cô rất độc lập, cũng chính vì vậy, cô lờ mờ đoán ra trong công việc bố có gì đấy khó nói. Do kìm chế tính tò mò khá tốt nên cô không nghe ngóng, cũng không gặng hỏi lung tung.

Rất lâu sau đó, bố cô qua đời trong một lần nhận nhiệm vụ, lúc này, cô mới biết, hóa ra hơn hai mươi năm nay, công việc của ông là làm tình báo, trong phim người ta vẫn gọi là “nằm vùng”.

Mười hai rưỡi, nhà họ Thẩm chuẩn bị ăn trưa.

Hai hôm trước, Thẩm Lăng đi dã ngoại cùng bạn bè chắc cũng phải nửa tháng nữa mới quay về. Hôm nay, bọn Trần Nam cũng không đến, vì thế mà căn phòng trở nên im ắng rõ rệt.

Thực ra, cả buổi sáng nay, Thừa Ảnh ôn luyện không mấy hiệu quả, không thể nào tập trung được. Cô nghĩ, chắc là do cơn ác mộng tối qua, cùng với việc ngủ không ngon giấc.

Vì thế khi ăn cơm, cô không thấy ngon miệng, chẳng có tâm trạng để ăn nên chỉ ăn có nửa bát cơm rồi định về phòng ngủ một giấc.

Nhưng Thẩm Trì thì ngược lại, chẳng mấy khi được ăn cơm ở nhà, lúc này, anh đang thưởng thức cả một bàn thức ăn mà bác giúp việc nấu, vô cùng thư thái thoải mái. Điện thoại bị vứt sang một bên, mặc dù đã rung vài lần nhưng anh chỉ cầm lên xem qua số điện thoại gọi đến rồi cũng chẳng quan tâm xem nội dung là gì.

Anh chẳng buồn nghe điện thoại, cũng chẳng biết vì sao nữa. Thừa Ảnh đột nhiên nhớ lại cuộc gặp bất ngờ với cô gái ở Đài Bắc hôm trước.

Cô vẫn còn nhớ vóc dáng dong dỏng cao, khuôn mặt tròn trĩnh của cô ấy, dễ dàng nhận thấy là còn rất trẻ, ánh chừng chưa đến hai mươi tuổi, khi nói chuyện có vẻ bỗ bã, không được lịch sự, xem ra bình thường được nuông chiều nên mới không kiêng nể gì như vậy.

Nhưng ai nuông chiều cô ta?

Thẩm Trì ư?

Có thể lọt vào mắt xanh của người đàn ông này, rất nhiều người xem đó như một điều đáng tự hào.

Suy đoán như vậy, bất giác cô thấy có chút không thoải mái, vừa cố nuốt mấy miếng cơm đã cảm thấy no rồi.

Cô buông đũa xuống nhưng không rời khỏi bàn ăn ngay.

Vừa đúng lúc Thẩm Trì ngẩng đầu lên, từ từ nhìn cô một cái, giọng điệu lạnh nhạt hỏi, “Em ăn ít thế?”

Cô chẳng buồn đáp lại, chỉ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt vô cùng tuấn tú rồi đột nhiên nói với anh, “Em và cô gái Tiền Tiểu Phi ở Đài Bắc đó đã gặp nhau.”

“Anh biết”, Thẩm Trì chỉ ngừng lại để trả lời cô, rồi lại tiếp tục uống nốt bát canh gà, dường như giây phút ngừng lại đó chỉ là để nhớ xem cái tên này là như thế nào.

Cô thì ngược lại, ngó ra hồi lâu, rồi rất nhanh phản ứng lại, cười nói, “Anh biết rồi ư? Nhưng anh chưa hề nhắc đến.”

“Không phải em cũng không nhắc đến sao?”, cuối cùng, anh cũng buông đôi đũa trong tay xuống, nhìn về phía cô, “Anh cứ tưởng em đã quên chuyện này rồi.”

Thực ra là quên rồi, ít ra, ở góc độ của cô thì có thể coi là như thế.

Nhưng vừa rồi, cô mới phát hiện ra mình còn nhớ rõ cô gái đó ăn mặc như thế nào.

Nếu bảo quên sạch thì chỉ là tự lừa mình mà thôi.

Nhưng không biết tại sao, cô đột nhiên thấy đau đầu, không chịu được nữa, hai đầu lông mày nhíu lại bèn cố gắng giữ giọng bình tĩnh: “Cô ta trực tiếp gọi vào số di động của em. Em không ngờ sẽ có việc như thế này xảy ra, mà cũng không hiểu tại sao lại có thể xảy ra một việc như vậy, nhưng hy vọng việc này không xảy ra một lần nữa.”

Khi nhận được điện thoại của Tiền Tiểu Phi, cô vô cùng ngạc nhiên. Cô không can thiệp vào bất kỳ công việc bên ngoài nào của Thẩm Trì, nhiều lúc, thậm chí cô còn tự huyễn hoặc bản thân rằng mình chưa lập gia đình, nhưng lần này, cô cảm thấy như mình phải chịu một sự nhục nhã ê chề.

Đột nhiên lại có cô gái trẻ gọi điện thoại đến hẹn trực tiếp gặp mặt để nói chuyện về chồng mình.

Người ngồi ở đầu kia chiếc bàn không trả lời cô ngay, mà chỉ dùng đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn cô, ánh mắt có gì đó trầm mặc, như hòa vào không gian âm u của cơn mưa, càng lộ rõ vẻ chán nản.

Cô dựa vào ghế tựa, ngón tay day vào hai huyệt thái dương đang đau nhức, nhìn nền nhà mà như thể chẳng có mục tiêu nào hết.

Dừng lại một hồi, cô mới nghe thấy giọng trầm thấp lạnh lùng của anh, “Nếu như anh đoán không nhầm thì em chỉ muốn lần sau đừng có ai gọi điện thoại đến cho em nữa, đúng không?”

Anh nói câu này rất chậm, như nhả từng chữ từ đôi môi mỏng vô cùng gợi cảm đó, giọng điệu đều đều, chẳng hề lên xuống, ánh mắt sâu thẳm không lúc nào rời khỏi khuôn mặt cô.

Cô nhìn vào đôi mắt anh, nhướn lông mày lên như để mặc định việc đó.

Anh lặng im. Tất cả cử chỉ của cô đều được thu lại trong mắt anh. Lúc này, anh mới đẩy ghế đứng dậy, rồi cười thầm một tiếng, vóc dáng dong dỏng cao lướt qua bên cạnh cô, đi một đoạn, anh mới nói, “Yên tâm đi. Em sẽ được toại nguyện.”

Cuộc nói chuyện này kết thúc không vui vẻ cho lắm.

Lúc rời đi, thậm chí Thẩm Trì còn không mang theo điện thoại, thấy vật thể màu đen bắt đầu rung lên mà không đổ chuông, Thừa Ảnh cũng chẳng buồn quan tâm, cô đứng dậy lên lầu, về phòng ngủ.

Đương nhiên, cô cảm nhận được sự giận dữ của anh, nhưng chỉ cảm thấy nực cười, gặp phải việc như thế, cô chẳng thèm tức giận thì thôi, ngược lại, anh lại còn giận ngược lại cô.

Cô không hỏi quan hệ giữa anh và Tiền Tiểu Phi đã phát triển đến mức nào rồi, nhưng cũng không có nghĩa là không muốn hỏi.

Từ trước đến nay, cô không tin là anh không có người phụ nữ nào bên ngoài. Bình thường anh về nhà rất muộn, có khi đến tận hôm sau mới về. Cô chỉ cần tiện tay nhặt chiếc áo anh mặc tối hôm trước vứt bừa dưới đất lên là sẽ ngửi thấy mùi nước hoa vẫn còn vương trên áo hoặc là vết son lở mồm.

Đương nhiên, bọn Trần Nam chẳng bao giờ nói với cô những việc như thế này.

Cô nhớ chỉ có một lần, cô buột miệng hỏi, “Tối qua, anh ở cùng một cô gái à?”, chiếc áo sơ mi đã qua một đêm mà vẫn còn mùi nước hoa thoang thoảng bị cô ném vào sọt đựng quần áo trong nhà tắm như ném vào sọt rác.

Khi đó, Thẩm Trì vừa mới cạo râu xong, rửa sạch bọt kem trên mặt, lấy tay xoa xoa cái cằm sạch một cách sáng khoái, rồi từ trong gương sáng nhìn cô, môi mấp máy, biểu hiện có chút lảng lơ nhưng giọng điệu thì vẫn lạnh lùng hỏi, “Em quan tâm à?”, nụ cười trên mặt phẳng phất ý châm chọc.

Đây là khi quan hệ của hai người ở giai đoạn tồi tệ nhất, cả ngày hiếm khi nói nổi đôi câu với nhau. Vừa sáng sớm đã gặp phải chuyện như vậy, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng bất lực. Khi đó, cô chẳng nói gì, chỉ mở cửa đi xuống dưới nhà.

Trong lòng cô cảm thấy vô cùng ân hận, việc gì phải hỏi anh nhiều thế? Cuối cùng lại bị anh mang ra giễu cợt.

Từ đó về sau, việc dọn dẹp phòng ngủ toàn bộ giao cho bác giúp việc làm, cô cũng chẳng hỏi nửa lời về cuộc sống bên ngoài của anh.

Có điều Tiền Tiểu Phi đó thì khác.

Cô ta xuất hiện trước mặt cô, mặt mũi rõ ràng, không còn là khuất mắt trông coi nữa.

Thực tế đã khiến cô không thể tự huỷ hoại mình, không thể vờ như không thấy nữa.

Đột nhiên có hình ảnh cụ thể, tất cả trở nên rất chân thực, thi thoảng lại len lỏi vào ý nghĩ của cô, hình ảnh Thẩm Trì và người phụ nữ khác ở cùng nhau.

Cảm giác này thật là tồi tệ!

Thừa Ảnh chỉ ngủ trưa một tiếng đồng hồ, nghĩ đến ca phẫu thuật quan trọng sẽ diễn ra vào tháng sau, cô vội bỏ dậy, tiếp tục nghiên cứu những tài liệu đã in ra trước đó.

Bất giác, trời đã sẩm tối, bác giúp việc gõ cửa gọi, hỏi xem có cần mang bát canh lên để cô uống trước rồi mới ăn cơm hay không.

Cô ngẩng đầu lên từ đồng sách ngập ngựa, trầm tư suy nghĩ một lát mới phát hiện ra bên ngoài đã im ắng như tờ.

“Cậu Thẩm Trì ra ngoài từ chiều, chắc không về ăn cơm tối”, bác giúp việc nói.

“Vâng”, cô mỉm cười, “Vừa đúng lúc cháu chuẩn bị nghỉ ngơi, cháu cùng bác xuống dưới nhà luôn.”

Tuy không gian không có Thẩm Trì thật buồn tẻ nhưng cũng bớt đi rất nhiều áp lực.

Thừa Ảnh đứng bên cửa sổ phòng khách một lúc, ngoài trời mưa vẫn rơi, trời đã tối mịt.

4. Chương 4

Câu lạc bộ tư nhân sang trọng bậc nhất của thành phố Vân Hải nằm lưng chừng núi phía Tây, cách xa trung tâm thành phố phồn hoa náo nhiệt, tách biệt hẳn với những ồn ã. Đường lên núi quanh co, dưới chân núi là ánh đèn neon lấp lánh, cảnh đêm thành phố hầu như đều như vậy. Lưng chừng núi quanh năm có sương mù bao phủ, tĩnh lặng giống như rơi vào một thế giới khác.

Quản lý trực tối nay là một người phụ nữ trung tuổi, bà điều nhân viên phục vụ mang rượu và hoa quả đến, cười hì hì nói, “Lâu lắm rồi không thấy anh Thẩm ghé qua.”

Lúc này, chàng trai trẻ một mình chiếm cả chiếc ghế sofa rộng lớn đang thả hồn vào cảnh đêm mờ mịt, đôi chân dài vắt chéo, một tay để lên thành ghế sofa ngả lưng, tay kia buông hờ trên đầu gối, nét mặt đắm chìm, chỉ ậm ừ một tiếng đáp lại.

Quản lý đã quá quen với thái độ đó của anh rồi.

Câu lạc bộ này vốn không nhiều khách nhưng ai ai cũng là thượng đế, làm phật ý bất kỳ khách nào cũng không có kết cục tốt đẹp gì. Vì vậy, họ thuộc như lòng bàn tay tính cách hay sở thích của mỗi vị khách, có người thì vui vẻ dễ gần, có người lại kiêu ngạo lạnh lùng, ngoài ra, một số người khác giống như vị khách tôn quý trước mặt đây, không bao giờ đoán được tâm trạng.

Khi vui vẻ, thậm chí anh còn bông đùa vài câu với bọn họ.

Nhưng đêm nay, theo quan sát của chị quản lý thì chắc chắn một điều, tốt nhất là yên lặng.

Ngồi hai dãy ghế sofa xung quanh, bọn Trần Nam bắt đầu rót rượu vào ly, thấy quản lý vẫn còn đứng bên cạnh, ai đó trong bọn họ ngẩng đầu lên tiện miệng gọi, “Cho mấy em xinh tươi lên phục vụ cho vui vẻ cái nào.”

Quản lý đáp lời, giơ tay ra hiệu cho cậu phục vụ phía sau rồi mới nở nụ cười, quay đầu giải thích, “Thật không may! Tiêu Băng bị ốm hai hôm nay nên không đến được.”

Câu này là chị ta nói cho Thắm Trì nghe, thế nên giọng điệu trầm xuống, xung quanh không ai lên tiếng. Một lúc sau mọi người mới thấy cái nhìn sâu thẳm đượm buồn lộ ra trên khuôn mặt tuần tú ấy. Thắm Trì hơi nghiêng người đón ly rượu từ Trần Nam, từ từ nhấp một hai hơi rồi cười mà như không nói, “Bà nhớ khá rõ đấy.”

Bốn góc trần nhà đều lắp đèn chiếu dịu nhẹ, đúng lúc này, ánh đèn chiếu nghiêng bên khuôn mặt anh làm cho đôi mắt đen lầy ấy như lấp lánh.

Chột dạ, quản lý thấy tim mình đập thành thịch bởi không biết câu nói này có ý khen ngợi hay còn có hàm ý gì khác, chỉ cảm thấy trong mắt anh có sự sâu thẳm khôn lường ẩn sau nụ cười phớt lờ đó.

Người được gọi đến để phục vụ vẫn chưa thấy đâu.

Thắm Trì vừa uống rượu vừa dựa lưng vào sofa, gõ nhẹ ngón tay vào ghế, nhìn có vẻ không tập trung, nhưng từng tiếng, từng tiếng lại có tiết tấu.

Quản lý không dám lên tiếng, chỉ nhích ra bên cạnh khoảng hai bước.

Bình thường thì không nguy hiểm đến như thế này, có điều, chị ta đoán hôm nay tâm trạng của anh không vui, nên lúc này không tiện tiếp chuyện.

Nhưng cô Tiêu Băng thì bà tuyệt nhiên không nhớ nhầm, từ một năm trước, sau khi lọt vào mắt xanh của Thắm Trì, cô ấy như thể chỉ để dành riêng cho anh mà thôi. Cô ấy thường được gọi đi ăn đêm hay đi hóng gió, có xe riêng đưa đón, vô cùng được sủng ái. Ít ra, ở đây chị ta chưa từng thấy người thứ hai được đối đãi như Tiêu Băng, được Thắm Trì cưng chiều trong một thời gian dài như vậy.

Bà còn cảm thấy rất lạ. Nói chung mọi điều kiện của cô gái ấy không phải là tốt nhất, vóc dáng không nóng bỏng, khoản chiều chuộng khách cũng không phải là số một, điều được coi là xuất chúng chỉ có đôi mắt, như được ông trời thiên vị vậy, thực sự chúng đã làm cho cô ấy xinh đẹp hơn rất nhiều, khiến bao người rung động, đôi mắt như có hồn, lúc nào cũng như có dòng suối chảy trong đó, dưới ánh đèn mờ của câu lạc bộ, chúng hiện lên thật long lanh.

Chị ta cũng không biết có phải Thắm Trì bị đôi mắt của cô ấy thu hút hay không, nhưng chị ta còn nhớ lần đầu tiên Tiêu Băng xuất hiện đã được anh để mắt tới rồi.

Không lâu sau, có tiếng gõ cửa, năm sáu cô gái ồa vào như cá gặp nước.

Trong đó có vài cô đã làm ở đây tương đối lâu, đối với bọn Trần Nam cũng quen mặt, chủ động ra ngồi cạnh họ, còn một cô gái tóc ngắn, mặt trái xoan đang đứng ở giữa phòng nhìn ngược nhìn xuôi, bước chân hướng về chiếc ghế sofa chính giữa, lộ rõ vẻ ngập ngừng.

“Sao thế? Tôi ăn thịt người sao?”, Thắm Trì ngồi sâu vào ghế sofa, chân trái vắt lên chân phải, vẫn giữ phong thái thoải mái nhẹ nhàng, thái độ cười mà không cười, nheo mắt với cô ấy.

Quản lý vội cười xua tan không khí lúc này, “Trần Hạo mới đến, vẫn chưa biết quy tắc, anh Thắm bỏ quá cho”, một tay nắm tay cô ấy, tay kia thúc vào lưng eo mềm mại rồi đẩy cô ấy tiến về phía trước, như thể muốn nói cô mau qua đó đi.

Lúc này có giọng ai đó trêu đùa, “Ái chà! Cũng họ Trần, anh Nam, có phải người nhà anh không thế?”

Trần Nam ở bên này đã ngứa ngáy chân tay với một cô gái rồi nên chẳng buồn để ý mấy tiếng rì rào bên tai, chỉ ngẩng đầu lên liếc mắt, mỉm cười, không nói gì.

Dưới sự thúc ép của quản lý, cuối cùng Trần Hạo cũng ngồi bên Thắm Trì, nhưng cách khoảng hơn chục phân. Thắm Trì mỉm cười, uống hớp rượu rồi quay đầu nhìn cô, “Trông tôi đáng sợ lắm sao?”

“Không ạ”, Trần Hạo vội vàng lắc đầu, cầm cốc rượu trống không lên, rót khoảng phân nửa cốc, hai tay đưa ra trước mặt Thắm Trì, mời, “Anh Thắm, lần đầu gặp mặt, tôi xin kính anh một ly.”

Dưới ánh đèn, khuôn mặt trái xoan càng lộ rõ vẻ trẻ con, ngũ quan thanh tú, mắt thanh, mày thanh, bờ môi cũng có chút mỏng manh, trang điểm nhẹ nhàng.

Khuôn mặt này khiến Thắm Trì bất giác thấy thân quen nhưng nhất thời không nhớ nổi là đã gặp ở đâu.

Anh thấy bộ dạng kính cẩn của cô bèn cầm cốc rượu uống tượng trưng một hớp rồi ngược lên hỏi quản lý, “Tạ Ngũ ở phòng bên à? Lúc này tôi đến thấy xe anh ta ngoài kia?”

Quản lý biết anh và Tạ Trường Vân quen nhau, có lần gặp nhau ở đây, hai người chuyển sang ngồi chung một phòng, cuối cùng còn ra về cùng nhau, vì thế liền trả lời ngay, “Đúng vậy. Lúc tối, anh Tạ có dẫn theo một người bạn đến.”

Thẩm Trì nói, “Bên anh ấy có khách thì thôi, tôi không tiện sang đấy. Bà qua bên đấy nói với anh ấy, lúc nào rảnh qua đây ngồi một lát.”

Quản lý nhanh chóng đi ra.

Thẩm Trì không lên tiếng, chỉ ngồi nhìn anh em chơi đùa vui vẻ, bỗng nhiên hỏi, “Bao tuổi rồi?”

Người ngồi bên cạnh chưa kịp phản ứng, đợi đến khi anh quay hẳn đầu sang nhìn, cô ấy mới ngơ ngác, lí nhí trả lời, “Hai mươi hai.”

Hai mươi hai...

Trong lòng anh lặng lẽ hồi tưởng lại cái thời ấy, Thẩm Trì vô thức nhìn cốc rượu, dưới ánh đèn mờ, dung dịch màu ngọc bích phát ra một ánh sáng đẹp đẽ mà thần bí.

Anh và Ân Thừa Ảnh chia tay ở Đài Bắc, sau đó lại gặp nhau ở biên giới Trung - Miến. Năm đó, hình như cô cũng chỉ mới khoảng hai mươi hai tuổi.

Tính ra cũng đã sáu bảy năm, nhưng có lúc nghĩ lại, dường như những việc này chỉ mới xảy ra mà thôi.

Thực ra, anh không quá quan tâm đến con người hay sự việc nào, nhưng tất cả mọi thứ liên quan đến Thừa Ảnh, dù có trôi qua bao lâu, anh vẫn luôn nhớ như in.

Năm đó, ở biên giới Trung - Miến yên bình, Ân Thừa Ảnh hai mươi hai tuổi, lại một lần nữa xông vào thế giới của anh. Khi đó, cô xinh đẹp như ánh bình minh, tỏa sáng rực rỡ, chiếu vào thế giới tối tăm đã lâu của anh.

Sau lần chia tay ở Đài Bắc, anh từng nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa.

Vậy mà hôm đó, cô cứ thản nhiên, mỉm cười trong trẻo xuất hiện, chào hỏi anh, “Thẩm Trì, đã lâu không gặp”, ánh mắt cô vừa ngạc nhiên, vừa xen lẫn vui mừng, ánh mắt ánh lên rạng rỡ, còn sáng hơn cả đốm lửa đang nhảy nhót đằng xa.

Khi đó, anh vừa hoàn thành một cuộc giao dịch, từ Uyển Đình đến Mang Thị[1], được mời tham dự lễ tế nước và hội lửa trại đêm một năm tổ chức một lần.

[1] Uyển Đình và Mang Thị là hai địa danh ở tỉnh Vân Nam - Trung Quốc.

Khách mời cũng là những người trong tiệc rượu.

Mấy năm đó, thế lực của nhà họ Thẩm mở rộng nhanh chóng, anh vươn thế lực của mình ra biên giới Tây Nam, vì thế mà cũng có chút giao tình với dân địa phương.

Đối với anh, các hoạt động này không được hứng thú cho lắm, nhưng đảng nào cũng phải ở lại Mang City - Vân Nam một ngày hai đêm, mà hôm nay là đêm cuối cùng, lại thấy cô xuất hiện ở hội lửa trại.

Vân Nam những ngày tháng Tư, thời tiết oi bức.

Anh uống chút rượu, thực ra chưa say, nhưng đôi mắt long lanh, lấp lánh như ánh sao của cô đột nhiên khiến anh có chút ngẩn ngơ, rất nhiều ký ức về cô lại ùa về.

Thiếu nữ mười sáu mười bảy khi đó mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần ngắn màu xanh lam, nghỉ học về nhà người thân phụ giúp, ngoan ngoãn làm sao!

Đối với anh, đó là hai thế giới khác biệt.

Theo trí nhớ của anh, khi đó cô sống với cô của cô ở Đài Bắc, anh đã từng đứng dưới căn nhà nhỏ đó đợi cô một lần.

Canh ba nửa đêm, cô trốn ra ngoài, mặc chiếc áo sơ mi giản dị cùng quần bò, vẫn có chút lo lắng bất an, thấp giọng hỏi, “Mặc thế này có được không?”

Anh nổ máy chiếc xe phân khối lớn, rồ ga nhẹ rồi vút cho cô chiếc mũ bảo hiểm.

Sau này, cô mới thừa nhận với anh, đó là lần đầu tiên trong đời cô ngồi xe máy lướt gió như vậy. Thực ra, cô không nói thì anh cũng nhận ra điều đó, vì từ khi lên xe đến khi xuống, ngồi đằng sau mà hai tay cô cứ bám chặt lấy eo anh, khi anh rú còi vút ga đều nghe thấy tiếng hét của cô vang dội bên tai.

Anh cảm thấy rất buồn cười. Khi cô xuống xe, mặt mũi cũng trắng bệch, anh nhếch khóe môi hỏi, “Sợ rồi à?”

“Còn lâu”, cô thở hển hển, một tay cầm mũ bảo hiểm, tay kia vén mấy sợi tóc ra sau tai, “Chỉ là chưa quen lắm.”

Nhưng chỉ một cử chỉ đơn giản như thế cũng khiến lòng anh dâng lên một cảm giác rất lạ. Trên đường đi, gió thổi mạnh vào mái tóc dài của cô, có mấy lần tóc cô chạm vào má anh, mang theo mùi hương thoang thoảng, anh có cảm giác ngứa ngứa, rục rịch vào tận đáy con tim.

Nửa năm sau khi anh rời khỏi Đài Bắc, đêm trước hôm lên đường, anh thấy đèn trong phòng ngủ của cô sáng đến tận đêm khuya. Cô ngồi bên bàn ôn bài, sau đó, hình như là lấy quần áo đi tắm, lúc quay lại, cô cầm máy sấy, đứng dựa vào cửa sổ sấy tóc.

Tóc của cô rất dài, óng mượt như tơ, vừa đen vừa thẳng, khó mà sấy khô.

Mùa hè ở Đài Bắc, không khí thoang thoảng mùi hương hoa quế, gần giống mùi dầu gội đầu cô hay dùng, có chút gì phảng phất hương thơm mát và dịu nhẹ.

Vào đêm hôm đó và cả về sau nữa, anh không bao giờ làm lại hành động đó, anh đứng máy tiếng đồng hồ dựa vào tường bên phố đối diện nhà của cô, vừa trầm tư hút thuốc, vừa đứng nhìn cho đến khi ánh đèn tắt ngấm mới thôi.

Vài năm sau, ở thành phố nơi biên thùy Tây Nam xa xôi, anh có thể gặp lại cô, khiến người vốn không tin vào số phận như anh cũng phải tin rằng, trên đời này vẫn có cái gọi là duyên phận.

Anh không tìm được nụ cười trong mắt, nhìn cô hỏi, “Vẫn khỏe chứ?”

“Cũng tạm ổn”, dưới ánh lửa bập bùng, cô mỉm cười tự nhiên, kể với anh rằng cô đến đây du lịch.

“Một mình ư?”

“Vâng. Một mình khoác ba lô đi du lịch.”

Anh không nói gì thêm nữa.

Ở hội lửa trại đằng xa vô cùng náo nhiệt, từng tràng cười và tiếng đùa vang dội, bỗng nhiên anh nghe cô nói, “... Đói quá!”, giọng nói khe khẽ, dường như rất tủi thân, trông như một đứa trẻ đáng thương vậy.

Cuối cùng, khi tìm thấy một nhà hàng trong thành phố, anh mới biết, hóa ra cô chưa ăn tối.

“Một mình đi du lịch thì càng phải đảm bảo dinh dưỡng và giấc ngủ, đề phòng ốm giữa đường chẳng có ai chăm sóc”, anh ngồi đối diện với cô, vừa hút thuốc vừa giảng giải cho cô những kiến thức cơ bản.

Cô không quen ăn cay, đồ ăn Vân Nam lại rất cay, ngoài chua cay ra còn có thêm cảm giác tê tê, vì thế cô vừa ăn vừa ngừng lại uống liền mấy ngụm nước, sau đó mới trả lời anh, “Thực ra, đây coi như là du lịch tốt nghiệp. Em rất hào hứng với việc này, không dễ gì có được cơ hội tốt như thế, lần sau muốn đi cũng chẳng biết đợi đến khi nào.”

“Năm nay em tốt nghiệp đại học rồi à?”

“Vâng. Có điều em học tiếp lên thạc sĩ nhưng chưa đến ngày nhập học.”

“Em học ngành gì thế?”, anh như bị đánh về và biểu hiện trẻ con của cô chọc cười.

Sau làn khói thuốc trắng mờ mờ, cô nheo mắt trả lời, “Ngành y.”

Anh sững người, rồi mới nghiêng người gạt tàn thuốc, điềm đạm đánh giá, “Chữa bệnh cứu người, một nghề cao quý!”

Cô gật đầu thừa nhận, “Đây cũng là lý tưởng của em.”

“Không tồi”, giọng anh bình thản, nhưng nghĩ đến những việc mình đang làm, thì rõ ràng là có chút gì đó khô hời, mĩa mai.

Ăn cơm xong, anh mới biết, hôm đó cô nghỉ đêm tại một nhà dân.

Anh cân nhắc đôi chút rồi nói luôn với cô, “Tối nay, em đi cùng anh.”

Cô giật mình, tròn tròn mắt nhìn anh.

Anh bật cười, “Em lại nghĩ linh tinh gì thế? Anh lo em thân con gái đi một mình không an toàn, đi nào, anh tìm giúp em một chỗ ngủ.”

Anh thông thả bước đi, sau đó nghe thấy tiếng bước chân của cô chạy theo sau.

Thực ra ở nhà dân không hẳn là không an toàn, có điều, ở vùng đất này, khi cô xuất hiện bên cạnh anh thì đã có không biết bao nhiêu con mắt đổ dồn vào mắt rồi.

Cuối cùng, anh thuê cho cô một phòng ở khách sạn, còn mình thuê một phòng ngay bên cạnh.

Trước khi về phòng, anh đưa thẻ từ vào phòng cho cô và dặn dò, “Có việc gì thì gọi điện thoại cho anh.”

Cô vẫn còn nhớ số điện thoại của anh, vẫy tay vui vẻ chúc anh ngủ ngon.

Sáng hôm sau, anh lấy điện thoại phòng khách sạn gọi cô dậy. Khi ngồi ăn sáng, anh hỏi cô, “Tiếp theo em định đi đâu?”

Thực ra, cô cũng chưa có kế hoạch gì cụ thể, chỉ định tiếp theo sẽ đi đến Thụy Lệ.

Nghe xong, anh thấy thật buồn cười. Mấy hôm trước, anh vừa đi từ đây đến đây, nhưng nét mặt chẳng hề thay đổi, anh nói, “Cùng đi thôi”, thực ra, chỉ là vì tối qua khi về phòng anh nhận được tin hình như có người đang rình thời cơ để hành động, nên anh không muốn dẫn cô vào chốn nguy hiểm.

Lần đi Tây Nam này anh dẫn theo đội xe của mình, mười mấy chiếc xe ngựa trang trên đường hùng dũng xếp thành hàng dài hình chữ “nhất”, cô thấy mà mắt tròn mắt dẹt, “Thực ra anh làm nghề gì thế?”

“Bán xe”, câu nói đùa này của anh khiến Trần Nam ngồi lái xe phía trước cũng phải quay đầu lại, mỉm cười rồi lại quay lên như không có chuyện gì.

“Em không tin”, cô đột nhiên nghĩ ra điều gì, liền khều tay với anh, ý bảo anh lại gần một chút.

Trời trong xanh, ánh mặt trời ban ngày chói chang, nắng xuyên qua cửa kính xe tràn lên người cô, phủ một lớp ánh kim lên mái tóc đen láy.

Hình như tóc của cô so với hồi ở Đài Bắc đã ngắn đi đôi chút nhưng vẫn đen và thẳng, óng mượt như tơ. Khi cô nghiêng người, sau lưng như lấp lánh ánh sáng, khóe miệng khẽ nở nụ cười vui vẻ.

Y như năm đó.

Xe chạy nên rung lắc nhẹ, anh thấy đôi gò má căng đẹp của cô mà cảm giác như không chân thật, ngây ngất giây lát, rồi mới từ từ nhích về phía cô, cúi thấp người xuống để ngồi cao bằng cô.

Hơi thở nhẹ nhàng bên tai cô xen lẫn vị thơm ngọt rất đặc biệt, “Hình như anh vẫn còn nợ em một lần đi hóng gió và một bữa ăn đồ ngọt”, giọng cô rất nhỏ vì không muốn để người ngồi hàng ghế trước nghe thấy.

Anh ngây người hai giây, sau đó mỉm cười, đáp lại cô bằng giọng nói nhỏ nhẹ, “Anh nhớ.”

Khi còn ở Đài Bắc, cô đã quen việc ngồi xe máy đi hóng gió rồi, vốn là một cô gái ngoan hiền, không hiểu sao cô lại rất thích trò ấy. Mỗi lần sau khi đi hóng gió đêm, anh lại đưa cô đến một cửa hàng đồ ăn ngọt nổi tiếng bên đường, ăn một chút gì đó rồi mới đưa cô về.

Thông thường, cũng không phải chỉ có anh và cô đi chơi, mà còn có cả nhóm anh em của anh, bọn họ cũng dẫn theo bạn gái, song, chỉ có cô khác với nhóm bạn gái đó. Chưa đầy một năm ở Đài Bắc, cô đã trở thành hoa khôi của trường, lại thêm thành tích học tập xuất sắc, thể thao văn nghệ đều ưu tú, đúng là một nữ sinh toàn diện, đương nhiên không thể nào xếp cùng với những nữ sinh mặc váy da, nhuộm tóc hay bấm bảy tám lỗ tai kia được.

Nhưng cô lại hòa cùng với nhóm bạn đó như cá gặp nước, xưng anh em với mọi người, không hề tỏ ra cách biệt.

Có điều, lần cuối cùng cả nhóm tụ tập đi chơi thì anh lại lỡ hẹn.

Anh rời Đài Bắc rất đột ngột, ngay cả một lời chào tạm biệt cũng không có, cứ thế mà đi.

Thời gian trôi qua đã năm năm đằng đẵng, anh không ngờ rằng cô vẫn còn nhớ.

Anh cũng không ngờ rằng, sau lần đi du lịch ở Tây Nam, thẩm thoát cũng đã năm năm trôi qua, vậy mà anh vẫn còn nhớ như in những chuyện cũ.

Khi Tạ Trường Vân đẩy cửa bước vào, những chai rượu ngoại trên bàn đã cạn sạch.

Thẩm Trì lim dim đôi mắt, ngồi bất động, chỉ giơ ngón tay lên vẫy nhẹ chào và nói, “Ngồi đi!”, rồi lại cười bảo, “Nghe nói thời gian vừa rồi, anh không ở trong nước.”

“Tôi vừa về hôm qua”, Tạ Trường Vân ngồi xuống, cởi bớt cúc áo, xắn tay áo lên, rõ ràng là khách đã ra về nên anh ta mới thoải mái như thế.

Bên cạnh đã có người của Thẩm Trì rót nửa cốc rượu bưng cho Tạ Trường Vân nói, “Anh Năm!”

Tạ Trường Vân là con thứ năm của nhà họ Tạ.

Gia tộc họ Tạ rất lớn, anh chị em tính ra cũng phải hai ba chục người, lại đều có chữ “Trường” làm tên đệm nên xưng hô thứ bậc đơn giản hơn gọi tên. Thế nên, theo thói quen, từ nhỏ tới lớn, bạn bè thân thiết hầu như không ai gọi tên anh ta. Thẩm Trì và đám đàn em của anh đều rất cung kính gọi anh là “Anh Năm”.

Tiến khách ra về, Tạ Trường Vân cũng ung dung thoải mái hơn, anh ta bảo người quản lý mang rượu đến rồi ngồi tại phòng này uống cho đến tận tờ mờ sáng hôm sau.

Cuối cùng, khi ra khỏi phòng, mọi người đều đã ngà ngà say. Bước chân Thẩm Trì liêu xiêu không vững, chưa được hai bước, bỗng được một cánh tay nhẹ nhàng đỡ lấy. Anh nghiêng đầu liếc sang, hóa ra, đó chính là cô gái rất đổi bình thường đã ngồi cạnh anh cả buổi tối.

“Anh Thẩm, xin hãy cẩn thận”, vẫn là giọng nói nhẹ nhàng.

Anh nhìn chăm chăm vào cô gái đó hai giây rồi rút cánh tay về, vỗ lên vai Tạ Trường Vân nói, “Đi đường cẩn thận.”

Tài xế nhà họ Tạ lái xe xuống núi trước. Trên con đường núi quanh co, đèn xe chiếu rõ thành hai hàng dài rồi nhanh chóng mất hút.

Thẩm Trì ngồi tựa ở hàng ghế sau, đợi xe nổ máy, anh mới gọi, “Trần Nam!”, Trần Nam vội vàng đáp lời, ngồi ở ghế phụ quay đầu lại, tưởng anh có yêu cầu gì, nhưng chỉ thấy anh nhắm hờ mắt, khoan thai hỏi, “Đã xem phim Hoa Mộc Lan lần nào chưa?”

Câu hỏi này khiến người ta có chút mơ hồ không hiểu gì cả.

Trần Nam phân vân, có phải mình uống nhiều quá nên nghe nhầm hay không, đang do dự có nên trả lời hay không thì Thẩm Trì nói nhỏ tiếp, “Hoa Mộc Lan là phim hoạt hình Hollywood... Cô gái ngồi cạnh tôi lúc này trông rất giống nhân vật trong phim đó.”

Trần Nam nghĩ một hồi lâu, anh ta không hề để ý đến cô gái đó nhưng lại chợt nhớ ra một chuyện khác, “Dạo trước, em có mua cho chị dâu rất nhiều đĩa gốc phim hoạt hình, chắc ở nhà có đĩa phim Hoa Mộc Lan đó.”

Trần Nam nghĩ rằng Thẩm Trì xem bộ phim đó ở nhà, bởi lẽ bình thường, Thẩm Trì làm gì có thời gian để ý đến những thứ như thế?

“Ừ”, Thẩm Trì không nói thêm gì, chỉ khẽ “ừ” một tiếng.

Thực ra, buổi tối Trần Nam cũng đã uống khá nhiều, đầu óc không còn linh hoạt như thường ngày nữa. Bình thường, trước mặt Thẩm Trì mà nhắc đến Thừa Ảnh cũng là điều cấm kỵ. Các anh em cũng luôn tránh không nhắc đến những chủ đề tương tự như thế, nhưng tối nay, lưỡi anh như cứng lại, nhất thời không còn đủ minh mẫn để nghĩ ra điều cấm kỵ ấy nữa, nghĩ gì nói vậy, nói xong rồi còn không phát hiện ra.

Một lúc sau, thấy Thẩm Trì vẫn không nói gì, anh ta lại hỏi, “Anh có cần uống chút nước không?”

Thẩm Trì vẫn giữ nguyên tư thế nửa nằm nửa tựa vào ghế, không nhúc nhích, mắt nhắm nghiền, giọng nói hơi khàn, “Hạ kính cửa xe xuống.”

Ngoài trời đang mưa, kính xe hạ xuống một nửa, gió thổi mưa hắt vào trong xe. Trần Nam sợ Thẩm Trì bị cảm lạnh, vội vàng vợ lấy chiếc chăn len mỏng dưới ghế, xuống xe đi lại cửa sau rồi nhoài người vào trong đắp cho Thẩm Trì.

Thẩm Trì vẫn không nhúc nhích, hơi thở của anh có chút nặng nề, nhìn dáng vẻ như đã say thật rồi.

Về đến nhà, bác giúp việc liền chạy ra đón, Thẩm Trì lại như rất tỉnh táo, bước thẳng lên lầu.

Phòng của chủ nhân ngôi nhà là một căn phòng rất lớn, góc tường phía ngoài phòng ngủ được thắp sáng bằng một hàng đèn ngủ, bên trong phòng ngủ lại tối om như mực. Đứng trước cửa phòng ngủ, anh do dự một lát rồi mới đẩy cửa tiến vào.

Nhờ chút ánh sáng lờ mờ trong phòng, anh có thể nhìn thấy bóng người nằm nghiêng, hơi co người lại trên chiếc giường lớn. Đó là tư thế ngủ quay lưng về phía anh.

Anh đứng giữa căn phòng nhìn một lúc rồi mới bắt đầu cởi quần áo.

Nước lạnh xối vào da anh, tựa như dòng máu nóng bị rượu đốt cháy sôi trào, mang lại cảm giác mãnh liệt nhưng lại không hề dễ chịu. Anh chưa ăn cơm tối, lại uống khá nhiều rượu, nên lúc này, anh cảm thấy dạ dày trống rỗng khó chịu, vội vàng tắm nhanh, lau qua mái tóc rồi vớt khăn tắm xuống, chạy ra ngoài.

Những động tác của anh gây ra tiếng động không nhỏ trong phòng, nhưng người phụ nữ nằm trên giường vẫn ngủ say giấc, tư thế không hề thay đổi.

Lúc này đã là hai giờ bốn mươi lăm phút sáng, thói quen nghỉ ngơi của cô và Thẩm Trì đã không còn giống nhau từ lâu rồi.

Thời gian hai người gặp mặt nhau rất ít, cơ hội nói chuyện, chia sẻ lại càng ít hơn.

Anh đến bên cạnh giường, đặt bàn tay lên bờ vai gầy mỏng manh, nhẹ nhàng kéo cô quay lại.

Quả nhiên, khi anh vừa động vào, cơ thể cô hơi cứng đờ lại.

Cô tỉnh giấc, hoặc chưa hề ngủ.

Chỉ vờ như đang ngủ.

Trong bóng tối, không ai nói một lời nào, nhưng Thừa Ảnh không thể không mở mắt ra.

Lúc này, cô mới phát hiện, anh ở rất gần, khoảng cách gần một cách nguy hiểm. Cơ thể anh tỏa ra mùi hương mát lạnh, hơi thở lại phảng phất mùi thuốc lá và rượu.

Cô cau mày, định quay mặt đi nhưng đã bị anh giữ chặt lấy cằm.

Còn chưa kịp lên tiếng thì bờ môi ấm nóng đã ép chặt lấy môi cô.

Trong nháy mắt, tim cô đập thành thịch, có thể là vì động tác đột ngột này, hoặc đơn giản là vì cô cảm nhận được hơi thở quen thuộc ấy.

Phản ứng của cơ thể vẫn y nguyên, vẫn chân thực nhất, không thể giấu giếm. Cô đã quen thuộc với hơi thở của anh, thậm chí là thấm sâu vào tận xương tủy, nhưng sự thờ ơ kéo dài hai năm qua khiến cô có chút hoảng hốt.

Trong bóng tối, một chân anh quỳ xuống mép giường, một tay ấn chặt lấy vai cô, tay kia đỡ mặt cô. Theo phản xạ, cô đưa tay ra ngăn cản nhưng lại chạm phải lồng ngực quyến rũ mát lạnh của anh.

Cô như bị điện giật, chạm vào ngực anh một giây rồi vội vàng rút lại, lại chuyển sang dùng chân ngăn cản anh.

Mặc dù anh đã uống khá nhiều rượu nhưng vẫn không chế rất tốt. Trước khi cô kịp dùng chân ngăn lại thì anh đã ép chặt đầu gối của cô xuống, không đau, nhưng cô muốn cử động cũng không được.

Cứ như thế, chỉ trong hai ba giây, anh đã ép chặt cô dưới cơ thể mình.

Nhưng cô vẫn không hiểu, rốt cuộc anh muốn làm gì tối nay?

Đã lâu lắm rồi họ không hôn nhau, thậm chí ngay cả một cái ôm cũng hiếm thấy. Cùng ngủ trên một chiếc giường häng đêm, thế nhưng giữa hai người luôn có một bức tường cao vô hình ngăn cách, hai cơ thể không thể chạm vào nhau, không cảm nhận được hơi thở của nhau.

Biết bao đêm tỉnh dậy từ cơn ác mộng, dưới ánh sáng mờ mờ, cô chỉ nhìn thấy sống lưng anh.

Rõ ràng đưa tay ra là có thể chạm tới, cách nhau chỉ trong gang tấc, nhưng dường như lại xa xôi đến ngàn dặm.

Biết bao lần cô tự nói với chính mình, thà bị vùi sâu trong cơn ác mộng, không cần thức dậy còn hơn, vì cảm giác này khiến người ta sợ hãi hơn cả những cơn ác mộng rất nhiều lần.

Anh và cô đã trở thành người xa lạ từ lâu, xa lạ tới mức đáng sợ. Thế nên, khi bờ môi anh mạnh mẽ phủ lên môi cô, tách rời hai hàm răng, cô đột nhiên dùng khuỷu tay đẩy mạnh anh ra.

Cô chưa hề học qua bất kỳ chiêu thức võ thuật nào, nhưng động tác ấy vẫn đánh trúng ngực của Thẩm Trì.

Anh không hề phòng bị chút nào.

Trong bóng tối, cô nghe thấy anh kêu lên một tiếng rất nhỏ, cũng không biết cô đã bị va vào đâu mà thấy rất đau, đầu gối lúc trước bị ghì chặt giờ cũng đã được buông lỏng, cô nhân cơ hội đó lao ra khỏi giường.

Thế nhưng, chân còn chưa kịp chạm đất thì cô đã bị anh kéo lại giường. Anh có chút tức giận nên động tác không hề nhẹ nhàng, khiến cho cô hoa mắt chóng mặt. Sau khoảnh khắc đó, cô thực sự tức giận, không biết lấy sức từ đâu, cô nhào người với tay bật công tắc đèn đầu giường.

Ánh sáng chói mắt bỗng chốc chiếu sáng cả căn phòng. Theo phản xạ, cả hai người đều quay mặt đi tránh ánh sáng, cô giận tới mức toàn thân run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh muốn làm gì thế?”

Thẩm Trì cúi trần, trên ngực hiện lên một vết đỏ không to cũng không nhỏ, là do vừa rồi cô đã đẩy anh bằng khuỷu tay. Trên vai anh còn lưu lại vài giọt nước lấm tấm, mái tóc đen chưa lau khô rủ xuống trước trán, khiến đôi mắt anh có chút mơ hồ.

Anh không ngần ngại kéo tay cô, cười vang lên rồi bỗng nhiên lạnh lùng, nhìn thẳng vào mặt cô hỏi lại, “Em nghĩ sao?”

Anh cũng tức giận. Trong lúc cô không đề phòng, đứng chênh vênh trên giường, anh kéo mạnh khiến cả người cô đổ nhào về phía anh, bàn chân chạm mép giường, không điểm tựa khiến cô ngã nhào xuống sàn nhà.

Với trọng lượng của một người trưởng thành, lại đột ngột ngã từ trên cao xuống, ngay cả Thẩm Trì cũng không kịp trở tay. Khi cô ngã xuống sàn nhà, Thẩm Trì vẫn nắm chặt một tay của cô. Cô cảm thấy hơi đau, trong thời điểm gần cân treo sợi tóc ấy, anh đã dùng tay trái của mình đỡ đầu cho cô khi va xuống sàn, nhưng cô vẫn có cảm giác choáng váng.

Thẩm Trì chống đầu gối dậy, thấy môi cô tái nhợt, nằm bất động trên sàn nhà, anh tưởng cô va vào vật gì đó, vội nhồm dậy kiểm tra cẩn thận liền bị cô đập một cái, nhanh chóng rút tay ra khỏi tay anh.

Thẩm Trì lùi lại phía sau một chút, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi, thấy cô hít một hơi dài rồi tự bò dậy, lúc này, anh mới yên tâm. Anh bám vào mép giường, từ từ đứng dậy.

Sắc mặt của cô vẫn trắng bệch, không rõ là vì đau hay vì tức giận. Sau cơn hoảng loạn thịnh nộ, đôi mắt cô chuyển sang trạng thái lạnh lùng, tới mức có thể làm vỡ vụn cả tảng băng trôi.

Đã lâu lắm rồi cô không nhìn anh trực diện như thế.

Đối diện với anh, cô im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng quyết tâm nói ra, gần từng từ từng từ một, “Anh cặp kè với những người đàn bà khác ở bên ngoài thì đừng động vào tôi nữa. Tôi cảm thấy rất nhơ bẩn!”

Một tuần sau đó, chủ yếu cô làm việc ở phòng khám.

Phòng khám của bệnh viện luôn là nơi bận rộn nhất. Từ tám giờ sáng bắt đầu gọi số, đến tận năm rưỡi chiều mới kết thúc. Y tá liên tục mang bệnh án vào, không có thời gian để kịp uống một ngụm nước, buổi trưa chỉ nghỉ có mười lăm phút để ăn cơm.

Xếp hàng lấy cơm xong, Thừa Ảnh tìm một chỗ trống, lát sau, có người ngồi xuống cạnh, chính là y tá trưởng Kim Na của bộ phận nhập viện, “Nghe nói chủ nhiệm Lý ly hôn rồi”, Kim Na vừa ăn vừa thủ thỉ.

“Bác sĩ khoa tim mạch à?”

“Đúng rồi. Hôm qua, cô không đi làm, có đồng nghiệp nhìn thấy một người phụ nữ trẻ đưa anh ấy đi làm. Sau đó, tôi hỏi thì mọi người bảo anh ấy đã ly hôn từ hồi đầu năm, người yêu mới bây giờ chính là người dẫn chương trình của Đài Tinh. Anh ấy giấu kỹ quá!”

“Thế à?”, Thừa Ảnh không tiếp xúc nhiều với chủ nhiệm Lý nên cũng không muốn buôn chuyện quá nhiều, chỉ thuận miệng nói một câu, “Chuyện đời thật khó lường!”

Kim Na lại nói lớn, “Tôi thấy, đàn ông không đáng tin cậy, như chủ nhiệm Lý, từng tuổi này rồi mà còn giữ bỏ vợ mình.”

“Làm sao cô biết là do anh ấy chủ động bỏ vợ?”, Thừa Ảnh cảm thấy nực cười.

Kim Na ngạc nhiên quay sang nhìn Thừa Ảnh, “Một người phụ nữ gần bốn mươi tuổi, không thể nào dễ dàng chủ động yêu cầu ly hôn được?”

“Điều này cũng chưa chắc”, Thừa Ảnh vội vã ăn thêm hai thìa rồi nhanh chóng thu dọn khay cơm. Trước khi đứng dậy, cô nói tiếp, “Cũng có thể là tình cảm tan vỡ khiến người trong cuộc không chịu đựng được nữa, mà điều này thì không liên quan đến tuổi tác và giới tính.”

Y tá trưởng Kim nhìn bóng lưng Thừa Ảnh, cười nói, “... Nói y như là cô đã từng trải qua vậy.”

Cô chỉ giơ tay ra sau vẫy chào, rồi nhanh chóng đi vào phòng khám.

Buổi tối, cô vốn không có việc gì ở đây nhưng lại chủ động tìm đồng nghiệp trực ca đêm để đổi ca, sau đó gọi điện về nhà báo với bác giúp việc.

“Tối nay cô không về nhà sao?”, đầu dây bên kia, bác giúp việc hơi ngạc nhiên, do dự rồi hỏi tiếp, “Thế mai cô có về không?”

“Ngày mai vẫn phải làm việc ban ngày, có chuyện gì sao?”

Bác giúp việc chưa kịp lên tiếng, Thừa Ảnh lại nghe thấy tiếng ai đó trong điện thoại, hình như hỏi xin mấy viên đá lạnh.

Thừa Ảnh nhận ra đó là giọng của Thẩm Trì, cũng không có gì lạ, bởi khi không có việc gì, Trần Nam và mấy anh em thường tụ tập ở đó uống trà, tán gẫu. Trước đây, tính cách cô không như bây giờ, thi thoảng còn đích thân vào bếp nấu vài món ngon cho anh em họ ăn, cả đám còn giơ ngón tay cái tỏ ý khen ngợi.

Đầu dây bên kia tiếp tục truyền đến âm thanh của cuộc nói chuyện xen lẫn cả tiếng bước chân. Xem ra, hôm nay rất đông người, cô nghĩ một chút rồi chủ động kết thúc cuộc nói chuyện với bác giúp việc.

Buổi tối, Thừa Ảnh cầm cốc đi rót nước thì nghe thấy một nhóm y tá đang ngồi kể chuyện ma.

Trong nhóm, có một thực tập sinh mới đến, bị cả nhóm dọa đến mức hồn bay phách lạc, liên tục hét lớn.

Cô bước đến, gõ nhẹ lên mặt bàn nhắc nhở, “Các em nói nhỏ một chút.”

“Bác sĩ Ân!”, cô y tá kể chuyện ngẩng đầu lên, cười khúc khích nói tiếp, “Chúng em đang kể chuyện lịch sử của bệnh viện cho Tiểu Lưu nghe ạ.”

“Lịch sử gì?”, cô nhú mày cười, “Toàn là chuyện nhảm nhí! Em đừng dọa bạn ấy nữa.”

Y tá thực tập Tiểu Lưu mặt tái mét, có vẻ vừa sợ hãi, vừa tò mò, ngồi co ro giữa nhóm, nhìn Thừa Ảnh rồi cẩn trọng hỏi, “Bác sĩ Ân, rốt cuộc những điều họ nói là thật hay là giả vậy?”

“Đương nhiên là giả rồi. Em nhát gan thế mà vẫn dám nghe à? Mấy em đừng tùm năm tùm ba nữa, cả tôi cứ khúc kha khúc khích, cẩn thận không ngày mai lại bị bệnh nhân góp ý đấy”, cô vừa xoa dịu thực tập sinh, vừa nhắc nhở nhóm y tá, lát sau mới để ý điện thoại trong túi áo rung lên. Cô thấy nhóm y tá tản ra đi làm việc rồi mới bước sang bên cạnh nghe điện thoại.

Trần Nam gọi điện và nói, “Chị Ảnh! Xe của chị sửa xong rồi. Mai em bảo người lái về cho chị.”

Đã từ lâu, Thừa Ảnh không cho phép họ gọi mình là chị dâu, vì điều này mà đám đàn em của Thẩm Trì phải mất một khoảng thời gian dài để thay đổi.

“Ừ!”, Thừa Ảnh đáp lời, nhưng nếu chỉ có chuyện này thì có nhất thiết phải gọi vào lúc này không?

Quả nhiên, đầu bên kia ngập ngừng hai giây sau mới hỏi tiếp, “Hôm qua chị và anh đánh nhau à?”

Trần Nam dùng từ thật mới mẻ khiến Thừa Ảnh không kìm nổi phì cười, hỏi: “Đánh nhau ư? Anh nghĩ tôi đánh lại được anh ấy à?”

“Thế thì tại sao...”, Trần Nam ho một tiếng rồi dừng lại, không nói gì.

“Có gì thì cứ nói đi”, Thừa Ảnh giục.

“Ý tôi là hôm qua khi đưa anh ấy về còn lạnh lặn, sao hôm nay eo lại bị thương, hơn nữa khuỷu tay trái cũng bị thương nhẹ...”

Lúc này, sóng điện thoại ở bệnh viện không tốt lắm, âm thanh nghe lúc được lúc không, Thừa Ảnh ngây người, tựa lưng vào tường hành lang, cầm chặt điện thoại, không nói gì.

Tối qua xảy ra chuyện như thế, Thừa Ảnh cảm thấy cơ thể và tinh thần đều bị tổn thương. Cô đã ngồi lặng trong nhà tắm rất lâu, khi bước ra, phòng ngủ trống không, không một bóng người.

Cô đoán Thẩm Trì đã ngủ ngoài phòng khách vì không nghe thấy tiếng anh nổ máy xe.

Hơn nữa, câu nói sau cùng Thừa Ảnh nói với Thẩm Trì, anh cũng không đáp lại lời nào.

Mỗi người khi đã làm bác sĩ, ít nhiều cùng đều coi trọng sự sạch sẽ, nhưng việc cô không chịu đựng nổi khi Thẩm Trì chạm vào lại không liên quan gì đến nghề nghiệp. Chỉ cần nghĩ đến việc anh dành tất cả sự ân ái của mình cho người phụ nữ khác hoặc cho rất nhiều người phụ nữ khác, cô bắt đầu đẩy anh ra xa.

Ai nói rằng ham muốn chiếm hữu chỉ là bản tính vốn có của đàn ông?

Khi mới quen biết con người này, cô không ngờ rằng mười năm sau lại có ngày hôm nay, giữa họ có một ranh giới xa cách vô hình như vậy.

Trước đây, đó luôn là tình cảm và những giây phút ngọt ngào, thì giờ đây lại có quá nhiều thứ không thích hợp xen vào, khiến điều quý báu vô giá ấy bỗng trở nên không đáng một xu.

Đứng lặng ở hành lang, Thừa Ảnh cảm thấy hơi buồn. Đã từ lâu rồi, cô không cho phép mình buồn vì con người này nữa.

Cảm xúc thật nặng nề, bên tai cô vọng lại tiếng của Trần Nam, “... A lô! Chị vẫn nghe tôi nói đấy chứ?”

Cô trả lời qua loa, đầu óc thì không hề tập trung, “Ừ! Anh đang ở nhà à?”

“Vâng”, hình như đang ngậm miếng thuốc, Trần Nam nói tiếp, “Tôi có gọi một chuyên viên mát xa tới, chắc giờ này đang trên đường đến.”

“Ừ, tôi đang bận trực”, Thừa Ảnh ngập ngừng một chút rồi nói tiếp, “Mai tôi về nhà.”

5. Chương 5

Ngày hôm sau, Trần Nam đích thân đến đón cô về nhà.

Chiếc xe lần trước bị đâm vào đuôi xe đã sửa xong, được lái về nhà. Vết cọ xát ở đuôi xe đã được sơn lại, trông như xe mới. Cô đứng bên đuôi xe, chợt nghĩ rằng, tiếc là tình cảm và chiếc xe này không giống nhau, xe hỏng có thể sửa lại được như mới, còn tình cảm khi đã tan vỡ rồi, muốn hàn gắn còn khó hơn lên trời.

Trên đường về nhà, Trần Nam đã nói rõ sự tình cho Thừa Ảnh nghe, hóa ra, sáng sớm hôm qua, Thẩm Trì gọi điện cho Trần Nam nói rằng mình không thể dậy được.

“Hai hôm nay, thời tiết xấu, mưa triền miên, tôi đang lo không biết vết thương cũ của anh ấy có bị tái phát không?”, nói xong, Trần Nam quay sang nhìn Thừa Ảnh, “Anh chị... không có chuyện gì đấy chứ?”

Thừa Ảnh tựa tay phải vào kính cửa xe, mắt vẫn nhìn thẳng, nói, “Anh tò mò thế, tại sao tối qua không trực tiếp hỏi anh ấy?”

Trần Nam làm động tác thể hiện sự đầu hàng rồi cười nói, “Chị tha cho tôi. Tôi cũng chỉ có ý tốt nên mới hỏi thế. Bảo tôi trực tiếp đi hỏi anh ấy, khác nào tôi không muốn sống nữa.”

Thừa Ảnh cười nói, “Tập trung lái xe đi”, mắt cô vẫn nhìn thẳng và hỏi tiếp, “Giờ anh ấy sao rồi?”

Trần Nam ngây người một chút rồi đáp: “À, chị hỏi tình hình của anh ấy hả?”

Cô liếc mắt nhìn, không nói gì.

Trần Nam cười hì hì, “Thực ra, cũng không phải là chị không quan tâm tới anh ấy.”

Thừa Ảnh lại nói tiếp, “Anh còn nói nhiều thì lập tức xuống xe. Tôi tự lái xe về nhà.”

Ai ngờ cô vừa dứt lời, Trần Nam liền đỗ xe vào ven đường và nói, “Tôi vào hiệu thuốc mua mấy thứ. Chị đợi một lát.”

Vài phút sau, anh ta quay lại, cầm trên tay túi đồ và bảo, “Ở nhà hết thuốc xoa bóp rồi. Chị vừa hỏi tôi, tôi cũng trả lời thật, hôm nay anh ấy không đỡ đau hơn hôm qua là mấy. Buổi trưa cố gượng dậy, ngồi tựa vào ghế sofa một lát, sau đó, tôi vẫn phải dìu anh ấy vào giường, không tự lê nổi một bước.”

Thừa Ảnh rút tay về, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, không nói gì thêm.

Về đến nhà, bác giúp việc đang nấu cơm, phòng khách ồn ào như quán bar, bốn người đàn ông vây quanh bàn trà đánh bài, thấy cô về, mọi người lần lượt ngẩng đầu chào một tiếng: “Chị Ảnh!”

Cô gật đầu nhìn sang Trần Nam, vẻ mặt anh ta tỏ vẻ vô tội hiếm thấy, tay giơ cao túi thuốc, nói, “Có cần tôi mang giúp chị túi đồ này lên không?”

Cô không kìm được lườm anh ta, rồi lạnh lùng cầm lấy túi thuốc rồi đi lên nhà.

Quả nhiên, Thẩm Trì ngủ ở phòng khách, khi cô bước vào thì nghe thấy tiếng anh nói chuyện điện thoại.

Giọng nói yếu ớt nhưng từng câu vẫn rõ ràng, cô nghe thấy câu cuối cùng anh nói, “Được rồi. Hẹn mai gặp.”

Ngày mai ư? Cô mãi nhìn túi thuốc trên tay mà không biết rằng mình đang cau mày. Thẩm Trì vứt điện thoại sang bên cạnh, trước đó, hình như anh có nghe thấy tiếng cửa mở, liền quay lại nhìn.

Chuyện xảy ra trong phòng ngủ tối hôm kia không phải là chuyện nhỏ, nhưng hai năm nay, dường như biểu hiện của hai người họ đã đạt đến mức ăn ý. Họ đã học được cách làm thế nào để thể hiện lịch sự khi cả hai bên đều có ý bài xích lẫn nhau.

Thế nên, họ ít khi nhắc lại chuyện cũ, qua ngày nào biết ngày ấy, dù là mấy tiếng trước, cả hai đều nổi giận lời đanh, lời lẽ lạnh lùng, đến khi trời sáng lại coi như không có chuyện gì, vẫn có thể nói chuyện đôi ba câu về thời tiết và giao thông.

Từ trước tới nay, họ không bao giờ bàn với nhau trước, nhưng dường như, mỗi lần không vui vẻ đó đều bị giữ lại ở một đường giới hạn tạm thời nào đó, một đường giới hạn nguy hiểm, cả hai đều không bao giờ để vượt qua ranh giới đó.

Tối hôm đó, cảm xúc bị đè nén bao lâu đột ngột bùng phát, Thừa Ảnh cảm thấy mình đã vượt quá đường giới hạn ấy. Trực giác mách bảo, khi nói xong câu đó, cô không nói thêm lời nào mà quay đầu rời khỏi tình cảnh rối bời.

Ngoài cửa sổ, ánh hoàng hôn nhạt nhòa vì mưa, mưa đọng thành từng giọt trên cửa kính từ từ lăn xuống, làm mờ đi phong cảnh tuyệt đẹp bên ngoài. Ánh đèn vàng sáng trưng rọi vào khuôn mặt của Thẩm Trì, anh không có biểu hiện gì, khuôn mặt lại hiện lên thanh tú lạ thường.

Anh đưa mắt liếc nhìn Thừa Ảnh một lượt rồi nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô.

Cô mím môi vờ như không có chuyện gì hỏi, “Anh vẫn không dậy được à?”, vừa nói vừa bước vào phòng.

Thực ra, tư thế nằm thẳng trên giường của anh lúc này không có lợi cho việc phục hồi chấn thương ở eo, nằm nghiêng sẽ tốt hơn.

Cô bước đến bên giường, nhìn nước mưa chảy từ cửa kính xuống, bỗng cảm thấy lo lắng, không biết thời tiết mưa gió âm u do bão sẽ còn kéo dài đến khi nào.

Thẩm Trì không trả lời câu hỏi của cô, chỉ hỏi lại, “Tay em cầm cái gì thế?”

“Thuốc xoa bóp trị thương”, cô nhìn anh, rồi như hạ quyết tâm ngồi xuống bên giường, “Giờ anh thấy thế nào rồi?”

“Vẫn ổn”, anh không nhìn cô, khẽ nhắm mắt lại.

Cuộc đối thoại này, tình huống này khiến Thừa Ảnh có chút ngẩn ngơ, dường như đã từng có tình huống tương tự như vậy.

Chỉ có điều năm ấy, cô quỳ bên cạnh giường, còn anh thì nằm sấp, tay còn giữ chặt bàn tay cô, giọng an ủi, “Anh vẫn ổn.”

Nhưng ổn chỗ nào? Rõ ràng bị thương nặng như thế, rõ ràng là gạc trắng quấn quanh eo khiến cô nhìn cũng đau cả mắt, lúc đó, cô vẫn còn là sinh viên trường Y, thành tích tốt nhất là môn giải phẫu, nhưng đó là lần đầu tiên, cô thấy mình cũng biết sợ, sợ đến mức đầu ngón tay run run.

Tay run như thế e là không cầm nổi dao phẫu thuật.

Lúc đó, Thẩm Trì không nói nhiều, có thể là không còn đủ sức để nói, chỉ nắm chặt lấy tay Thừa Ảnh, cách an ủi như thế tạo ra một sức mạnh thần kỳ, giúp Thừa Ảnh trấn tĩnh trở lại.

Hôm đó, Thừa Ảnh ngồi bên giường cả đêm không rời khỏi Thẩm Trì nửa bước, nhìn anh mệt mỏi từ từ chìm vào giấc ngủ. Thực ra, cô biết rằng tình hình không khả quan chút nào, không giống như anh nói, bàn tay anh lạnh ngắt, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Lúc đó, cả đêm không ngủ, trong lòng cô đã nghĩ gì?

Thời gian trôi qua quá lâu, Thừa Ảnh cảm thấy mình sắp không còn nhớ rõ nữa.

Miễn cưỡng quay trở lại thực tại, cô mở túi thuốc trong tay ra và nói, “Trần Nam nói, hôm qua bác sĩ có tới khám và kê thuốc lại. Anh nằm sấp xuống em xoa bóp giúp anh.”

Anh không phản ứng gì, anh nghe rõ từng từ nhưng không muốn đáp lời.

Thừa Ảnh hít sâu một hơi, kiên nhẫn gọi lại lần nữa.

Anh vẫn nhắm mắt nói, “Anh không cử động được”, giọng điệu bình thản như đang nói chuyện của người khác, đầu lông mày hơi nhíu lại, hình như không muốn thừa nhận, và cũng không muốn làm phiền cô.

Cô không ngờ rằng sự việc lần này lại nghiêm trọng đến thế. Cuối cùng, cô đành đỡ anh, từ từ giúp anh lật người lại.

Cả quá trình diễn ra khá vất vả. Khi hoàn thành được hàng loạt động tác ấy thì ga giường cũng xô xệch hết cả.

Phương pháp mát xa vẫn là phương pháp cô học được từ sau lần đầu anh bị thương năm đó. Cô đã nhờ chị khóa trên ở bệnh viện Đông y dạy cho, phải thực hành rất lâu mới dám thực hiện trên người anh.

Cô còn nhớ năm đó, anh còn cười cô, “Em chưa ăn no phải không? Ắn nhẹ như con mèo con gãi ngứa vậy.”

Thực ra là do cô không dám dùng lực mạnh, trong lòng cô luôn coi anh như bảo bối quý giá, lần nào cũng nhẹ nhàng cẩn thận, khó tránh khỏi đánh mất tính chuyên nghiệp.

Mùi dầu xoa bóp lan tỏa khắp phòng.

Cô xoa nóng tay rồi mới bôi cho anh. Rõ ràng cô cảm thấy người nằm trên giường hơi gồng mình lên vì đau đớn.

Không hiểu sao trong lòng cô bỗng dâng lên một niềm vui khó tả.

Thực ra, ở góc độ này thì chỉ nhìn thấy mái tóc ngắn phủ xuống sau gáy của anh. Anh đặt tay kê giữa trán và gối, tất cả biểu cảm trên gương mặt đều bị che khuất.

Lần thứ hai, cô dùng lực mạnh gấp đôi, đoán được lần này chắc anh sẽ cau mày lại.

Quá trình mát xa diễn ra trong vòng mười lăm phút, anh không kêu một tiếng nào, còn Thừa Ảnh thì toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Cô lấy mu bàn tay gạt mồ hôi đang nhỏ xuống rồi đứng dậy nói, “Em đi rửa tay.”

Rửa tay, thay quần áo xong, cô thấy Thẩm Trì đang thử gượng dậy.

“Anh còn cử động thì ngày mai đừng nghĩ đến việc đi đâu nữa”, cô lạnh lùng cảnh cáo anh, sau đó đưa tay ra đỡ Thẩm Trì dậy.

Thẩm Trì cũng có chút ngạc nhiên, nhưng không nhìn cô mà chỉ nói, “Ngày mai bảo bác sĩ qua đây lần nữa.”

Cô biết anh định làm gì nhưng cũng chỉ mấp máy môi, không nói gì.

Thân thể của anh, anh phải tự biết lo, liên quan gì tới cô?

Xoa bóp bằng dầu có hiệu quả rất nhanh, sau thời gian ngắn, Thẩm Trì gắng gượng đứng dậy, bám tay vào tường, bước hai bước, nhưng anh vẫn không thể lên xuống cầu thang nên cơm tối phải mang lên phòng cho anh.

Lúc này, Thừa Ảnh mới nhớ ra những điều Trần Nam nói trên đường, bác sĩ chẩn đoán do thời tiết mưa, âm u kéo dài, cộng thêm va đập đột ngột mới dẫn đến việc vết thương cũ của anh tái phát.

Tối hôm trước, khi cô bị ngã xuống đất, anh đã dùng sức lực của mình đỡ cô nên cô mới không bị thương.

Nhưng tất cả đều do anh gây ra, cô không cảm thấy áy náy hay cảm kích gì cả.

Cả buổi tối phòng khách dưới nhà náo nhiệt, đương nhiên có người biến nơi đây thành sòng bạc, chơi hết mình, nói chuyện vui vẻ, cười vang cả trời.

Thừa Ảnh đi tắm, tiện đi ngang qua cầu thang, cô bám tay vào tay vịn, ngó xuống dưới hỏi: “Ai thắng đấy?”

“Anh Nam. Anh ấy nói lát nữa sẽ mời chúng ta ăn đêm.”

Trần Nam vừa hút xong điếu thuốc lá, từ cửa lớn bước vào, trên tay còn cầm quân bài, nở nụ cười thần tài với mấy anh em, “Nói ít thôi. Đánh xong ván cuối rồi giải tán. Đừng làm phiền anh Thẩm và chị Ảnh nghỉ ngơi.”

“Tôi thì không vấn đề gì”, Thừa Ảnh quay người đi vào phòng, dặn dò, “Mọi người cứ chơi đi. Trước khi về nhớ dọn dẹp phòng khách sạch sẽ cho tôi là được.”

Kết quả, khi cô tắm xong, từ phòng tắm bước ra đã thấy dưới nhà vắng hoe, mọi người đều đã về hết.

Bác giúp việc cũng đã ngủ, cô lấy khăn lau khô tóc, nghe thấy phòng bên cạnh “choang” một tiếng. Cô vội đi qua xem, thấy cốc thủy tinh vỡ tan trên sàn nhà, còn chủ nhân thì đang nửa tựa vào đầu giường, do eo bị thương không thể cúi xuống được, hình như anh cũng không có ý định cúi xuống dọn dẹp đồng thủy tinh vỡ vụn đó.

Thấy cô bước vào, anh lạnh nhạt lên tiếng, “Phiền em!”, quyển sách trên tay cũng hạ thấp xuống theo giọng nói, rồi lại lật sang trang khác.

Dường như từ khi cô bắt đầu bước vào phòng, anh đều nói với giọng điệu không lạnh lùng nhưng cũng chẳng hồ hởi như vậy. Thực ra, từ rất lâu rồi, cô phát hiện ra, con người này có bản lĩnh rất đặc biệt, khi anh không muốn gần gũi ai đó, anh chỉ cần nói với giọng điệu và biểu cảm đơn giản nhất là có thể làm cho khoảng cách của hai người cách xa cả ngàn dặm.

Mười mấy tiếng trước anh còn giữ cầm cô, mặc kệ cô phản kháng vùng vẫy, cưỡng ép cô thân mật.

Thế mà lúc này lại đối xử như người xa lạ.

Có điều, Thừa Ảnh cũng đã quen rồi.

Quãng thời gian quen với điều này quá dài, khiến cô cũng trở nên tê liệt. Bây giờ, cô chỉ chờ đợi một ngày mới đến, chờ đợi đến ngày cô không phải để ý đến lời nói và cảm xúc của Thẩm Trì nữa.

Cô lấy chiếc khăn thấm nước đến, ngồi xổm trên sàn nhà, hơi cúi đầu, cũng trả lời một cách thản nhiên, “Không phiền. Đây vốn là nghĩa vụ của em.”

Chủ nhân trên giường ngồi lặng hồi lâu không nói gì, chỉ có tiếng trang sách lật rất khẽ, đến tận khi cô thu dọn phòng xong, mới nghe thấy anh khẽ nói, “Ngày mai cùng ăn tối nhé. Anh sẽ bảo người đến bệnh viện đón em.”

Cô đứng thẳng dậy, nhìn anh vẫn không rời mắt khỏi quyển sách, liền nghĩ ngay ra có lẽ từ chối, “Ngày mai, em chưa biết có về đúng giờ được không.”

“Thế thì em xin nghỉ phép”, anh nói một cách quyết đoán, không giống như góp ý mà là đưa ra quyết định. Nói xong, anh ngẩng đầu lên nhìn Thừa Ảnh, “Coi như em làm thêm một nghĩa vụ nữa cho anh.”

Đôi mắt sâu thẳm ấy giống như hồ sâu không đáy, có cố gắng cũng không nhìn thấy điểm cuối cùng, nhưng lúc này lại lộ rõ cảm xúc giễu cợt.

“Được rồi”, tim cô đập thành thịch, nhìn thẳng anh vài giây rồi mỉm cười đồng ý, có điều, nụ cười ấy quá lạnh nhạt.

Giường phòng khách rất mềm, không phù hợp với người đang bị thương ở eo. Cô vốn do dự có nên dìu anh về phòng ngủ không, nhưng lại nghĩ đã phải hoàn thành hai nghĩa vụ liên tiếp, cô không có ý bắt mình phải gánh vác thêm trách nhiệm nữa.

Trước khi quay đầu bước đi, cô bình tĩnh nói với anh một câu, “Chúc anh ngủ ngon.”

Hôm sau thức dậy, cuối cùng, mưa cũng đã tạnh hẳn. Ngoài cửa sổ là ánh vàng rực rỡ, sáng chói cả mắt. Cô lái xe ra khỏi cửa, mới đi chưa được chục mét thì gặp chiếc xe khác tiến vào. Trần Nam ngồi trong xe, bên cạnh là bác sĩ gia đình của nhà họ Thẩm. Họ đến để kiểm tra tình hình của Thẩm Trì.

Cả buổi sáng, trong khi bác sĩ bận rộn chăm sóc cho Thẩm Trì ở nhà họ Thẩm thì Thừa Ảnh lại kiểm tra sức khỏe cho một cậu bé đang nằm trên giường bệnh, “Nào, nằm ngoan nhé. Lát nữa, cô sẽ cho con kẹo.”

“Đau quá...”, cậu bé sáu tuổi rưỡi nhăn mặt, từ lúc cô bước vào cửa đã không ngừng kêu đau lưng.

Sau khi tiến hành kiểm tra sơ lược, Thừa Ảnh khuyên người nhà cậu bé nên đưa bé đi chụp chiếu.

Mẹ cậu bé nhìn lên với vẻ lo lắng, mắt hơi hoen đỏ, ôm chặt cậu bé nói, “Từ hôm qua đến hôm nay, cháu luôn miệng kêu đau lưng. Tôi cứ tưởng cháu lấy cớ để không phải đi học Piano, còn mắng cháu một trận. Bác sĩ, cô kiểm tra xem cháu có vấn đề gì thể ả? Tại sao cháu lại bị đau cả đêm không ngủ được?”

Cậu bé gục đầu vào vai mẹ, khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt đi. Thừa Ảnh viết xong phiếu đưa cho mẹ cậu bé, nhẹ nhàng an ủi, “Chỉ cứ bình tĩnh, đưa con đi chụp phim trước đã”, trước khi họ rời đi, Thừa Ảnh không quên nhét vào tay cậu bé một cây kẹo mút và nói, “Con đúng là một tiểu anh hùng. Đây là phần thưởng cô dành cho con nhé!”

Nhưng chụp phim xong, kết quả không mấy khả quan, thậm chí còn làm Thừa Ảnh giật mình.

Cột sống của cậu bé mới lên sáu này có một bóng mờ ngay bên cạnh.

Mẹ cậu bé òa lên khóc như mưa khiến cậu bé nắm chặt lấy cổ áo mẹ, sợ tới mức quên cả kêu đau.

Nhìn vẻ mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra của cậu bé, trái tim Thừa Ảnh cũng thất lại. Cô nhanh chóng sắp xếp cho họ tiến hành kiểm tra xét nghiệm bước tiếp theo.

Vừa sáng ra đã gặp phải chuyện này, bệnh tình của bệnh nhân lại không hề nhẹ, tâm trạng Thừa Ảnh khó tránh khỏi dao động. Hết giờ làm, rời khỏi bệnh viện mà cô vẫn nhớ treo kết quả kiểm tra của cậu bé đó lên.

Hồi còn học Đại học, giáo viên hướng dẫn cô là một bậc thầy quyền uy có tiếng của khoa ngoại Thần Kinh trong nước. Trong một buổi học, thầy dạy, “Bác sĩ phải có cái tâm từ bi nhưng tuyệt đối không được để sự từ bi đó ảnh hưởng tới tư duy và cảm xúc... Phải luôn luôn ghi nhớ, đối với bệnh nhân, các em là bác sĩ, cũng chỉ là bác sĩ. Khi các em dùng kỹ năng nghiệp vụ để cứu người, sự đồng cảm, nỗi buồn hay bất kỳ một trạng thái cảm xúc nào cũng đều là dư thừa, thậm chí, chúng sẽ kéo chúng ta tụt lùi lại phía sau. Các em cầm dao phẫu thuật trong tay, trước tiên cần phải cắt bỏ những thứ dư thừa đó.”

Sau bao năm, bài giảng đó vẫn lặp lại nhưng lúc này cô không thể áp dụng tuyệt đối lời dạy của thầy khi làm bác sĩ.

Cô có một bàn tay vững vàng, nhưng từ đầu chí cuối, cô không thể khiến con tim mình cứng rắn.

Thậm chí, cô thường nghĩ, nếu dùng dao phẫu thuật cắt bỏ đi những dư thừa đó, thì có khi lúc này, cô và Thẩm Trì đã thoát khỏi mọi vướng mắc? Hơn nữa, dao phẫu thuật sắc bén như thế, chỉ cần đủ nhanh, đủ chuẩn, chắc sẽ không quá đau.

Xe đến đón cô đã đỗ ở dưới hầm để xe, thấy cô tan ca, từ thang máy bước ra, đèn xe nháy lên hai lần rồi từ từ rời khỏi vị trí đỗ.

Đúng lúc đó, có đồng nghiệp không mấy thân thiết với cô nhìn thấy, vừa đi vừa chào, còn tò mò hỏi, “Bác sĩ Ân, là chồng cô phải không?”

“Không phải, chỉ là một người bạn thôi”, Thừa Ảnh mỉm cười nói.

“Thế à? Nghe nói chồng cô làm ăn buôn bán lớn, chắc bận lắm nhỉ? Không thấy anh ấy đưa đón cô đi làm bao giờ.”

Mang tâm tính tò mò vào phòng phẫu thuật có lẽ còn nguy hiểm hơn cả việc mang sự đồng cảm vào.

Thừa Ảnh vẫn giữ thái độ hòa hảo, cười tươi như nữ diễn viên chính trong quảng cáo kem đánh răng và nói, “Anh ấy thường xuyên đi công tác, đúng là không có thời gian. Tay lái của tôi cũng không tồi, có thể tự lái xe được. Hơn nữa, tự mình lái xe đi làm, thời gian thoải mái hơn”, xe đón cô đã dừng ngay trước mặt, cô vẫy tay tạm biệt đồng nghiệp, “Tôi có hẹn ăn cơm với bạn, nói chuyện sau nhé.”

Đồng nghiệp của cô vẫn tò mò ngó vào trong, nhưng cửa kính xe được chế tạo đặc biệt, từ bên ngoài không thể nhìn được vào trong xe.

Thừa Ảnh bước lên xe, dường như có chút mệt mỏi, giọng nói cũng trầm hẳn xuống, “Đi đâu thế?”

Lái xe nói ra tên của nhà hàng, cô không nói thêm gì nữa.

Địa điểm hẹn là một nhà hàng đồ ăn Nhật, không gian rất riêng tư, có bảy tám phòng ăn riêng, không có sảnh nhà hàng, dường như chủ nhà hàng chỉ phục vụ cho khách quen.

Hành lang hẹp quanh co, cách khoảng hơn mười mét lại treo một chiếc đèn lồng đỏ, đi ngang qua còn nghe thấy tiếng nước chảy róc rách không biết từ đâu rất vui tai.

Bồi bàn mặc bộ kimono thanh lịch tao nhã, cúi người kéo cửa phòng lại giúp Thừa Ảnh.

Thẩm Trì đã đến và ngồi đối diện với khách, một cặp nam nữ trẻ tuổi mà Thừa Ảnh không hề quen biết.

Thừa Ảnh nhìn lướt qua căn phòng, thấy tư thế ngồi của Thẩm Trì không có gì bất thường, vẻ mặt vô cùng thoải mái, chắc chắn là nhờ công lao của bác sĩ. Thẩm Trì chuyển biến nhanh như vậy, khiến Thừa Ảnh rất tò mò về thân phận của các vị khách tối nay.

Người có thể khiến Thẩm Trì bỏ cả thời gian nghỉ ngơi để đến đây gặp mặt, chắc chắn có lai lịch không hề đơn giản.

Suy nghĩ một hồi rồi cô đến ngồi cạnh Thẩm Trì.

Thẩm Trì mỉm cười giới thiệu, “Hàn Duệ, Phương Thần, đây là vợ tôi, Ân Thừa Ảnh.”

“Chào chị!”, vị khách nữ ngồi đối diện lên tiếng, cô ta mặc chiếc váy liền thân màu xanh ngọc, làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết vô cùng cuốn hút.

“Rất vui được làm quen với em”, Thừa Ảnh cười khách sáo.

“Họ vừa đi nghỉ ở nước ngoài về, quá cảnh ở Hồng Kông ngày hôm qua, thay đổi điểm đến là Vân Hải”, Thẩm Trì quay sang Thừa Ảnh, nói với cô một tràng dài hiếm có, “Anh quen Hàn Duệ từ rất lâu rồi nhưng mấy năm gần đây ai bận việc người ấy, không có cơ hội gặp nhau, đến lúc cậu ấy kết hôn, anh cũng không có thời gian đến dự. Lần này hội ngộ, đúng là dịp hiếm có.”

“Thảo nào”, Thừa Ảnh nhìn lên tỏ vẻ hơi đáng tiếc, lại có phần giận dỗi, cô quay sang trách móc Thẩm Trì, “Nói như thế, hình như anh có rất nhiều bạn bè mà em không quen biết.”

Giọng nói không lớn cũng không nhỏ, đủ để mọi người nghe rõ từng từ.

Thẩm Trì nghe xong liền quay sang nhìn Thừa Ảnh, anh nhướn mày, đồng thời đưa tay ra sau ôm lấy eo cô, cười rất thoải mái nói, “Xem ra em đang trách anh không làm tròn bổn phận của người chồng phải không?”

“Vâng”, Thừa Ảnh rướn người về phía trước, nhẹ nhàng đưa cơ thể thoát ra khỏi bàn tay của Thẩm Trì, tránh tiếp xúc, rồi cầm ấm trà lên rót cho hai vị khách.

Cô làm việc này rất chăm chú, thể hiện thái độ lịch sự, mí mắt cũng hạ xuống, nhìn chằm chằm vào dòng nước trà nóng đang rót xuống tách.

“Đúng là có lúc không làm tròn bổn phận, giống như hôm nay có đồng nghiệp hỏi em, tại sao không bao giờ thấy anh đưa đón em đi làm?”, cô nói mà mắt không nhìn lên, giọng điệu thể hiện có chút không hài lòng, nhưng lại giống như mắng yêu trước mặt người quen. Thẩm Trì ngồi cạnh nhìn chằm chằm vào cô không hề tiếp lời, nhưng trong ánh mắt lại ánh lên nụ cười bí hiểm.

Phương Thần ngồi đối diện hỏi vặn lại anh, “Việc này thì đàn ông không nên viện cớ bận việc, mà nên chủ động tặng cho vợ một món quà”, cô cười, nhìn Thẩm Trì, anh thu ánh mắt về, vừa đưa tách trà lên môi, vừa đưa ra kết luận, “Chắc là Hàn Duệ thường dùng cách này rồi. Anh chưa thử qua nên chưa biết có tốt hay không, hiệu quả thế nào?”

“Cũng không phải là tốt lắm”, Phương Thần lắc đầu tỏ vẻ hơi hối tiếc, cô nói tiếp, “Tính sáng tạo và trí tưởng tượng của đàn ông thường hay có khiếm khuyết, còn bản chất của phụ nữ lại là theo đuổi những ý tưởng mới. Cung và cầu không bằng nhau... từ đó mâu thuẫn mới phát sinh.”

Nói xong, cô ấy quay đầu sang phía Hàn Duệ hỏi, “Anh nghĩ thế nào?”

Khi vừa bước vào cửa, Thừa Ảnh đã chú ý đến chàng trai trẻ họ Hàn này. Ở cậu ta có khí chất đặc biệt, nhìn vẻ ngoài lạnh lùng, không nói nhiều, nhưng lời nói nặng tựa ngàn cân, khiến đối phương không thể coi thường.

Nhưng lúc này, Thừa Ảnh lại nhìn thấy chàng trai đó mỉm cười, giọng điệu trêu đùa nói, “Sao bỗng nhiên anh lại có cảm giác hôm nay như mở đại hội tố cáo, chỉ trích ấy nhỉ? Sớm biết thế này thì anh đã để em và chị cùng đi chơi, anh và anh Thẩm gặp gỡ riêng là được rồi.”

Không ngờ Phương Thần lập tức gạt đầu, “Đây là một đề nghị rất hay!”, rồi cười bảo Thừa Ảnh, “Nhưng mà giờ em đói rồi. Lát nữa ăn xong, chị dẫn em đi dạo phố nhé.”

“Không vấn đề”, có thể rời xa người đó, Thừa Ảnh quá đổi vui mừng.

Sau khi dùng bữa xong, hai người họ nghỉ ngơi một lát rồi rời khỏi đó, để cho hai người đàn ông tự do đàm đạo chính sự.

Ở một góc căn phòng, khói hương tỏa ra nghi ngút, phảng phất chút gì đó thần bí, quanh quẩn trong không gian. Thấm Trì không thích mùi hương này, vừa rồi có Thừa Ảnh ngồi cạnh, mùi hương thơm dịu nhẹ của cô đã át đi mùi khói hương khó chịu của gian phòng, phân tán sự chú ý của anh.

Lúc này, Thừa Ảnh đã đi rồi, anh liền bảo người mang lư hương ra khỏi phòng, rồi rút từ túi áo ra bao thuốc, đưa cho Hàn Duệ một điếu.

Ảnh lửa chiếu lên hai gương mặt thanh tú, điềm tĩnh.

Hàn Duệ chống một tay lên bàn, anh đã châm thuốc nhưng lại không hút mà chỉ nhìn Thấm Trì, nửa thật nửa đùa hỏi, “Không ngờ là anh lại ân cần thế.”

“Ý cậu là sao?”, Thấm Trì để chiếc bật lửa lên bàn, phả một hơi thuốc rồi mới từ từ ngước mắt lên nói.

“Trước mặt vợ anh, sao anh không hút điếu nào cả? Em còn nhớ trước đây anh không như thế. Anh để ý đến cảm nhận của phụ nữ từ khi nào vậy?”

“Cuối cùng, tôi cũng có phong độ như một quý ông, không tốt sao?”, Thấm Trì không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ mỉm cười hỏi lại Hàn Duệ.

“Tốt hay không, em không dám nói”, Hàn Duệ nhanh chóng thu lại vẻ mặt trêu đùa, nghiêm túc nói tiếp, “Có một vụ làm ăn. Lần này, em đến là để hỏi anh có hứng thú hợp tác với em không?”

“Nói tôi nghe thử xem.”

Thấm Trì vẫn giữ thái độ chậm rãi, khoan thai, hai mắt lim dim sau làn khói thuốc, rồi từ từ gạt tàn thuốc đi.

Hàn Duệ không nói gì, chỉ lấy ngón trỏ tay phải nhúng vào ly trà, viết hai chữ lên mặt bàn màu nâu sẫm.

Cửa sổ căn phòng mở một bên, đối diện với vườn sau nhà hàng. Đây là phòng ăn có vị trí đẹp nhất của nhà hàng. Dưới màn đêm yên tĩnh, an ninh đảm bảo, đến một con côn trùng cũng không có.

Trên mặt bàn gỗ mun đã được phủ sơn, vẫn còn vết nước mờ mờ mà Hàn Duệ vừa viết chữ, một lúc sau mới khô.

Đến khi nét chữ cuối cùng hiện ra, Thấm Trì hơi nhướng mày, suy ngẫm vài giây rồi hỏi, “Cậu định làm ăn với ai trong vụ này?”

“Em luôn muốn làm ăn kinh doanh đẳng hoàng, thế nên vụ này cố gắng để không phải sử dụng vũ lực. Nhưng tình hình bên Mỹ phức tạp quá! Chỗ bố nuôi em ở là một gia tộc lớn, tính cả anh em họ, con cháu cộng lại cũng không ít người. Mặc dù việc làm ăn kinh doanh do em quyết định nhưng trong nhà không thể tránh khỏi mỗi người một ý”, Hàn Duệ ngừng lại một chút, rồi nhìn thẳng Thấm Trì nói, “Gần đây em phát hiện ra, trong số họ có người cung cấp vũ khí cho lực lượng vũ trang phản động của một số nước Trung Đông, tiền thu được dùng làm vốn đầu tư cho thị trường buôn bán thuốc phiện mới mở. Những người này có cả các bậc trưởng lão trong gia tộc. Nếu không có sự chuẩn bị kỹ lưỡng về mọi mặt thì không dễ gì động đến họ được. Em biết là ở Trung Đông, dù là Chính phủ, Quốc gia hay Lực lượng vũ trang phản động địa phương, anh đều có mối quan hệ hợp tác rất tốt, là khách quý của họ. Thế nên lần này em muốn nhờ anh tìm giúp những người đó. Em cần danh sách họ tên cụ thể và thời gian giao dịch của lần tiếp theo.”

“Ừ”, Thấm Trì nghe xong, lặng lẽ cười, nói tiếp, “Nói như thế thì những người trong gia tộc của bố nuôi cậu đã vào địa bàn của tôi tranh cướp các vụ làm ăn?”

Nghe xong câu này, Hàn Duệ không phản ứng gì, anh ta đưa điếu thuốc cháy còn một nửa lên miệng, cầm tách trà lên nhấp một ngụm. Nước trà như bị khói thuốc hút vào trong, mắt anh ta từ từ nhắm lại, vừa

ngậm thuốc vừa nói, giọng nói có phần không rõ, lại có phần chậm rãi, “... Em nghe nói gần đây anh đang gặp một số khó khăn ở Vân Nam. Nếu anh không phiền, em có thể thay anh giải quyết.”

Căn phòng trở nên yên lặng.

Ngón tay thon dài di chuyển trên mép bàn hai lần, cuối cùng Thẩm Trì cười nói, “Đây không giống như một vụ hợp tác mà giống như cuộc trao đổi.”

“Đúng thế. Đây chính là cuộc trao đổi”, Hàn Duệ nói thẳng thắn hơn, “Hai chúng ta ai cũng đưa ra việc người ấy cần, anh thấy sao?”

“Tôi đang chuẩn bị đi Vân Nam một chuyến, nhưng có lẽ tôi không cần đi nữa rồi.”

“Thế thì trong vòng một tháng, em sẽ có kết quả khiến anh hài lòng.”

“Một tháng à...”, Thẩm Trì suy nghĩ vài giây rồi nói, “Nhưng tôi không thể đảm bảo cùng khoảng thời gian đó sẽ có kết quả cho cậu.”

Khuôn mặt tuần tú tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng giọng điệu thì không có chút gì áy náy. Hàn Duệ mỉm cười, cũng không để bụng, “Không vội. Em đã đợi bao năm nay, đợi thêm một khoảng thời gian nữa cũng không thấm vào đâu.”

“Được rồi”, Thẩm Trì cầm ấm trà lên, rót vào tách trà đã trống không của mình, cười nói, “Thế thì chúc cho cuộc giao dịch của chúng ta thành công vui vẻ.”

“Đây không phải là lần đầu, nhưng hy vọng sẽ là lần cuối”, nói đoạn, Hàn Duệ nâng tách trà lên.

“Chuyện đời khó lường. Tôi chưa bao giờ nói những lời như thế cả”, Thẩm Trì cười về bí ẩn, nâng tách trà lên nhấp một ngụm, vừa ngậm điều thuốc, vừa cầm điện thoại đã rung được một lúc lên nghe.

Đối phương ở đầu dây bên kia báo cáo, “Chị Ảnh và Hàn phu nhân đi chợ đêm Đông Thành, chúng em đi theo phía sau, giờ hình như họ đang tìm quán ăn.”

“Quán ăn ư?”, Thẩm Trì cúi nhìn đồng hồ, buột miệng nói, “Kệ họ đi. Các cậu bám sát phía sau là được, đừng để xảy ra chuyện gì.”

“Em biết rồi.”

“Đi đi”, anh cúp máy rồi xác định lại thời gian một lần nữa.

Từ lúc hai người phụ nữ rời đi đến giờ mới có một tiếng đồng hồ, sao đã cảm thấy đói nhanh thế?

Hai năm qua, khi cô và anh cùng ngồi ăn cơm, cô ăn ít vô cùng.

Thế nên anh rất ít khi ăn cùng cô. Đối mặt với anh, cô tỏ vẻ ăn mà chẳng có cảm giác mùi vị gì khiến anh cũng không có tâm trạng để ăn uống.

Nghĩ đến đây, anh lại lấy một điều thuốc ra, lúc châm lửa lại nghe thấy Hàn Duệ nói, “Khi nào mới có thời gian tới chỗ em chơi? Anh còn chưa gặp mặt con trai em đấy.”

“Con trai ư?”, tay cầm điều thuốc đang cháy, anh ngậy người một chút rồi mới ngẩng đầu nói: “Cậu lên chúc bố khi nào thế? Tôi chẳng biết gì cả.”

“Cháu chưa được hai tuổi, không tiện đưa đi theo.”

“Thế thì phải chúc mừng cậu rồi. Ngày mai mang giúp tôi một món quà về tặng cho bé nhé. Hôm khác, tôi sẽ đến thăm cháu”, Thẩm Trì khẽ cười, tay nhanh chóng gạt bật lửa lại, ánh mắt sâu thẳm. Anh nghiêng đầu, hút hai hơi thuốc, nhả ra khói thuốc trắng, rồi nhìn ra cảnh đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút mơ hồ.

Cùng lúc đó, Thừa Ảnh đã dẫn Phương Thần tới một quán ăn.

Yếu tố xây dựng nên tình bạn giữa những người phụ nữ thông thường chỉ có thể là hai điều: mua sắm và ăn uống.

Phương Thần gấp giấy ăn lại, lau qua mặt bàn, rồi cùng Thừa Ảnh lấy nước nóng tráng bát đĩa, cô ấy nghe thấy Thừa Ảnh nói, “Vịt nướng của quán này nổi tiếng nhất Vân Hải. Lát nữa nhất định em phải nếm thử.”

“Chị rất quen với quán này à?”, Phương Thần nhìn quanh, màn đêm vừa mới buông xuống, thế mà quán này đã đông khách đến như vậy. Tám chiếc bàn xếp ngoài cửa đã đầy khách, ồn ào náo nhiệt, mấy nhân viên phục vụ khiêng từng thùng bia ra phục vụ khách.

Thừa Ảnh tráng bát đĩa bằng nước nóng xong, bày trên bàn và nói, “Khi mới đến Vân Hải, chị thường tới quán này ăn.”

“Chị không phải là người bản xứ à?”

“Không.”

“Thế chị và anh Thẩm Trì là...?”

“Trước khi đến Vân Hải, chị đã quen anh ấy rồi”, hình như đoán ra ý của Phương Thần, Thừa Ảnh ngây người một chút rồi mới nói, “Nhưng ban đầu chị đã dự định định cư ở đây, chỉ là vì lý do công việc, không liên quan gì tới Thẩm Trì cả.”

“Hóa ra là thế”, Phương Thần nói, “Nghe Thẩm Trì nói chị là bác sĩ.”

“Ừ.”

Phương Thần gọi người mở một chai bia, rót ra hai cốc nhỏ, cười nói, “Ngành nghề này rất hay. Nào, em chúc chị một ly.”

“Chúc gì thế?”, Thừa Ảnh cong môi, đợi Phương Thần trả lời, tâm trạng cô có vẻ khá tốt.

“Chúc chị chữa bệnh cứu người.”

Tiếng hai chiếc cốc thủy tinh chạm vào nhau khiến Thừa Ảnh có chút ngẩn ngơ. Cô uống xong cốc bia, hồi tưởng lại ngày trước, “Chữa bệnh cứu người, câu nói này Thẩm Trì cũng đã từng nói với chị khi biết chị học ngành này.”

“Thế ạ?”, Phương Thần chỉ đang giết thời gian, cô vừa ăn vừa tò mò hỏi, “Anh chị quen nhau như thế nào?”

“Ở Đài Bắc, chị quen anh ấy lúc đang học cấp ba...”

Thật là lạ! Trước mặt một người xa lạ, cô lại có thể thản nhiên kể chuyện của mình và Thẩm Trì như vậy.

Những kỷ niệm ấy đã trở nên mơ hồ, bình thường được khóa sâu trong tâm trí cô, không dễ gì, và cũng không muốn lôi nó ra. Nhưng tối nay, ngồi bên đường phố huyền ảo, cô mới phát hiện ra trí nhớ của mình hóa ra vẫn rất tốt. Rõ ràng đã lâu như vậy nhưng cô vẫn còn nhớ tất cả mọi thứ.

6. Chương 6

Thực ra, vào buổi sáng sớm hôm đó, trước khi Thẩm Trì bị thương và nhờ cô giúp đỡ, hai người đã từng gặp nhau. Khi ấy, Thừa Ảnh mới đến Đài Bắc chưa được bao lâu, người đầu tiên cô gặp chính là một người anh em của Thẩm Trì, tên là Tống Quân.

Tống Quân là lưu manh có tiếng người bản xứ. Lúc đó, anh ta cũng chỉ là chàng trai mười bảy, mười tám tuổi, rõ ràng là nhìn vẻ ngoài rất tuấn tú, nhưng tính cách lại ngang bướng, ngỗ ngược, mấy cuộc đánh nhau, gây chuyện đều không thiếu mặt anh ta. Có lần, anh ta gây lộn trước cổng trường học, đúng lúc Thừa Ảnh vừa tan học. Sau đó, anh chàng này đã tấn công trực tiếp và mãnh liệt, liên tục mời Thừa Ảnh đi ăn và xem phim nhưng cô đã tìm cách từ chối khéo.

Ai ngờ, cô càng tránh thì anh chàng này càng cảm thấy thú vị. Cuối cùng, anh ta ngồi ở cổng trường, cố ý chắn đường cô, mỗi ngày hai lần đều đặn mà không thấy mệt.

Nếu nói cô không hề sợ chút nào thì đó là nói dối.

Mới đầu, khi đến Đài Bắc, cô ở trong môi trường lạ lẫm như thế, luôn có cảm giác không an toàn. Trong lớp, cô cũng chơi thân với một bạn học, nghe cô kể chuyện, bèn dũng cảm đề nghị đưa cô đi học và về nhà.

Nhưng cũng có lúc không tránh khỏi phải đi một mình.

Hôm đó, A Trân không đi học, cô vừa học xong tiết tự học, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng rất quen thuộc, mặc áo phông trắng và quần bò xanh, tóc nhuộm vàng, đang đứng tựa vào tường phía cổng trường hút thuốc. Dưới ánh đèn lơ mờ, lại cách một đoạn, nên nhìn không rõ mặt cho lắm, chỉ thấy chiếc hoa tai lấp lánh.

Liên tục một tuần trời, cô bị tra tấn tinh thần như thế, Thừa Ảnh có cảm giác như mình sắp sụp đổ. Cô không hiểu tại sao mình lại gặp phải người như vậy, giống như viên kẹo cao su, muốn ném đi mà không được, cứ kè kè như hình với bóng.

Tối hôm đó, trời rất tối, bóng trăng bị mây mù che phủ, ánh đèn dọc đường cũng tối mờ, cô ôm túi xách bước vội bước vàng. Nhưng dù cô có đi nhanh đến mức nào thì đằng sau vẫn có người đi theo, không gần cũng không xa, từng bước từng bước theo sau, có lúc còn huýt sáo vang, gọi tên cô, trêu chọc cô, coi cô như trò đùa.

Cô cảm thấy mình chịu đựng quá đủ rồi, không thèm quay đầu đáp lại, vô cùng phiền phức, trong đầu còn dự định ngày mai sẽ làm thủ tục nghỉ học.

Thế nên, khi cô rẽ vào con đường bắt buộc phải đi qua nếu muốn về nhà, không chú ý đã va vào một người lạ. Cô không suy nghĩ gì, vội đưa tay ra nắm lấy bắp tay của người lạ đó, giọng điệu cầu cứu, “Xin anh hãy giúp tôi... Đằng sau có người đang theo tôi, tôi rất sợ...”

Sau này nghĩ lại, cô cầu cứu như thế, quả là một hành động vô cùng nguy hiểm.

Đêm tối như thế, đường lại vắng, thậm chí, cô còn chưa kịp nhìn rõ mặt đối phương đã coi người đó như cứu tinh của mình rồi.

Thực ra, cô cúi đầu đi quá vội, khi va phải anh, vì khoảng cách quá gần nên còn có thể ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh, cùng với một mùi hương mát lạnh khác, như mùi bạc hà vậy.

Như băng vỡ vụn, mát lạnh cả người.

Cơn gió đêm hè men theo góc tường thổi qua.

Cô nắm cánh tay anh như bước vào đường cùng, chạm vào chiếc áo sơ mi vải cotton cực kỳ mềm mại, còn mang theo hơi ấm của người đàn ông xa lạ. Vừa nói, cô vừa hơi ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng đã có thời gian nhìn rõ khuôn mặt người đó.

Lúc này, đám mây che khuất, ánh trăng như bị gió thổi tan đi.

Ánh trăng sáng trắng như bạc, chiếu lên gương anh, soi rõ những đường nét trên khuôn mặt trẻ trung, anh tuấn. Cô thấy anh hơi cúi xuống, cũng đang nhìn mình, đáy mắt đen láy lạ thường.

Cô hoảng hốt, còn anh lại cực kỳ bình tĩnh, chỉ liếc nhìn chứ không hề gạt cô ra, từ từ chuyển ánh mắt sang người phía sau cô.

Dường như có người thì gan cũng to hơn, cô cũng quay đầu nhìn theo.

Không biết Tổng Quân đã dừng bước từ lúc nào, đứng cách họ khoảng hơn chục mét. Mặt anh ta vẫn vênh vao ngang ngược, chỉ có điều giọng nói bỗng trở nên nghiêm chỉnh, chiếc hoa tai lấp lánh, anh ta lên tiếng, “Đại ca!”

Cô nhất thời còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe người thanh niên bên cạnh nói, “Muộn thế này, cậu còn làm gì ở đây?”

Giọng người này cực kỳ dễ nghe, lướt nhẹ trong không gian đêm vắng, mang theo vẻ bất cần. Còn cô chỉ ngây người ra đó, tay run run, như bị người ta dội nước sôi, liên rụt phắt tay lại.

Cô lùi sang bên cạnh hai bước, cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt.

Anh mặc chiếc quần đen, áo sơ mi cotton đen, tay áo xắn lên, một tay vẫn còn đút túi quần. Thấy cô tỏ vẻ sợ hãi như vậy, anh cảm thấy rất buồn cười, đôi môi mỏng hé nở nụ cười.

“Nói như vậy, là anh hùng cứu mỹ nhân ư?”, Phương Thần nghe rất chăm chú bỗng phì cười ngắt lời.

“Cũng không hẳn. Lúc đó, chị thà không được anh ấy cứu còn hơn.”

Vì nghĩ đến vô số chuyện sau đó, khi Thừa Ảnh nói câu này, dòng tâm sự của cô vô cùng quanh co. Nhưng Phương Thần đâu có hiểu, chỉ lờ cô ra đùa, không kìm được thốt lên, “Tình huống gặp nhau như vậy thật lãng mạn! Giống y như tình tiết trong tiểu thuyết vậy.”

Thừa Ảnh cầm cốc bia lên, bia lạnh chảy qua cổ họng, một chút vị đắng vẫn còn đọng nơi cuống lưỡi. Cô đổi chủ đề hỏi Phương Thần, “Lát nữa, em còn muốn đi đâu không? Có muốn mua gì không?”

“Chị cùng em đi mua đồ chơi nhé.”

“Đồ chơi ư?”, cô có chút ngạc nhiên, “Em có con rồi à?”

Phương Thần mỉm cười, bỏ đùa xuống, “Sao ạ? Không giống ư?”

Thừa Ảnh nhìn lại cô ấy, rồi lắc đầu.

Kỳ thực cô không nhận ra vì Phương Thần giữ vóc dáng quá tốt, căn bản không giống người mới sinh con.

Thừa Ảnh có chút ngẩn ngơ, bên tai lại nghe thấy Phương Thần hỏi, “Còn chị? Chị có con chưa?”

Cô sống người một lát mới nói, “... Chưa có”, khi cô trả lời hai từ này, bầu không khí như ngưng lại, như thể nhất thời hơi men bốc lên, bịt kín lồng ngực khiến khoang mũi cô cũng cảm thấy khó chịu.

Chiều hôm sau, Thẩm Trì đích thân tiễn vợ chồng Hàn Phương ra sân bay. Thấy họ làm thủ tục xong, anh mới rút điện thoại ra, ấn phím gọi nhanh.

Đợi nhạc chờ rất lâu, khi anh chuẩn bị cúp máy thì nghe đầu bên kia vang lại giọng trả lời bình thản.

Anh nói, “Phương Thần nhờ anh chuyển lời với em, khi nào rảnh đến thành phố C chơi.”

“... Cho em gửi lời cảm ơn cô ấy.”

Anh nghe đầu bên kia là những âm thanh hỗn tạp, hình như có người đang to tiếng, bèn hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì... Máy bệnh nhân chen lấn cái cọ thôi... Em không nói chuyện với anh nữa. Vậy nhé!”

Nghe Thẩm Trì đáp “ừ”, Thừa Ảnh mới cúp điện thoại rồi chau mày nhìn mấy người đang không ngừng cãi nhau ở cửa. Cuối cùng không kìm chế được, cô cầm bút gõ xuống bàn tỏ ý bảo họ im lặng, “Mời mọi người ra chỗ khác giải quyết xong rồi quay lại. Đừng làm ảnh hưởng đến những người khám bệnh phía sau”, rồi cô dặn y tá đứng bên, “Dẫn họ ra ngoài đi.”

Trong những người đang to tiếng, có người đàn ông trung niên giọng rất lớn, lập tức không chịu, quát lên, “Vừa rồi khi gọi số, các người có lên tiếng đâu. Giờ rõ ràng là đến lượt chúng tôi mà, dựa vào cái gì mà bắt chúng tôi ra ngoài chứ?”

Ông ta một tay kéo vợ, lao như sao băng chen vào, nói với Thừa Ảnh, “Bác sĩ! Vợ tôi bị sốt, đau đầu. Cô mau khám cho bà ấy giúp tôi với.”

Kết quả, ông ta vừa dứt lời, một nhóm người cũng xông đến, chắn giữa ông ta và Thừa Ảnh, che kín luôn tầm nhìn.

Họ đông người, xem ra đều là anh chị em, cũng không chịu yếu thế, “Ông thật bất lịch sự! Khi chúng tôi xếp hàng ở bên ngoài, ông và vợ ông còn chưa đến.”

“... Đúng thế. Chúng tôi vừa dẫn bà cụ vào nhà vệ sinh, quay lại thì ông đã chen vào hàng rồi. Sao hả? Ông còn biết lý lẽ không thế?”

“Ai bảo các anh chị tập trung hết ở nhà vệ sinh? Gọi số qua rồi thì còn trách ai nữa? Tôi thấy các anh chị mới quá đáng đây”, người đàn ông trung niên quát lại.

“Ái chà! Ông ăn nói kiểu gì thế?”

Nhà đó chỉ có một cô con gái chăm bà cụ, những người khác hằm hằm lao lên chỉ trích người đàn ông trung niên. Người đàn ông đó cười lạnh lùng, “Tôi nói anh đấy! Sao nào?”

Đám người đứng chật kín phòng khám, giọng người nọ lẫn át người kia, lại còn xô đẩy lẫn nhau.

Thừa Ảnh bị mắc kẹt tại chỗ, không thể nhúc nhích. Cô vốn định lên tiếng khuyên can, nhưng giọng cô đã sớm bị chìm ngấm trong những tiếng chửi bới kia rồi. Lúc này lại có hai y tá từ bên ngoài vội chạy vào can ngăn, nhưng họ đều là những cô gái trẻ, không những không khuyên can nổi, mà còn bị đẩy sang một bên.

Cuối cùng, cũng không biết ai ra tay trước, chắc là tức giận quá mất rồi! Người đàn ông trung niên tiện tay cầm hộp bút trên bàn của Thừa Ảnh ném thẳng vào đối phương.

Thế là rối tung hoàn toàn.

Chỉ nghe thấy những tiếng lao xao lộn xộn, cái gì có thể lùi ra làm vũ khí tấn công đều được dùng hết. Bên cạnh Thừa Ảnh vốn có cốc nước bằng thủy tinh, cả ngày cô bận rộn nên cũng không để ý chỉ nhấm vài hớp, lúc này, có người đã hăm hực cầm chiếc cốc đó ném đi.

Mấy giây sau, khi có âm thanh cốc thủy tinh đập vào tường, tiếng rào rào tắt dần, cuối cùng thì phòng khám đã tạm thời yên tĩnh trở lại.

Mảnh vụn thủy tinh vương vãi khắp nơi, có cô y tá sợ hãi gọi, “Bác sĩ Ân!”

Thừa Ảnh lấy tay phải đỡ trán, buông tay ra thì đã thấy vết máu đỏ tươi.

Lúc trước hai bên còn động chân động tay, lúc này đều không khỏi sửng sốt, họ chỉ thấy mấy y tá chen vào trước Thừa Ảnh hỏi thăm tình hình.

Họ vốn chỉ muốn tấn công đối phương, nhưng không ngờ lại lỡ tay làm bác sĩ bị thương.

Thừa Ảnh hít sâu, nhú mồm xua tay nói, “Không sao”, cô rẽ hai nhóm người nhà đó đi ra ngoài, rồi bình tĩnh dặn dò, “Tiểu Lý, các cô dọn dẹp chỗ này đi, tiện thể gọi bảo vệ đến đây. Tôi đi xử lý vết thương.”

Cô đến phòng y tá để rửa vết thương, không ngờ vết thương sâu hơn cô tưởng, khử trùng xong còn phải khâu hai mũi rồi đặt gạc lên mới ổn.

“Đây có được coi là tai nạn nghề nghiệp không?”, băng vết thương xong, cô soi gương, cười đau khổ.

Sau khi chủ nhiệm khoa đến thăm, đã đặc biệt phê chuẩn cho cô nghỉ một ngày, còn định phái xe đưa về nhưng cô từ chối sự chăm sóc đó của bệnh viện, nhất quyết tự lái xe về nhà.

Thực ra vết thương trên trán vẫn còn đau, trước đó đã chảy không ít máu. Lái xe được nửa đường, cô bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Sau đó, cô đành phải tấp vào lề đường, gục trên vô lăng nghỉ một lát rồi mới lấy điện thoại ra gọi cho Thẩm Trì.

Thực ra, cô rất ít khi chủ động nhờ anh giúp đỡ. Nếu thật sự có khó khăn, cô cũng sẽ gọi cho Trần Nam trước. Nhưng hôm nay, lúc này, cô nghĩ mình thật sự mất nhiều máu nên mới mơ hồ như vậy, hay vì trong danh bạ, tên Thẩm Trì vừa hay đứng ở vị trí đầu tiên, thế nên cô mới tiện tay gọi cho anh như vậy.

Anh nghe máy rất nhanh, thậm chí còn nhanh hơn cô nghĩ.

Chỗ đỗ xe hiện tại không dễ tìm, cô lại đang chóng mặt buồn nôn nên không miêu tả kỹ được khung cảnh xung quanh, nhưng anh đã nhanh chóng tìm thấy cô.

Khi được dìu xuống xe, cô cảm thấy ánh mắt anh lướt qua góc trán một lát, sau đó khẽ nhú mồm. Cô nghĩ, anh sẽ nói gì đó, nhưng rốt cuộc, anh không nói dù chỉ một lời, chỉ dìu cô lên xe của anh.

Bác giúp việc trong nhà hiểu rõ thói quen của cô, để tránh nước vào vết thương nên đã chuẩn bị sẵn bồn nước nóng, dường như rất lo lắng, bác còn cẩn thận dặn dò, “Cô đừng để nước ngấm vào vết thương nhé.”

Thừa Ảnh đã tươi tỉnh hơn, mỉm cười, “Cháu biết rồi. Bác đừng quên cháu là bác sĩ.”

Nhưng bệnh viện nhiều vi khuẩn như thế, không tắm thì không thể lên giường nghỉ ngơi được.

Hơi nước bốc lên trong phòng tắm, chiếc gương cũng bị mờ đi. Cô cởi quần áo, dùng tay lau qua chiếc gương rồi nhìn tấm gương trắng trên trán, cánh cửa kính bỗng được mở ra.

Sự xuất hiện của Thẩm Trì khiến cô giật mình, theo phản xạ, cô lấy chiếc khăn tắm trên giá che người, lại nghe thấy anh nói phía sau, “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Bệnh nhân gây rối lỡ tay làm em bị thương”, cô cầm khăn tắm che trước ngực một cách tượng trưng, rồi quay người nói, “Có thể đợi em tắm xong đi ra rồi mới hỏi những câu hỏi như vậy được không?”

Thẩm Trì không lên tiếng.

Cô đứng trước mặt anh, chỉ cách gang tấc, toàn thân không mặc gì, làn da trắng ngần mềm mại sáng lên trong hơi nước, cũng vì vậy mà vết thương trên trán càng tức mắt hơn.

Anh hỏi, “Chảy nhiều máu lắm ư?”

“Vâng.”

“Có đau không?”

“... Vẫn ổn”, cô bỗng im lặng, tiếp xúc với ánh mắt thâm trầm của anh qua làn hơi nước mờ mờ, tự đáy lòng cô khẽ rung động, chỉ vì khi anh nói hai câu đó rất khẽ, rất dịu dàng.

Nhưng dịu dàng ư?

Điều này không thực tế chút nào.

Giữa anh và cô dường như đã không còn không gian tồn tại cho hai từ đó.

Thế nên, tất cả những điều này chỉ là ảo giác.

Hơi nước trong phòng tắm quá dày, làm dịu đi ánh mắt và giọng nói của anh, chỉ có thể là như vậy thôi.

Ai ngờ, ý nghĩ đó của cô còn chưa dứt thì đã thấy anh bước đến bên bồn tắm, hơi cúi người xuống, thò tay thử độ ấm của nước rồi quay đầu lại nói, “Lại đây. Tắm xong, em lên giường nghỉ sớm đi!”

Cô sững sờ, “Anh không ra ngoài sao?”

Anh liếc mắt nhìn cô, “Không phải em bị chóng mặt sao? Anh không muốn lát nữa em lại ngã xỉu trong này.”

Thấy cô vẫn đứng đó không phản ứng gì, anh bước lại trực tiếp đưa tay kéo chiếc khăn tắm che trước ngực cô ra, nửa đùa nửa ép cô bước vào bồn tắm đầy nước ấm.

Động tác của anh có phần thô bạo, nhưng cô cũng chẳng còn sức mà chống đỡ.

Thực ra, đúng là cô chóng mặt, không khí trong nhà tắm hơi bí nên càng lúc cô càng cảm thấy chóng mặt hơn.

Nhưng càng lúc cô lại càng giật mình.

Cô ngâm mình trong bồn tắm, anh đứng bên cạnh khiến cô không biết phải làm thế nào.

Nhưng dường như anh không hề cảm giác được tâm sự của cô, chỉ ngồi xổm xuống, chạm vào cô, khiến ánh mắt cô càng ngạc nhiên hơn. Anh nói ngắn gọn, “Anh tắm giúp em, hoặc là anh nhìn em tắm, em chọn cách nào?”

Có thể không chọn cả hai không?

Nhưng câu nói đó đã bị nuốt lại, cô không thể không thừa nhận, khi tắm có người đứng bên xem, thực sự không phải là chuyện vui vẻ gì.

Bàn tay ấm nóng cùng sữa tắm trượt nhẹ trên tấm lưng trần.

Nước tắm nguội dần, hơi nước trong phòng tắm cũng tan dần, nhưng Thừa Ảnh vẫn ngồi đó, dường như đầu càng nặng thì chân cô càng nhẹ bẫng.

Trong không gian kín mít ấy, không ai nói gì, chỉ thi thoảng có tiếng khuấy nước. Trán Thừa Ảnh đau ê ẩm, đau đến nỗi không suy nghĩ được gì, nhưng trong nháy mắt, cô lại nhớ lại rất nhiều chuyện.

Trước đây, họ rất hay tắm chung.

Tắm vòi sen hay tắm bồn, họ đều đã thử cả. Làn nước kéo dài những đam mê, dường như họ khó tách nhau ra được.

Khi đó, dù cô có làm gì trước mặt anh, cũng là chuyện rất bình thường và tự nhiên. Tình yêu quán quýt khiến họ hòa làm một không thể tách rời.

Cô luôn thích hôn anh dưới làn nước vòi hoa sen, mắt bị nước chảy vào không mở ra được, chỉ dựa vào đôi môi và ngón tay để cảm nhận đối phương.

Đó là những tiếp xúc chân thực nhất, cũng là cách bày tỏ tình cảm trực tiếp nhất.

Hôn và yêu như vậy, khiến mỗi lần cô đều như không nở kết thúc nhưng vẫn phải kết thúc giấc mơ ấy.

Ký ức về những ngày đó đã vỡ vụn, đã bị dọn ra khỏi đầu cô, như những thước phim ảnh cũ đã ố vàng. Cuối cùng, cô có chút mơ hồ, không phân biệt nổi khoảng cách thời gian và không gian, cơ thể hơi nghiêng nghiêng, cảm kè lên vai anh, từ từ nhắm mắt lại, “Chóng mặt quá!”

Giọng cô nhỏ dần, thực ra, nó càng giống lời thì thầm trong mơ hơn, hàng lông mi ướt khê run run. Còn anh cũng chỉ “ừ” một tiếng, rồi nhanh chóng xả hết nước trong bồn, lấy khăn tắm bọc cô lại, bế cô lên.

Cô vẫn không mở mắt, trán và mặt nép vào người anh khê nhắc một câu, “Vết thương ở thắt lưng của anh...”

Anh không nói gì, bế cô vào phòng ngủ, đặt cô nằm lên giường, rồi ngồi xuống bên giường, nói, “Em ngủ một lát đi.”

Có vẻ như anh định bỏ đi, cô “vâng” một tiếng, ngón tay vốn vẫn nắm lấy vạt áo anh, lúc này đành phải từ từ buông ra, rụt vào trong tấm chăn mỏng.

Ai ngờ, trong giây lát, ngón tay cô lại bị bàn tay anh thò vào trong chăn, nắm lấy.

Cô không cử động, khê hít thở, một lát mới nghe anh nói, “Còn đau không?”

Trời đã sẩm tối.

Ánh mặt trời chỉ còn le lói yếu ớt qua tấm cửa kính, chiếu nghiêng nghiêng trên giường.

Cô nhắm mắt, lắc đầu, cử động nhẹ nhàng.

Dường như lúc này, một cảnh trong mơ đã quay trở lại. Thế nên, cô không mở mắt ra, sợ rằng tỉnh lại thì nỗi đau vô hình của hiện tại lại ập đến.

Mạch máu dưới vết thương chảy rất nhanh, thực ra hơi đau một chút, nhưng cô không kêu dù chỉ một tiếng, ngón tay khê cử động trong chăn, dường như đang ngăn ngừa và vùng vẫy, nhưng cuối cùng vẫn bị anh nắm chặt.

Mặt trời tắt hẳn, tia nắng lần lượt biến mất một cách lặng lẽ.

Khi đã tỉnh táo hoàn toàn, Thừa Ảnh mới phát hiện trời đã tối om. Cô quay về bên trái, gối đầu lên tay Thẩm Tri, còn anh nằm phía sau, dường như cũng đã ngủ thiếp đi.

Cô ngủ rất say nên không biết anh lên giường lúc nào.

Một tay của anh bị cô gối lên, tay kia đặt lên eo cô.

Tư thế ngủ thân mật như vậy, lần gần đây nhất là khi nào, cô cũng không nhớ nổi nữa.

Cô khê trở mình, không ngờ cử động nhẹ như vậy mà cũng làm anh thức giấc.

Thị lực trong bóng tối của Thẩm Tri rất tốt. Thấy cô mở mắt nhìn mình, tinh thần khá hơn hồi chiều rất nhiều, anh bèn hỏi, “Em dậy rồi à?”

“Vâng... Mấy giờ rồi?”

Cô muốn tìm điện thoại xem giờ, kết quả, bàn tay đặt trên eo cô đã vươn lên đầu giường cầm đồng hồ xem, “Hơn tám giờ.”

Cô “vâng” một tiếng, trong lòng có chút giằng co, nhưng sau cùng vẫn nằm yên không động dậy.

Phòng ngủ tối om, hai người im lặng một lát mới nghe Thẩm Trì nói, “Dậy ăn chút gì nhé.”

Giọng anh vẫn nhẹ nhàng đủ để hóa giải vẻ bối rối của cô. Thật nực cười! Hai người đã từng thân mật mà giờ ngủ cùng nhau lại khiến cô bối rối.

Xuống dưới nhà cô mới phát hiện ra phòng khách cực kỳ huyền ảo. Thẩm Lăng đã về, túi lớn, túi nhỏ hành lý vứt đầy trên nền đợi người giúp việc xách lên phòng.

Thừa Ảnh có chút ngạc nhiên, bước lên hỏi, “Không phải em nói sẽ đi nửa tháng sao?”

“Trên đường đi, xảy ra chút chuyện không vui nên mọi người giải tán sớm”, Thẩm Lăng liếc nhìn, lập tức hỏi, “Chị dâu, trán chị làm sao thế?”

“Ồ! Bị mảnh vỡ thủy tinh cửa vào. Không sao đâu!”

“Sao chị lại bất cẩn như vậy?”

“Tai nạn ấy mà”, Thừa Ảnh nắm tay cô ấy đi vào phòng khách, “Em vừa về đã ăn tối chưa?”

“Chưa ạ. Em đói lắm rồi.”

“Vừa hay, chúng ta cùng ăn luôn nhé!”

Thẩm Lăng chớp mắt, liếc nhìn Thẩm Trì phía sau, cười tinh quái, giọng cũng tinh quái, “Muộn như vậy rồi mà cả hai anh chị đều chưa ăn tối sao?”

Hai người cùng đi xuống lầu, lại cùng mặc đồ ngủ, khó tránh khỏi khiến người ta liên tưởng đến chuyện khác.

Quả nhiên, Thừa Ảnh sững lại, khê ho một tiếng, “Chị vừa ngủ dậy.”

Thẩm Lăng không tin lắm, nhưng Thẩm Trì đang đứng bên cạnh nên cô ấy không dám vô lễ, chỉ cười hì hì nói, “Ăn cơm thôi. Ăn cơm thôi!”

Mặc nhiên cho rằng quan hệ giữa anh cả và chị dâu đã hòa giải nên tâm trạng tối nay của Thẩm Lăng rất tốt. Cô ấy phá lệ ăn thêm nửa bát cơm, còn khen thức ăn ngon, khiến bác giúp việc cũng cảm thấy vui.

Sau bữa cơm, cô ấy đánh tiếng đi thể dục nhịp điệu để tiêu hao năng lượng đã nạp vào quá nhiều, rồi nhanh chóng trốn về phòng.

Thừa Ảnh quay người, qua cửa sổ phòng khách nhìn ra ngoài có thể thấy Thẩm Trì đang hút thuốc ngoài vườn. Đèn trong vườn khá sáng, chiếu lên bức tường phủ hoa, rực rỡ như những đám mây trên bầu trời.

Anh đang quay lưng lại gọi điện thoại. Từ góc nhìn của cô, chỉ có thể thấy một phần khuôn mặt anh. Nhưng không biết thế nào, khi cô đang ngẩn người thì anh như cảm giác được, bất giác quay người nhìn cô.

Cô giật mình, có cảm giác như bị người ta phát hiện ra bí mật, ánh mắt vội lảng đi chỗ khác. Sau đó, cô nghe thấy tiếng cửa mở, Thẩm Trì bước vào, thân thể anh mang theo mùi thuốc lá và hương bạc hà.

Anh dừng lại trước mặt cô nói, “Anh có việc phải ra ngoài một lát.”

“Vâng.”

Cô định quay người lên lầu, kết quả lại bị anh gọi lại, anh nói, “Một người bạn tổ chức sinh nhật tối nay, anh quên mất. Họ vừa gọi điện đến, còn bảo anh bắt buộc phải có mặt.”

Giọng anh rất bình thản, như chỉ tiện thể giải thích, nhưng cô lại dừng bước, không dám nhìn anh, rồi mới gật đầu, đáp lại, “Vâng!”

Không khí lúc này có vẻ không bình thường, vì hình như Thẩm Trì không định đi ngay, chỉ hỏi tiếp, “Còn em? Tối nay em định làm gì?”

Cô vẫn nhìn anh, ngần ngừ giây lát, như có vẻ không quen lắm, “Em không biết. Xem sách thôi.”

“Đi cùng anh nhé!”, anh bỗng đưa ra đề nghị.

Cô nghe mà trong lòng hơi rung động, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, chỉ vào trán mình, nở nụ cười méo mó, “Em thế này khó coi lắm! Không tiện ra ngoài.”

Kết quả, Thẩm Trì chỉ nhướn mày, mỉm cười, “Có anh, ai dám bình luận em chứ?”

Đúng là, ở Vân Hải tuyệt đối không có ai dám bình luận cô, vì cô là vợ của Thẩm Trì.

Trước khi lấy anh, cô không hiểu lắm về những vụ làm ăn thường ngày của anh. Nếu không phải lần đó, anh bị tấn công và bị thương nặng thì chắc cô sẽ bị anh giấu lâu hơn.

Cũng đến lần đó, cô mới tỉnh ngộ, thực ra, hai người họ vốn sống ở hai thế giới khác nhau.

Cô xuất thân trong sạch, bố là cảnh sát. Tuy phải nằm vùng thăm dò tin tức của tập đoàn tội phạm, nhưng cuối cùng vẫn trong sạch, thanh liêm, chính trực, đến lúc hy sinh cũng là để hoàn thành nhiệm vụ. Còn cô, một mình bước ra đường đời, học trường danh tiếng, học ngành y chữa bệnh cứu người, được thầy cô mến yêu, tiền đồ xán lạn.

Nhưng anh thì sao?

Anh một tay thâm tóm toàn bộ chuyện làm ăn buôn bán từ Vân Hải đến vùng Đông Nam, đi đâu cũng có cả toán người theo, thậm chí, còn có những chuyện mờ ám mà đến giờ cô vẫn không rõ. Anh hô mưa có mưa, gọi mây có mây.

Nhưng cô vẫn lấy anh.

Dường như, chuyến du lịch Vân Nam năm tốt nghiệp đại học là bước ngoặt thay đổi cuộc đời cô.

Trong chuyến đi đó, hai người đã tình cờ gặp lại nhau. Đường như bàn tay mệnh mē của số phận đã đưa họ từ hòn đảo Đài Loan vượt qua khoảng cách hàng nghìn kilomet, cuối cùng để họ gặp nhau ở một thành phố nhỏ nơi biên thùy Tây Nam.

Hôm đó, anh cùng cô từ Mang Thị đến Thụy Lệ, đội xe rầm rập trên đường, cô cười hì hì nhắc anh, “Hình như anh còn nợ em một lần đi hóng gió và một bữa đồ ngọt.”

Còn anh cười, “Anh nhớ.”

Kết quả, đến Thụy Lệ, ngày hôm sau anh mời cô đi ăn đồ ngọt địa phương.

Cô cảm thấy con người này thật lười biếng, trong lòng có chút không vừa ý, chỉ có thể vừa ăn vừa oán thán, “... Anh thật giỏi sai phách người khác.”

“Sao thế?”, anh nhìn cô có chút buồn cười, đáy mắt đen sâu thăm càng sâu hơn, nhưng cô vẫn nhận ra niềm vui trong mắt anh.

“Những thứ nợ em, anh sẽ trả dần dần”, anh nói, “Anh sẽ giữ lời.”

Cô lườm anh, cuối cùng hứ kiêu trẻ con, “Vậy bản cô nương tạm tin anh trước.”

Nhưng sau đó, anh quay về Vân Hải, còn cô tiếp tục về miền Bắc học hành. Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi ở Vân Nam như thoáng qua, duyên phận thật kỳ diệu nhưng cũng phải kết thúc, vì sau đó, cuộc sống của cô và anh đều bận rộn, chẳng hề liên lạc với nhau.

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, lặng lẽ mà vội vã.

Khóa học thạc sĩ ở bệnh viện rất căng thẳng. Có một hôm, cô bỗng nhận được điện thoại của anh. Họ đã không gặp nhau gần hai năm rưỡi, còn cô đã chia tay với Lâm Liên Thành được bảy tháng.

Cô phát hiện, mỗi lần cô và Thẩm Trì gặp nhau đều rất bất ngờ, rất tình cờ, chẳng có dấu hiệu gì trước, khiến người ta trở tay không kịp. Cô chạy ra ngoài vườn trường thì đã thấy anh. Do chạy vội vàng nên tim cô đập có chút loạn nhịp. Cuối cùng, từ xa cô đã thấy bóng dáng cao lớn của anh hòa vào ánh hoàng hôn lạnh giá của mùa đông. Trong nháy mắt, mọi thứ như dừng lại, những người xung quanh, khói thuốc bay

trong không khí, còn người cô muốn gặp thì im lặng đứng đó như một bức tranh, hình ảnh này in sâu trong ký ức của cô nhiều năm sau.

Không biết anh kiếm đâu ra một chiếc Harley phân khối lớn dừng trước cổng trường, vô cùng càn lướt.

Đúng vào giờ ăn tối, không ít học sinh đi ngang qua đều dừng lại ngó nghiêng, thậm chí có nam sinh còn huyết sáo khen ngợi “Ngầu!”

Cô chạy đến bên chiếc xe, đôi mắt sáng lên, nghĩ rằng có lẽ mình nhầm, không kịp quay đầu lại hỏi, “Liệu chiếc xe này có đi được không? Có bị bắt không?”

Thẩm Trì dập tắt điều thuốc, nói giọng bất cần, “Cứ thử thì biết thôi.”

Đây là đoạn đối thoại đầu tiên của họ hôm đó.

Rõ ràng, lâu như vậy không gặp nhưng hôm nay gặp mặt lại giống như vừa mới chia tay hôm qua. Thái độ tự nhiên và quen thuộc như vậy khiến Thừa Ảnh cũng thán ngạc nhiên.

Đội mũ bảo hiểm lên, cô ôm chặt eo anh từ phía sau. Chiếc xe lao đi với tốc độ kinh hoàng, gió lạnh ù ù bên tai, cô áp vào vai anh, lớn tiếng chỉ đường.

Thực ra chiếc xe phân khối lớn như vậy không được phép lưu hành trên đường, vì vậy cô dẫn anh đi những con đường vắng.

Thành phố đang mở rộng, khu tàu điện ngầm vẫn còn là công trường xây dựng vắng bóng người, quốc lộ miền Bắc vừa thẳng vừa rộng, xe chạy chẳng có chút chướng ngại nào.

Họ đón ánh hoàng hôn đang dần lặn xuống phía Tây, có cảm giác như đang đuổi theo mặt trời lặn.

Cuối cùng, Thẩm Trì dừng xe bên bờ sông, hai người bỏ mũ bảo hiểm và kính chắn gió ra.

Dòng sông này chảy xuyên qua thành phố, là nguồn nước của cư dân ở đây. Mặt sông yên ả phản chiếu tia nắng hoàng hôn cuối cùng, ánh sáng nhỏ bé từ từ di chuyển.

Gió bên bờ sông thổi mạnh, mang theo cái lạnh giá buốt thấu xương. Nhìn nghiêng, tóc Thừa Ảnh đã rối tung từ lúc nào.

Tốc độ của chiếc xe qua nhanh, tuy cô đeo găng tay nhưng mười đầu ngón tay vẫn lạnh cóng, động tác trở nên vụng về. Kết quả, lúc cô đang cúi xuống nhặt chiếc găng tay thì một đôi tay từ bên cạnh đưa tới, nắm chặt lấy tay cô, nhẹ nhàng nhặt chiếc găng tay giúp cô.

Động tác của Thẩm Trì rất tự nhiên, tự nhiên đến mức lộ ra sự thân mật khó diễn tả thành lời. Hơn nữa, sự thân mật này rất đường hoàng, như một biểu hiện thường ngày của anh vậy, không có chút ý đồ gì.

Cô lên tiếng, “Cảm ơn anh”, đồng thời điều chỉnh hướng nhìn, hai tay đưa ra sau buộc tóc. Cô cuộn tóc hai vòng rồi dùng dây buộc lại.

Thẩm Trì nhìn mặt nước sông phẳng lặng không gợn sóng, bỗng nói, “Năm nay, em hai mươi hai rồi nhỉ?”

Cô gật đầu, không hiểu nên nhìn anh.

Anh mỉm cười, “Không khác khi mười sáu tuổi là mấy.”

Cô không hiểu ý anh lắm, rốt cuộc ý anh là cử chỉ hay dáng người đây?

“Thực ra, anh không lái xe đã nhiều năm rồi”, anh lại nói.

“Vậy bao năm nay, anh làm gì?”

Thực ra cô chỉ buột miệng hỏi, không ngờ anh quay đầu lại, nhìn thẳng vào cô, cười mà như không nói, “Chắc em không muốn biết đâu.”

Anh càng nói như vậy, càng thu hút trí tò mò của cô.

Thực ra, cô không hề ngốc. Tuy hiểu đời chưa sâu nhưng ít nhiều cô cũng có thể đoán ra phần nào. Lần đi Vân Nam đó cũng đủ khiến cho cô kinh ngạc rồi. Giờ anh lại ở đây với một chiếc Harley phân khối lớn số

lượng có hạn, lại còn đường hoàng phóng thẳng ra quốc lộ. Đáng vẽ không biết sợ đó của anh, phải có lý do mới có thể làm những việc như vậy.

Nhưng có vẻ như anh thật sự không có hứng thú với việc giải thích về nghề nghiệp của mình với cô, chỉ tiện tay đưa chiếc mũ bảo hiểm cho cô, “Đi nào! Đưa em đi ăn nhé.”

Sáng sớm hôm sau anh bay, anh đến đường như chỉ để thực hiện lời hứa với cô.

Còn cô vì anh mà bỏ hai tiết sinh vật học gen phân tử buổi tối.

Khi cô gọi điện nhờ bạn điểm danh giúp, anh đang ngồi bên cạnh, nghe có vẻ hứng thú, đôi mắt đen láy hơi sáng lên đợi cô gọi điện xong mới hỏi, “Khi anh tìm em chiều nay, em đang làm gì?”

“Thí nghiệm giải phẫu”, cô vừa nói vừa cắt miếng bít tết bỏ vào miệng.

“Không sợ máu sao?”

“Không sợ.”

“Em đúng là có tố chất làm bác sĩ đấy”, anh giơ ngón tay ra hiệu, người phục vụ liền bước đến rót thêm rượu vang vào ly.

Cô nhú mồm, có chút khó xử, “Uống nữa thì em say mất.”

Thực sự là tửu lượng của cô không tốt, nửa ly rượu vang đã khiến cô cảm thấy chóng mặt rồi.

Người đàn ông anh tuần ngồi đối diện mỉm cười, bảo đảm với cô, “Anh sẽ đưa em về.”

Buổi tối, anh ở Hỷ Lai Đăng. Nhà hàng họ ăn cơm ở tầng một của khách sạn. Sau bữa cơm, cô định tự đi về nhưng anh đã sắp xếp xe đợi bên ngoài cửa khách sạn

Khoang xe rộng, lại ấm áp hơi người. Cô hơi chóng mặt nhưng không hề say. Màn đêm bị ánh đèn neon chiếu sáng trở nên phồn hoa rực rỡ, như những bức ảnh màu nhanh chóng lướt qua.

Cô tháo găng tay đặt sang bên cạnh. Men rượu ngấm dần, cô day day thái dương rồi chống tay vào trán suy tư, hơi thở đều đều.

Không biết qua bao lâu, khi cô suýt ngủ thiếp đi thì bỗng nghe có người gọi tên mình.

Phản ứng của cô có chút chậm chạp, từ từ quay mặt lại.

Ánh sáng ngoài cửa xe chiếu vào khuôn mặt anh tuần đó khiến nét mặt anh trở nên mơ hồ.

Thực ra, giọng nói anh nghe cũng không rõ ràng, như thể rất khê, lại quá đổi dịu dàng, hoàn toàn tương phản với gió lạnh ban đêm của bờ sông, thì thảo bên tai, cọ xát vào tim như đem theo tác dụng thôi miên khiến cô càng buồn ngủ hơn.

Thế là cô lim dim như con thú nhỏ ăn uống no nê, lưỡi biếng tựa vào ghế, đầu nghiêng sang hỏi, “... Vâng. Anh nói gì cơ?”

Hơi ấm phả vào má cô khiến làn da trắng ửng hồng như trái đào chín mọng, nhưng cô lại bị một bàn tay giữ chặt lấy cằm. Trước khi cô kịp phản ứng thì Thẩm Trì đã nghiêng người sang ép chặt lấy môi cô.

Đôi môi anh mang theo hương rượu vang hòa với mùi nước hoa mát lạnh, động tác nhanh chóng, mạnh mẽ nhưng không mất đi sự dịu dàng, xâm chiếm hoàn toàn tâm hồn cô.

Cô hơi lùi lại phía sau, lập tức phát hiện ra mình tránh cũng chẳng được, vì gáy cô đã bị bàn tay kia của anh đỡ lấy. Còn cô, thậm chí cũng không biết anh làm thế nào lại có thể dễ dàng bao bọc cả cơ thể cô trong phạm vi thể lực của mình như vậy.

Khoang xe im lặng, còn anh chỉ chuyên tâm hôn cô. Dường như phút giây đó, anh chỉ có một việc quan trọng nhất là chuyện này mà thôi.

Kỹ thuật của anh quá tốt. Đầu lưỡi anh tách đôi môi cô, rồi tiếp tục đến hàm răng. Dường như đòn tấn công bất ngờ, nhanh chóng này rất hiệu quả. Còn cô chỉ vô thức phản kháng một chút rồi cam tâm tình nguyện buông giáp, đưa tay chịu trời.

Cũng có thể vì men rượu, cũng có thể vì nghe theo ý nguyện bản năng của cơ thể, cô từ từ đưa tay ôm lấy eo anh. Trong không khí ấm áp, cô nhắm mắt thể hiện ý kiến của mình.

Tuy rằng khi anh hôn cô, hình như anh không hề hỏi ý kiến cô.

Rất lâu sau, anh mới chịu buông cô ra.

Khoảng cách giữa hai người cách ra một chút, tay anh vẫn đỡ sau gáy cô, thấy cô thở hổn hển thì cảm thấy rất buồn cười, không kìm được hỏi, “Lại lần nữa nhé!”, đáy mắt đen lánh của anh ánh lên nụ cười.

Cô chỉ hơi mím môi, nhìn anh trong ánh đèn neon nhấp nháy, bỗng nói, “Hai năm rưỡi.”

Ba từ thốt ra rất bất ngờ nhưng anh hiểu ra ngay trong phút chốc, ngón tay thon dài lướt qua bờ môi cô, hiếm khi giải thích với người khác, “Anh có chút chuyện quan trọng cần làm.”

“Vậy bây giờ làm xong rồi sao?”

“Tạm tạm rồi. Thế nên mới lập tức đến để thực hiện lời hứa ban đầu.”

Anh nửa đùa véo má cô, “Thời gian lâu như vậy, nói thực cũng có chút vượt qua dự tính của anh.”

Cô không biết vị trí của mình, “hứ” một tiếng.

Anh nhanh chóng quay lại chủ đề đã bị ngắt quãng trước đó, “Chúng ta nghỉ một lát rồi tiếp tục nhé.”

Tuy trong xe có phân khoang, không có người thứ ba nào có thể nghe được cuộc đối thoại của họ, nhưng cô vẫn không kìm được khẽ mắng một câu, “Đồ lưu manh!”

Anh chẳng hề để ý, chỉ cười ha ha, nửa cứng nửa đùa, “Chỉ cần em thích là được rồi.”

Đây là lúc bắt đầu quan hệ giữa cô và Thẩm Trì. Có vẻ như rất đột ngột nhưng lại có vẻ như là một điều rất đương nhiên.

Anh và cô tình cờ gặp lại sau thời gian xa cách, sau đó lại tiếp tục cách biệt một thời gian dài, như hai đường parabol ngược hướng, giờ đây gặp nhau tại một điểm.

7. Chương 7

Bữa tiệc sinh nhật của Tạ Trường Vân vô cùng náo nhiệt. Bữa cơm kết thúc liền chuyển sang đánh bài. Khi Thẩm Trì đến, nhân vật chính của buổi tiệc đang thắng lớn, cần quét bốn phía.

Căn phòng rộ lên tiếng cười nói. Bên cạnh mỗi người đàn ông đều có ít nhất một quý cô xinh đẹp. Người thắng vỗ tay giòn tan, tiếng cười vang rộ, không khí hài hòa.

Thẩm Trì chỉ ngồi đó nửa tiếng. Tạ Trường Vân nghĩ tới nay anh còn có việc khác cần làm nên cũng không giữ anh, chỉ nói, “Hôm nay anh vắng mặt, hôm khác bù nhé!”

“Không thành vấn đề. Hẹn lại sau!”, Thẩm Trì sáng khoái nhận lời.

Nhưng khi anh ngồi vào xe, mọi người đang đợi ngoài xe cũng giật mình kinh ngạc, không nghĩ rằng anh kết thúc nhanh như thế. Trần Nam ngần ngừ, hỏi anh để xác nhận, “Anh! Giờ chúng ta về nhà chứ?”

Vẫn chưa đến mười hai giờ. Đây là lần sớm nhất trong hai ngày gần đây.

Thẩm Trì lật tờ tạp chí, “ừ” một tiếng rồi dặn, “Về nhà.”

Kết quả về đến nhà thì phát hiện ra Thừa Ảnh đã ngủ thiếp đi nhưng không phải ở trong phòng ngủ, mà ở phòng giải trí.

Gian phòng mờ mờ, nhấp nháy ánh sáng màn hình. Anh đứng ở cửa phòng nhìn vào, thấy màn hình đang chiếu phim hoạt hình. Chỉ cần hai giây, anh đã nhớ ra hình tượng cô bé phương Đông cực kỳ linh hoạt với vẻ ngoài bình thường, đó chính là “Hoa Mộc Lan” do Hollywood sản xuất.

Anh đã cùng cô đi xem một lần, vì cũng chỉ có lần đó nên anh ấn tượng rất sâu sắc.

Lúc đó, anh thậm chí còn nghi ngờ mình lấy phải một cô bé chưa trưởng thành làm vợ. Đĩa phim ở nhà phần lớn là phim hoạt hình. Mỗi lần cô về đều chăm chú xem, còn cố gắng đồng hóa anh, “Nào nào, người lớn muốn giữ trái tim trẻ thơ không dễ đâu. Đây là một trong những cách hiệu quả nhất đấy.”

Anh chỉ cười, “Trái tim trẻ thơ gì chứ? Từ năm mười tuổi, anh đã không cần thứ này rồi.”

Câu trả lời như vậy khiến cô buột miệng hỏi, “Vậy sau mười tuổi, anh làm gì?”

Nhưng anh không chịu nói, cũng không muốn nói cho cô nghe.

Dù đã kết hôn nhưng anh vẫn cho rằng không nên đem những thứ nhơ bẩn tiêm nhiễm vào thế giới thuần khiết của cô.

Năm anh mười hai tuổi, một vị trưởng bối quyền thế nhất trong dòng họ đã đích thân huấn luyện cho anh, không chỉ thể lực hay võ công, mà anh được huấn luyện nhiều nhất chính là sức mạnh tinh thần.

Vị trưởng bối đó hỏi, “Cháu có niềm tin không?”

Anh nghĩ chẳng là gì cả, có hay không cũng thế thôi, dù sao cuộc đời anh đã được định sẵn rồi, kế thừa tất cả những thứ này chỉ là một nhiệm vụ mà thôi.

Nhưng nhiều năm sau, anh mới thật sự hiểu ra, có những con đường, nếu không có niềm tin thì chẳng thể thuận lợi bước tiếp.

Nhà họ Thẩm không chỉ có mình anh, nhưng anh phải gánh vác gần như tất cả mọi trọng trách. Có quá nhiều người và nhiều việc cần anh chịu trách nhiệm, còn anh, vẫn luôn chỉ có một mình.

Thế nên, anh đành phải tự tìm chút việc để làm. Đi bộ trên đường dài quá tẻ nhạt. May mà anh không tiêu phí quá nhiều thời gian, đã nhanh chóng tìm được mục tiêu.

Khi Án Thừa Ảnh xuất hiện, dường như cuộc sống đen tối vốn không thể thay đổi của anh đột nhiên trở nên vui tươi đến tận cùng. Cô là một người sống trong một thế giới khác với anh, thế giới của cô sinh động và vô cùng rực rỡ.

Cô gái này giống như một chùm sáng kỳ lạ có thể chiếu vào bất kỳ góc ngách tối tăm nào.

Anh đã từng nghĩ, mình có rất nhiều thứ, nhưng sau khi quen biết cô, bỗng nhận thấy thực ra mình chẳng có gì cả.

Từ lúc đó, anh bắt đầu có niềm tin. Ngoài những người cần được anh ban ơn ra, anh phải bảo vệ chùm sáng này, không để nó tắt ngấm trong thế giới của mình.

Hết phép đi làm, Thừa Ảnh lại nhận được sự thăm hỏi ân cần của lãnh đạo bệnh viện, còn được nhận một khoản tiền phụ cấp. Tuy số tiền không nhiều nhưng coi như bệnh viện đã giải quyết chuyện này một cách thỏa đáng.

Đồng nghiệp hò reo đòi mời đi ăn. Thừa Ảnh cắn răng than vãn, “Đây là số tiền em phải đổi bằng máu của mình đấy. Mọi người nhân tâm quá! Thật không có lương tâm!”

Nhưng cô cũng nhanh chóng có lời, dùng số tiền của bệnh viện mời các đồng nghiệp đã làm thay cô hai ngày qua đi ăn.

Thực ra, vết thương của cô còn chưa tháo chỉ, vẫn cần hồi phục nên phải tránh tất cả những đồ ăn cay nóng. Cô không muốn để lại sẹo nên rất tự giác tránh đi, chỉ ăn toàn đồ nhạt.

Kết quả, sau khi cơm no rượu say, một đồng nghiệp mới tiết lộ, “Thực ra hôm nay là sinh nhật ngày âm của tôi. Lát nữa, tôi mời mọi người đi hát.”

Bình thường quan hệ của mấy người khá tốt, lại hiếm khi tất cả đều không phải trực ca nên họ cùng đi tận hưởng thời gian vui vẻ hiếm có. Thừa Ảnh viện cớ vết thương chưa lành để từ chối nhưng cuối cùng vẫn bị kéo đến phòng karaoke.

Hành lang phòng hát đèn mờ, ánh đèn lắc lư, âm thanh đập thình thình bên tai, như dùng sự huyền ảo này để ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Thậm chí, cô còn không nhớ nổi lần gần đây nhất mình đến những nơi như thế này là khi nào, hình như là ngày đầu tiên cô vừa mới đi làm. Lãnh đạo trong khoa tổ chức tiếp đón cô và vài nhân viên mới. Đừng coi thường bác sĩ, họ uống rượu rất giỏi, tửu lượng của ai cũng cao. Tối đó, cô đã say đến bảy tám phần, cuối cùng, Thẩm Trì phải đích thân lái xe đến đón cô về.

Nghĩ đến người đó, cô vô thức lục di động trong túi xách.

Có một cuộc gọi lỡ, là của anh ấy.

Cô nhìn vào màn hình hai giây, xung quanh vô cùng náo nhiệt, hai đồng nghiệp đang hát song ca, giọng nam lạc điệu lúc nào không hay nhưng hát rất nhập tâm khiến cả phòng cười ầm ĩ. Cuối cùng, cô quyết định nhắn tin, vừa ấn được một chữ thì bỗng có người lao tới bên vai, hỏi lớn, “... Thừa Ảnh, cô hát bài gì? Tôi chọn giúp cho.”

Cô đang nghĩ xem nên soạn tin nhắn như thế nào thì bị giật nảy mình, ấn nhầm tin nhắn gửi đi.

Lúc đó, tin nhắn mới có mỗi chữ “Em” hiện trên màn hình, vừa đột ngột vừa kỳ lạ. Cô có chút mất kiên nhẫn quay sang đồng nghiệp trả lời, “Tôi không hát. Tôi phải ra ngoài gọi điện thoại.”

Kết quả, vừa bước ra khỏi phòng hát, Thẩm Trì đã gọi lại hỏi, “Sao thế?”

Cô vội giải thích, “Vừa rồi em không cẩn thận ấn nhầm.”

“Em đang ở bên ngoài à?”, trái ngược với chỗ cô, đầu dây bên anh vô cùng yên tĩnh.

“Vâng. Mấy đồng nghiệp đi hát”, cô bước lên vài bước, đến góc ngoặt hành lang cho bớt ồn ào. Phía trước chính là phòng vệ sinh, hai người đàn ông đi ngang qua cô mang theo mùi rượu nồng nặc.

Cô ngừng lại rồi nói, “Tối em về hơi muộn một chút.”

“VẬY em cứ đi chơi đi”, anh nói rồi định cúp điện thoại.

Cô thở dài một tiếng rồi hỏi, “Vừa rồi anh tìm em có việc gì?”

Đầu kia điện thoại cực kỳ im ắng, chỉ nghe thấy tiếng bật lửa bật lên, chắc đang hút thuốc nên anh nói không rõ, cười mà như không, giọng chỉ hơi cao lên, “Không có việc thì không thể gọi điện thoại cho em sao?”

“Ừm...”, cô sững người, “VẬY... về nhà rồi nói.”

Bên ngoài nhà vệ sinh trang trí rất lịch sự sang trọng, bồn rửa tay lấp lánh như pha lê, phản chiếu ánh đèn xanh đỏ. Giấy dán tường hai bên màu vàng nhạt, nhìn xa như một tranh nổi, mỗi hoa văn và đường nét đều là tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Xung quanh không có người, Thừa Ảnh nắm chặt điện thoại di động trong tay, hơi nghiêng người tựa vào tường.

Có lẽ vừa rồi chỉ là anh buột miệng nói thế, nhưng với cô, dường như đã rơi vào một không gian và thời gian khác vậy. Thực ra, đây là thói quen của cô, cứ nghe thấy điện thoại của anh là hỏi ngay, “Tìm em có việc gì không?”

Hỏi mới đầu, anh cũng thường hỏi đùa lại, “Không có việc thì không thể tìm em sao?”

“VẬY tức là anh nhớ em rồi, có chịu thừa nhận không?”, vì quan hệ thân mật nên cô có thể làm nũng anh bất cứ nơi đâu, cho dù bên cạnh có ai đi nữa, cũng phải nghe thấy tiếng anh hôn qua ống nghe rồi mới chịu hài lòng bỏ qua.

Nhưng những điều này đều đã trôi qua cả rồi.

Cuối cùng, cô tin câu nói đó: “Tình cảm càng bùng cháy mãnh liệt thì càng chóng lụi tàn.”

Giờ nhớ lại, cảm giác những điều đó giống như giấc mơ không có thực.

Thừa Ảnh quay lại phòng hát, vừa hay, có người chọn bài Bụi trần cuộn cuộn, ca khúc vừa bắt đầu, nhạc dạo vẫn chưa kịp dứt, một giọng nữ đã vang lên.

“Ban đầu, em vô tình cùng người thanh niên bất cần như anh...”

Cô nghe ca từ của bài hát mà ngây người, có người ngồi phía ghế sofa vẫy cô, gọi lớn, “Thừa Ảnh, mau lên! Mau lại chơi trò chơi đi!”

“Chơi trò gì cơ?”

“Uống rượu, nói thật, chọn mạo hiểm.”

“Vết thương của tôi vẫn chưa lành”, cô chỉ vào vết thương trên trán, “Muốn uống thì mọi người uống đi.”

“Không uống rượu cũng được nhưng cô phải tham gia trò chơi này.”

Mấy thanh niên hai ba chục tuổi, thường ngày, áp lực công việc của họ rất lớn, hiếm khi được thoải mái một chút, nên ai cũng muốn chơi cho đã.

Trò chơi nói thật đã qua hai lượt, các kiểu câu hỏi khó đều đã được đặt ra. Thừa Ảnh đã sớm bị nhầm trúng, lúc này đến lượt cô, nên cô kiên quyết lựa chọn mạo hiểm.

“Chị chắc chứ?”, Hứa Lượng, người chủ trì, là một sinh viên mới tốt nghiệp, cố ý hất cằm, nở nụ cười gian tà.

Thừa Ảnh cười hì hì gật đầu, “Cậu em, bộ dạng của cậu như vậy không dọa được tôi đâu.”

“Chị không sợ em bắt chị đứng lên bàn múa thoát y sao?”

Câu nói này vừa dứt, mọi người lập tức ồ lên, người đang cầm micro hát cũng không kìm được, phải dừng lại xem.

Thừa Ảnh vui vẻ nhướn mày, “Hồi nhỏ tôi học múa cũng khá đấy.”

Hứa Lượng không ngờ cô thoảng như vậy, không kìm được lắc đầu than thở, “Chị Thừa Ảnh, thật không ngờ đấy!”, sau đó lại đổi ý, “Làm hoa khôi bệnh viện, múa kiểu này không có tính khiêu khích, không đáng xem.”

“Lẽ nào còn có gì hấp dẫn hơn múa thoát y sao?”, đồng nghiệp bên cạnh không kìm được huýt sáo.

“Có”, Hứa Lượng nhìn chằm chằm vào Thừa Ảnh, cười bí hiểm, “Chị Thừa Ảnh, em muốn để chị và Mỹ Linh thực hiện nụ hôn kiểu Pháp.”

Mỹ Linh cũng là người mới, vừa đi du học về nên tư tưởng rất thoảng, nghe thấy yêu cầu của người chủ trì, chỉ nghĩ ngợi hai giây rồi đồng ý phối hợp ngay, lại còn hào hứng hô, “... Chắc đàn ông trong toàn bệnh viện chúng ta đều mong có cơ hội này nhỉ? Mọi người còn không mau lấy điện thoại di động ra đi! Ngày mai đưa đoạn video này lên diễn đàn của bệnh viện để em được nếm trải mùi vị người người ngưỡng mộ nhé!”

Hứa Lượng nhìn Thừa Ảnh, càng lúc càng đắc ý, “Chị Thừa Ảnh, dám chơi thì phải dám chịu.”

“Cậu sợ tôi trốn sao?”, Thừa Ảnh tựa vào ghế sofa, ánh mắt nở nụ cười dưới ánh đèn mờ.

Cô và Mỹ Linh ngồi cách nhau một chiếc bàn rộng, trên bàn có đĩa hoa quả, chai rượu cùng đủ thứ linh tinh. Cô nghiêng người đặt cốc nước trên tay xuống, xua đồng nghiệp bên cạnh, “Tránh nào!”, sau đó vòng qua chân đồng nghiệp chen đến trước mặt Mỹ Linh.

Bên cạnh đã có người bắt đầu reo hò, nhưng cô chỉ cười, “Yêu cầu bao lâu?”

“Ít nhất... ba mươi giây”, chắc không ngờ cô lại dứt khoát như vậy, ngay cả Hứa Lượng cũng ngây người, nhưng nhanh chóng phản khởi trở lại, “Đương nhiên, nếu chị muốn lâu hơn một chút, bọn em cũng không có ý kiến gì. Đúng không?”

Cậu ta quay đầu lại hỏi ý kiến mọi người. Kết quả, tiếng cậu ta còn chưa dứt, Thừa Ảnh đã nâng mặt Mỹ Linh lên, nghiêng người.

Tiếng thét...

Tiếng huýt sáo...

Tiếng vỗ tay tán thưởng...

Dường như tất cả đồng loạt nổ lên khiến trần nhà như muốn sập xuống.

Có người đã lấy điện thoại di động ra quay, thậm chí quá kích động, lỡ tay làm đổ chai rượu trên bàn, tiếng chai thủy tinh vỡ giòn tan chìm ngấm trong những âm thanh hỗn tạp.

Đội Thừa Ảnh hoàn thành nhiệm vụ, sự kích động của mọi người vẫn chưa tan.

Cô đứng thẳng người, quay đầu, nhướn mày hỏi Hứa Lượng, “Đạt tiêu chuẩn chưa?”

Thực ra, trông cô có vẻ khá đắc ý và khiêu khích nên Hứa Lượng chẳng nói nổi nửa lời, cuối cùng đành tâm phục khẩu phục gật đầu.

Mỹ Linh mím môi thốt lên, “Chị Thừa Ảnh! Chồng chị thật hạnh phúc!”

“Cảm ơn đã quá khen!”, Thừa Ảnh rút lui trở về chỗ của mình, như để cho mọi người vui vẻ, cô cười nói, “Biểu diễn kết thúc, mời mọi người tiếp tục trò chơi tiếp theo!”

Màn bùng nổ này khiến không khí trong phòng chớp nhoáng lên tới cao trào. Mọi người tiếp tục đưa ra cho đối phương những yêu cầu chưa từng thấy, cuộc vui kéo dài đến tận sáng sớm mới kết thúc.

Người chủ chi quẹt thẻ thanh toán, phần lớn mọi người đều đã uống khá nhiều, hai ba người một dìu nhau đi ra.

Thừa Ảnh chậm một bước, cuối cùng, một mình rời khỏi phòng. Hôm nay, cô không uống, nhưng cũng không lái xe, trở thành người tỉnh táo duy nhất. Cô đang nghĩ làm thế nào đưa đám người say xỉn này về, kết quả, vừa bước ra khỏi phòng hát thì bị người ta chặn lại.

Cánh cửa phòng hát nặng trĩu nhanh chóng đóng lại, phía sau không một tiếng động. Dưới ánh đèn hành lang mờ mờ, lại muộn thế này, cô có chút không để ý, ngẩng đầu lên, phải tốn không ít sức lực mới có thể nhìn rõ dung mạo đối phương.

Đó là một người đàn ông trung niên rất bình thường, ăn mặc trông như người quản lý, lịch sự mỉm cười với cô, “Thẩm phu nhân, ông chủ của chúng tôi muốn mời cô uống trà.”

Nụ cười đó không thật lòng, nhưng giọng nói vô cùng nhẹ nhàng. Thừa Ảnh thấy lạ, nói, “Tôi có quen ông chủ của các ông sao?”

“E là không quen”, người đàn ông đó lại cười nói, “Có điều, chắc anh Thẩm quen.”

Thừa Ảnh sững người giây lát rồi nhanh chóng hiểu ra.

Đám đồng nghiệp của cô đã sớm đi xa, chắc giờ đã ra đến cửa, cũng may là mấy người đó không có ở đây, khỏi bị liên lụy vô cớ.

Cô vô thức lùi lại một bước, nói, “Nếu ông muốn tìm Thẩm Trì, tôi có thể gọi anh ấy giúp ông. Còn tôi, tôi không có thói quen uống trà với người lạ lúc canh ba nửa đêm thế này.”

Cô nói rồi rút điện thoại di động ra, nhưng lại bị đối phương ngăn lại, “Lát nữa gọi cũng không sao. Xin Thẩm phu nhân đừng để ông chủ của tôi đợi lâu.”

Như vậy là ép buộc rồi! Thừa Ảnh bị người đó dẫn lên phòng hát riêng cực kỳ sang trọng ở tầng trên.

Trong phòng toàn đàn ông, có một người đàn ông trẻ độc chiếm riêng cả chiếc ghế sofa, đang vắt chéo chân hút thuốc, vừa thấy cô, anh ta vui mừng giơ tay chỉ vào chỗ đối diện mình, nói, “Hiếm khi Thẩm phu nhân đại giá quang lâm! Mời ngồi!”

Anh ta nói năng rất lịch sự, thực ra, bề ngoài cũng rất nhã nhặn, khuôn mặt trắng trẻo đeo cặp kính đen nhưng không giống đám xã hội đen, mà giống một thầy giáo đại học hay cấp ba gì đó hơn.

Ánh mắt Thừa Ảnh dừng lại trên khuôn mặt anh ta một lát rồi mới nói, “Sao anh lại biết tôi?”

Anh ta cười, nghiêng người gạt tàn thuốc lá rồi đưa ra một câu trả lời chẳng liên quan gì đến câu hỏi của cô, “Chỗ tôi vừa có trà Ô Long Đông Đỉnh, cô ngồi xuống ném thử, chúng ta nói chuyện, tiện thể đợi Thẩm Trì đến.”

Một mình bước vào căn phòng này, Thừa Ảnh cảm giác như có một sợi dây đang quấn quanh trái tim và siết chặt vậy, phải đề cao cảnh giác trước nguy hiểm không biết sẽ xảy ra lúc nào là bản năng của cơ thể, dường như trái tim cô đang đập nhanh hơn, lòng bàn tay lạnh toát. Cô không biết rốt cuộc mình phải đối diện với cục diện như thế nào, mà cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống như lúc này.

Cô và Thẩm Trì kết hôn đã gần ba năm, nhưng đến tận hôm nay, đây mới là lần đầu tiên cô rơi vào tình huống bị người ta ép buộc như vậy. Liệu điều này có thể chứng tỏ rằng, thường ngày Thẩm Trì đã bảo vệ cô quá tốt hay không?

Cô lấy anh mà vẫn có thể sống trong thế giới của mình, giống như bị người ta rút cạn chân không, thế giới của cô và anh đã bị cô lập hoàn toàn. Ngoài những phiền não thường ngày trong công việc và cuộc sống gia đình ra, không có bất kỳ ai hay chuyện gì quá nhiều đến cô.

Cô sống cuộc sống bình thường như bất kỳ người phụ nữ bình thường nào khác.

Thế nên, cô cứ nghĩ tất cả là lẽ đương nhiên, thậm chí trước ngày hôm nay, cô chưa hề nhận thức được rằng mình lấy người đàn ông như Thẩm Trì thì sẽ thường xuyên phải đối mặt với những tình huống bất ngờ như vậy.

Giống như, cô không hề ngờ rằng, bao nhiêu năm nay, luôn có người bảo vệ cô.

Tay cô giữ chặt chiếc điện thoại di động trong túi xách, nghe nói Thẩm Trì sẽ đến, ngón tay của Thừa Ảnh mới vô thức buông lỏng ra một chút, cùng với nó, sợi dây quấn quanh trái tim cũng từ từ rời lỏng ra.

Cô chọn một chỗ không gần không xa để ngồi xuống, không lên tiếng, không uống trà, mà chỉ yên lặng chờ đợi.

Căn phòng này có khoảng bảy tám người đàn ông đứng tản ra các góc, ai cũng đứng nghiêm như những bức tượng gỗ không cảm xúc.

Không biết khi Thẩm Trì ở bên ngoài, những người xung quanh anh có như thế không?

Thừa Ảnh đột nhiên phát hiện ra rằng, những điều mình hiểu về anh quá ít.

Bàn trà lớn bày khay trà và đồ uống trang nhã, tiếng nước sôi là tiếng động duy nhất vang lên trong căn phòng này.

Người đàn ông đó cũng không miễn cưỡng cô. Có vẻ như anh ta chỉ cần thấy cô chịu ngồi xuống đó là đủ rồi. Anh ta vẫn vắt chéo chân, khẽ đung đưa, tựa mình thưởng thức trà, dáng vẻ như một khán giả đang đợi màn kịch hay biểu diễn.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Thành phố Vân Hải không phải là nhỏ, nhưng quán karaoke này ở trung tâm thành phố. Nếu Thẩm Trì muốn đến, thế nào cũng đến được.

“Bao lâu rồi?”, người đàn ông lại châm điếu thuốc, nghiêng đầu hỏi đàn em đứng bên cạnh.

Người trả lời chính là người có dáng vẻ quản lý đã ép Thừa Ảnh đến đây. Ông ta nhìn đồng hồ nói, “Đã bốn mươi phút rồi.”

“Lúc đó, tôi hẹn với anh ta là nửa tiếng. Nhiều nhất là nửa tiếng đồng hồ”, người đàn ông có khuôn mặt nho nhã quay sang nhìn Thừa Ảnh, như thể để đánh giá lại cô một lần nữa, rồi mới tặc lưỡi lên tiếng, “Thẩm Trì không thể không lo cho cô vợ xinh đẹp thế này được. Huống hồ, tôi cũng chưa từng nghe nói quan hệ vợ chồng của họ không tốt. Sao anh ta lại không hề vội vã như vậy chứ?”

“Anh hỏi tôi cũng vô ích. Tôi không biết”, Thừa Ảnh mỉm cười bất cần, “Tôi cũng không biết anh đã nói gì với anh ấy trong điện thoại, có thể anh đã khiến anh ấy không vui, nên cố ý không đến.”

Cô ép mình phải trấn tĩnh lại. Thực ra, trong lòng cô cũng không hiểu, rốt cuộc lúc này Thẩm Trì đang làm gì, anh có dự định gì? Cô bị ép đến đây như con tin, càng giống như con cá nằm trên thớt, có thể bị người ta giết hại bất cứ lúc nào. Cô hoàn toàn tin, người đàn ông xa lạ trước mắt chỉ cần búng ngón tay thì cô có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Còn cô, thậm chí chẳng có chút sức lực mà phản kháng.

Cảm giác này thật vô cùng tồi tệ. Thời gian trôi qua, không chỉ đối phương mất kiên nhẫn mà ngay bản thân cô cũng cảm thấy không thể nhẫn nại thêm.

Nhưng người đàn ông đó không ngờ cô lại nói chuyện với thái độ như vậy, nên không tránh khỏi ngược nhìn cô thêm vài lần, cuối cùng nở nụ cười mà như không nói, “Thẩm Trì thật có con mắt tinh tường! Chọn được cô vợ không những xinh đẹp mà lá gan cũng rất lớn, tôi rất thích.”

Thừa Ảnh cụp mí xuống, không buồn tiếp chuyện.

Thời gian trôi gần đến một giờ sáng.

Cuối cùng, không khí yên lặng trong phòng đã bị phá tan bởi một tràng dài tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Người đàn ông vội tắt điều thuốc, từ tốn cầm chiếc điện thoại di động trên bàn lên. Tên hiện trên màn hình điện thoại di động khiến anh ta nhíu mày, rõ ràng là nằm ngoài dự liệu của anh ta.

“Chuyện gì vậy?”, anh ta nghe máy hỏi luôn.

Đầu bên kia không có ai trả lời, chỉ có tiếng khóc nức nở yếu ớt của người phụ nữ.

Trong nháy mắt, anh ta gần như ngồi thẳng người dậy, trong lòng đã có linh cảm chẳng lành, liền lặp lại lần nữa, “Nói đi!”

“Hà Tuấn Sinh, anh vội gì chứ?”, cuối cùng giọng Thẩm Trì cũng vang lên, mang theo ý cười chế nhạo, “Có muốn đoán tôi đang ở đâu trước không?”

Thừa Ảnh nhìn từ xa nên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy mặt Hà Tuấn Sinh hơi biến sắc, có vẻ không ổn, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười lạnh lùng, “Thẩm Trì, tôi mời vợ anh đến uống trà, anh lại đi tìm vợ tôi sao? Được lắm! Không vấn đề gì. Cùng lắm chúng ta một đổi một. Vợ anh xinh đẹp như thế, kiên cường hơn bà xã tôi nhiều, coi như tôi cũng không thua thiệt.”

... Hóa ra là Thẩm Trì.

Cuối cùng, anh vẫn xuất hiện.

Thừa Ảnh vô thức hít sâu một hơi, muốn biết thêm tin tức từ cuộc nói chuyện của Hà Tuấn Sinh.

“Một đổi một đương nhiên không thiệt”, Thẩm Trì siết chặt điện thoại di động trong tay, cúi xuống liếc nhìn ba bóng người đang run cầm cập dưới đất, “Có điều tai anh không được tốt lắm, lẽ nào anh không nghe ra tiếng vợ bé và con trai của anh cũng đang khóc sao?”

Anh giờ điện thoại di động qua lan can, chìa về phía mặt nước, sóng đêm cực lớn, ầm ầm dội vào điện thoại. Năm giây sau, anh mới rút tay về, đưa điện thoại di động áp lên tai, đưa ra thông điệp cuối cùng một cách ngắn gọn, “Trong vòng hai mươi phút, nếu vợ tôi không về đến nhà an toàn, tôi sẽ đem vợ, người tình và con riêng của anh vứt xuống sông làm mồi cho cá.”

Cúp điện thoại, Thẩm Trì ném điện thoại di động cho Trần Nam, còn mình thì quay lưng, châm thuốc hút.

Gió sông ban đêm rất mạnh, mặt anh hơi cúi xuống. Dù đã cố tránh hướng gió nhưng bật lửa mấy lần vẫn không tài nào châm được thuốc. Cuối cùng, dường như anh đã mất kiên nhẫn, liền đóng bật lửa lại, bẻ đầu thuốc làm đôi trong lòng bàn tay.

Trần Nam thấy dáng vẻ anh như vậy, không khỏi có chút lo lắng, “Tên họ Hà đó nói thế nào ạ?”

Vợ và người tình của Hà Tuấn Sinh đã bị mấy câu nói vừa rồi của Thẩm Trì làm cho hồn bay phách lạc, đang cuộn tròn người, tựa vào mép lan can, khóc lóc thảm thiết. Còn đứa trẻ ba tuổi nhà họ Hà vì bị lôi đi cả đêm, vừa rồi lại khóc nhiều quá, mệt nên đã tựa vào lòng mẹ ngủ thiếp đi.

“Cậu đi cùng tôi. Để lại vài người lo việc thôi.”

Thẩm Trì không quay đầu, sải bước đến bên chiếc xe nhanh như sao băng. Trần Nam dặn dò đàn em, nhưng cũng chẳng dám chậm trễ một giây, vội vàng ngồi vào xe, ngần ngừ mãi, cuối cùng mới nói, “Ngộ nhớ tên khốn họ Hà đó...”

“Vậy thì cho chúng chôn chung luôn.”

Xe đã nổ máy, đèn bên phà xa dần, trong xe tối om, giọng Thẩm Trì từ ghế sau vang lên, lạnh lùng như băng giá Bắc cực.

Trần Nam im lặng. Đến khi xe lái vào khu phố chính, anh ta mới lại hỏi, “Giờ chúng ta về nhà, hay đến tìm tên họ Hà trước?”

Vì anh ta cũng không chắc giờ này phút này, Thừa Ảnh đã an toàn rồi khỏi đó chưa?

Trong quãng thời gian ấy, Hà Tuấn Sinh không gọi điện lại, Thừa Ảnh cũng thế. Tuy chỉ có vài phút ngắn ngủi, nhưng bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, có đủ thời gian để xảy ra.

Nhưng sau câu hỏi này, Trần Nam đợi rất lâu mà không có câu trả lời. Anh ta không tìm được quay đầu, hơi liếc mắt nhìn Thẩm Trì, ánh mắt u buồn của anh đang nhìn quang cảnh lướt qua như bay ngoài cửa sổ xe.

Thực ra, quang cảnh bên ngoài cũng chẳng có gì ngoài mấy cột đèn đường, cảnh phố đêm đơn điệu vô cùng.

Ánh mắt Thẩm Trì nhìn vào hư vô, không có mục tiêu, nét mặt không có biểu cảm gì, chỉ có đôi môi mỏng mím chặt, dường như đang suy nghĩ rất kỹ càng, mà dường như lại chẳng hề tập trung.

Trần Nam ngần ngừ mấy lần, rốt cuộc vẫn không lên tiếng quấy rầy nữa.

Anh ta theo Thẩm Trì bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên thấy anh rơi vào trạng thái như vậy.

“Vòng qua quán karaoke Vương Triều một lượt xem tình hình thế nào rồi về nhà”, Trần Nam khẽ dặn lái xe, tiếng chuông điện thoại từ ghế sau vang lên.

Ánh sáng màn hình chiếu sáng khuôn mặt Thẩm Trì. Anh nghe máy rất nhanh, chỉ nghe giọng phụ nữ quen thuộc nói trong không gian yên tĩnh, “Em đã bắt taxi rồi, giờ đang trên đường về nhà.”

“Ừ!”, không biết anh đã phải tốn bao nhiêu sức lực mới có thể thốt ra được một từ đơn giản như thế, giọng anh như lạc đi, ngừng lại giây lát rồi lại hỏi, “Em có sao không?”

“Không sao!”, Thừa Ảnh ngồi trong xe, thực ra cô đang vô cùng mệt mỏi như muốn kiệt sức, nhưng vẫn nhạy cảm nhận ra, “Giọng anh sao thế?”

Anh sững người một lúc rồi mới khẽ nói, “Chắc hút thuốc nhiều quá! Em đi đường nào vậy?”

Thừa Ảnh nói tên đường, thực ra, con đường này cách nhà không xa, nhưng anh vẫn yêu cầu cô không được cúp máy.

“Chắc anh sẽ về muộn hơn em vài phút. Cứ giữ máy thế này, vào cửa nhà rồi hãy cúp máy nhé!”

“Đằng sau không có xe đi theo em. Có lẽ không còn nguy hiểm nữa”, cô quay đầu xác nhận lại lần nữa.

“Nghe anh đi!”

“... Vâng”, cô nắm chặt điện thoại di động, đáp lại.

Sau lần nguy hiểm này, giọng anh qua điện thoại vừa khê vừa trầm, trong màn đêm yên tĩnh mang đến cho người ta cảm giác, mệnh lệnh đó rất dịu dàng nhưng lại không thể nào chống lại được, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo. Thế nên cô chẳng có chút sức lực nào để chống đối.

Mấy người giúp việc đều không biết tối nay đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cô chủ, cậu chủ bước vào cửa cách nhau chưa đầy ba phút.

Thừa Ảnh lên lầu trước, bác giúp việc đã chuẩn bị sẵn bồn nước nóng cho cô. Cô đi thẳng vào phòng thay đồ.

Tối đó, cô vừa tan ca ở bệnh viện về nên chỉ mặc chiếc áo phong giản dị cùng với quần bò, bây giờ, cởi cả nội y mới lộ rõ vết hằn màu đỏ ở cánh tay trái và bả vai, là vết ấn ngón tay của người đàn ông họ Hà đó.

Cô không biết người đàn ông đó đã chịu cú sốc gì mà sau khi nói chuyện điện thoại với Thẩm Trì xong, anh ta liền ném tan thành điện thoại di động, pin điện thoại rơi nặng trĩu bên chân cô.

Cô giật mình, trừng mắt nhìn anh ta sải bước đến trước mặt mình, sau đó hằm hằm kéo cô đứng dậy.

Cử chỉ của anh ta hết sức thô lỗ và mạnh mẽ, gần như muốn bóp vụn cả xương cô. Khuôn mặt nho nhả trắng trẻo đó cau có lại, nhìn cô chằm chằm vài chục giây. Khi cô nghĩ đối phương đang hận là không thể xé xác mình ra thành từng mảnh thì anh ta bỗng gần giọng căn dặn đàn em, “Để cô ta đi.”

Anh ta thốt lên từng tiếng một, nhưng tay vẫn không ngừng bóp mạnh vai cô, có thể thấy rõ ràng là đang vô cùng phần nộ nhưng vẫn phải đẩy cô ra cửa.

Đoạn ký ức này quá khủng khiếp, cô nhắm mắt lại, lắc đầu, cố gắng gạt nó ra khỏi đầu óc mình.

Lúc này, bên ngoài phòng thay đồ có tiếng động, hình như có người nói chuyện với bác giúp việc vài ba câu, ngay sau đó, bóng hình quen thuộc đã xuất hiện trong gương.

Thừa Ảnh không ngờ Thẩm Trì lại bước vào đột ngột như vậy, cô chưa kịp nhặt chiếc áo phong lên thì anh đã bước đến trước mặt.

Làn da của cô vốn trắng ngần, chẳng hề có vết sẹo nhỏ nào, như một viên ngọc đẹp không tì vết, giờ đây, trên làn da đó hằn lên mấy vết ngón tay, trông thật tức mắt.

Quả nhiên, đầu lông mày của Thẩm Trì cau lại.

Cô nhìn anh qua gương, cố gắng nói ngắn gọn, “Không sao đâu!”, nói đoạn, cô định cầm áo lên thì bị Thẩm Trì đưa tay ngăn lại.

“Em có bị thương không?”, giọng anh trầm trầm hỏi, nghe còn khản đặc hơn cả trong điện thoại.

“Không.”

“Ngoài những thứ này ra, chúng có làm gì em nữa không?”, ngón tay anh khẽ chạm vào những vết hằn đỏ đó, như thể đang xoa bóp cho cô.

“Thật sự không có vấn đề gì.”

Hành động của Thẩm Trì khiến cô không thể không quay mặt lại đối diện với anh, cũng vì vậy mà cô càng thấy rõ mồn một nét mặt anh lúc này.

Cô chỉ thấy anh hơi chau mày, cũng thấy khóe môi anh hờn sâu vì tức giận, còn đôi mắt sâu thẳm như đang cuộn cuộn vô số cảm xúc, nhưng, tất cả đều ngưng tụ trên khuôn mặt của cô.

Trong không gian đóng kín chật hẹp này, đã lâu lắm rồi họ không nhìn nhau ở khoảng cách gần như vậy.

Cô có chút không quen, lại dường như cảm thấy xa lạ.

Ánh mắt anh dừng lại trên người cô, ánh mắt ấy như động đen tối mịt, vừa sâu vừa tối, như gió bão đang cuộn lên, che kín cả bầu trời, khiến cô có cảm giác mình như bị nuốt trôi vào đó.

Cô vô thức muốn đưa tay gạt tay anh ra, mới phát hiện tay anh rất lạnh, lạnh từ lòng bàn tay đến đầu ngón tay, còn lạnh hơn cả cô, dường như có một lớp mồ hôi toát ra sau đó lại vừa khô rồi, nên mới lạnh đến như vậy.

Cô đang sững người thì nhanh chóng bị bàn tay anh phủ kín.

Một tay anh giữ chặt lấy cô, tay kia đỡ gáy, không nói lời nào, trực tiếp cúi xuống hôn cô.

Anh hôn vừa vội vã vừa dồn dập, thậm chí còn có phần thô lỗ, chỉ muốn dùng điều này để chứng minh thứ gì đó. Đường như chỉ có như vậy mới có thể chứng minh sự tồn tại và hoàn hảo của cô.

Thực ra, các cử chỉ của anh đều thô lỗ, khiến cô bị đẩy vào sát tủ quần áo.

“Anh...”

Lưng cô chạm vào cánh cửa tủ, chỉ có thể tranh thủ thở gấp rồi lại nhanh chóng bị anh đoạt lấy hơi thở.

Anh vẫn không lên tiếng, vừa hôn vừa cởi chiếc quần bò của cô xuống.

“Bác giúp việc vẫn ở...”

“Đã đi rồi”, giọng anh thì thảo bên tai, bàn tay lướt qua làn da trắng ngần như ngọc, từ ngực xuống eo, rồi xuống đùi...

Ngón tay và lòng bàn tay của anh như có lớp kén mỏng, bản năng được mài giũa lâu ngày cùng với thao tác thuần thục, tạo nên sự hài hòa cùng làn da mềm mại của cô. Cảm giác hơi rập rập này khiến cô khẽ rùng mình.

Không kiềm chế được nữa, đó là bản năng của cơ thể, nó đã vượt qua khả năng kiểm soát của cô. Huống hồ, cô phát hiện ra trái tim mình vẫn còn rất nhớ anh.

Hoặc là, nỗi nhớ ấy bắt đầu từ khi cô phát hiện ra, bao năm nay mình luôn được anh che chở.

Hoặc là, nỗi nhớ ấy bắt đầu từ những hiểm nguy không ngờ đến.

Cũng có khi nỗi nhớ ấy bắt đầu từ giây phút anh xuất hiện trong gương.

Cô phát hiện ra, thực ra, mình luôn nhớ anh.

Cuối cùng, khi cô chỉ còn mỗi chiếc quần nội y thì đã bị anh bế bổng lên, ném vào chiếc giường trong phòng ngủ.

Trước đó, bác giúp việc chỉ bật giúp đèn sàn và đèn góc ban công, ánh đèn vàng bị chụp trong lồng đèn mờ ảo hư vô.

Trên chiếc giường lớn mềm mại, cả cơ thể cô như lún sâu trong đó, còn Thẩm Trì nửa quỳ nửa ngồi trước mặt cô. Chiếc áo của anh đã bị cởi phăng, chỉ còn lại lồng ngực trần với vết sẹo dài, dường như nó kéo dài tận đến eo. Thực ra, vết sẹo đã trở nên rất mờ nhạt. Đó là vết sẹo mà rất nhiều, rất nhiều năm trước, cô đã tự tay băng bó cho anh.

Dưới ánh đèn mờ ảo, cô không tìm được đưa tay chạm vào vết sẹo đó, giống như đang mò mẫm ký ức từ xa xưa, rất nhiều cảm xúc chột ủa về. Anh đã cúi người xuống, cả cơ thể bao trùm lấy cô, tiếp tục thân mật hôn cô.

Hai cơ thể từ từ dán chặt lấy nhau.

Cuối cùng, động tác của anh chậm lại, không còn dồn dập như lúc mới bước vào cửa nữa. Lúc này, cả người cô đều nằm gọn trong lòng anh, bị chiếm hữu hoàn toàn, ở trong vòng ôm tuyệt đối an toàn, đón nhận những vuốt ve dịu dàng của anh.

Cuối cùng, khi tất cả đã kết thúc, anh vén tóc mái còn ướt đầm mồ hôi chưa kịp khô của cô, hỏi, “Em có muốn đi tắm không?”

Giọng anh trầm khàn mà hấp dẫn vô cùng. Còn cô, lâu lắm rồi không làm chuyện ấy, thật sự rất mệt. Cô chỉ có thể nằm trong chăn, lắc đầu kiệt sức theo bản năng, mắt cũng không muốn mở ra. Anh khẽ cười, “Anh bế em đi nhé!”

Khi Thừa Ảnh được bế lên khỏi giường, cô mới phát hiện chân tay mình mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào nữa. Kết quả, không những được Thẩm Trì bế vào nhà tắm, cả chuyện tắm rửa sau đó cũng do một tay anh hoàn thành.

Điều này, trước đây cũng đã từng xảy ra.

Bây giờ, tất cả được lặp lại, nhưng cảm giác trở nên thật khác biệt.

Không ngờ, Hà Tuấn Sinh xen vào lại trở thành một cơ hội cho cô và anh.

Cô bỗng có cảm giác không nên nhớ lại chuyện không vui trước đó nữa.

8. Chương 8

Vài ngày sau, mấy nơi tập hợp của Hà Tuấn Sinh ở thành phố Vân Hải đều bị đập tan. Đó đều là những tụ điểm làm ăn, nên tổn thất vô số kể. Thực ra, điều ảnh hưởng lớn nhất là thị trường làm ăn nhà họ Hà liên tục chịu tổn thất, những vụ làm ăn lớn đều đổ bể, không chỉ thiệt hại tiền của, mà còn gây ra hàng loạt phản ứng bất lợi liên hoàn.

Trần Nam đoán, “Sau này, có lẽ Hà Tuấn Sinh không dám mạnh động nữa đâu.”

Thẩm Trì không để ý, ngồi nghịch bật lửa, tiếng đóng mở nắp bật lửa vang lên giòn tan, cùng ánh lửa chiếu trên khuôn mặt anh, không rõ là vui mừng hay tức giận, “Những năm qua, tôi và nhà họ Hà nước sông không phạm nước giếng. Hà Tuấn Sinh chưa kế thừa được vị trí của bố mình đã phô trương thanh thế như vậy, sao có thể giữ lại loại người này chứ?”

“Em hiểu”, Trần Nam nghĩ một lát rồi nói, “Hà Tuấn Sinh còn có hai người em ruột, mấy người anh em con chú con bác đấu đá với nhau.”

“Vậy chẳng phải càng hay sao?”, Thẩm Trì phá lên một tiếng, “Nhà họ Hà không lo đời sau không có người kế tục rồi. Ngay cả Hà Tuấn Sinh, tôi không muốn thấy mặt hắn ở Vân Hải nữa.”

Anh quay người đứng lên, bước đến trước cửa sổ nhìn ra ngoài với nét mặt lạnh lùng. Mùa hè sắp trôi qua mà thời tiết vẫn nóng như lửa đốt, dường như không khí đang bị thiêu đốt vậy.

“Có phải gần đây nhà hát tỉnh đang chiếu vở vũ kịch Ballet không?”, anh bỗng quay đầu hỏi.

Trần Nam hơi sững người, sau đó mới cảm thấy buồn cười, “Em là người thô lỗ, không hiểu những thứ đó. Từ nhỏ đến lớn, em chưa từng đặt chân đến những nơi như thế.”

“Cậu đặt giúp tôi hai vé tối mai.”

“Vâng”, trước khi ra cửa, Trần Nam lại quay người lại, truy hỏi một câu, “Đi cùng chị dâu ạ?”

Thẩm Trì mỉm cười, xua tay giục, “Lắm chuyện. Mau đi đi!”

Cuối cùng họ lại không thể đi xem buổi biểu diễn đó.

Đó là vở cuối cùng trong chuyến lưu diễn Trung Quốc của đoàn Ballet Hoàng gia Hà Lan. Một vở vũ kịch kinh điển, một cơ hội cực kỳ hiếm có! Từ nhỏ, Thừa Ảnh đã rất thích xem vũ kịch Ballet. Tuy lần này, cô rất muốn đi xem, nhưng trước khi tan ca, có một bệnh nhân rất nặng nhập viện.

Do thân phận của bệnh nhân này khá đặc biệt nên vừa vào viện, bệnh viện đã lập tức mở cuộc họp hội chẩn giữa các chuyên gia để nghiên cứu kỹ bệnh tình của bệnh nhân. Thừa Ảnh và mấy đồng nghiệp trẻ khác bị điểm danh ở lại chờ lệnh.

Trong phòng họp, cô không tiện gọi điện thoại nên chỉ có thể lén lấy điện thoại ra nhắn tin cho Thẩm Trì. Mấy phút sau, có tin nhắn trả lời, “Em chú tâm họp đi!”

Mấy từ đơn giản nhưng rất hợp với tính cách của anh. Cô cất điện thoại đi động đi, ngẩng đầu, có chút không tập trung nhìn lên màn hình chiếu hình ảnh tổn thương của bệnh nhân, trong lòng nghĩ, cuối cùng, cô và anh đã quay lại như lúc ban đầu.

Người nhà bệnh nhân cũng tham dự cuộc họp chẩn, cuối cùng, buổi thảo luận kết thúc, mọi người lục tục rời khỏi phòng họp. Giám đốc bệnh viện đứng ngoài hành lang bắt tay một trong số những người nhà của

bệnh nhân, thái độ cực kỳ tôn trọng, “Xin cứ yên tâm! Chúng tôi sẽ cố gắng nhanh chóng xác định phương pháp điều trị ít mạo hiểm nhất, trước lúc đó, chúng tôi sẽ liên tục giữ liên lạc.”

“Vâng, vậy thì làm phiền các vị!”, người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi đen, quần Tây đang bắt tay vị giám đốc bệnh viện khoảng chưa đầy ba mươi tuổi. Có lẽ vị giám đốc này vừa đi từ xa về nên quần áo đầy bụi bặm, nhưng tinh thần rất kiên định, như thể có khí phách lãnh đạo bẩm sinh vậy.

Anh ta quay người dẫn dò cấp dưới đi theo mình, “Anh đi chuẩn bị cơm tối rồi bảo người mang đồ dùng đến. Tối nay, tôi ở lại phòng bệnh.”

Trước khi Thừa Ảnh tan ca, cô lại cùng Giáo sư đi thăm khám một lượt.

Trong khu phòng bệnh cao cấp, bệnh nhân mới đến đó độc chiếm cả một tầng. Ngoài phòng bệnh có người canh gác, thấy chuyên gia của bệnh viện đến, họ lịch sự mở cửa.

Ông lão nằm trên giường bệnh đã ngủ, nhìn rất mỏng manh và yên tĩnh, chỉ có thiết bị giám sát ở đầu giường đang lặng lẽ nhấp nháy. Nhờ ánh sáng yếu ớt đó, Thừa Ảnh có thể thấy những nếp nhăn nông sâu trên khuôn mặt ông, chúng đan xen chằng chịt, vĩnh viễn không chịu rút lui.

Tuổi già như ngọn nến lay trước gió.

Liên tưởng đến câu này, Thừa Ảnh bỗng cảm thấy không được thoải mái lắm.

Một cánh tay của ông lão buông ra ngoài chăn, cô vô thức bước đến, nhẹ nhàng đắp lại chăn cho ông cụ.

Người đàn ông lúc trước được chính giám đốc bệnh viện đón tiếp đã vào phòng bệnh, khẽ căn dặn Giáo sư, liếc thấy hành động của cô, anh ta dừng lại, nhìn qua cô rồi nhanh chóng thu ánh nhìn về.

Cuối cùng, về đến phòng rửa tay, thay đồ, đợi mọi thứ thu xếp thỏa đáng, Thừa Ảnh mới xách túi vội vã rời khỏi bệnh viện. Ánh đèn chiếu sáng rực rỡ bên ngoài tòa nhà, có ánh đèn xe lướt qua cô.

Khoảng cách với đối phương quá gần khiến cô giật nảy mình.

Sau chuyện Hà Tuấn Sinh lần trước, cô luôn cảnh giác với bất kỳ tình huống nào. Hóa ra, môi trường sống của cô không hề đơn giản như vẻ bề ngoài của nó.

Bên trong ẩn chứa bao nhiêu hiểm nguy, bao mối đe dọa? Bất cứ sơ hở hoặc sai lầm nào cũng đều có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Là một bác sĩ, cô có thể giảm bớt cái chết, giữ gìn mạng sống quý báu cho người bệnh. Mỗi ngày, tòa nhà phía sau có bao nhiêu người cố gắng chống chọi để giành lại từng mạng sống trong tay tử thần. Vậy mà trong mắt một vài người, những điều cô trân trọng lại chẳng là gì.

Cái chết chỉ nhẹ như ngọn cỏ. Thậm chí, họ giết một người đơn giản như giẫm chết một con kiến.

Ánh đèn xe rất sáng, cô gần như không nhìn rõ biển số xe, chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ, trong lòng dâng lên một nỗi hoang mang khó hiểu. Cô vẫn đứng yên, cánh cửa chiếc xe trước mặt mở ra.

Đến khi Thẩm Trì bước đến trước mặt, cô mới sực tỉnh, “Sao anh lại đến đây?”

“Em chưa xem tin nhắn anh gửi sao?”

Điện thoại di động để chế độ im lặng nên cô không để ý.

Thẩm Trì liếc nhìn khuôn mặt cô rồi mới nói, “Anh cố ý đến đón em mà. Đi thôi!”

Thời tiết cuối hạ đầu thu vẫn còn giữ được những luồng gió nóng cuối cùng.

Vì cô vừa bị sợ hãi nên người toát đầy mồ hôi, lúc này, ngồi vào trong xe, không khí lạnh thổi đến khiến cô không kìm được, có chút run rẩy.

Thẩm Trì hiếm khi tự lái xe. Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

“Em đã ăn gì chưa?”

“Vâng”, cô vẫn còn mắt hờn, đáp một tiếng hư vô, mãi sau mới lại nói, “Vẫn chưa.”

Câu trả lời có vẻ mắt hồn này nhanh chóng khiến Thẩm Trì quay mặt lại, lấy làm lạ liếc nhìn cô, “Em sao thế?”

“Không sao ạ!”

Cô đưa tay điều chỉnh nhiệt độ. Ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu lên má, phản chiếu khuôn mặt hơi trắng bệch.

Anh chau mày: “Em đang sợ à?”

Thừa Ảnh không ngờ tài quan sát của anh lại tốt đến vậy. Cô đã cố gắng che giấu mà vẫn không giấu nổi. Cô không lên tiếng cho đến khi xe tấp hẫng vào lề đường.

Mấy giây sau, lập tức có bốn năm người chạy đến bên xe, Thẩm Trì thò qua cửa sổ xe xua tay ra hiệu không có gì. Lúc này, cô mới giật mình, không hề để ý nên không biết trước sau mình đều có xe hộ tống.

“Em nói đi, em sao thế?”, Thẩm Trì đặt một tay lên vô lăng, hơi nghiêng người nhìn cô.

Khoảng cách quá gần, lại trong không gian khá hạn hẹp, cô không thể không ngẩng lên nhìn vào mắt anh, cảm thấy bất cứ tâm sự nhỏ nào của mình cũng đều bị phát hiện.

Nhưng cô không muốn nói, cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ hơi nhếch khóe môi mà không thốt nên lời.

Ai ngờ anh cũng yên lặng nhìn cô một lát, bỗng nói, “Chuyện xảy ra lần trước sẽ không lặp lại lần thứ hai đâu.”

Đây là một lời bảo đảm.

Anh đã nhìn thấu nỗi sợ trong lòng cô nên mới đưa ra lời bảo đảm này.

Thực ra, không ai có thể chắc chắn chuyện tương lai một trăm phần trăm, nhưng câu nói này thốt ra từ miệng anh lại mang theo sức thuyết phục vô cùng lớn.

Ánh mắt cô hơi bất ngờ, cảm xúc phức tạp, nhìn vào khuôn mặt anh, dường như phải dùng một sức mạnh rất lớn mới có thể miễn cưỡng gạt đầu, “Em biết rồi.”

“Em phải tin anh!”, giọng anh bình tĩnh, đồng thời đưa tay ra vén lọn tóc mái rủ xuống, mỉm cười an ủi, “Nếu sau này, anh đều đưa đón em, liệu em có yên tâm hơn không?”

Rõ ràng là an ủi, nhưng bất giác, giọng nói anh lại có chút yêu thương dịu dàng. Quan hệ của họ vừa giảng hòa, đã lâu lắm rồi không thân mật như vậy, khiến Thừa Ảnh có chút không quen lăm. Cô vẫn tránh tay anh, chỉ cố ý “hử” một tiếng, “Vừa rồi tại anh xuất hiện quá đột ngột nên mới làm em sợ như vậy.”

Thẩm Trì thấy tâm trạng của cô đã bình ổn nên không tiếp tục chủ đề này nữa, nổ máy xe rồi hỏi, “Em muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

Anh nói, “Vừa hay, anh cũng chưa ăn gì. Anh đưa em đi ăn đồ quê nhé!”

Cô hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn anh rồi mới mỉm cười, “Vâng.”

Chiếc xe lái ra hướng ngoại ô. Màn đêm đổ xuống, không gian như vậy khó có thể nhìn thấy các vì sao, chỉ có vài chấm rải rác ở tít xa phía chân trời.

Trên đường đi, cô nghĩ, có lẽ anh đã không nhớ lần đầu tiên ở Vân Hải, anh đã đưa cô đi ăn đồ quê. Một người bạn của anh xây cả một nông trang dưới chân núi, nuôi gà đồi, vịt cỏ, còn tự trồng trái cây, rau quả. Sơn trang đó không kinh doanh bên ngoài mà chỉ tiếp đãi bạn bè thân thiết của chủ nhân những lúc nghỉ ngơi vui vẻ.

Lúc đó, cô vừa đến bệnh viện thực tập, vẫn còn mang chút tâm tính trẻ con, vừa tan ca trực cấp cứu đêm, thậm chí chưa kịp ngủ bù đã vui vẻ lên núi chơi.

Hôm đó, không những cô được ăn những món ăn nhà nông chính cống, mà cuối cùng còn được ôm mấy quả dưa hấu vừa to vừa ngọt về.

Mới đó ngoảnh đầu lại, cô đã chính thức bước vào vòng kiểm soát của Thẩm Trì. Tuy nhiên, chiếc vòng đó và cuộc sống thực sự của anh lại rất khác nhau.

Nhưng hồi đó cô quá ngây thơ, suy nghĩ cũng đơn giản, còn nghĩ rằng tất cả đều là ánh mặt trời rực rỡ, không ngờ rằng dưới ánh mặt trời còn có bóng râm.

Có điều, tất cả những điều đó đều là chuyện đã qua từ lâu, chắc anh đã quên từ lâu rồi.

Cô nhớ lại chuyện cũ nên không khỏi có chút mất hồn, chỉ đến khi nghe anh nói, “Có thể anh phải ra nước ngoài một thời gian.”

“Đi đâu?”

“Trung Đông”, dường như anh phải suy nghĩ giây lát rồi mới quyết định nói với cô.

“Vâng”, thực ra cô chẳng hề bất ngờ, vì trước đây anh cũng thường xuyên ra nước ngoài, ít thì vài ngày, nhiều thì vài tháng. Cô vốn đã quen rồi, nhưng lần này, vừa đúng lúc sau khi ý thức nguy hiểm của cô thức tỉnh, nhất thời, cô không khỏi có chút do dự, môi khẽ mấp máy nhưng không phát ra lời.

Còn anh, có lẽ đã cảm nhận được nên nhanh chóng quay đầu lại nhìn cô, “Muốn nói gì à?”

Cô hít một hơi thật sâu, “Em muốn hỏi, anh đi Trung Đông làm gì?”

Khi câu này thốt lên, xe đang đi đến địa điểm định trước, thuận lợi qua cổng sơn trang, dừng lại ở bãi đất trống trước trang viện. Có người ra đón, cắt ngang cuộc đối thoại của họ. Thẩm Trì cũng không hề tiếp tục chủ đề này nữa, chỉ ra hiệu cho cô xuống xe.

Chủ nhân của nhà hàng thôn quê đích thân ra đón khách. Thừa Ảnh nhận thấy anh ta và Thẩm Trì rất thân thiết, gặp mặt cũng chẳng hàn huyên vài câu đã nói thẳng, “Chiều nay tôi vừa xuống núi săn lợn rừng. Tối anh đến đem theo bao nhiêu người, thật biết chọn lúc!”

Thẩm Trì cười, “Giới thiệu với anh, đây là Ân Thừa Ảnh, vợ tôi”, nói đoạn liền đưa tay dắt Thừa Ảnh, vừa đi vào phòng vừa nói với cô, “Anh Lăng ở binh chủng đặc biệt, từng đóng quân ở biên giới Trung - Miến mười mấy năm. Có điều anh cho rằng, tài nghệ nấu bếp của anh ấy còn hơn cả kỹ thuật bắn súng. Lát em nhớ ăn nhiều một chút nhé!”

Anh Lăng này không già lắm, nhiều nhất cũng chỉ khoảng ba lăm, ba sáu. Có điều, Thừa Ảnh có chút ngạc nhiên, vì người đàn ông mở nhà hàng trước mắt với vóc dáng trung bình, tướng mạo bình thường, nếu đặt anh ta ở giữa đám đông thì chắc chắn sẽ bị lu mờ, nhưng không ngờ, anh ta từng có một công việc đặc biệt như thế.

Còn anh Lăng có lẽ đã quen được khen ngợi kiểu đó, miệng cười hì hì, “Chắc chắn tối nay tôi sẽ tự mình trở tài. Mọi người vào trong uống trà trước đi, sẽ có đồ ăn dọn lên ngay thôi.”

Thẩm Trì thật sự coi nơi này như nhà mình, cũng chẳng cần nhân viên phục vụ giúp đỡ, trực tiếp bảo Trần Nam vào pha trà, còn anh cùng bảy tám anh em ra ngoài sân vừa hút thuốc vừa nói chuyện.

Nhà hàng nằm ở một nơi hẻo lánh, gần như xây tựa vào núi, xung quanh cũng không xây dựng gì nhiều. Buổi tối rất ít người qua lại, thậm chí, dưới màn đêm còn có thể nghe rõ cả tiếng côn trùng.

“Hai anh quen nhau thế nào vậy?”, Thừa Ảnh rất có hứng thú với nơi này, càng hứng thú nói chuyện về ông chủ Lăng đó.

“Mười năm trước, khi anh đóng quân ở Myanmar, tình cờ cứu sống anh ấy”, hương trà nóng bốc lên, nhanh chóng tỏa vào không khí. Thẩm Trì cầm cốc trà, miêu tả ngắn gọn, “Sau đó, anh ấy giải ngũ, anh đã đề nghị anh ấy đến Vân Hải làm ăn.”

“Để tiện hỗ trợ nhau ư?”

Dường như anh có chút ngạc nhiên, nên bất giác liếc nhìn cô, sau đó mới mỉm cười thừa nhận, “Có thể nói như vậy. Quan hệ của bọn anh rất tốt, có điều, không thường xuyên liên lạc.”

“Chỉ là quan hệ tốt”, lúc này, một đầu bếp khác từ nhà bếp đi ra, xen vào cuộc nói chuyện của họ, người đó vẫn còn cầm chiếc khăn lau tay, mỉm cười thân thiết với Thừa Ảnh, “Mạng sống của tôi đã thuộc về Thẩm Trì từ mười năm trước rồi.”

Thẩm Trì cũng cười, thưởng thức cốc trà, rồi mới điềm đạm nói với anh ta, “Tôi không cần anh bán mạng cho tôi, chỉ cần thi thoảng cho tôi ăn ngon là được rồi.”

Thừa Ảnh phát hiện, Thẩm Trì nói không sai. Tuy cô chưa từng thấy võ nghệ và kỹ thuật bắn súng của anh Lăng, nhưng cũng không thể không thừa nhận, tài nghệ đầu bếp của anh ta tuyệt vời miễn chê.

Rượu anh Lăng ủ cũng rất ngon, khi vừa vào miệng thì có vị hoa quả nhẹ nhẹ, vào cổ họng thì mát dịu, không có cảm giác cay, chỉ đến khi nhấp ngụm tiếp theo mới cảm nhận được hương rượu ngọt ngào. Nó có chút giống với con người anh ta, bề ngoài rất bình thường, ôn hòa, vô hại, nhưng ai ngờ, anh ta đã từng chinh chiến hàng trăm trận chiến, có sức mạnh một chọi mười chứ?

Sau khi cơm no rượu say, lúc chào tạm biệt, Thừa Ảnh lên xe trước thì thấy Thẩm Trì và anh Lăng đứng cách đó không xa khẽ trao đổi vài câu. Lúc này, cô nhìn thấy ánh mắt của anh Lăng nhìn tới, nhưng ánh sáng không đủ, lại cách lớp cửa sổ xe nên cô không hiểu hàm ý trong ánh mắt đó.

Trên đường về thành phố, Thẩm Trì bỗng nói, “Trong thời gian anh không ở nhà, em phải chú ý an toàn. Nếu gặp chuyện gì khó khăn thì có thể đến tìm anh ấy.”

“Anh ấy”, tất nhiên là chỉ anh Lăng.

Giờ cô mới hiểu, tối nay anh không chỉ đơn thuần là đưa cô đi ăn.

“Anh làm việc gì, có phải đều có mục đích không?”, cô bỗng cảm thấy vừa buồn cười, lại vừa hiều kỳ.

“Cái gì?”

“Hôm nay anh cố ý đưa em đến làm quen với anh ấy ư?”

“Cũng là để ăn cơm”, anh mỉm cười, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, một tay nắm vô lăng, tay kia rút điện thoại di động ra đưa cho cô, “Người đầu tiên trong danh sách cuộc gọi chính là anh Lăng. Em lưu số điện thoại này vào điện thoại của em đi.”

Cô làm theo, vừa nhập số điện thoại vừa lẩm bẩm, “Anh hy vọng em dùng đến hay không dùng đến?”

Chiếc xe từ từ phanh lại trước vạch ngã tư. Cột đèn đỏ cách đó chục mét đang đếm từng giây. Trong thời gian hơn ba mươi giây đó, anh tranh thủ thời gian quay lại nhìn cô. Hôm nay, cô uống mấy ly, chắc vì ngà ngà say, nên đôi má trắng ngần ửng ửng đỏ, dưới màn đêm mỏng mị, nó giống như giọt nước trên nụ hoa. Anh không kìm được, đưa tay chạm vào mặt cô, làn da hơi nóng, nóng hơn nhiệt độ của ngón tay anh một chút.

Anh còn nhớ, giây phút ở cổng bệnh viện, nét mặt cô thoáng kinh hoàng, như mũi kim đâm vào góc nào đó trong trái tim, khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Trong ấn tượng của anh, cô chưa bao giờ kinh hoàng như thế.

Anh mỉm cười, “Sẽ không phải dùng đến số điện thoại này đâu. Em nhớ, nó chỉ là để em yên tâm hơn một chút.”

Thừa Ảnh có chút nghi hoặc, phải chăng mình đã say, giọng nói của anh dịu dàng như vậy, khiến trái tim cô lay động. Cô nhìn vào mắt anh, thấy toàn bộ hình bóng của mình trong đó, buột miệng nói, “Anh đang tự trách mình ư?”

“Hử?”

“Chuyện Hà Tuấn Sinh đó, có phải anh vẫn luôn day dứt trong lòng không?”

Cô nhìn anh chăm chú, anh hơi sững người rồi quay đầu đi, không trả lời.

Đèn đỏ chuyển sang xanh, anh nhanh chóng nhấn ga, trên đường hầu như không có xe cộ, còn mắt anh thì nhìn thẳng về phía trước, như thể rất chuyên tâm, khuôn mặt thanh tú chẳng hề có biểu hiện hay cảm xúc nào.

Cô ngừng lại, bỗng đặt tay lên mu bàn tay anh, giọng nói mang theo men rượu thể thọt nhưng vẫn cố chấp lạ thường, “Có phải anh cảm thấy mình đã không bảo vệ tốt cho em không?”

Thực ra, câu nói này từ sau hôm xảy ra chuyện đó, anh chưa từng nói ra, nhưng rất lạ, cô lại cảm nhận được.

Đến bây giờ, cô vẫn không biết, tối hôm đó anh đã làm gì mới khiến Hà Tuấn Sinh vừa tức vừa hận như vậy, chỉ hận là không thể bóp chết cô, nhưng cuối cùng vẫn đành phải thả cô ra. Sau đó, anh xông vào phòng thay đồ, dùng cảm xúc gấp gáp và mạnh mẽ giành lại cô, khiến cô căn bản không thể cự tuyệt.

Đêm đó, anh muốn cô hết lần này đến lần khác, đủ các tư thế điên cuồng, hoang dại, nhấn nạy mà dịu dàng, nhưng dù ở tư thế nào, ánh mắt anh vẫn không hề rời khỏi cô.

Một giây cũng không rời khỏi.

Cô như bị thiêu đốt dưới ánh mắt chăm chú mà khó hiểu đó.

Sau đó, cô thật sự mệt mỏi, chìm sâu vào giấc ngủ. Có lẽ, anh tưởng cô đã ngủ say đến tận khi trời sáng, nhưng thực ra, trời hừng sáng cô đã thức dậy một lần.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô biết mình đang nằm trên ngực anh, bên tai là tiếng tim anh đập, rõ ràng, mạnh mẽ, có chút loạn nhịp.

Anh cũng thức, có lẽ là anh không hề ngủ.

Anh dịu dàng hôn lên đỉnh đầu cô, cử chỉ quá nhẹ nhàng, như thể cô đang ngủ rất say, chắc chắn là không phát hiện ra. Song, cô đã tỉnh.

Trong bóng tối, cô khẽ nhắm mắt lại, nghe tiếng nhịp tim không được đều đặn lắm của anh, cô đoán, lúc này anh đang nghĩ đến điều gì đó, đồng thời cũng lặng lẽ cảm nhận cử chỉ của anh.

Dường như mỗi cái hôn nhẹ lên đỉnh đầu ấy đều mang theo tình cảm sâu nặng.

Cô không nói rõ được là sâu nặng nhường nào, nhưng nó khiến cô không thể nào ngủ được, trái tim cũng dần nóng lên.

Phải đến lúc đó, cô mới hiểu, bức tường ngăn cách thờ ơ và xa lánh giữa cô và anh suốt gần một nghìn ngày đêm qua, thực ra không thể ngăn nổi cảm nhận và sự thấu hiểu nhau này.

Cô có thể cảm nhận được cách nghĩ và tâm trạng của anh qua cái hôn nhẹ nhàng, qua sự điên cuồng của mấy tiếng trước, thậm chí qua lòng bàn tay lạnh giá khi anh lao vào phòng.

Sau đó, cô lại ngủ thiếp đi sau khi anh nhẹ nhàng thay đổi tư thế, để cô di chuyển từ trên ngực mình xuống, anh vòng tay từ phía sau ôm lấy cô.

Đó là tư thế bảo vệ tuyệt đối. Cả người cô như nằm gọn trong lòng anh, để cô có thể cảm thấy yên tâm mà chìm vào giấc mộng.

Thế nên, hôm nay ngồi trong xe, cô mượn chút men rượu để nói ra điều vẫn giấu kín trong lòng mình, “... Thực ra, anh không cần phải nghĩ như vậy, anh đã bảo vệ em rất tốt!”, giọng cô có chút lười nhác, bồi hồi, trong không gian hẹp và thân mật, “Chỉ ít, chúng ta lấy nhau mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên gặp chuyện thế này. Hơn nữa, trước đây em chưa từng nghĩ có nguy cơ như vậy tồn tại.”

“Em không sợ sao?”, cuối cùng, anh trầm trầm lên tiếng.

“Sợ!”, ngón tay cô vô thức cử động nhẹ nhàng trên mu bàn tay anh, thật thà thừa nhận, “Lúc đó thực sự em rất sợ, sợ không cẩn thận sẽ không giữ được mạng mình.”

“Không đâu!”, anh ngắt lời cô, đồng thời lật bàn tay lại, nắm lấy tay cô. Tay anh hơi siết chặt, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh, “Em nên biết, anh sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

Cô nhìn anh, “Em biết! Thế nên, anh không cần phải tự trách mình nữa.”

Anh cười thành tiếng, mắt vẫn nhìn phía trước, “Sao lại đổi thành em an ủi anh vậy?”

Cô có chút mệt mỏi, khẽ “vâng” một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Đường đi rất thông thoáng, xe chạy thẳng về nhà, dừng trong nhà để xe, lúc đó, Thừa Ảnh mới bị đánh thức dậy.

Cô cảm thấy mình như mới chợp mắt được một lát. Khi mở mắt ra, tim cô đập thành thịch, hơi thở dần ông quen thuộc từ bên trái phả tới, dần dần kề sát vành tai cô.

Đó là khu vực nhạy cảm, nên nó nhanh chóng làm cô tỉnh táo. Cô cảm thấy nhồn nhột, vừa khẽ cười vừa né sang một bên, kết quả đối phương đã nhanh chóng áp người đến. Thân thể cao lớn che kín không gian trước mặt, cô bị khóa chặt trong không gian vô cùng chật hẹp, không thể cử động.

Khuôn mặt hai người kề sát, trong xe không bật đèn, chỉ có ánh sáng từ ngôi nhà hắt lại. Cô ngẩng lên nhìn anh, qua ánh mắt đen láy sâu thẳm, có thể đọc được tín hiệu tình dục rõ rệt.

“Anh muốn em!”, giọng anh rất khê, cũng rất thẳng thắn, đồng thời, một tay anh vén váy vuốt ve đùi cô.

Cô hít một hơi thật sâu, nhưng vẫn không kiềm chế được thở dốc, cắn môi, không dám mắng quá lớn tiếng, “Lưu manh!”

Anh vừa cười, vừa tiếp tục hành động, ngón tay mon men đến ranh giới quen thuộc, dây thần kinh nhạy cảm của cô trở nên mong manh. Môi anh đã khóa chặt môi cô, giọng nói hàm hồ, “Ồ trong xe nhé!”

Cô rất muốn phản kháng, nhưng miệng đã bị anh bịt chặt, còn lưng không biết đã ngã xuống từ lúc nào. Cơ thể cô mềm nhũn, mất khả năng ngồi dậy, chỉ có thể từ từ ngã ra phía sau, cuối cùng, bị anh hoàn toàn chế ngự.

“Anh... chắc chứ?”, cuối cùng, khó khăn lắm anh mới chịu buông môi cô ra, cô thở hổn hển nhắc nhở, “Cửa xe chưa đóng.”

Anh cắn vào xương quai xanh của cô, cũng không cần biết cửa đã đóng chưa, chỉ “ừ” một tiếng, bàn tay luôn qua vạt áo giữ chặt đôi hông đào mềm mại của cô.

Cô không kìm chế được rên rỉ một tiếng, theo bản năng, nâng người lên nghênh đón anh. Còn anh, cuối cùng cũng hài lòng với phản ứng của cô, kề sát bên tai dạy dỗ, “Tập trung một chút, nếu không em sẽ phải hối hận đấy.”

Kỹ thuật trêu đùa của anh quá tốt, cô gần như nhanh chóng mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ biết ngoan ngoãn nghe theo anh, nào có phản hồi được, chỉ có thể khẽ cắn môi, không để mình phát ra tiếng rên quá lớn.

Dưới bàn tay của anh, từng mạch máu trong cơ thể cô cũng sôi lên sùng sục, toàn thân nhanh chóng bốc cháy.

Đương nhiên, cô đã quen với cảm giác này, tình và dục trong huyết quản cuộn cuộn, sục sôi, nhưng dường như anh như cố ý, liên tục dùng nụ hôn để trêu đùa khắp cơ thể cô, lần xuống đến nơi tư mật, khiến cô rên rỉ từng hồi.

Cửa nhà để xe mở rộng, trong xe tối om mang đến một niềm vui đặc biệt mà bí mật. Hàm răng anh vẫn lưu luyến ở bụng cô, cuối cùng, cô không kiềm chế nổi, giọng nói run rẩy cầu xin, “Nhanh lên một chút...”

Dường như, anh hôn rất chuyên tâm, mơ hồ hỏi lại, “Nhanh gì cơ?”, nhưng âm điệu rõ ràng mang đầy ý cười.

Cô cắn chặt răng, một giây sau mọi cảm xúc đều chỉ có thể hóa giải thành một tiếng rên rỉ nữ tính.

Anh đang cố ý giày vò cô.

Có lẽ là muốn trừng phạt cô trước đó đã không chuyên tâm, hoặc chỉ là trêu đùa mà thôi.

Cô thở hổn hển đưa tay ra, kéo anh từ phía dưới lên, nhắm chặt mắt, khê nài nỉ: “Thôi mà!”

Mặt cô nóng bừng bừng, trán ướt đầm mồ hôi, hai tay cũng như bỏng rát, vai anh vẫn trượt trên lưng. Trong bóng tối, anh nhìn cô, cuối cùng đưa tay nâng một chân cô lên, đắm chìm trong cơ thể.

Mỗi lần đều rất sâu.

Cô nằm dưới cảm nhận những luật động vừa chậm vừa sâu, từng dây thần kinh trong cơ thể như tràn trề sức sống, vô cùng nhạy cảm với mọi sự tiếp xúc anh mang đến.

Cô chưa bao giờ làm chuyện ấy ở trong xe, vội vã, khao khát, không còn giống bản thân cô nữa.

Trong bóng tối, cô có thể cảm nhận được mồ hôi của anh nhỏ xuống, rơi trên cơ thể mình. Cô mở mắt nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, kẻ sát hơn nữa, không che giấu nổi dục vọng đang cuộn trào.

Dục vọng nồng nhiệt và chuyên tâm như thế, gần như khiến cô chìm đắm hoàn toàn.

Trong đêm tối, sau khi về phòng, họ cùng nhau đi tắm, trong bồn tắm lại âu yếm một lần nữa, cuối cùng về đến giường, cô không tìm được bật cười.

“Sao thế?”, anh ôm cô, vô thức vuốt ve bờ vai trần của cô.

“Không có gì! Chỉ là lâu rồi không như vậy.”

“Không thích sao?”

Cô vùi mặt vào chăn, “Lưu manh!”

Anh khẽ cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ, “Em nói em ư?”

Đương nhiên, cô nhớ mình đã cầu xin anh thể nào trong xe, ngại ngần quay lưng lại, không thèm để ý đến anh nữa.

“Thưa Ảnh!”, anh bỗng gọi tên cô.

“Dạ?”

“Nhớ chăm sóc tốt cho bản thân nhé!”

Cô bỗng có cảm giác khó nói, quay lưng lại, nhìn thẳng vào anh, “Anh đi bao lâu?”

“Chưa biết nữa”, anh cúi xuống hôn lên trán cô, để cô tựa vào trước ngực mình, “Anh đã sắp xếp mọi chuyện ở nhà. Em cứ như bình thường, sinh hoạt bình thường là được.”

“Vậy còn anh? Đi sang bên đó... có nguy hiểm không?”

Có lẽ đây là lần đầu tiên cô chủ động quan tâm đến sự an toàn của anh. Trước đây, cô không hề ý thức đến, còn sau đó thì lại không quan tâm nữa.

Tư thế của hai người bây giờ khiến cô không thể nào nhìn thấy nét mặt của anh, một lát sau mới nghe giọng anh từ trên vọng xuống, “Không đâu, em cứ yên tâm!”

Chiều hôm sau, Thẩm Trì ra nước ngoài.

Lần này, anh đi rất vội, nhưng rõ ràng đã sớm chuẩn bị chu toàn tất cả, giống như anh nói, ngôi nhà và công việc của cô vẫn tuyệt đối an toàn.

Lần này, Thẩm Trì đi hình như không mang theo nhiều người, thậm chí còn để lại những người mà Thừa Ảnh đã quen mặt.

Xung quanh biệt thự có không ít chốt nhỏ, bình thường đều là để cho vệ sĩ ở, bây giờ, thậm chí có đến hai vệ sĩ vào trong biệt thự chỉ để bảo vệ Thừa Ảnh càng an toàn hơn.

Trên thực tế, từ sau khi Hà Tuấn Sinh mất tích hoàn toàn khỏi Vân Hải, cũng không ai dám có ý định động đến cô.

Cô vẫn đi làm như bình thường, chỉ là, gần đây phòng khám của Thừa Ảnh không điều trị ngoại trú nữa. Buổi sáng cô bỗng nhận được cuộc gọi dưới tầng một. Khoa nội và ngoại trú ở cùng một tòa nhà, cô tranh

thủ đi thang máy xuống lầu. Đồng nghiệp khoa ngoại trú cười đưa gói bưu phẩm chuyển phát nhanh cho cô, “Này, địa chỉ của chị điền sai nên anh chuyển phát nhanh đưa đến chỗ em.”

“Địa chỉ nhận hàng viết trên mạng vẫn là địa chỉ hồi chị còn làm ở khoa ngoại trú, sau đó quên không sửa lại”, Thừa Ảnh cười, “Cảm ơn nhé!”

“Cảm ơn sông dâu có được, phải mời đi ăn chứ!”

“Không thành vấn đề.”

“Chị mua gì thế?”, đồng nghiệp nhân cơ hội vói vĩnh thành công, hứng thú hỏi.

“Sách”, cô giơ gói bưu phẩm ra khoe, “Mấy cuốn tiểu thuyết bán chạy trên mạng, được đánh giá rất hay, đợi chị đọc xong rồi cho em mượn.”

Lúc giao mùa sang thu là thời điểm bệnh cúm và bệnh tiêu hóa bùng phát. Khoa ngoại trú của bệnh viện ngày nào cũng chật cứng. Cô không tiện làm lỡ thời gian khám bệnh của bệnh nhân nên vội vàng nói vài câu rồi chào tạm biệt.

Đi qua dãy phòng bệnh đông đúc này mới đến cửa thang máy.

Cô định lên tầng hai trước vì đã mua hộ đồng nghiệp khoa Phóng xạ trên tầng hai một cuốn sách. Đồng nghiệp nữ đó và cô vào bệnh viện này làm cùng một thời điểm, thậm chí, trong thời gian thực tập, họ còn thuê chung phòng, đã trải qua một thời gian gắn bó thân thiết.

Sau đó, cô chuyển đến chỗ Thẩm Trì ở, hai người đành phải chia tay.

Thừa Ảnh muốn tiết kiệm thời gian bèn vừa đi vừa bóc gói bưu phẩm ra.

Tuy bốn, năm cuốn sách không nặng lắm, nhưng được gói rất cẩn thận, khiến cô phải cúi xuống tỉ mỉ bóc, không cẩn thận nên va vào người khác.

Thực ra, vẫn còn cách khoảng chục centimet nữa, nhưng đối phương đã đưa tay ra đỡ, ngăn bước chân cô rồi mới buông tay ra.

Lúc này, cô mới giật mình ngẩng đầu lên, không khỏi sững sờ, “... Anh cả.”

Từ nhỏ đến lớn, cô đã quen gọi theo Lâm Liên Thành như vậy, dù đã chia tay với Lâm Liên Thành từ lâu nhưng nhất thời, cô vẫn không thể sửa được.

Còn lúc này, Lâm Liên Giang cũng hơi cúi xuống nhìn cô, “Ồ! Lâu rồi không gặp.”

Hôm nay, anh ta ăn mặc không được chỉnh chu lắm, hiếm khi ăn mặc giản dị như thế này, bên cạnh cũng không có thư ký hay người nào khác, trông có vẻ thoải mái hơn nhiều.

Nhưng trong trí nhớ của Thừa Ảnh, anh ta luôn là người rất nghiêm túc, không dễ lại gần, vì anh ta lớn hơn Lâm Liên Thành chín tuổi, lại có sự nghiệp suôn sẻ, nên rất đỉnh đạc, so với Liên Thành, người cả ngày chẳng thèm nghiêm chỉnh, chỉ thích kéo cô đi ăn vỉa hè, xem phim thì giống như người của hai thế giới khác nhau.

Khi cô và Lâm Liên Thành yêu nhau, anh ta được điều đến nhậm chức ở một tỉnh vùng Tây Bắc, Tết cũng không có thời gian về nhà.

Đêm Ba mươi Tết, Lâm Liên Thành mời cô đến nhà đón giao thừa. Thực ra, cô và Lâm Liên Thành là bạn từ thuở nhỏ, bố Ấm Cương và bác Lâm là chiến hữu thời đi lính. Bao nhiêu năm qua, ngoài thời gian gửi cô ở Đài Bắc ra, mỗi khi bố cô có nhiệm vụ đặc biệt, không thể ở nhà với cô, đều là nhà họ Lâm chăm sóc cho cô.

Đêm giao thừa, Lâm Liên Giang gọi điện về, nói chuyện với mọi người vài câu, cuối cùng, cô bị gọi ra nghe điện thoại. Chắc anh ta biết chuyện cô và Lâm Liên Thành yêu nhau, sau khi chúc mừng năm mới, tiện thể khẽ nhắc nhở, “Liên Thành còn trẻ con, được ông nội cưng chiều sinh hư, sau này em đừng học theo nó nhé! Nếu sau này, nó có làm gì quá đáng với em, em có thể nói với anh bất cứ lúc nào. Anh sẽ xử lý nó.”

Cô vội vàng đáp, “Vâng ạ, anh cả, em nhớ lời anh nói rồi”, cô cố ý nói rất lớn vì Lâm Liên Thành đang chơi vi tính ngay bên cạnh, thi thoảng lên xem thái độ của cô, như thể đang phán đoán cuộc nói chuyện giữa cô và Lâm Liên Giang.

Nhưng sau đó, họ chia tay, mặc dù Liên Thành rất không muốn.

Người đàn ông như vậy, bình thường, dường như chơi không biết chán, chẳng để ý đến chuyện gì, nhưng lúc đó lại sống chết ôm lấy eo cô, “... Cho anh một cơ hội nữa được không? Chúng ta làm lại từ đầu nhé?”, dường như có giọt chất lỏng nóng trào ra, nhỏ trên vai cô, mang theo cảm giác đau đớn.

Một là vì có người đàn ông khóc trước mặt cô.

Hai là vì cô phát hiện hóa ra Lâm Liên Thành cũng biết khóc.

Cô nhấn tâm gạt từng ngón tay anh ta ra, quay người nhìn anh ta, “Tự làm thì tự mình phải gánh chịu hậu quả! Khi anh và cô ấy bên nhau, anh không ngờ sẽ bị tôi phát hiện ra, đúng không?”

“Cũng chỉ có lần đó. Lần đó, anh uống say quá, không hề biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Nhưng em không thể tha thứ cho anh được”, cô nói, “Tình yêu cần sự chung thủy, anh không làm được điều này. Có lẽ trong quan niệm của anh, chẳng cần phải để ý đến gì cả, làm sai thì có thể làm lại, nhưng em thì không. Anh cùng người khác ở bên nhau, một lần hay mười lần thì trong mắt em cũng chẳng có gì khác biệt.”

Anh ta dần tuyệt vọng trong những câu nói của cô.

Cuối cùng, cô nói, “Chúng ta chia tay đi! Tình cảm mười mấy năm, có lẽ, quay lại làm bạn sẽ thích hợp hơn.”

Có lẽ, cũng từ khi đó trở đi, cô không có cơ hội gặp lại Lâm Liên Giang nữa.

Đến mấy ngày trước, anh ta mới đột nhiên xuất hiện trở lại, nhưng với thân phận là người nhà bệnh nhân, còn đích thân mời mấy chuyên gia bên ngoài tới phụ trách chữa trị cho ông nội anh ta.

“Hôm đó, anh đã trông thấy em đắp chăn cho ông nội”, Lâm Liên Giang nói, “Mấy năm qua, em sống thế nào?”

“Rất tốt ạ!”

Họ đứng ở cửa thang máy nhiều người qua lại, Lâm Liên Giang kéo cô sang một bên, nhường đường cho người nhà đẩy xe lăn qua, “Có muốn cùng anh đi thăm ông nội không? Ông rất nhớ em đấy.”

“Em nghe nói, ông...”, Thừa Ảnh có chút do dự, vì để ý đến bệnh án nên biết ông đã gần một trăm tuổi, mắc bệnh thoái hóa não nhiều năm rồi, “Ông còn nhớ em không?”

“Nhớ! Nhưng ông không nhớ em và Liên Thành đã chia tay”, thái độ của Lâm Liên Giang rất thản nhiên, rõ ràng là quan hệ giữa cô và Liên Thành không hề có bất kỳ ảnh hưởng gì đến anh ta.

Cuối cùng, khi cùng vào thang máy, anh ta lại nói, “Nếu ông gặp em, chắc ông sẽ rất vui.”

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của Lâm Liên Giang, khi Thừa Ảnh vừa bước vào phòng bệnh, ông đã thức dậy và đang có hộ lý đặc biệt xúc từng thìa nước táo cho ông uống, đồ ông từng thìa một như trẻ con.

Nhưng có vẻ như ông không chịu hợp tác, thực ra là rất khó đỡ. Thừa Ảnh vừa xuất hiện, sự chú ý của ông lập tức thay đổi, vẫy tay với cô, “Nha đầu, cuối cùng cháu cũng đến thăm ông.”

Sống mũi Thừa Ảnh hơi cay cay, khẽ gọi, “Ông!”, cô bước nhanh đến phía trước, nắm bàn tay khô gầy nhăn nheo đó.

Hồi đó, cả nhà họ Lâm, trừ Lâm Liên Thành ra, ông Lâm là người thân thiết nhất với cô. Có lúc, mấy anh chị em họ của Lâm Liên Thành còn không kiềm chế được, giả bộ oán thán, “Tiểu Ảnh, ông thương em quá đi! Ông đối xử với em còn tốt hơn cả cháu trai cháu gái ruột của ông đấy.”

Nhưng sau đó, cô và Lâm Liên Thành chia tay ở trường, ông Lâm đã về quê ở Giang Tô tỉnh dưỡng, ngoài việc thi thoảng gọi điện ra, hầu như họ không có cơ hội gặp mặt.

“Thằng Thành đâu, sao nó không đi cùng cháu?” Nhìn thấy Thừa Ảnh, ông Lâm gật phất hộ lý đặc biệt sang một bên, nắm lấy tay Thừa Ảnh.

Thừa Ảnh nhất thời cũng không biết nên ứng phó thế nào, đành quay đầu, tỏ ý xin ý kiến của Lâm Liên Giang.

Lâm Liên Giang khẽ ho một tiếng, cung kính giải thích với ông cụ, “Ông, Liên Thành đang bận. Tối nó mới đến.”

Ông cụ “ừ” một tiếng rồi không truy hỏi nữa.

Thoái hóa não bộ khiến cả người ông không còn có được thần thái như xưa, tính khí cũng cổ quái, có lúc rất hiểu chuyện, nhưng có lúc lại cực kỳ khó đỡ.

Nhưng điều kỳ lạ là, dù trí nhớ đã suy giảm từ lâu, nhưng ông Lâm vẫn nhớ những ký ức về Thừa Ảnh. Ông nắm tay Thừa Ảnh lấp bắp suốt cả buổi không hết chuyện, cuối cùng mệt quá mới chìm vào giấc ngủ.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Thừa Ảnh nói, “Em phải quay về làm việc. Lúc nào rảnh, em lại đến thăm ông nội.”

Lâm Liên Giang gật đầu, “Cảm ơn em!”

Cô đã bước vào thang máy nhưng nhất thời lại sực nhớ ra, “Anh vừa nói tối Liên Thành đến à?”

Cô tưởng đó là câu nói dối Lâm Liên Giang bịa ra để dỗ ông, ai ngờ Lâm Liên Giang lại “ừ” một tiếng, “Tối qua, Liên Thành đã lên máy bay từ Los Angeles trở về.”

Anh ta nói xong, bèn nhìn Thừa Ảnh, “Có phải lâu lắm rồi hai đứa không gặp nhau không?”

“Hình như vậy”, Thừa Ảnh sững người, rồi định thần lại mỉm cười chào tạm biệt, “Em xuống tầng dưới đây.”

Lâm Liên Thành sắp đến rồi.

9. Chương 9

Sau khi quay lại phòng làm việc, Thừa Ảnh ngồi trước bàn, từ từ tiêu hóa thông tin này.

Mấy đồng nghiệp đã đi thăm phòng bệnh, phòng làm việc vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại một nữ thực tập sinh ngồi góc Tây Bắc đang nhập dữ liệu vào máy tính, thi thoảng có tiếng bàn phím kêu lách tách.

Bên ngoài cửa sổ kính rộng là bầu không khí trong lành hiếm có, có chút giống với nhiều năm trước, ngày Lâm Liên Thành bày tỏ tình cảm với cô, dường như bầu trời cũng trong xanh như ngọc, trong xanh đến mức khiến người ta có ấn tượng sâu sắc.

Thực ra, cô và Lâm Liên Thành là bạn thanh mai trúc mã mười mấy năm, trước khi anh ta bày tỏ tình cảm, thậm chí, cô còn chưa từng nghĩ sẽ tiến thêm bước nữa với anh ta.

Hôm đó, anh ta bỗng cười khi khi đề nghị, “Này! Án Thừa Ảnh, từ mai em bắt đầu làm bạn gái của anh được không?”, khi đó, họ vừa ra khỏi một quán ăn, cơm no rượu say, trước đó còn bàn về món sườn heo bữa trưa quá ngấy.

Anh ta bỗng đưa ra đề nghị như vậy khiến cô không khỏi giật mình.

Nhưng anh ta vẫn thường như thế, không nghiêm chỉnh chút nào, thậm chí còn luôn đùa cợt, cả nhà họ Lâm đều bị anh ta trêu chọc. Anh ta là người được cả nhà họ Lâm cưng chiều nhất, chẳng phải tuân theo bất cứ quy tắc gì của gia đình. Thế nên, năm cô thi vào Học viện Y, anh ta cũng đi theo, học chuyên ngành y học dự phòng, cả nhà chẳng ai phản đối.

Cô không kìm được, thường cười đùa anh ta, “Tính cách của anh căn bản không phù hợp với nghề y, mau chuyển hướng đi, đừng để sau này ra đời hại người, như vậy thì mắc tội lớn đấy.”

Anh ta chẳng hề để ý, còn cười lạnh lùng, “Nếu không phải nể trường này nhiều nữ sinh xinh đẹp, có mời anh đến học, anh cũng không đến đâu.”

Thực ra, các cô gái bên cạnh anh ta thay hết người này đến người khác, từ khoa ở đại học đến nghiên cứu sinh, chưa bao giờ thiếu cả.

Cô thật sự khâm phục điều này, nhưng Lâm Liên Thành lại xua tay như không có gì, “Đều là họ chủ động, anh không hề để ý”, còn tự ví mình như một đóa sen trắng thuần khiết vô tội.

Đến hôm đó, anh ta bỗng nói, “Làm bạn gái anh nhé!”

Cô bàng hoàng dừng bước, đứng sững trước cổng trường, một tay vịn vào song sắt trên cánh cửa, tay kia vỗ vỗ anh ta, “Đạo này anh hài hước quá đấy!”

“Anh nói thật!”, anh ta nói, “Em suy nghĩ đi!”

“Anh mới bị thất tình à?”, cô hỏi.

“Không.”

“Vậy anh cảm thấy trống vắng cô đơn quá à?”

“Cũng không.”

“Đám yến oanh bình thường vẫn ở bên anh đâu? Chán rồi à? Không thể chọn một người trong số họ làm bạn gái của anh sao?”

“... Không liên quan gì đến họ cả.”

Cô thấy bộ dạng cằn rắng của anh ta, không khỏi hoài nghi, chỉ biết chăm chú nhìn anh ta vài giây rồi mới nói, “Vậy sao lại nghĩ đến em?”

“Em nghĩ tại sao anh lại vượt nghìn dặm xa chạy đến đây học một chuyên ngành mà anh không hề có hứng thú chứ?”

“Em tưởng anh thật sự muốn cứu độ chúng sinh.”

Lần này, anh ta thật sự cằn rắng nói, “Án Thừa Ảnh, em không thể nghiêm túc một chút sao?”

Khi anh ta nói câu đó, lông mày hơi nhướng lên theo thói quen.

Thực ra, lông mày của anh ta rất đẹp, mày lưỡi kiếm, lông mày sắc nét, rất hợp với đôi mắt đào hoa tiêu chuẩn, cả con người toát lên vẻ đẹp trai phong trần, cũng khó trách bao năm nay có thể hạ gục nhiều nữ sinh trong trường đến vậy.

Cô chăm chú nhìn anh ta, còn anh ta cũng không nói gì, chỉ chú ý quan sát nét mặt của cô. Hai người đứng trước cổng trường một lúc, có vài bạn học đi qua tò tò nhìn trộm, cuối cùng cô đành phải nói, “Em phải suy nghĩ đã.”

Anh ta thông thả nói, “Cần bao lâu?”

Cô không kìm được thở dài, nói, “Làm sao em biết được?”

“Ba ngày”, anh ta nói, “Để em suy nghĩ ba ngày.”

Hành sự bá đạo thế!

“Ngộ nhờ em không nhận lời thì sao?”

“Đó là chuyện của ba ngày sau, đừng đưa ra giả thiết vội”, anh ta lại nở nụ cười lém lỉnh, hai tay đút túi quần, hất hàm với cô, “Đi thôi! Về ngủ trưa thôi! Ba giờ chiều anh còn đi đánh bóng, em đến xem nhé!”

Cô bước vào cổng trường trước, từ chối thẳng thừng, “Không đâu! Em hẹn bạn học lên thư viện rồi.”

Anh ta sải bước nhanh chóng sánh vai bên cô, liếc mắt nhìn cô tỏ vẻ cảm khái, “Có cô bạn gái không nghe lời thế này, xem ra sau này anh phải chịu khổ rồi.”

Sau đó về đến phòng ký túc, cô bình tĩnh suy nghĩ cả buổi chiều.

Quen biết Lâm Liên Thành hơn chục năm nay, họ đã sớm như người một nhà. Trên thực tế, nhà họ Lâm cũng đối xử với cô rất tốt. Cô chưa từng nghĩ, bao nhiêu năm như vậy, rốt cuộc, tình cảm của Lâm Liên Thành đối với cô là gì?

Từ nhỏ đến lớn, tính cách của Lâm Liên Thành luôn bá đạo, dù trong nhà hay ngoài đường, chẳng ai dám chọc giận anh ta cả, ai ai cũng chỉ có thể thuận theo anh ta, chỉ có cô là có thể không bị anh ta áp chế, hơn nữa, lần nào cô cũng là người chiến thắng.

Anh ta có thể bất chấp cảm nhận của vô số người, nhưng lại chỉ nhường nhịn riêng cô.

Thời gian ở Đài Loan, cách đây ba hôm, anh ta lại gọi điện cho cô, nói đến khi chẳng còn gì để nói nữa mới thôi. Điều này khiến cô rất vui. Sau đó, cô trở về Đại Lục, khi xuống máy bay, anh ta còn đi đón cô, xách túi lớn túi nhỏ hành lý mang lên xe giúp cô, sau đó dặn dò lái xe nói, “Về nhà!”

Khi đó cô cảm thấy kỳ lạ, “Về nhà nào?”

“Đương nhiên là nhà anh”, anh ta nói một cách thần nhiên, rồi nhìn kỹ lại cô mấy lượt, “Em bị ngược đãi ở Đài Loan sao? Sao lại gầy thế này? Về nhà phải để mẹ anh tắm bổ lại cho em mới được.”

Thực ra cô đâu có gầy, chỉ là thời gian qua, cô từ một cô bé đã trở thành thiếu nữ, mất đi vẻ bầu bĩnh của trẻ con, khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, vóc dáng cao cao, cân đối toát lên thần thái của cô thiếu nữ trẻ trung.

Sau đó, anh ta luôn bên cô như hình với bóng, đến khi lên đại học cũng như anh ta nói, vượt nghìn dặm xa xôi cùng đến thành phố xa lạ ở miền Bắc này, chờ đợi sáu bảy năm liền.

Nghĩ kỹ lại, gần hai mươi năm cuộc đời này, anh ta chính là người ở bên cô hơn nửa quãng đường đó.

Không ngủ được, Lệ Quyên nằm giường đối diện với cô khẽ gọi, “Này, nghĩ gì thế? Tớ thấy cậu trở mình suốt cả đêm đấy.”

“Có một vấn đề khó nghĩ”, cô khẽ nói.

“Vấn đề gì khó nghĩ? Nói tớ nghe xem nào!”, câu này là của Trương Khả Quân nằm ở giường gần cửa.

Phòng ký túc có bốn người, trưởng phòng Kỷ Tư Diễm đã đi xem phim, lúc này, Thừa Ảnh mới phát hiện ra còn hai người nữa cũng không ngủ, liền ngồi dậy ôm đầu gối, tựa vào tường, “Có người tỏ tình với tớ.”

Đây vốn là chuyện chẳng có gì mới mẻ. Thường ngày phòng ký túc của họ luôn nhận được các kiểu thư tình, giấy nhắn tỏ tình, không thì cũng là gọi điện trực tiếp hoặc xông vào giao lưu.

Thừa Ảnh ngừng lại một lát, không kể tiếp, Trương Khả Quân phản ứng nhanh nhạy, nghĩ ngợi rồi đoán ngay, “Lẽ nào là Lâm Liên Thành?”

“Cuối cùng anh chàng đó cũng chịu thổ lộ rồi”, Lệ Quyên cũng ngạc nhiên.

Thừa Ảnh còn ngây người, sững sờ cả buổi mới lấy làm lạ hỏi, “Sao các cậu cứ như đã biết từ trước vậy?”

“Cả thế giới chỉ có cậu không biết thôi!”

“Thường ngày cậu nhanh nhạy là thế, sao trong chuyện này lại hồ đồ như vậy?”

“Chúng tớ đã nhận ra Lâm Liên Thành có ý đồ ‘bất lương’ rồi. Ban đầu mình tưởng cậu giả ngốc, ai ngờ cậu ngốc thật.”

“Đúng thế!”

Hai người bạn, mỗi người một câu như thể hát đối vậy. Cuối cùng Trương Khả Quân dứt khoát xuống giường, bật công tắc đèn “tách” một tiếng.

Cả căn phòng sáng trưng, Thừa Ảnh chói mắt không mở ra được, đành gục mặt xuống cánh tay, ai oán, “Cậu làm gì thế?”

Trương Khả Quân đã trèo xuống, đến bên cạnh cô, lấy vai huých huých, vẻ mặt hóng hớt, “Cậu nghĩ thế nào?”

“Cái gì nghĩ thế nào?”

“Có nhận lời anh ta không? Cả cái trường này, không tìm được người nào xứng với cậu hơn anh ta đâu. Hai người đứng bên nhau đúng là cảnh đẹp mê hồn nhất. Nếu các cậu chính thức yêu nhau, e là rất nhiều nam sinh, nữ sinh trong trường đều tan nát trái tim mất.”

Thừa Ảnh dở khóc dở cười, “Như cậu nói, rốt cuộc tớ và anh ta có nên chính thức yêu nhau không?”

“Có! Đương nhiên là có rồi”, Lệ Quyên xen vào, “Thanh mai trúc mã, trai tài gái sắc, quá lãng mạn, quá xứng đôi.”

“Nhưng tớ vẫn chưa nghĩ xong”, Thừa Ảnh thì cầm lên cánh tay, giọng nói có chút phiền muộn.

Thực ra, cô chưa bao giờ nghĩ đến phương diện này, đối diện với lời tỏ tình đột ngột lúc ban ngày, cô chẳng hề chuẩn bị tâm lý chút nào.

Trương Khả Quân quay đầu lại nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, “Có thể làm bạn gái của Lâm Liên Thành là điều không ít nữ sinh mơ ước, cậu còn nghĩ ngợi sao? Hả? Có cần không?”

“Hết thuốc chữa rồi”, Trương Khả Quân thở dài, trước khi xuống giường còn uy hiếp cô, “Lâm Liên Thành có gì không tốt? Cần tướng mạo có tướng mạo, cần vóc dáng có vóc dáng, tao nhã lịch sự, gia thế lại tốt, không tìm được người thứ hai đâu. Cậu tự xem nên làm thế nào đi.”

Cô đã lấy chăn trùm lên đầu, buồn bã nói, “Lỡ thì cho lỡ luôn. Có gì ghê gớm chứ?”

Tuy nói như vậy, nhưng rốt cuộc cô vẫn không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Tư Diễm quay về, vừa mở cửa ra câu đầu tiên là, “Thừa Ảnh, tớ vừa thấy Lâm Liên Thành dưới lầu, đang đợi cậu à?”

Cô vô thức tỉnh táo lại, xuống giường chạy ra ban công xem. Người ta đang đứng ngoài cổng ký túc xá, một tay dứt túi quần, tay kia xách túi.

Vì vẫn còn sớm nên không có nhiều người qua lại, thì thoảng có một hai người, cũng đeo túi xách tựa bên xe đạp đợi bạn gái, thế nên, anh ta đứng đó thể hiện quá rõ ý đồ.

Lâm Liên Thành cao ráo, lại chịu khó luyện tập thể thao nên vóc dáng rất cân đối, mặc đồ gì cũng đều đẹp. Ngày đầu thu, miền Bắc hơi lạnh lạnh, anh ta mặc chiếc áo len đen thụng rất mỏng. Tay áo kéo lên tới khuỷu, lộ rõ cánh tay dài rắn chắc, so với mấy tên đầu tóc bơ phờ bên cạnh đúng là hoàn toàn trái ngược.

Cô nhìn anh ta, còn anh ta như có linh cảm, cũng ngẩng đầu lên, khoe miệng đẹp để hơi nhếch lên, vẫy tay với cô một cách lịch sự.

Không biết từ lúc nào, Tư Diễm đã chen đến bên cửa sổ, nửa bò lên cửa sổ nhìn xuống, bình phẩm, “Chà chà! Dáng vẻ anh ta lẳng lơ quá!”

Thừa Ảnh rút điện thoại di động trong túi vấy ngủ ra gọi cho anh ta, đầu bên kia vừa bắt máy, liền nghe anh ta lười biếng nói, “Mau xuống đi!”

Quả nhiên là đến tìm cô! Không khí ngoài trời hơi lạnh như thể vẫn còn khí ẩm và hơi sương, Thừa Ảnh mặc chiếc váy ngủ mỏng manh nên cảm thấy hơi lạnh, cũng không biết anh ta đứng như vậy dưới lầu bao lâu rồi?

Cô không khỏi cau mày, “Sao anh không gọi điện trước?”

“Vừa định gọi thì gặp bạn cùng phòng của em. Dù sao nhờ cô ấy nói với em thì anh đỡ mệt sức chứ sao?”

“Đồ lười biếng!”, cô mắng một tiếng rồi quay đầu đi thay đồ.

Kết quả, xuống dưới lầu cô mới biết anh ta mang đồ ăn sáng đến.

Đôi nhãn cầu của cô như sắp rơi ra, “... Đây không phải là phong cách của anh.”

Anh ta hiếm khi chịu khổ, ra vẻ nghiêm túc hơn, “Bữa sáng tình yêu của anh không phải ai cũng có thể ăn được đâu.”

Rất nhiều năm sau, khi trên mạng bắt đầu thịnh hành từ “bông đùa” này, Thừa Ảnh bỗng cảm thấy dùng từ này để hình dung nét mặt anh ta lúc đó quả là không gì thích hợp hơn.

Thực ra, cái gọi là bữa sáng tình yêu cũng chỉ là đậu nành và bánh bao, nhưng vì được gói ghém khá cẩn thận nên khi đến tay Thừa Ảnh, chúng vẫn còn nóng hôi hổi.

Cuối cùng những thứ này đều bị các bạn cùng phòng chia nhau hưởng hết.

Ăn đồ của người ta, tất nhiên là phải nói giúp người rồi. Lần này, Kỷ Tư Điềm gia nhập đội cổ vũ, cố gắng tăng bốc Lâm Liên Thành lên tận mây xanh.

Lúc ấy, Thừa Ảnh mới phát hiện ra đám nữ sinh này đều là những kẻ thấy sắc quên bạn. Kỷ Tư Điềm hài lòng uống hộp sữa đậu nành cuối cùng, hỏi, “Thường ngày, anh bạn Lâm có hay dậy sớm không?”

Thừa Ảnh lắc đầu, thật thà nói, “Không. Anh ấy thường ngủ đến gần trưa, hầu như chỉ lên lớp tiết cuối cùng của buổi sáng.”

Điều này là một trong những nguyên nhân khiến cô kinh ngạc, vì mang bữa sáng, anh ta đã phải phá lệ dậy sớm. Hơn nữa, con người này chưa từng có ý định lấy lòng bất kỳ cô gái nào. Anh ta chịu xách đồ ăn sáng đứng trước cổng ký túc xá nữ thật đáng để xem xét.

“Nhưng cứ thử yêu một thời gian đi!”, Lệ Quyên chân thành khuyên, “Muốn tìm một người có lòng với cậu, lại hiểu tính cách của cậu thực sự rất khó đấy. Hai người lớn lên cùng nhau, quan hệ hai nhà lại tốt, sau này sẽ tránh được mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu.”

Nửa trước còn có lý, câu cuối cùng khiến Thừa Ảnh càng dở khóc dở cười hơn, “... Cậu nghĩ xa quá rồi đấy.”

Nhưng cô nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không đưa ra được kết luận, phía Lâm Liên Thành lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Anh ta đánh bóng bị trật chân, đợi khi cô biết được tin chạy tới nơi, anh ta đã được đồng đội đưa đến trạm y tế của trường. Trong trạm y tế hôm đó chỉ có mấy bác sĩ trực ban, thường ngày cũng chỉ phụ trách khám cảm sốt cho học sinh. Bác sĩ làm các bước cấp cứu đơn giản cho Lâm Liên Thành rồi để các bạn của anh ta chuyển anh ta đến bệnh viện Y khoa trực trong học viện để điều trị.

Đó là bệnh viện Tam Giáp, lại vào cuối tuần nên rất đông người đến khám bệnh. Ngoài phòng khám huyền não, đến đâu cũng phải xếp hàng, chẳng có chỗ để ngồi.

Thường ngày, họ có rất nhiều tiết học ở bệnh viện này. Hôm đó vừa hay gặp bác sĩ mà nhóm bạn của Lâm Liên Thành đã đi theo để thực tập, thế là họ nhanh chóng hẹn được bác sĩ khoa xương khớp.

Cuối cùng cũng có kết quả chụp phim, anh ta bị rách gân chân phải. Chân Lâm Liên Thành đã sưng vù lên, ngồi ghế bên ngoài đợi nhóm bạn đi lấy thuốc giúp.

Thừa Ảnh không cần chạy đã đến bên cạnh.

Cô tựa vào tường hành lang, hai hàng ghế tựa chạy dọc từ Đông sang Tây, mỗi phòng khám đều ngồi chật cứng người. Cô nhường chỗ ngồi duy nhất cho Lâm Liên Thành, đành phải đứng cúi đầu nhìn chân anh ta.

Dường như cô quan sát rất kỹ, chỉ im lặng không nói gì. Anh ta lên tiếng trước, nhưng là giọng bông đùa, “Thế nào? Đau lòng hả?”

Vẫn cứ như vậy. Đã thế này rồi còn sức để đùa.

Cô chẳng thèm liếc nhìn anh ta một cái, lạnh lùng nói, “Em chỉ đang nghĩ, lát nữa chân anh bó bột rồi, tối tắm thế nào thôi.”

Con người anh ta cực kỳ sạch sẽ, mỗi lần đi thể thao về người đầy mồ hôi, việc đầu tiên là phải tắm, gặp người khác thì ắt phải phong độ đường hoàng, theo cách hình dung của Kỷ Tư Điền thì đúng là lẳng lơ đến phát khiếp.

Quả nhiên, cô thấy anh ta chau mày, lộ rõ nỗi khổ sở.

Tâm trạng u ám bỗng trở nên tươi sáng, cô mỉm cười, “Lần này, bạn cùng phòng ký túc của anh xui xẻo rồi, đã bị anh hấp chín còn phải kỳ cọ cho anh.”

“Nói ghê thế!”, rõ ràng anh ta cực kỳ phản đối chuyện này, mắt mặt nói, “Anh chỉ bị đau chân chứ có cụt tay đâu. Anh tự kỳ cọ được.”

Có lẽ bất chợt nghĩ đến điều gì, đột nhiên, anh ta quay lại, cười nham hiểm với cô, “Nếu em muốn đến giúp thì anh cũng vui vẻ chấp nhận thôi.”

Lần này đến lượt cô bĩu môi, “Đừng có mơ!”

Hai người cứ đấu khẩu với nhau như vậy đến khi những người khác mang thuốc về, rồi lại đi bó bột cho Lâm Liên Thành. Cuối cùng, từ bệnh viện ra, anh ta kiên quyết không chịu nằm cáng khiêng, mà vịn vai hai người bạn di chuyển từng bước, từng bước rất khó khăn, song, vẫn còn tâm trạng đùa giỡn với cô, “Anh có bắt em đi đâu. Sao lại buồn thế? Cứ như có người nợ em tiền vậy.”

Cô lườm anh ta một cái, không nói gì, ngồi xe đến tận ký túc xá nam mới hỏi, “Tối nay muốn ăn gì? Em mang đến cho anh.”

Anh ta nhìn cô, cười mà như không nói, “Cái gì cũng được.”

Cô “ừ” một tiếng, quay đầu bước đi. Kết quả, cô còn chưa về đến ký túc xá nữ thì đã nhận được tin nhắn của anh ta, chỉ mỗi câu ngắn ngủn: “Sao lại không vui?”

Cô không nói ra lý do nên cứ để mặc nó.

Tin nhắn thứ hai nhanh chóng đến: “Đau chân! Tối nay muốn ăn chân giò hầm.”

Cuối cùng, cô không nhịn được cười: “Ăn gì bổ vậy sao?”

Thực ra, cô chỉ giận anh ta không cẩn thận, đang yên đang lành lại để mình bị thương như vậy, ăn uống, sinh hoạt cũng phải nhờ người khác chăm sóc, lộ ra một chút bơ vơ hiếm thấy.

Cũng chính vì anh ta bơ vơ, khiến cô cảm thấy tâm trạng mình rối bời.

Buổi tối, khi cô mang đồ ăn đến, trong ký túc xá chỉ có một mình Lâm Liên Thành.

“Họ không muốn làm kỳ đà cản mũi”, anh ta giải thích chẳng hề nghiêm túc, nhân lúc không có ai, cuối cùng cũng có thể quan sát kỹ nét mặt của cô, mãi sau mới hỏi, “Tâm trạng tốt hơn chút nào chưa?”

“Ai nói tâm trạng em không tốt?”, cô không muốn thừa nhận, tự kéo ghế cho mình rồi cướp máy tính của anh ta xem phim truyền hình Mỹ.

“Có thể tối nay anh không ở đây”, Lâm Liên Thành bỗng nói.

“Tại sao?”, hỏi xong, cô mới kịp phản ứng, giường ký túc đều thiết kế trên tầng hai, phía dưới là bàn học, tình trạng của anh ta bây giờ thực sự là lên xuống cầu thang không tiện chút nào.

“Vậy tối anh ngủ ở đâu?”

Anh ta vừa ăn cơm vừa đọc tiểu thuyết, chẳng thèm ngẩng đầu lên, “Anh thuê phòng ở nhà khách của trường. Lát nữa em đi cùng anh.”

Đúng là đại thiếu gia, nhờ vả người khác mà cũng bá đạo như vậy.

Nhưng cô không có cách nào so đo với anh ta, đành ngoan ngoãn đưa anh ta đi thuê phòng.

Nhà khách ở ngay trong trường, bình thường nhà trường dùng để đón khách. Phong cảnh xung quanh rất đẹp, giá thuê cũng khá đắt, hầu như không có học sinh nào đến thuê.

Nhân viên phục vụ cầm chứng minh thư làm thủ tục trước quầy lễ tân, liếc nhìn hai người vài cái, cuối cùng đồng ý cho Lâm Liên Thành thuê một phòng đơn. Khi nhận thẻ phòng, mặt Thừa Ảnh bất giác hơi đỏ lên, Lâm Liên Thành chống khuỷu tay né sang một bên với bộ mặt cười mà như không, khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy.

Một tay anh ta vịn vào vai cô, nhảy lò cò về phòng, vì luôn cười mỉm, hơi thở mát lạnh của anh ta cứ phả vào má cô.

Cô muốn tránh nhưng lại không được, vai cô đã bị anh ta giữ chặt, cuối cùng chỉ có thể hậm hực trừng mắt cảnh cáo anh ta, “Còn cười em nữa là em mặc kệ anh đấy.”

Anh ta chẳng thèm để ý, tràn đầy tự tin kết luận, “Em nhấn tâm.”

Thái độ của anh ta khiến đầu óc cô rối bời, chỉ có thể thở dài, cuối cùng đưa ra phương sách tấn công, “Anh còn như vậy nữa, em lập tức gọi điện cho bố mẹ anh, bảo họ đến chăm sóc anh.”

Lúc này anh ta mới xuống nước cầu xin, “Đừng mà! Anh sợ nhất là họ đến làm phiền, đặc biệt là mẹ anh, nếu làm kinh động đến mẹ, anh sợ anh sẽ mất hết tự do mất.”

“Biết sợ rồi sao?”, cô mở cửa, ném anh ta xuống bên giường, “Vậy thì ngoan ngoãn một chút, đừng có bắt nạt em.”

“Anh đâu có?”, anh ta cười khì khì, tựa vào đầu giường, kê chiếc gối phía sau, nhìn cô bện rốn.

Đến khi nước sôi, gọt xong hoa quả, cô mới thở hổn hển nói, “Em đi đây. Mai anh muốn ăn gì?”

Anh ta không trả lời, đẩy mắt phản chiếu ánh đèn đầu giường, trở nên đen láy lạ thường, nhìn cô im lặng không nói.

Ban đầu cô còn nghi hoặc, sau khi nhìn thẳng vào mắt anh ta thì bỗng có chút hoang mang. Lúc này anh ta nói, “Anh thật lòng đấy!”

“... Vâng”, cô đáp rất khẽ.

“Thế nên, em đã suy nghĩ xong chưa?”

Thực ra vẫn chưa đến thời hạn ba ngày, cô ngần ngừ rất lâu mới nói, “Nếu có một ngày chia tay rồi, liệu có đến mức làm bạn cũng không nổi không?”

Anh ta bật cười, “Đừng lo nghĩ làm gì. Chẳng ai biết được chuyện tương lai. Nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì.”

Cô không nói thêm gì nữa, chỉ đứng cách mấy bước chân, anh ta nằm dài, nửa tựa vào đầu giường, tư thế thoải mái lười biếng, nhưng thực sự có chút nghiêm túc.

Từ nhỏ đến lớn, bao năm nay, trước mặt cô, chỉ có lúc này là anh ta nghiêm túc nhất, thậm chí còn có chút cảm giác chờ đợi và lo lắng.

Cô bỗng nhớ đến câu nói của bạn cùng phòng, muốn tìm một người hoàn toàn hiểu tính cách mình trên thế giới này thực sự là quá khó.

Cô và anh ta cùng trải qua bao năm tháng, từ thời thơ ấu đến thời niên thiếu, đến giờ đã sớm hòa hợp trên rất nhiều phương diện. Trong biển người mênh mông, không thể có một Lâm Liên Thành thứ hai. Còn đối với anh ta mà nói cũng sẽ không có một Ân Thừa Ảnh khác nữa.

Họ hiểu nhau như vậy, có lúc giống như hiểu chính mình.

Cuối cùng cô đã có quyết định, bèn gạt đầu, “Em cảm thấy có thể thử”, nói xong cô cười, rồi mới nhìn anh ta hơi nhướng mày, đôi mắt trẻ trung và trong sáng dưới ánh đèn càng rực rỡ hơn.

Đó là những ký ức từ rất lâu rồi. Có những chi tiết, thực sự nhớ lại đã sớm trở nên mơ hồ.

Chẳng hạn như, sau đó, giữa họ có bao nhiêu trận cãi cọ, phần lớn đều là những chuyện con con vặt vãnh, chẳng hạn như, mỗi khi mâu thuẫn, anh ta không chịu nhường cô, không ai chịu nể mặt đối phương.

Sự dung hòa về tính cách khiến thái độ tranh chấp của họ cũng thống nhất đến kinh người.

Nhưng sau mỗi cuộc chiến tranh lạnh, anh ta vẫn là người cúi đầu trước.

Đại khái chính là vì tình yêu.

Vì anh ta yêu cô nên mới chịu hạ thấp sự kiêu ngạo của mình, chịu thỏa hiệp hết lần này đến lần khác sau mỗi cuộc tranh cãi.

Nhưng đến giờ cũng đã quá lâu rồi, thậm chí, cô đã không nhớ nổi, rốt cuộc chủ đề của những cuộc tranh cãi là gì?

Năm đó, họ đều còn quá trẻ. Lúc đó chuyện gì cũng cảm thấy to lớn, nhưng đến giờ chỉ như những hình ảnh mờ mờ trước mắt.

Sau khi ăn cơm xong, theo lệ thường, cô lại đi thăm phòng bệnh một lượt.

Có người bệnh bị khối u tủy sống ác tính, vì ở vị trí đặc biệt nên phẫu thuật quá nguy hiểm, các phương án trước khi phẫu thuật cứ phải thay đổi, kéo dài đến tận bây giờ, cuối cùng mới xác định chắc chắn.

Lần này, giáo sư Tôn của khoa Ngoại Thần kinh sẽ là bác sĩ mổ chính, đồng thời, mấy tháng trước, giáo sư Tôn cũng đã chấm Thừa Ảnh làm trợ thủ số một trong ca mổ này.

Cô là học trò cưng của giáo sư Tôn. Đây là cơ hội tích lũy kinh nghiệm quý báu hiếm có, rất nhiều người mong mà không được, vì vậy, cô cũng chuẩn bị từ mấy tháng rồi. Hai ngày nữa sẽ tiến hành phẫu thuật lần đầu cho bệnh nhân này nên sau buổi thăm phòng bệnh như thường lệ, cô lại đảo qua thăm và an ủi bệnh nhân.

Chính vì vậy mà chậm trễ chút thời gian, từ phòng bệnh bước ra, Thừa Ảnh nhìn đồng hồ.

Bảy giờ bốn mươi phút tối. Lúc này, bên Thẩm Trì mới là buổi chiều.

Thời gian này, cô có thói quen tự tính giờ chênh lệch. Thời gian Thẩm Trì gọi điện không cố định, có lúc cách mấy ngày mới gọi cho cô một lần, nhưng thường rất muộn, có lúc cô sắp ngủ rồi mới nghe thấy tiếng điện thoại di động đổ chuông.

Khi đó, cô giật thót mình, từ cơn mơ mơ màng màng bị gọi dậy, nghe giọng anh khẽ hỏi, “Làm em thức giấc hả?”

“Ừm...”, cô kéo dài giọng, uể oải đáp, thực ra, mắt cũng chẳng mở nổi ra, chỉ cảm thấy giọng của anh quá gần, như thể ở ngay bên cạnh.

Màn đêm yên tĩnh, điện thoại kề sát bên tai, cảm giác này vừa kỳ diệu, vừa tuyệt vời. Rõ ràng là cách xa như thế, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy yên tâm.

Có điều sau lần đó, thời gian mỗi lần anh gọi điện thoại đều sớm hơn một chút.

Cô đã sớm hiểu, thậm chí còn thăm đoán những việc anh làm bên đó. Có lẽ đều là những chuyện không thể bày lên bàn, hoặc là phải kín đáo. Cô không có cách nào tưởng tượng ra sự nguy hiểm tiềm ẩn trong nó.

Nhưng cô không thể hỏi, vì biết có hỏi, anh cũng không nói. Hơn nữa, cô cũng chưa bao giờ rơi vào tình thế không thể chủ động liên lạc với anh.

Anh vừa đến vài hôm, cô đã từng thử gọi một lần, nhưng cuộc gọi nhanh chóng bị chuyển sang hộp thư thoại. Sau đó đợi mấy chục tiếng đồng hồ, anh mới quay về, giọng anh lộ rõ sự mệt mỏi, dường như bên cạnh vẫn còn những người khác đang khê bàn luận, qua điện thoại, có thể nhận ra được không khí căng thẳng ở đầu dây bên kia.

Nhưng anh coi như không có ai bên cạnh, chỉ hỏi những chuyện thường ngày nhất, chẳng hạn như đi làm có bận không, ở nhà mọi thứ đều ổn chứ? Tuy trong lòng cô tràn ngập nghi ngờ và lo lắng, cuối cùng cũng chỉ có thể im lặng nuốt trở lại, không nhắc đến nữa, chỉ có thể kết thúc mỗi cuộc điện thoại bằng những câu dặn dò anh, vờ như không biết gì, “Anh về sớm nhé!”

Như có thể cảm nhận được, mỗi lần anh đều cười đáp, “Ừ!”

Cũng đến sáng sớm hôm nay, anh mới báo với cô sẽ bay về nước trên chuyến bay tối nay.

Mỗi lần từ nước ngoài về, anh đều phải chuyển máy bay, mất thời gian trung chuyển, nhưng tính ra cũng chỉ khoảng mười tiếng. Thừa Ảnh báo với đồng nghiệp xếp lịch hôm sau nghỉ phép ở nhà.

Thừa Ảnh về phòng làm việc dọn dẹp, nghĩ lại chuyện hồi sáng, vốn còn do dự, kết quả, vừa về đến cửa, điện thoại di động đã đổ chuông.

Có thể coi như chuẩn giờ, hơn nữa còn là Lâm Liên Giang gọi điện đến, “Nếu em tiện, lát nữa có thể lên đây một chút không?”

Với địa vị của anh ta, chưa bao giờ phải hạ giọng với người khác, huống hồ là một câu hỏi ý kiến như thế này?

Thừa Ảnh sững người, hỏi, “Ông muốn gặp em ạ?”

“Ừ!”, Lâm Liên Giang nói, “Ông làm âm lên rất lâu rồi. Chẳng ai khuyên nổi.”

Trước khi cúp điện thoại, thực ra Thừa Ảnh vẫn còn một câu hỏi trong lòng, nhưng vẫn chưa hỏi được.

Đó chính là, Lâm Liên Thành đã về chưa?

Cô tự đoán là anh ta chưa đến, vì nếu anh ta ở đó, chắc chắn đã khuyên được ông nội. Anh ta là người được cả nhà họ Lâm cưng chiều nhất, từ nhỏ đến lớn, bản lĩnh lớn nhất của anh ta chính là nịnh cho ông nội vui, cần bản chẳng cần tốn sức.

Nhưng khi thang máy đi đến tầng mười tám, sau khi vào khu phòng bệnh cao cấp, Thừa Ảnh mới phát hiện ra mình đã đoán sai.

Sau tiếng “tinh” nhẹ nhàng, hai cánh cửa kim loại mở ra, cô ngẩng đầu thì ánh mắt bắt gặp ngay bóng người cao gầy đó.

Bóng người quá quen thuộc, dù xa cách hai ba năm không gặp mặt, nhưng chỉ cần thoáng qua cũng có thể nhận ra. Huống hồ, lúc này Lâm Liên Thành đứng rất gần cô.

Lâm Liên Thành tựa vào tường, hướng đối diện thang máy, có vẻ như đang đợi cô.

Chỉ cách khoảng vài mét, ánh mắt anh ta lặng lẽ dừng lại trên khuôn mặt cô, người cô, một lát sau mới lên tiếng, “Lâu rồi không gặp.”

Thừa Ảnh vẫn đứng sững tại chỗ.

Phải, lâu rồi không gặp.

Trong vụ tai nạn giao thông lần đó, thực ra anh ta bị thương nặng hơn cô rất nhiều. Anh ta phải nằm ở phòng bệnh theo dõi đặc biệt suốt cả tuần mới có thể chuyển sang phòng bệnh bình thường. Người nhà họ Lâm đều đến ngay trong đêm đó, bao gồm cả vợ chưa cưới của anh ta lúc đó.

Còn cô, cũng có đi thăm một lần. Khi đó, người phụ trách trông cô là vệ sĩ của Thẩm Trì. Anh ta vô cùng khó xử trước lời yêu cầu của cô, nghĩ ngợi mãi mới nói, “... Cô như vậy là làm khó tôi rồi. Anh Thẩm mà biết, e là sẽ chém tôi thành tám mảnh mất.”

Trên thực tế, đã mấy ngày Thẩm Trì không xuất hiện, nhưng đàn em của anh thường xuyên đến thăm, hơn nữa, còn rất chăm chú để ý cô. Nghĩ lại, buổi tối hôm đó, trong phòng bệnh, vẻ mỉa mai và lạnh lùng của Thẩm Trì khiến cô không khỏi thất vọng, càng cố chấp muốn đi thăm Lâm Liên Thành hơn.

Đó là buổi tối cuối cùng anh ta ở phòng theo dõi đặc biệt, vì đã là sáng sớm tinh mơ nên vợ chồng bác Lâm và các cháu đều đã về, chỉ có vợ chưa cưới của anh ta ở lại trông nom.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của đối phương, cô có chút ngại ngùng, “Tôi đến thăm Lâm Liên Thành.”

Người phụ nữ đó không quen cô, nhưng có thể đoán ra thân phận của cô qua số hiệu bệnh nhân trên quần áo, giọng không khỏi có chút sắc bén, “Đêm đó, người ở cùng Lâm Liên Thành là cô ư?”

Cô gật đầu mặc nhận, thế là đối phương bỗng nổi xung lên, “Cô nói cho tôi biết, muện thế anh ấy còn đến tìm cô làm gì? Quan hệ giữa hai người là thế nào?”

Không thể nói.

Cô tiếp tục im lặng, vì không thể nói cho bất cứ ai biết. Đêm hôm đó, Lâm Liên Thành uống rượu rồi đến tìm cô, sau đó nói những lời trên xe ô tô, cả đời cô cũng không định nói cho bất cứ ai biết.

Cuối cùng, vẫn là Lâm Liên Giang xuất hiện đúng lúc giải vây cho cô.

Cô được phép vào trong thăm người bệnh. Cách lớp tường kính, cô có thể nhìn rõ người nằm trên giường bệnh. Anh ta nằm rất yên lặng. Máy móc trên đầu giường đã được dỡ đi quá nửa, Lâm Liên Giang nói phía sau cô, “Tình hình sáng nay đã có chuyển biến. Nếu không có gì bất thường thì mai có thể chuyển sang phòng bệnh bình thường.”

Cô vẫn im lặng gật đầu. Hình như từ khi đến đây, rất nhiều cảm xúc bị dồn lại trong đầu, không thể thoát ra được.

Tối hôm đó, Lâm Liên Thành uống khá nhiều, rồi lại hẹn cô ra ngoài.

Cô không ngờ, anh ta uống nhiều rượu như thế, đã vậy còn dám tự lái xe. Anh ta lái rất nhanh, như kẻ điên vậy. Cô sợ toát cả mồ hôi, còn anh ta không liếc nhìn mà vẫn hướng về phía trước, bỗng nói, “Để anh theo đuổi lại em được không?”

“Anh uống say rồi”, cô không thể không nhắc nhở anh ta, “Hơn nữa, em đã lấy chồng rồi.”

Dường như anh ta chẳng hề để ý, thậm chí còn cười, “Anh không say. Anh cũng không cần biết em đã lấy chồng hay chưa. Anh đã có vợ chưa cưới rồi. Em biết không? Nhưng anh sẽ không cưới cô ta”, anh ta uống nhiều rượu rồi, các câu nói đảo lộn lung tung, nhưng cuối cùng, cô vẫn hiểu được chính xác mục đích anh ta muốn biểu đạt, “Thưa Anh, chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé!”

Cô không thể nói rõ với anh ta, chỉ có thể yêu cầu anh ta, “... Anh dừng xe lại trước đi đã.”

Anh ta nghiêng đầu liếc nhìn cô, “Có phải anh dừng xe lại thì em sẽ nhận lời không?”

Cũng không biết gần đây anh ta gặp phải chuyện gì mà uống say đến như vậy, rõ ràng là đã say, mà còn cố chấp một cách đáng sợ. Lâm Liên Thành như vậy khiến cô cảm thấy vừa xa lạ, vừa quen thuộc, dường như thời gian quay ngược lại, quay lại mười mấy, hai mươi năm trước. Khi đó, họ vẫn còn là trẻ con. Nhưng từ khi vẫn còn là trẻ con, anh ta đã bất chấp lý lẽ với người bên cạnh, chỉ biết nhường nhịn mỗi cô.

Rất lâu trước đó, chưa có lần nào, anh ta đưa ra yêu cầu vô lý trước mặt cô, càng không ép cô làm bất cứ việc gì. Dù là lần chia tay đó, anh ta càng không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn phải đồng ý.

Thế nên, tối hôm đó thật sự là ngoại lệ.

Đường đêm yên tĩnh, gần như không có chướng ngại.

Anh ta lái xe lao qua đèn đỏ, chẳng hề xi nhan, chuyển hướng sang phải, ánh sáng ngã tư đường chói cả mắt. Thưa Anh bắt đầu thấy sợ phát khiếp, hơn nữa còn thấy đầu ong ong quay cuồng, “Lâm Liên Thành, anh dừng xe lại. Chúng ta sẽ bình tĩnh nói chuyện.”

Ai ngờ cô vừa dứt lời thì đã nghe thấy tiếng còi inh ỏi phía sau.

Cô vừa thắt chặt dây an toàn, vừa cố gắng chịu đựng sự khó chịu, nhìn qua gương chiếu hậu thì thấy mấy chiếc xe quen thuộc đang từ xa lao nhanh đến gần.

Là người của Thẩm Trì.

Rõ ràng là Lâm Liên Thành cũng nhanh chóng cảm thấy, sống mũi thẳng, khoe môi hơi nhếch lên, nhưng không hề có ý giảm tốc độ.

Cô cảm thấy dạ dày lộn tung phèo, lại thấy khó thở, hô hấp cũng khó nhọc, cả người vô cùng khó chịu. Trạng thái này đã liên tục suốt hai tuần gần đây. Bây giờ chắc là say xe rồi, nó phát tác vô cùng khủng khiếp, cuối cùng, cô chỉ có thể kiệt sức, tựa vào ghế ngồi.

Mấy chiếc xe tiếp tục bám theo, cuối cùng gần sát xe của Lâm Liên Thành, rõ ràng là có ý ép anh ta dừng lại.

Cô đã lịm đi, chẳng hề có sức để trách móc hay ngăn cản, mơ hồ nghe giọng Lâm Liên Thành nói, “... Bỏ em là điều hối hận nhất mà anh đã làm trong cuộc đời này.”

Cô phát hiện ra mình còn chút sức lực, yếu đuối mỉm cười, “Đều qua rồi. Chúng ta là bạn tốt.”

“Anh không muốn làm bạn tốt gì hết”, anh ta ngang bướng giống như trẻ con, “Ngoài em ra, anh sẽ không cưới bất cứ ai.”

“Nhưng em đã kết hôn rồi...”, câu nói này xoay trong tim cô, nhưng trong nháy mắt quay lại nhìn anh ta, thời gian lại quay trở lại.

Nhờ ánh đèn ngoài xe, cô có thể thấy rõ khuôn mặt nghiêng của anh ta.

Lâm Liên Thành và Thẩm Trì không giống nhau. Thẩm Trì anh tuấn gần như sắc nét, như ngôi sao đêm khuya lạnh giá, quá mạnh mẽ nhưng phàm khi anh xuất hiện thì đều khiến mọi người khó mà chú ý đến người khác. Còn Lâm Liên Thành, từ nhỏ đã là một chàng trai điển trai, mặt mũi khôi ngô nhẹ nhàng, mắt chớp đào hoa, ai thấy cũng yêu.

Cô đã từng cảm khái không chỉ một lần: “Liên Thành ơi Liên Thành, anh còn đẹp hơn cả khối nữ sinh trong trường chúng ta đấy...”

Còn anh ta chỉ chun mũi trước cách hình dung này, rõ ràng cực kỳ không hài lòng.

Nhưng thực tế là như vậy. Bao năm qua, anh ta đã chín chắn hơn nhiều, nhưng dung mạo vẫn đẹp như xưa. Cô liếc mắt nhìn khuôn mặt này, người đàn ông này, năm tháng tuổi trẻ đã qua, tất cả đều liên quan đến anh ta. Ở con người này từng có rất nhiều thứ thuộc về cô. Dù thế gian có thay đổi thế nào, cũng không thể thay đổi được những ký ức đó.

Với không được, chạm không tới.

Dù anh ta đã từng làm chuyện khiến cô tổn thương, dù giờ đây người cô yêu đã không còn là anh ta, nhưng anh ta vẫn là Lâm Liên Thành, Lâm Liên Thành duy nhất trên thế giới này.

Còn anh ta giờ đã say, cũng không biết đang tức giận ai, luôn miệng nói không muốn kết hôn, luôn miệng đòi theo đuổi lại cô.

Những lời này, cô đều tin, tin chúng xuất phát từ tận đáy lòng anh ta.

Cô có chút thở dài như thể bỗng phát hiện, hóa ra thời gian đã trôi xa như vậy. Năm đó, anh ta đứng dưới ký túc xá, kéo tay áo ngang khuỷu tay, mỉm cười với cô, rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

“Chúng ta...”, cuối cùng cô cũng lên tiếng, nhưng nửa sau câu nói đã bị chiếc xe chuyển hướng ngắt quãng. Ngay lập tức, chiếc xe xoay vòng, thậm chí cô còn không kịp phản ứng thì một cú va cực lớn đã xảy ra. Trước khi ngắt đi, cô thấy mặt Lâm Liên Thành kẻ rất sát, như thể đang bảo vệ cho cô.

Thế nên, anh ta mới bị thương nặng hơn.

Cô đứng ngoài phòng bệnh yên lặng nhìn một lát. Cuối cùng vẫn là Lâm Liên Giang nói, “Muộn rồi. Em về đi.”

Cô xoay người, ngăn ngừa giấy lát, “Anh cả, có thể ngày mai em ra viện rồi.”

Lâm Liên Giang nhìn sâu vào mắt cô rồi gật đầu, “Ừ! Anh biết rồi.”

Từ đó về sau, cô cũng không gặp lại Lâm Liên Thành nữa.

10. Chương 10

“Tính ra cũng hơn hai năm rồi”, đón cô ở cửa thang máy, Lâm Liên Thành quay bước về hướng phòng bệnh, lặng lẽ đi dọc hành lang, lưng anh ta bị ánh đèn kéo dài, dường như chẳng có gì thay đổi. Đáng vẻ anh ta

so với trước đây chẳng có gì khác nhau, hơn bảy trăm ngày đêm chỉ như trong nháy mắt.

Thừa Ảnh bước sau nửa bước, đi sau anh ta nói, “Hình như vậy.”

Như chưa từng quay lại mùa đông giá lạnh ấy, hai người chỉ như mới chia tay hai hôm trước.

Cửa phòng bệnh mở ra, ông Lâm nhận ra Thừa Ảnh ngay. Trước khi Thừa Ảnh bước vào, ông lập tức vui vẻ trở lại hỏi, “Nha đầu, cháu và thằng Thành định khi nào cho ông uống rượu mừng đây?”

Thừa Ảnh ngạc nhiên sững người, thực sự không biết tại sao ông lại đột nhiên nhớ ra chuyện này. Lâm Liên Thành rất bình tĩnh đứng bên cạnh nhẩn nại trả lời, “Ông quên rồi sao? Cháu và Thừa Ảnh còn đang đi học. Chưa kết hôn nhanh thế đâu.”

“Cháu không được bắt nạt con bé, nghe rõ chưa hả?”, ông cụ cố ý nghiêm mặt, miệng còn cảnh báo, “Nếu cháu làm Thừa Ảnh tức bỏ chạy mất, ông sẽ không tha cho cháu đâu.”

“Không đâu ạ”, Lâm Liên Thành vẫn trả lời cung kính.

Trước sau, Thừa Ảnh đều không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn Lâm Liên Thành ứng phó.

Nửa tiếng sau, cuối cùng cũng nịnh được ông cụ uống thuốc rồi đi ngủ, họ mới cùng đi ra ngoài.

Lâm Liên Thành nói, “Cảm ơn em!”

“Khách sáo gì chứ? Ông nội luôn đối xử với em tốt như thể em là cháu gái của ông vậy. Em cũng coi ông như ông nội của mình.”

“Ông luôn coi em như cháu dâu của ông”, anh ta mỉm cười, “Thế nên nghe nói chúng ta chia tay, ông đã giáo huấn cho anh một trận.”

Thừa Ảnh không khỏi giật mình, “Anh chưa bao giờ nói cho em biết chuyện của anh. Ông đã mắng anh ư?”

“Không chỉ mắng, ông còn gọi anh vào phòng đọc sách, phạt anh đứng nghiêm cả buổi chiều, suýt nữa còn nhốt anh lại. Em cũng biết, đây là truyền thống của nhà anh, ai cũng không được phản kháng. Có điều, anh lớn như vậy rồi, đó thật sự là lần đầu tiên ông giận anh như vậy.”

Có lẽ vì chuyện đã rất lâu rồi, Lâm Liên Thành nhớ lại, giọng nói cũng thoải mái hơn, đôi môi khẽ mỉm cười như thể đang kể một câu chuyện thú vị.

Thừa Ảnh cũng không nhịn được bật cười, “Ông luôn thiên vị anh nên mới để anh vô pháp vô thiên như thế. Anh bị phạt như vậy, chắc các anh chị em họ khác đều vui mừng lắm.”

“Không phải sao? Mấy anh chị em họ của anh đều vui mừng trên sự đau khổ của người khác, nói là chúc mừng anh cuối cùng cũng đã được trải nghiệm lần đầu tiên trong đời”, anh ta nói rồi ngừng lại, nhìn cô, “Có câu này, anh vẫn muốn nói với em.”

Thừa Ảnh sững người, “Câu gì?”

“Anh xin lỗi!”, anh nói, “Rất nhiều năm trước, anh nợ em một câu xin lỗi. Sau đó lại nợ em một câu xin lỗi.”

“Đều đã qua rồi. Huống hồ, lần đó anh bị thương nặng hơn em”, cô cố gắng miêu tả ngắn gọn.

Đứa trẻ bị mất trong tai nạn xe, vì Thẩm Tri hoàn toàn phong tỏa tin tức nên cả nhà họ Lâm đều bị giấu.

Lâm Liên Thành đưa cô đến nhà xe bệnh viện mới tạm biệt, nhưng đột nhiên lại chìa tay ra, “Đưa điện thoại cho anh.”

Thừa Ảnh không hiểu nhưng vẫn lấy điện thoại trong túi xách ra đưa cho anh ta.

Anh ta nhập số vào đó rồi nói, “Đây là số điện thoại trong nước của anh. Rảnh rồi thì liên lạc nhé!”

Cô lái chiếc Coupe màu trắng hai cửa, đường nét thân xe đều tuyệt mỹ, đèn đỏ đuôi xe bật lên, ra khỏi khu để xe rồi mất hút ngoài cửa.

Lâm Liên Thành vẫn đứng yên tại chỗ, một lát sau mới quay người bước vào thang máy. Tòa nhà này chỉ có một thang máy thông xuống nơi để xe. Lúc này, mười mấy tầng đều có người xuống nên hầu như tầng nào cũng dừng lại một lát.

Anh ta đợi mà phát chán, bèn theo cầu thang bộ đi lên.

Cầu thang bộ lắp đèn cảm ứng, cách nửa tầng lại có một bóng đèn gắn lên tường. Tiếng bước chân làm đèn sáng lên, chiếu ánh sáng trắng dịu nhẹ.

Lâm Liên Thành chỉ đi được nửa tầng thì dừng lại ở chiếu nghỉ. Cầu thang bộ không có người, anh tựa lưng vào tường, rút bao thuốc trong túi ra, cúi đầu châm một điếu thuốc.

Thành phố Vân Hải đã vào thu. Anh ta từ Los Angeles về quá vội nên chỉ mang theo hành lý đơn giản, xuống máy bay là tới thẳng bệnh viện luôn. Lúc này, anh ta vẫn mặc áo cộc tay, cánh tay lộ ra ngoài.

Ban đầu nhiệt độ hạ xuống rất thấp, không khí lạnh từ bốn phương tám hướng ập đến. Mỗi tầng đều có cửa sổ thông gió, đón gió bất cứ lúc nào, nên gió lạnh từ xung quanh đều ùa đến.

Nhưng anh ta vẫn hút thuốc như không cảm thấy gì. Làn khói thuốc trắng tan ra, đốm lửa đỏ giữa hai ngón tay lúc sáng, lúc tối, nhanh chóng chỉ còn lại đầu mẩu thuốc lá. Anh ta dập mẩu thuốc đó rồi lại châm tiếp điếu thứ hai.

Cuối cùng Lâm Liên Giang gọi điện tới, anh ta mới nói, “Em lên ngay đây.”

Phòng bệnh là phòng đặc biệt, Lâm Liên Giang đang ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, tay cầm phương án chữa trị mà bệnh viện vừa quyết định.

Thấy anh ta bước vào, Lâm Liên Giang cau mày, “Sao em không đi thay đồ đi?”

“Em không sao!”, Lâm Liên Thành ngồi xuống một chiếc ghế sofa đơn khác đối diện với anh cả, hỏi, “Khi nào anh về?”

“Bệnh viện cho rằng duy trì phương pháp chữa trị hiện nay khá thích hợp. Ông lại không chịu về bệnh viện ở Bắc Kinh. Nếu đã vậy, anh định đặt vé máy bay chiều mai. Chuyện ở đây giao cả cho em đấy.”

“Vâng.”

Lâm Liên Giang đứng lên, định đưa tài liệu trong tay cho anh ta thì bỗng nói, “Em hút thuốc à?”

Toàn thân Lâm Liên Thành phả ra mùi khói thuốc rất mới, biết không giấu được, anh ta chỉ mỉm cười thừa nhận, “Lúc này em có hút một điếu ở dưới lầu.”

Lâm Liên Giang rất bức vì thái độ bất cần của anh ta, nhưng lại sợ người bệnh trong phòng biết nên khẽ mắng, “Anh thấy em chán sống rồi. Lẽ nào, em quên phổi của em đã bị cắt đi một nửa rồi sao? Anh nói cho em biết, em thật sự muốn chết cũng đừng chọn lúc này để làm cho mọi chuyện thêm rắc rối. Chăm sóc ông cho tốt, nếu không, anh sẽ không tha cho em đâu.”

Mấy năm nay sức khỏe của bố họ cũng không tốt, mỗi năm thì đến bảy tám tháng phải ở khu điều dưỡng, mẹ họ chỉ có thể đi theo chăm sóc. Mọi việc lớn nhỏ nhà họ Lâm đều do Lâm Liên Giang lo liệu, gánh vác. Anh ta cũng là người duy nhất trong nhà họ Lâm dung túng cho Lâm Liên Thành.

“Em biết rồi”, Lâm Liên Thành khẽ đáp lại, nhận phương án chữa trị rồi cũng đứng lên, “Em về khách sạn tắm một cái. Lát nữa quay lại thay ca cho anh.”

“Tối nay em không cần tới. Sáng mai, em hãy đến!” Lâm Liên Giang xua tay, bảo anh ta về nghỉ sớm, khi anh ta ra đến cửa còn gọi giật lại, “Tám giờ sáng mai, anh bảo lái xe đợi em dưới sảnh khách sạn.”

“Vâng.”

Khi Thừa Ảnh về đến nhà thì cũng đã khuya. Buổi tối cô quá bận nên hầu như chưa ăn gì, lúc này mới thấy đói. Bác giúp việc biết hôm sau cô nghỉ nên lên lầu hỏi xem mai làm món gì.

Cô nghĩ một lát rồi nói, “Bác cứ làm những món Thảm Trì thích ấy ạ.”

Bác giúp việc nhìn cô mỉm cười nhưng lại có vẻ khó xử, “Anh Thẩm Trì rất ít khi ăn cơm ở nhà. Hơn nữa, cũng chưa bao giờ kén chọn gì”, ý bác ấy là cũng không biết khẩu vị của Thẩm Trì thế nào.

Cuối cùng Thừa Ảnh cũng hết cách, đành lấy giấy bút ra liệt kê bốn năm món rồi nói: “Bác tự thêm mấy món nữa nhé.”

Cô thật sự quá mệt, tắm rửa xong thì nhanh chóng lên giường đi ngủ.

Đến nửa đêm hoặc là sáng sớm tỉnh mơ mới đột nhiên bị người ta gọi dậy.

Thừa Ảnh đang mơ mơ màng màng thì giật nảy mình, nhưng cô nhanh chóng trấn tĩnh lại. Đối phương hôn lên trán cô, cảm giác và hơi thở quen thuộc khiến cô khẽ “ừ” một tiếng, mắt còn chưa mở ra, giọng nói lộ rõ sự ngạc nhiên, “... Sao nhanh thế?”

Cô cứ tưởng sớm nhất cũng phải đến sáng anh mới về tới nhà.

Thẩm Trì vẫn tiếp tục hôn cô, giọng mơ hồ đáp, “Về trước...”

Anh hôn từ vầng trán mịn màng xuống, như thể mang theo niềm vui thích thú vô hạn, đúng là không biết chán, cuối cùng dừng lại ở đôi môi, cực kỳ khẽ khàng, rồi anh khẽ dỗ dành cô, “Mở mắt ra nào!”

Thực ra, cô đã hết ngái ngủ lâu rồi, chỉ là mí mắt vẫn nặng trĩu. Lúc này, cô cố gắng lắm mới mở mắt ra được để nhìn khuôn mặt đang kề ngay sát mình.

Mũi anh gần như chạm vào mũi cô, người anh còn mang theo khói bụi.

“Bảo em mở mắt ra làm gì?”, màn đêm yên tĩnh, giọng cô có vẻ buồn ngủ, lười nhác.

“Anh đi lâu như vậy, lẽ nào không mở mắt ra nhìn anh chút được sao?”, anh cười hỏi lại.

Cô nhìn anh.

Vì nhìn ở khoảng cách quá gần, ánh sáng trong phòng mờ mờ, nhưng cô vẫn có thể nhìn rõ đôi mắt sáng như vì sao trong đêm lạnh mà vẫn mang theo sức hấp dẫn đặc biệt của anh, khiến cô dần bị hút sâu vào đó, “Hình như anh hoàn toàn không mệt mỏi”, cô mỉm cười nói.

Anh chẳng để ý, chỉ “ừ” một tiếng, tay đã luồn vào bên trong, liên tục vuốt ve bên ngoài chiếc váy ngủ lụa của cô.

Có thể vì nhột, hoặc vì hơi lạnh, nên cô không kìm được co mình lại.

Ngón tay của anh mang theo gió sương lạnh của ban đêm.

“Anh đi tắm đã”, anh nói, “Em đừng ngủ đấy!”

Trên thực tế, cô có thể ngủ được sao?

Nghe tiếng nước từ phòng tắm vọng lại, cuối cùng, Thừa Ảnh bò từ trên giường bước đến cửa, gõ tượng trưng rồi đẩy cửa bước vào.

Qua tấm cửa kính phòng tắm mờ mờ, cô có thể thấy bóng dáng cao cao đó. Cô tựa vào bên tường nói chuyện với anh, “Phụ nữ Trung Đông có đẹp không?”

Tiếng nước vẫn không ngừng chảy, cánh cửa bị kéo ra, người đàn ông thò cái đầu đầy bọt dầu gội ra, trả lời nghiêm chỉnh, “Phần lớn đều đeo khăn che mặt, chỉ có thể thấy mỗi đôi mắt, nên chẳng có ấn tượng gì.”

“Vậy còn đàn ông Trung Đông? Gần đây em thấy trên mạng có ảnh một nhóm thợ săn Trung Đông. Em thấy đàn ông bên đó đều rất đẹp trai.”

“Thế sao?”, anh liếc cô, “Em mê họ rồi hả?”

Cô nhếch khóe môi mỉm cười không đáp, chỉ nói, “Em đói rồi!”, buổi tối ăn quá ít, nửa đêm lại bị anh đánh thức dậy, lúc này, cô cảm thấy bụng sôi ùng ục.

Ai ngờ Thẩm Trì bỗng đưa cánh tay ướm ra, kéo cô vào, cười rất gian xảo, phụ họa theo, “Anh cũng hơi đói.”

Cô không kịp đề phòng bị lôi tuột xuống dưới vòi hoa sen nước nóng. Bộ váy ngủ của cô nhanh chóng ướt sũng, dính chặt lên người, đường cong đầy đặn hấp dẫn lộ ra. Cô hơi kiễng chân, dùng tay chống vào lồng ngực trần của anh, không tìm được phỉ cười, mắng: “Lưu manh! Em không nói cái này.”

“Hử?”, anh từ tốn đáp lại, hôn lên môi cô trong làn nước, thái độ tỏ ra hào hiệp mà vô tội, “Nhưng anh thật sự rất đói.”

Nước ấm, cơ thể cũng dần sôi lên, nhiệt huyết nhanh hơn bất cứ lần nào trước đây. Cô như bị rút hết sức lực, chỉ có thể mềm nhũn tựa vào vai Thẩm Trì, để mặc cho môi và tay anh mặc sức hoành hành.

Cảm giác biệt ly lâu ngày gặp lại này còn hơn cả khi mới cưới.

Trải qua hơn chục tiếng đồng hồ trên máy bay, râu cằm Thẩm Trì hơi nhú ra ram ráp, mang theo cảm giác râm ran, nhưng lạ là không hề làm cho người ta thấy khó chịu. Khi anh hôn lên bầu ngực cô, cuối cùng, cô cũng không kiềm chế được, nghển cổ lên hít thở, khẽ rên rỉ một tiếng. Vòi nước vẫn mở, nước chảy vào miệng suýt nữa làm cô bị sặc.

Anh mỉm cười, ngẩng đầu lên, vừa đỡ lưng cô, vừa tiện tay khóa vòi nước, sau đó dịu dàng hỏi, “Ồ đây hay về giường?”

Giọng anh gần như nghẹn lại, mang theo ham muốn khiến người ta không thể cưỡng lại. Cô mở mí mắt ướt đầm nhìn anh qua vô vàn giọt nước nhỏ li ti lấp lánh, thần sắc mơ màng, “Thế nào cũng được...”

Anh tiện tay rút chiếc khăn tắm rộng quấn quanh người cô rồi bế bổng cô lên, cười có chút gian tà, thì thầm bên tai trêu chọc cô.

Cô nghe xong, vừa ngại vừa tức, không tìm được đám anh một cái, “Em không có.”

Câu Thẩm Trì vừa nói là: “Hình như em không đợi được nữa rồi.”

Cô ghi hận câu nói đùa này, đến khi hai người về đến chiếc giường lớn trong phòng ngủ, còn cố ý không chịu phối hợp với anh.

Nhờ ánh sáng yếu ớt, cô thấy rõ anh hơi nhướn mày, mỉm cười bình phẩm, “Nhỏ mọn!”

“Giờ mới biết sao?”, cô cười đắc ý, “Em phải xem, rốt cuộc ai vội hơn.”

Nhưng cuối cùng, đương nhiên cô vẫn thất bại dưới tay Thẩm Trì. Người đàn ông này luôn có mọi thủ đoạn khiến cô phải khuất phục.

Ba bốn giờ sáng, họ mới kết thúc bài thể dục kéo dài mà kịch liệt này, sau đó dậy đi làm đồ ăn.

Bộ váy ngủ cô mặc trước đó đã ướt sũng. Lúc này, cô đổi sang một chiếc áo phông cotton rộng rãi, thậm chí còn che cả nửa đùi, vốn định như vậy xuống nhà, kết quả, cô bị Thẩm Trì kéo vào lòng, cắn một cái vào cổ.

“Có ít nhất ba vệ sĩ dưới nhà”, giọng anh hơi nghẹn lại nhắc nhở cô.

Cô thật sự đã quên mất. Chính vì anh đột ngột về nhà lúc nửa đêm, lại giày vò một trận như vậy nên giờ, cô vừa mệt vừa đói, đầu óc cũng chẳng suy nghĩ được nhiều.

Cuối cùng, cô đành mặc thêm chiếc quần thể thao dài giản dị. Mặc như vậy rất đúng phong cách ở nhà.

Để không làm phiền phức bác giúp việc, Thừa Ảnh tự mình vào bếp. Thực ra, cô rất ít khi có cơ hội tự làm những việc thế này. Thẩm Trì tựa vào cửa nhà bếp nhìn cô, thì thoảng nghe theo sự chỉ huy của cô, lấy nguyên liệu từ trong tủ lạnh ra.

Ánh đèn bếp ấm áp dịu nhẹ chiếu lên người cô, phác thảo những đường cong duyên dáng, phản chiếu bóng mờ mờ lên sàn nhà.

Cô quấn tóc mấy vòng rồi búi lại. Khi nướng bánh mì, có vài sợi tóc tuột xuống, nhẹ nhàng dính vào má cô, mà cô như không hề cảm thấy. Rõ ràng chỉ là bữa ăn đêm đơn giản, nhưng có vẻ như cô làm rất chăm chú, nhiệt độ sữa nóng cũng phải chuẩn.

Anh cảm thấy rất thú vị, “Đây không phải là bàn mổ, em chăm chú thế làm gì?”

“Nếu thật sự đây là bàn phẫu thuật thì em sẽ chăm chú hơn bây giờ gấp vài trăm lần”, cô bê đĩa bánh mì nướng và trứng ốp la ra, tiện tay đưa cho anh, còn mình quay vào rót sữa.

Trị thương cứu người.

Thẩm Trị nhớ đây là lời nhận xét của anh khi biết cô chọn nghề này. Nếu giờ so với hoàn cảnh lúc đó, anh vẫn cảm thấy đó như một lời châm chọc.

Hai người ăn xong, Thừa Ảnh đi rửa bát. Cô rất ít khi làm việc nhà, thi thoảng mới có hứng. Thức đến lúc này, cô vẫn không cảm thấy buồn ngủ, đứng bên vòi nước thông thả rửa sạch từng chiếc đĩa.

Nhưng cảnh như vậy hiện ra trước mắt Thẩm Trị, có vẻ không chân thực lắm.

Quá tĩnh lặng và yên bình, giống như một gia đình bình thường nhất, nữ chủ nhân xắn tay áo vào bếp, quần áo bình thường giản dị, tóc còn hơi rối bởi nhưng lại có vẻ đẹp bình dị nhất.

Bình dị, yên ổn.

Chỉ tiếc là những điều này vốn không tồn tại trong thế giới của anh. Nhưng người phụ nữ trước mắt lại là người đáng được hưởng hai từ này nhất.

Cô chỉ cần lặng lẽ đứng đó, cũng có thể khiến anh liên tưởng đến chuyện tốt đẹp nhất trên thế gian này.

Còn anh lại kéo cô vào một vòng xoáy không yên bình.

Thấy không hề có động tĩnh gì phía sau, Thừa Ảnh vốn không để ý, còn tưởng Thẩm Trị đã lên lầu trước. Đến khi cô dọn dẹp xong, quay người lại mới phát hiện ra anh vẫn đứng ở cửa bếp.

“Nhìn gì thế? Hiếm khi thấy anh tâm hồn treo ngược cành cây đấy”, cô cảm thấy kỳ lạ.

Dường như tâm hồn Thẩm Trị đang treo ngược cành cây thật, đến khi giọng cô cất lên, anh mới làm như không có chuyện gì, mỉm cười, “Anh hơi mệt.”

Cô nhanh chóng lau khô tay rồi nói, “Vậy lên ngủ một lát nhé!”

Anh còn chưa nói, đã quay người cùng cô lên lầu.

Hôm sau, Thừa Ảnh ngủ đến tận trưa mới dậy.

Bóng người bên cạnh đã sớm biến mất, chỉ còn lại vết lõm trên gối. Lúc này, cô thật sự nghi ngờ tinh lực và thể lực của Thẩm Trị, như thể anh không cần ngủ vậy.

Khi cô thức dậy vệ sinh cá nhân, Thẩm Trị đang nói chuyện điện thoại ở ban công phòng đọc sách.

“... Chiều tôi sẽ bảo người chuyển fax danh sách và tin tức mà cậu cần.”

“Cảm ơn anh!”, giọng Hàn Duệ từ đầu dây bên kia truyền lại, mang theo nụ cười nhẹ nhàng, “Có điều em không ngờ anh lại hành động nhanh như thế.”

Thẩm Trị vừa hút thuốc vừa cười, thuận miệng hỏi, “Đạo này có kế hoạch đi xa không? Nếu không, có thể tôi sẽ đến chỗ cậu một chuyến.”

“Sẵn sàng nghênh đón anh bất cứ lúc nào. Chuyện công hay chuyện tư vậy?”

“Đưa vợ tôi cùng đi.”

Hàn Duệ nói, “Giờ anh có đồ gì tốt trong tay không? Chỗ em có mấy người bạn rất hứng thú với đồ cổ. Nếu anh có thì chọn giúp em hai món nhé!”

“Cậu hỏi đúng lúc đấy”, khi nói, Thẩm Trị nghe thấy có tiếng động nhẹ phía sau. Anh không quay đầu lại, chỉ thuận tay dụi nửa liều thuốc còn lại vào gạt tàn, rồi mới nói tiếp, “Có người đang định bán một món đồ sứ, là chiếc bát hoa sen men ngọc bích, hơn nữa rất hiếm đấy. Lần này người ta cần tiền gấp, lại không muốn gặp nhiều phiền phức. Coi như người bạn đó của cậu gặp may rồi. Anh ta sẽ biết, cơ hội thế này hiếm có lắm, mười mấy năm chưa chắc đã gặp nổi một lần. Cậu có thể báo cho anh ta biết. Nếu có hứng thú thì tự đến xem.”

Hàn Duệ vui vẻ đáp, “Vâng. Trước khi hai người lên đường thì nhớ thông báo cho em biết.”

Vừa cúp điện thoại, Thừa Ảnh đã xuất hiện ở cửa ban công.

Dường như ngửi thấy mùi thuốc mới trên người anh, cô chau mày, không kiềm chế được nhắc nhở, “Anh không thể hút ít đi sao?”

Thẩm Trì đưa tay ra kéo cô lại trước mặt hỏi, “Em có muốn đi nghỉ không?”

“Đi nghỉ ư? Đi đâu?”

“Không phải trước đây em luôn muốn về quê chơi sao?”

Thừa Ảnh hơi sững người nói, “Nhưng giờ ở nhà đã không còn ai, về cũng chỉ có thể đi tảo mộ thôi.”

“Vậy thì đi tảo mộ.”

Cô cảm thấy rất lạ, “Xem ra, anh nhất định muốn đưa em ra ngoài rồi. Mục đích là gì có vẻ không quan trọng.”

Anh mỉm cười nâng cằm cô lên, “Cưới nhau xong, ít khi có cơ hội ra ngoài, coi như giờ bù đắp cho em.”

Cô sững người giây lát, không nói gì.

Ngoài chuyện đi du lịch Vân Nam nhiều năm trước ra, dường như cô và anh thực sự chưa từng đi du lịch thật sự, tuần trăng mật năm đó cũng bị hủy vì bố cô đột ngột bị giết hại.

Thực ra, bố cô đã từng cực lực phản đối cô lấy Thẩm Trì. Lúc đó, ông khá bận, vừa nhận một nhiệm vụ quan trọng hết sức nguy hiểm, ông không có thời gian rảnh rỗi nên càng không quản lý được cô.

Sau đó, biết cô và Thẩm Trì yêu nhau, Án Cương gần như nổi trận lôi đình, lần đầu phá kỷ luật hành động, canh ba nửa đêm về nhà lôi cô đang say giấc dậy.

Thái độ của ông chưa bao giờ cứng rắn như vậy, căn bản không thể thương lượng, “Con lấy ai cũng được, chỉ có Thẩm Trì là không được.”

“Tại sao ạ?”, cô cảm thấy không thể hiểu nổi, “Con đã trưởng thành rồi. Lẽ nào còn không thể tự lựa chọn cuộc sống sau này của mình sao?”

“Cuộc sống ư?”, Án Cương dường như bị dồn ép, buột miệng hỏi: “Con có biết anh ta làm gì không? Con làm vợ anh ta, rốt cuộc con có biết cuộc sống sau này thế nào không?”

Thực ra cô không ngốc, quen nhau lâu như vậy, cô đã phần nào biết việc Thẩm Trì làm. Nhưng cô vốn không nghĩ đến những chuyện đó, cuối cùng vẫn là tuổi trẻ, trong lòng chỉ có tình yêu.

“Con không quan tâm anh ấy làm gì, chỉ cần anh ấy yêu con là được”, cô bực tức nói.

“Yêu ư? Người như anh ta hiểu yêu là gì sao? Người như anh ta có tư cách để nói yêu sao?”

“Cái gì gọi là người như anh ta? Bố quá thành kiến đấy.”

“Là con quá ngây thơ. Bé con, nghe lời bố, rời xa anh ta đi.”

Từ khi cô mười sáu tuổi đến giờ, bố cô rất ít khi gọi tên hồi nhỏ của cô, khi nghe thấy, cô không khỏi sững người. Nhìn qua ánh đèn mờ mờ, cô phát hiện ra không biết bắt đầu từ khi nào, người đàn ông như ngọn núi hùng vĩ trong mắt cô cũng đã già rồi, tóc mai hoa râm, đuôi mắt hằn lên nếp nhăn, hoặc là áp lực phải ẩn náu lâu ngày khiến vết nhăn hằn sâu rất nhiều, khiến khuôn mặt ông càng lạnh lùng và nghiêm túc hơn.

Nửa đêm, cô mặc đồ ngủ ngồi đầu giường nhìn bố mình rất lâu, cuối cùng kiên trì nói, “Con sẽ không chia tay anh ấy.”

“Rồi sẽ có ngày con thấy hối hận”, không khuyên nổi con, mặt Án Cương chùng xuống, quay người bỏ đi.

Thực ra, từ nhỏ đến lớn, bố con cô rất ít khi tranh cãi. Đó gần như là lần duy nhất, họ nổi xung kịch liệt như vậy.

Tính cách của cô vốn ôn hòa, nhưng có những chuyện lại ương bướng hơn bất kỳ ai. Sau đó, khi cô và Thẩm Trì cử hành hôn lễ, bố cũng không có mặt.

Cô tưởng ông còn giận, đây là cách thể hiện sự phản đối, nhưng không ngờ, chỉ hai ngày sau, cô nhận được thông báo của cơ quan ông làm.

Án Cương đã hy sinh anh dũng trong khi thi hành nhiệm vụ.

Cô sống đến hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi mới hiểu thân phận và nghề nghiệp thực sự của bố mình.

Cuối cùng, cô cũng hiểu vì sao bố cô lại phản cảm và mâu thuẫn với thân phận của Thẩm Trì như vậy, chỉ là vì bình thường ông tiếp xúc quá nhiều, bị dồn ép, thấy được sự đen tối và tàn khốc quá nhiều, nên ông không thể nào giương mắt nhìn cô con gái yêu quý của mình bước vào vũng lầy này, thậm chí, ông còn sợ con gái sẽ không thấy được thế giới tươi sáng nữa.

Ca phẫu thuật của Giáo sư Tôn được tiến hành như dự định.

Phải mất đến sáu bảy tiếng đồng hồ, vì sau khi tiến hành mổ mới phát hiện, tình hình phức tạp hơn kết quả hiển thị trên phim chụp rất nhiều. Thừa Ảnh là phụ mổ số một, hỗ trợ toàn bộ quá trình phẫu thuật. Ca phẫu thuật này giống như một trận chiến, cuối cùng, bệnh nhân vẫn còn thuốc mê, được đẩy ra ngoài, còn bộ đồ phẫu thuật trên người cô đã ướm từ trong ra ngoài.

Tối đó, cô lại phải trực đêm.

Cô gần như cả đêm không ngủ, nửa đêm tựa vào giường trực mơ mơ màng màng, nhưng cứ nhắm mắt lại là trong đầu lại hiện lên cảnh tượng trước bàn mổ. Cô như tỉnh lại, mà vẫn như đang trong mơ, cảnh tượng trong giấc mơ ấy không ngừng diễn ra, dường như, cô thấy mình cầm con dao sắc nhọn, cắt đúng vào những chỗ cần thiết...

Trong nháy mắt, một lượng lớn máu tươi chảy ra, từ cột sống tỏa ra xung quanh, dần dần nhấn chìm ngón tay cô. Ánh mắt cô cũng trở nên mơ hồ, trước mặt toàn là máu màu đỏ, không tìm được vị trí để mổ, lo đến toát mồ hôi.

Cuối cùng, cô bừng tỉnh, ngoài cửa sổ đã hừng sáng, tim cô đập thành thịch, trán lấm tấm mồ hôi.

Quá trưa Thẩm Trì mới về nhà.

Ba tiếng trước, có một đoàn khách từ Philippines bay đến, anh phải đích thân ra sân bay quốc tế đón Thẩm Băng. Thẩm Băng là người nổi tiếng với tính khí khó hiểu trong gia tộc Thẩm Thị. Cô ấy kiên quyết không chịu về nhà, chỉ dẫn theo người đến khách sạn Bốn mùa thuê phòng, sau đó hẹn anh cùng đến ăn tối.

Thẩm Trì về nhà, bác giúp việc liền bảo, “Phu nhân về từ sáng, chưa ăn uống gì cả liền lên phòng ngủ rồi.”

“Chưa ăn trưa sao?”

“Chưa”, bác giúp việc lo lắng, “Tôi có lên gọi, cô ấy nói không muốn ăn.”

Thẩm Trì nhẹ bước lên lầu, đi qua phòng khách đến thẳng phòng ngủ.

Rèm chưa kéo lên, ánh nắng buổi chiều xuyên qua khe cửa sổ, chiếu vào trong phòng, nhưng người trên giường hình như vẫn ngủ rất say.

Anh lặng lẽ bước đến bên cạnh, mới phát hiện ra, thực ra, cô không hề ngủ ngon. Có lẽ vì một tay cô đè lên ngực làm ảnh hưởng đến giấc ngủ, đôi lông mày hơi chau lại, hàng mi dài dày khẽ run run.

Anh cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống một lát, rồi mới đưa tay vỗ nhẹ vào má cô.

“Thừa Ảnh!”, anh gọi cô, “Dậy đi em.”

Nhưng cô vẫn không biết gì, lông mày càng cau lại hơn, dường như đang mơ thấy ác mộng, không thoát ra nổi.

Đến lúc này, anh mới chú ý thấy tóc cô vẫn còn ướt, có lẽ gội đầu xong, chẳng kịp lau đã ngủ thiếp đi rồi, trên gối còn hiện rõ vết ướt.

Còn cô ngủ không được ngon giấc, như thể đang phải trải qua giấc mơ khiến người ta đau khổ, ánh mắt anh trầm xuống, cuối cùng lộ ra vẻ lo lắng, anh cố gắng gọi cô dậy.

Khi Thừa Ảnh vừa thức dậy, trống ngực vẫn còn dồn dập khá nhanh, nhất thời không biết mình đang ở đâu.

Vừa rồi, cô lại mơ thấy giấc mơ đó. Cảnh trong mơ vẫn là đêm mưa tối đen, cô đứng bên bờ sông cuộn sóng, cỏ dại đen như mực quấn lấy đôi chân, màn đêm mang đến cảm giác lạnh lạnh. Mưa rất to, không nơi trú, cả người cô ướt sũng, run rẩy, nhưng nhìn mãi mà chẳng thấy một ai.

“Em gặp ác mộng”, gần như mãi sau, giọng Thẩm Trì mới kéo thần trí cô quay lại.

Cô bưng tay lên mặt, cố gắng làm cho mình tỉnh táo hơn rồi ngồi dậy nói, “Không hẳn là ác mộng.”

Gần như cách một thời gian, cảnh tượng như vậy lại xuất hiện một lần trong giấc mơ của cô, chỉ có điều, rất nhiều ngày trước, cô đều vùng vẫy tự mình tỉnh lại lúc nửa đêm, sau đó một mình lặng lẽ chìm vào giấc ngủ tiếp theo.

Có lúc, anh ngủ ngay bên cạnh, gần trong gang tấc, mà như người xa lạ.

Cô dậy, vào nhà tắm chỉnh trang lại một chút rồi lấy máy sấy ra sấy khô tóc. Khi bước ra, cô thấy Thẩm Trì đang nói chuyện điện thoại.

Thẩm Trì cầm điện thoại im lặng nghe một lát, có lẽ đối phương hỏi gì đó, anh mới bình tĩnh đáp, “Bác sĩ!”

Bước chân Thừa Ảnh nhẹ nhàng, ánh mắt hướng về phía anh tìm hiểu.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, vài giây sau, lại nói với người trong điện thoại, “Cô ấy và chị chưa gặp nhau bao giờ, có gì để nói chứ?”

Giọng anh bình tĩnh, hơi lạnh lùng một chút nhưng nét mặt không có vẻ khó chịu, nói xong một câu thì lại yên lặng nghe. Điều này khiến Thừa Ảnh không khỏi tò mò về thân phận của đối phương.

Cô khẽ bước lại gần, hơi ngẩng đầu lên, quan sát kỹ phản ứng của anh. Anh nhìn cô, dường như chỉ là vô tình tiếp tục nói, “... Em không nghĩ rằng giữa chị và cô ấy sẽ có chủ đề chung để nói.”

Cuối cùng, cô không kìm nén được, dùng khẩu hình hỏi câu: “Ai đấy?”

Còn Thẩm Trì chắc đang bị đối phương đeo bám dai dẳng, đành lấy điện thoại rời xa tai, đưa cho cô, “Chị họ anh, vừa từ Philippines đến hôm nay. Chị ấy muốn nói chuyện với em.”

Chị họ của Thẩm Trì. Trong lòng Thừa Ảnh chẳng hề có chút khái niệm áp lực nào.

Thậm chí, cô còn không biết người chị họ này từ đâu đột ngột xuất hiện.

Nhưng giọng người phụ nữ đó trong điện thoại rất rõ ràng và sắc sảo, ngay câu đầu tiên đã không hề giới thiệu bản thân, “Thừa Ảnh, tối nay đi ăn cơm cùng chị nhé?”

“Chị!”, cô gọi một tiếng, cảm thấy hơi khó xử nhưng vẫn nhanh chóng che giấu, nhẹ nhàng nói, “Em xin lỗi. Hôm nay, em không đến sân bay đón chị được.”

“Không sao. Chị nghe nói, em là bác sĩ.”

“Vâng.”

“Thật trùng hợp! Chồng chị cũng là bác sĩ, có điều anh ấy là bác sĩ nha khoa. Tối nay chị mời, em và Thẩm Trì đến khách sạn Bốn mùa nhé. Sáu rưỡi chúng ta gặp nhau!”

“Vâng. Hẹn gặp lại chị.”

Cúp điện thoại, cô mới hỏi Thẩm Trì, “Sao em không hề biết anh còn có chị họ nhỉ?”

“Thẩm Băng là con của bác hai anh với vợ Philippines, bình thường rất ít khi về Trung Quốc. Khi chúng ta cưới, Thẩm Băng đang gặp chút chuyện phiền phức, không tiện nhập cảnh nên không đến tham dự lễ cưới.”

“Chuyện phiền phức ư?”, cô ấy nhảy bén nắm bắt từ then chốt, là phiền phức như thế nào mới bị Chính phủ Trung Quốc cấm nhập cảnh? Hơn nữa, còn là nhằm vào một người phụ nữ.

Ai ngờ, dường như Thẩm Trì đã nhìn thấu tâm tư của cô, bèn nói, “Chị ấy luôn là người gây phiền phức nhất nhà họ Thẩm. Đợi em quen chị ấy sẽ tự khắc hiểu”, câu giải thích đơn giản như vậy đã giải quyết được thắc mắc.

Nhưng đợi đến khi gặp rồi, Thừa Ảnh không khỏi bất đầu nghi ngờ những đánh giá trước đây của Thẩm Trì.

Người phụ nữ đứng trước mặt cô mang dòng máu con lai, lại là người tóc ngắn trẻ trung, khuôn mặt cũng càng rõ ràng hơn. Cô ấy mặc bộ đồ thể thao, đi giày bệt, vóc dáng nhỏ nhắn, cả người toát lên thần thái lung linh, trông trẻ hơn so với tuổi thực tế đến ba bốn tuổi, dường như mới chỉ ngoài ba mươi vậy.

Vóc dáng cô ấy không cao như người nhà họ Thẩm, nhưng cặp lông mày lại mang dấu ấn tiêu chuẩn của Thẩm Thị, ánh mắt sắc sảo, đáy mắt lấp lánh như có hàng nghìn hàng vạn ngôi sao.

Xem ra, Thừa Ảnh mang đến ấn tượng đầu tiên rất tốt với cô ấy. Khi ăn cơm, thậm chí cô ấy còn đích thân gấp thức ăn cho Thừa Ảnh, khiến Thừa Ảnh cảm thấy ngại ngùng, nâng ly rượu vang lên mời, lại bị Thẩm Trì giơ tay ngăn lại.

“Tửu lượng của em không tốt, đổi sang mời nước hoa quả là được rồi”, giọng anh nhẹ nhàng quyết định thay cô.

Thừa Ảnh cười nói, “Như thế chẳng có chút thành ý gì cả.”

Thẩm Trì chẳng hề để ý, giơ tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ, lập tức có người đến đổi ly rượu vang trước mặt Thừa Ảnh.

“Em lấy trà thay rượu đi.”

Thẩm Băng hất cằm với Thừa Ảnh, ý bảo cô nâng cốc trà lên, rồi quay sang nhìn Thẩm Trì, giọng nói mang rõ vẻ chế giễu, “Nếu em muốn bao bọc vợ thì uống thêm ly này thay Thừa Ảnh đi.”

Thẩm Trì liếc nhìn cô ấy, chẳng có ý kiến gì, uống thêm một ly.

“Em cảm thấy nghề bác sĩ này thế nào?”, trong bữa ăn, Thẩm Băng hứng thú hỏi.

Thừa Ảnh nghĩ giây lát rồi trả lời thành thực, “Nghề này luôn là ước mơ của em.”

“Ồ? Trị bệnh cứu người, đúng là rất cao thượng!”

“Thẩm Trì cũng nói y như vậy”, nhớ lại chuyện nhiều năm trước, Thừa Ảnh bất giác bật cười.

“Vậy sao?”, Thẩm Băng liếc nhìn Thẩm Trì có chút ý tứ sâu xa, nhưng anh chẳng có chút biểu cảm nào, như thể chẳng có hứng thú với cuộc nói chuyện giữa hai người phụ nữ này, cũng chẳng có ý định tham gia.

Thẩm Băng không để bụng, quay sang Thừa Ảnh tán gẫu tiếp, “Chị cũng đã nói với em, chồng chị là bác sĩ nha khoa. Chị phát hiện ra, lợi ích lớn nhất của việc lấy anh ấy chính là lúc rằng có vấn đề có thể giải quyết ngay lập tức.”

“Nhưng thứ khác còn tốt, chứ đau răng khôn thì đúng là quá khổ”, Thừa Ảnh dường như bị kéo về quá khứ, hơi nhíu mày nói, “Hồi trước, em có một chiếc răng khôn luôn bị viêm, sau đó đến bệnh viện chụp phim vòm họng thì được biết nó mọc ngang, nhất định phải mổ.”

“Chắc là đau lắm nhỉ!”, Thẩm Băng hứng thú nghe.

“Vâng, đau đến nỗi em vẫn còn nhớ rõ mòn một, trước tiên là tiêm thuốc gây tê, sau đó là cắt nướu răng, cuối cùng dùng đục và búa, đập vụn cái răng đó để kẹp ra. Từ đó về sau, em thật sự kính nể sâu sắc các bác sĩ nha khoa”, Thừa Ảnh ngừng lại, mới bật cười nói, “Em xin lỗi. Em không nên nói chuyện này khi đang ăn cơm.”

Thẩm Băng tỏ vẻ thản nhiên, “Có lẽ đây là thói quen của bác sĩ các em, có thể vừa kể về những điều tai nghe mắt thấy trong phòng mổ, vừa ăn bít tết bò. Thực ra chồng chị còn quá đáng hơn em nhiều. Câu chuyện của anh ấy kể trước khi đi ngủ mỗi tối phần lớn là nội dung công việc ban ngày.”

Thừa Ảnh nghe, không khỏi buồn cười, buột miệng hỏi, “Chị sinh cháu trai hay cháu gái thế ạ?”

Thẩm Băng nở nụ cười thâm tình, thẳng thắn nói, “Bọn chị chưa có con. Trước khi đi ngủ, anh ấy kể chuyện cho chị nghe.”

Thật đúng là một cặp vợ chồng thú vị!

Thừa Ảnh đoán chắc quan hệ giữa chị ấy và chồng mình cực kỳ hòa hợp.

Sau bữa ăn, ba người chia tay nhau ở sảnh khách sạn.

Nhân lúc Thừa Ảnh đi vệ sinh, Thẩm Băng mới đột nhiên bình phẩm, “Cô ấy rất thuần khiết.”

“Chị muốn nói gì?”

“Thuần khiết, không giống người nhà họ Thẩm chúng ta.”

“Cô ấy vốn không phải mà”, Thẩm Trì chẳng hề tỏ thái độ gì, cũng chẳng nhìn Thẩm Băng, chỉ bước đến cửa khách sạn châm điếu thuốc.

Thẩm Băng cũng bước đến, rút trong bao thuốc của anh ra một điếu, tỏ ý nhờ anh châm lửa giúp. Sau khi hít một hơi thật sâu, cô ấy mới liếc mắt nhìn anh nhắc nhở, “Nhưng cô ấy đã lấy em, tức là một thành viên của nhà họ Thẩm. Nhà họ Thẩm tốt xấu thế nào, mọi thứ của nhà họ Thẩm đều có liên quan đến cô ấy.”

“Vậy thì sao chứ?”

“Chị chỉ nói thế thôi”, trong lòng Thẩm Băng hơi ngạc nhiên, nhưng nét mặt thì vẫn chỉ mỉm cười nói.

Ngoài hiên khách sạn, đèn sáng rực rỡ chiếu lên nét mặt Thẩm Trì, càng lúc càng thờ ơ, nghiêm trọng. Thẩm Băng nhìn anh, có vài điều định nói, cuối cùng lại không nói nữa.

Cô ấy thường sống ở Philippines, bố cô ấy chiếm cứ gần như một nửa thị trường buôn bán ma túy Đông Nam Á. Thẩm Băng và những người anh chị em họ khác ít khi qua lại, nhưng duy chỉ với Thẩm Trì là rất thân thiết. Đó cũng là bởi vì Thẩm Trì đã từng sống ở Philippines hai năm.

Khi đó, anh vẫn còn là một cậu bé chưa đến mười tuổi. Hồi đó, nhà họ Thẩm đang âm thầm tiến hành thanh lọc nội bộ một cách nghiêm túc, nhưng cuối cùng, sự việc càng lúc càng nghiêm trọng, phạm vi cũng càng lúc càng rộng, rất nhiều sự việc dần dần vượt ra khỏi tầm kiểm soát của con người, dẫn đến kết cục không thể ngờ tới.

Để tránh kết cục đẫm máu, người thừa kế đã được chỉ định, cậu bé Thẩm Trì được gửi đến Philippines một thời gian. Hai người hơn nhau chưa đến ba tuổi, sớm tối bên nhau, nên nhanh chóng trở nên thân thiết.

Sau này, anh không có bất cứ phản ứng trì hoãn gì, trở thành người nắm quyền nhà họ Thẩm, dùng thủ đoạn mạnh mẽ và sắc bén, nhanh chóng mở rộng lãnh thổ. Còn Thẩm Băng, cũng tiếp quản toàn bộ việc kinh doanh của bố, chiếm một vị trí vững chắc ở góc Đông Nam Á của châu Á.

Cô ấy hiểu tính cách và hoàn cảnh của anh nên mới không thể ngờ rằng, người anh lấy làm vợ lại là một cô gái như Thừa Ảnh.

Thừa Ảnh thẳng thắn, đơn giản, được giáo dục tốt, có công việc tốt, dường như chẳng cần cố gắng, càng chẳng hề phòng bị.

Từ nhỏ, Thẩm Băng đã được bố mang theo bên cạnh, gặp đủ loại người, đủ thứ chuyện, sau khi tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình thì ma quái quỷ thần gì cô ấy đều gặp cả, thế nên chỉ qua một bữa ăn, cô ấy có thể dễ dàng nhìn thấu con người Thừa Ảnh.

Thực sự, cô gái lương thiện và thuần khiết như vậy không nên gia nhập nhà họ Thẩm, cũng không thích hợp ứng phó với phong ba sóng gió có thể xảy ra với nhà họ Thẩm bất cứ lúc nào.

Nhưng Thẩm Trì có vẻ không hề để ý đến lời nhắc nhở của cô ấy.

Giờ phút này, Thẩm Băng nhìn nét mặt anh, trong lòng không khỏi trầm kinh ngạc. Thực ra bao năm nay, anh rèn luyện bản thân không để lộ dù chỉ một giọt nước, nên tâm tư tình cảm, thậm chí nhiều lúc rõ ràng trong lòng đang muốn điên lên, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười nhẹ như gió thoảng mây trôi.

Tâm tư của anh cực kỳ khó lường, nếu chỉ dựa vào vẻ bề ngoài để quan sát thì chẳng có được mấy người có thể thật sự đoán ra anh đang nghĩ gì.

Thẩm Băng đã nhiều năm không thấy dáng vẻ bây giờ của anh, đôi môi cong lên lạnh lùng, ánh mắt thần nhiên, lông mày ẩn hiện chút thiếu kiên nhẫn.

Anh không thích Thẩm Băng nói những điều đó.

Lúc này, trên mặt anh thực sự đang phản ánh cách nghĩ trong nội tâm của anh.

Lúc này, bề ngoài và trong lòng như một, thật sự có chút thất thường.

Thực ra, Thẩm Băng tin rằng, trong lòng anh cũng rõ, Thừa Ảnh không thích hợp với hoàn cảnh nhà họ Thẩm.

Hành động “bịt tai trộm chuông” này càng khiến mọi người cảm thấy ngạc nhiên hơn mà thôi.

Thẩm Băng nhanh chóng hút hết một điếu thuốc, đợi Thừa Ảnh đến gần, cô ấy tiện tay dập tắt điếu thuốc, làm như không có chuyện gì, mỉm cười nói, “Chị chuẩn bị về khách sạn làm spa nước nóng. Hôm khác chúng ta nói chuyện tiếp nhé!”

“Vâng ạ”, Thừa Ảnh nhận lời ngay, “Nếu chị ở đây cần gì, chị có thể tìm em bất cứ lúc nào. Hay chị chuyển đến nhà bọn em ở đi. Ở cùng nhau càng tiện chăm sóc nhau hơn.”

“Không cần đâu. Chị quen ở khách sạn rồi”, Thẩm Băng đưa túi xách cho vệ sĩ đứng bên cạnh, tháo chiếc vòng hạt gỗ đeo trên cổ tay đưa cho Thừa Ảnh, “Đây là chiếc vòng thường đeo bên mình, chị đã nhờ thầy ‘khai quang’, có thể mang đến bình an.”

Nhìn cũng có thể thấy đây là một món đồ rất tốt, Thừa Ảnh không khỏi ngạc nhiên, “Tặng em ư?”

“Ừ”, thấy Thừa Ảnh chần chừ không chịu nhận, cô ấy liền kéo tay cô lên, trực tiếp đeo chiếc vòng vào cổ tay của cô.

Chiếc vòng hạt gỗ sáng bóng, có chút trọng lượng khiến tay cô có cảm giác lạ lẫm.

Thừa Ảnh vốn định từ chối, lúc này, Thẩm Trì đứng bên cạnh không hề nói gì bỗng lên tiếng, “Em nhận đi”, sau đó, anh mới nhìn Thẩm Băng, dằn dò, “Có chuyện gì thì chị gọi điện cho em nhé!”

11. Chương 11

Buổi tối, khi chuẩn bị đi ngủ, Thừa Ảnh bỗng có ý muốn kỳ lạ rồi yêu cầu, “Em muốn nghe kể chuyện.”

Trong đêm tối, chỉ nghe thấy tiếng cười của Thẩm Trì hỏi cô, “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

Cô vòng tay ôm lấy eo anh, giống như một sợi dây leo mềm mại quấn lấy, “Hình như từ trước tới giờ, anh chưa dỗ em ngủ lần nào cả.”

Nếu đổi lại là mấy tháng trước, có chết cô cũng chẳng dám nói những câu như vậy, nhưng hôm nay, cô giống như băng giá tuyết tan, mùa đông qua đi, mùa xuân ấm áp trở lại vậy. Lúc này, lòng cô phơi phới, quay trở lại cảm giác của tình yêu đầu.

“Chị Đường nói, đêm nào trước khi đi ngủ, chị ấy cũng được nghe kể chuyện. Hôm qua, khi em đi thăm bệnh các phòng bệnh thì thấy cảnh một người thân của bệnh nhân vừa gọt hoa quả vừa kể chuyện cho vợ nghe”, Thừa Ảnh có chút thờ dãi, “Lúc ấy, em đâu tiện dừng lại để nghe lén, nhưng cảnh tượng như vậy làm người ta thấy ấm lòng... vì thế, em cũng muốn nghe kể chuyện.”

“Thế em muốn nghe chuyện gì nào?”, Thẩm Trì hỏi.

“Chuyện gì cũng được.”

“Chuyện cổ Andersen nhé!”

Anh như đang cố tình trêu chọc cô. Hai người vừa tắm xong, cơ thể vẫn còn chút hơi ẩm ướt đọng lại, cô buông lỏng eo anh ra, cầu nhẹ anh một cái, tỏ vẻ không hài lòng, “Anh nghiêm túc một chút đi!”

“Được rồi, thì nghiêm túc. Thế rốt cuộc là em thích nghe chuyện gì?”

“Ồ thì... chuyện của anh, những chuyện trước khi anh gặp em hoặc là... chuyện thời thơ ấu của anh.”

Cô vừa ngáp vừa đưa ra ý kiến, không ngờ anh lại trầm lặng một lúc rồi mới nói với giọng thản nhiên, “Chuyện đấy có gì để kể đâu.”

“Sao lại thế được?”, thực ra, cô đã bắt đầu díp mắt lại, gối vào tay anh vô cùng thoải mái, tư thế này đã trở thành thói quen, cô rúc vào ngực anh, đầu óc mơ hồ nhưng vẫn cố gắng hỏi, “... Thế không có chuyện gì hay thật à?”

“Không có.”

Trong đêm tối, anh nhẹ nhàng cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô rồi khẽ nói, “Ngủ đi em!”

Thẩm Băng ở thành phố Vân Hải chơi khoảng hai chục hôm. Thời gian này, có vài lần cô ấy hẹn riêng Thừa Ảnh, chủ yếu là đi uống trà, tán gẫu. Thừa Ảnh cũng vì vậy mà phát hiện ra, dường như Thẩm Băng rất tinh thông trà đạo. Các loại trà nổi tiếng ở các nơi đều có mặt trong tủ trà của cô ấy. Cô ấy còn mang đến trà và đồ uống trà chuyên dụng. Thậm chí, Thẩm Băng cũng không nhờ người ngoài mà tự mình pha trà.

“Đây là lần kết hôn thứ hai của chị”, lần cuối khi hẹn gặp Thừa Ảnh, Thẩm Băng tâm sự với cô, “Anh Tinh là một người đàn ông rất tốt.”

Anh Tinh là anh chàng bác sỹ nha khoa, trước đây Thừa Ảnh đã thấy anh ta qua ảnh, là anh chàng người Đông Nam Á có nụ cười hiền từ.

Động tác pha trà của Thẩm Băng vô cùng tao nhã, cô ấy rót nước sôi đang bốc hơi vào chén, giọng nói có chút trầm xuống, “Thực ra, ông xã trước của chị cũng là một người tốt.”

Dường như cô ấy đang hồi tưởng về sự việc đã qua, Thừa Ảnh hỏi, “Thế về sau, sao lại chia tay?”

“Anh ấy mất rồi”, Thẩm Băng ngẩng đầu lên nhìn cô rồi lại tiếp tục rót trà đã pha vào mấy cái chén, thần sắc trên mặt lạnh nhạt, nhưng những gì cô ấy nói ra lại khiến người ta phải giật mình thẳng thốt, “Anh ấy gặp một trận bạo loạn ở miền Nam Philippines. Anh ấy bị người ta bắn hơn chục phát đạn vào người, chết ngay tại hiện trường, không thể cứu được.”

Thừa Ảnh thấy bàng hoàng, nhưng Thẩm Băng lại mỉm cười, cô ấy vừa đưa ly trà cho Thừa Ảnh, vừa hỏi tưởng, “Khi quen anh ấy, chị mới có mười lăm tuổi. Để được ở bên anh ấy, chị đã bỏ nhà đi theo anh ấy. Anh ấy là kẻ lưu manh, không có công việc tử tế, không có thu nhập, nhưng chị vẫn rất thích anh ấy, muốn sinh con với anh ấy.”

“Nhưng đến giờ chị cũng chưa sinh con.”

“Đúng vậy. Từ khi anh ấy gặp chuyện ngoài ý muốn như thế, chị bỏ luôn ý nghĩ này đi.”

“Tại sao thế?”, Thừa Ảnh có chút khó hiểu.

Thẩm Băng bê ly trà lên, từ từ nhấp một hớp nhỏ, rồi lặng lẽ nhìn cô, “Tận mắt thấy người mình yêu thương nhất chết ngay trước mặt mình, cảm giác ấy vô cùng đau đớn, hoàn cảnh sống của chúng ta không ổn định, cho nên giảm bớt tần suất những sự việc như thế, như vậy đều tốt đối với mọi người. Thực ra chị rất yêu trẻ con, nhưng chị không định sinh con. May là anh Tinh cũng không có ý kiến gì đối với việc này.”

Cô ấy lời ít ý nhiều, quả nhiên, Thừa Ảnh chỉ nghĩ rằng do cô ấy oán thán với hoàn cảnh sống không ổn định ở Philippines mà không hề để ý lắm.

Thẩm Băng bỗng nhiên cười nói, “Xem ra Thẩm Trì rất yêu em.”

Thừa Ảnh nhướn mày hỏi, “Vậy ạ?”

“Cậu ấy rất bao bọc em”, Thẩm Băng nói trúng tim đen của cô.

Chuyện này quả thật chẳng có gì phải bàn cãi, Thừa Ảnh cũng không phản đối, nhưng cô lại thở dài, “Nhưng nhiều lúc anh ấy coi em như con thỏ trắng bé bỏng của anh ấy.”

Sự so sánh này làm Thẩm Băng phì cười, nhướn mày hỏi, “Thế lẽ nào em không phải à?”

Thừa Ảnh cũng cười, “Em cũng giống như những cô gái khác. Tuy không phải là người cứng rắn, nhưng cũng có phải là người quá yếu ớt đâu.”

Nhưng cậu ấy thì không phải là người đàn ông bình thường, trong lòng Thẩm Băng nghĩ vậy, nhưng cô không thể hiện trên mặt, chỉ nói, “Nhưng có người bảo vệ mình như thế rất là hạnh phúc mà, đúng không?”

Hôm sau, Thẩm Băng rời Vân Hải quay về Philippines.

Ba rưỡi chiều, năm chiếc xe ngụy trang thành xe thương vụ màu đen lần lượt đi vào bãi đỗ của sân bay. Thẩm Trì đích thân đến tiễn, nhưng xe dừng lại hẳn, anh vẫn không vội xuống xe.

Thẩm Băng và anh ngồi cùng hàng ghế. Cô ấy đưa hộ chiếu cho người đi làm thủ tục giúp, đợi cửa xe đóng lại, mới quay người lại hỏi, “Có chuyện gì muốn nói?”

Thẩm Trì nhìn cô ấy và hỏi, “Đột này, chị tiếp xúc với cô ấy khá nhiều, trong lòng có chuyện gì à?”

Thẩm Trì không nói tên, nhưng Thẩm Băng lập tức biết ngay là anh nhắc đến ai, thấy buồn cười, nhưng cô ấy chỉ cười mỉm rồi hỏi lại anh, “Đã là người nhà, lại là phụ nữ với nhau, bọn chị thường xuyên gặp nhau có gì không bình thường sao?”, cô ấy dừng lại rồi nói tiếp, “Xem ra đúng là em đã biến cô ấy thành con thỏ trắng bé bỏng thật rồi.”

Cách hình dung này khiến Thẩm Trì nhướn mày, cuối cùng Thẩm Băng cũng bật cười nói, “Đây là trích nguyên câu nói của Thừa Ảnh đấy.”

“Sao cô ấy lại nói như thế?”

“Vì chị và cô ấy có nói ít chuyện cũ”, Thẩm Băng thẳng thắn bày tỏ cách nhìn của mình, “Em bảo vệ cô ấy có phần thái quá rồi.”

Thẩm Trì không thể làm ngơ trước lời nhận xét này.

Thẩm Băng cũng chẳng để ý, cô ấy rút bao thuốc trong túi xách ra, vừa hút thuốc vừa nói, “Nói thật một câu, chị chẳng bao giờ nghĩ cuộc hôn nhân của em lại như tình trạng hiện nay.”

“Khi chị vừa đến khách sạn ngày đầu tiên đã nói với em câu này một lần rồi”, Thẩm Trì lạnh lùng nhắc cô ấy.

Cô ấy chau mày rồi lại nói, “Không đúng. Tối hôm đó ở sảnh khách sạn, chị không ngờ em lại chọn người phụ nữ như vậy làm vợ. Còn điều hôm nay chị nghĩ là chuyện khác.”

Khuôn mặt Thẩm Trì vẫn không tỏ thái độ gì.

Cô ấy nhìn Thẩm Trì, đột nhiên hỏi anh, “Đột trước có phải có người mang Thừa Ảnh ra để uy hiếp em không?”

“Không hẳn như thế”, Thẩm Trì cười nhạt một tiếng, giọng điệu thản nhiên, “Tin tức bay xa thật, đến cả chị cũng biết cơ đấy.”

“Em không thấy bản thân chuyện này đã có vấn đề sao?”

“Có vấn đề gì? Thực ra, cô ấy chẳng bị thương chút nào. Từ giờ về sau sẽ không bao giờ có chuyện như thế nữa.”

Giọng anh hơi hột, nhưng nó khiến cho Thẩm Băng không khỏi sững sờ.

Cô ấy nhìn vào gương mặt lạnh lùng nhưng dứt khoát của anh bằng ánh mắt kiên định, một lúc sau mới lắc đầu, “Điều này gọi là người trong cuộc mù quáng ư? Người chị lo không phải là cô ấy, mà là em”, giọng

Thẩm Bằng thấp dần, rồi dùng giọng điệu bình thường nhất nhắc nhở, “Nghe nói lần trước em vì cô ấy mà tự tay bắt vợ con đối phương. Em nói cho chị biết, em đã không làm những việc như thế này bao lâu rồi? Hay nói cách khác, từ khi nào em cần phải tự mình làm những việc như thế? Đối phương cũng chỉ là nhân vật tầm thường, thế mà dễ dàng khiến em trở nên khác thường. Quá mất điểm rồi... Tin tức này có thể truyền đến tai chị, thì đương nhiên người khác cũng biết. Bàn đến vấn đề có lợi hay có hại, chắc không cần chị phải nói ra, đúng không?”

Cô ấy im lặng hồi lâu, trong xe dường như im lặng khác thường.

Ánh mắt của Thẩm Trì tĩnh lặng như nước mặt hồ. Chiếc xe có kính chống đạn tối màu đang đỗ ở một góc của bãi đỗ xe rộng mênh mông.

Cô ấy yên lặng chờ đợi rất lâu, mới phát hiện ra, dường như anh không có ý muốn nói, đành đưa cổ tay lên xem giờ, nhũu mày nói, “Chị phải đi rồi. Em đoán không sai, chị và Thừa Ảnh gặp nhau không phải là để nói chuyện phiếm. Chị rất lo, cô ấy sẽ trở thành yếu điểm của em.”

Cửa xe mở ra, trước khi xuống xe, cô ấy còn quay đầu lại nói, “Đã lâu lắm rồi, chị không nhiều lời như thế. Lần sau gặp lại không biết là khi nào, nói thêm một câu từ tận đáy lòng. Chị và em đều hiểu, một khi đàn ông nhà họ Thẩm có điểm yếu thì sẽ vô cùng nguy hiểm. Hy vọng em tự cân nhắc, giữ gìn sức khỏe.”

Khi cơn mưa đầu mùa thu rơi xuống thì Thừa Ảnh cũng xin nghỉ phép năm, cùng Thẩm Trì về thăm quê.

Nói là thăm quê, nhưng thực ra giống một chuyến du lịch hơn. Từ Triết Giang đi thẳng đường Bắc là đến, mà họ cũng không vội, nên vừa đi vừa nghỉ ngơi, vô cùng nhàn rỗi.

Thừa Ảnh sinh ra và lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam. Theo trí nhớ của cô, chỉ cần đi qua những phiến đá xanh kia, sẽ đi sâu vào trong ngõ hẹp sâu hút. Giang Nam sau cơn mưa, bầu không khí vô cùng mát mẻ, từng kẽ hở của bức tường đá lộ ra màu sắc vừa tinh khôi vừa cuốn hút, hòa quyện, tạo nên cảm giác nhẹ nhàng dịu êm, tựa như mặt nước hồ trong vắt.

“Nghe nói tổ tiên em ở thành phố Z. Thời xưa, để tránh chiến tranh loạn lạc, họ dẫn dắt nhau đi di cư về miền Bắc, rất nhiều người trên đường đi đã tách ra, cuối cùng hai tỉnh Giang Nam đều là người họ Ân, nhưng ở chỗ nào thì cũng không đông người lắm...”, cô kể chuyện gốc tích xa xưa thế này chỉ là vì xe vừa chạy vào địa phận thành phố Z.

Thẩm Trì nói, “Thế thì coi như là quê hương của tổ tiên em rồi. Tối nay, mình nghỉ lại đây, đi dạo một vòng rồi hãy rời khỏi đây.”

“Vâng”, Thừa Ảnh nhìn ngắm phong cảnh hai bên đường qua tấm kính cửa xe ô tô, khuôn mặt ánh lên vẻ thanh tú vô cùng xinh đẹp.

Thẩm Trì cảm thấy buồn cười, “Ngồi xe cả một ngày trời, em không thấy mệt sao?”

“Một chút thôi”, cô quay đầu lại nhìn anh, “Vì thế tối nay phải đi nghỉ sớm.”

Vừa dứt lời, cô mới phát hiện ra có chút hổ, quả nhiên, liền thấy ngay ánh mắt từ đôi mắt đen láy thanh tú của anh, dường như trong ánh mắt ấy có ẩn ý trêu đùa cô.

Rèm cửa trong ô tô đã buông xuống để tránh người khác ảnh hưởng đến không gian riêng của hai người. Thừa Ảnh đỏ khốc đỏ cười, không nhịn được lấy tay đập anh một cái, “Không được nghĩ xiên xẹo đấy.”

“Anh nghĩ gì cơ?”, Thẩm Trì đưa tay nắm lấy tay cô đặt lên đùi mình, mỉm cười như làn gió nhẹ, “Tối nay em thích ăn gì?”

Anh chuyển chủ đề nhanh chóng. Cô suy nghĩ một hồi, “Đương nhiên là đặc sản địa phương.”

“Ví dụ như?”

“... Củ ấu. Bây giờ là chính vụ củ ấu nên chắc là ăn ngon nhất.”

Nói là ngủ đêm ở thành phố Z, nhưng thực ra, xe phải chạy thêm một tiếng đồng hồ nữa mới đến chỗ dừng chân.

Chỗ nghỉ không phải là khách sạn, mà là một ngôi nhà năm tầng, nằm ở vị trí yên tĩnh, mang đặc trưng phong cách thường thấy của những biệt thự tư nhân, thậm chí còn có cả một vườn hoa. Khi họ đến nơi thì trời đã tối, không nhìn rõ trong đó trồng những loại hoa gì.

“Anh có nhà đất ở đây à? Còn có cả người dọn dẹp hàng ngày ư?”, tất cả các phòng trong ngôi nhà đều sạch sẽ đến mức khiến cho Thừa Ảnh không khỏi ngạc nhiên.

Nhưng điều làm cô ngạc nhiên hơn nữa, là khi cô còn chưa kịp ngồi xuống thì đã có người mang củ ấu tươi ngon lên.

“Anh cho người đi mua lúc nào thế? Sao em không biết gì cả?”

Trong suốt cuộc hành trình, lúc nào anh cũng ở bên cô, điện thoại cũng không sờ đến.

Thẩm Trì cởi áo khoác ngoài vút lên ghế sofa, không trả lời mà hỏi lại cô, “Em không định ăn cái này thay bữa tối đấy chứ?”

Nhưng cô chẳng đợi được nữa, vội vã ngồi xuống bàn, bắt đầu ngồi bóc củ ấu.

Thực ra, củ ấu của đất Nam Hồ không có gai nhọn, chỉ cần bóc vỏ bên ngoài là đã thấy lộ ra thịt ấu tươi ngon tròn trịa bên trong. Cô đưa cho anh một củ ấu, vừa bóc vừa nói, “Anh ăn thử xem.”

Thẩm Trì không có hứng thú với món đồ ăn này, nhưng nhìn vẻ mặt đầy hưng phấn của cô, anh đành bước đến, cầm tay cô lên, cắn một miếng.

“Hồi nhỏ, em thích nhất là thứ này”, cô cho nốt nửa miếng còn lại vào miệng, rồi với tay lấy thêm một củ nữa trên đĩa, động tác bóc vỏ vô cùng thành thục. Cô hồi tưởng lại, nói, “Hồi đó, em vẫn còn học tiểu học ở quê, mỗi khi vào chính vụ, bố em đều nhờ người mua cho em một ít từ thành phố Z về làm đồ ăn vặt. Nhưng dù ông có mua bao nhiêu thì em vẫn ăn hết sạch.”

“Ngoài món này ra, em còn thích ăn gì nữa?”, Thẩm Trì ngồi xuống bên cạnh cô.

Lúc này cô vô cùng vui vẻ, rất chú tâm làm việc này, tâm trạng giống như một đứa trẻ vậy, ánh mắt sáng long lanh, đơn giản, thuần khiết, khiến người ta chẳng thể nghi ngờ. Từ khi quen cô đến giờ, anh đã dẫn cô đi ăn không biết bao nhiêu của ngon vật lạ, nhưng chưa bao giờ thấy dáng vẻ của cô như lúc này.

Thẩm Trì nhìn cô, trong phút chốc, thời gian như quay trở lại, trở lại chục năm về trước.

Cũng có thể còn sớm hơn nữa, khi cô thực sự vẫn là một cô bé.

Đó là thời thơ ấu của Ân Thừa Ảnh.

Thực ra, rất nhiều năm qua, đôi khi anh cũng nghĩ, không biết thời thơ ấu, trông cô thế nào? Các cô gái khác thường thích mang ảnh của mình trước đây ra cho bạn trai hoặc ông xã xem, nhưng cô hình như chẳng có tấm ảnh nào, những bức ảnh có thể hồi tưởng lại kỷ ức không nhiều.

Khi vừa mới kết hôn, cô đã mang ra những tấm ảnh chụp tốt nghiệp thời đi học cho anh xem, chỉ chút người trong đó, nhận ra được cô cũng không phải là điều dễ dàng.

Vì vậy, đôi lúc anh thấy thiếu mất cái gì đó, hoặc bỏ lỡ cái gì đấy. Trong cuộc đời của anh, đối diện với người phụ nữ này, anh luôn có chút hối tiếc không trọn vẹn.

Không lâu sau, có người bước vào báo ăn cơm, anh vẫy tay ra hiệu cho người đó rời đi, không thúc giục cô, mà nhẹ nhàng vuốt tóc cô từ phía sau. Mái tóc dài của Thừa Ảnh dường như được nhuộm không khí mưa bụi của Giang Nam, tỏa ra mát lạnh, mang đến mùi nước hoa thoang thoảng, làn da nơi tóc mai trắng ngần, nổi bật như viên ngọc dưới ánh đèn phòng khách lơ mờ.

Ánh mắt ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp, tim anh khẽ thổn thức, giống như dỗ dành trẻ con, anh phá lên cười, “Nhìn em ăn thế này, chắc anh phải bảo người đi mua thêm về mới được.”

Bên ngoài gian phòng, màn đêm tối mịt, giọng anh trầm nhẹ, Thừa Ảnh ngừng lại, quay ra nhìn anh, chớp chớp mắt, “Nghe giọng của anh cứ như dỗ trẻ con ấy.”

Anh chẳng nói gì, chỉ nhanh chóng lim dim đôi mắt, khuôn mặt mỉm cười kè sát cô, hương bạc hà mát lạnh phả vào vành tai cô, “Nhưng anh chưa bao giờ làm chuyện này với trẻ con...”, nói xong, anh còn cẩn nhẹ vào vành tai cô.

Anh quá rõ khu vực nhạy cảm của Thừa Ảnh. Hành động khiêu khích này nhanh chóng khiến cô tê liệt toàn bộ cơ thể, cảm giác như bị điện giật khiến cô giật thót mình, may mà anh không có ý định tiến sâu thêm, lập tức lùi lại, kéo cô ra phòng ă.

Có lẽ vì chuyển đi quá mệt, hoặc là Thẩm Trì coi trời bằng vung không muốn giày vò cô, đêm nay, nằm trên chiếc giường lớn mềm mại dễ chịu như thế này, Thừa Ảnh ngủ rất ngon giấc.

Sáng hôm sau, cô mới nghe có tiếng nước mưa tí tách ngoài cửa sổ. Cơn mưa mùa thu bắt đầu từ nửa đêm, đến sáng đã tạo ra một lớp sương mù trên cửa kính.

Cô nằm bên giường, sau khi tỉnh táo hẳn mới sực nhớ đến một chuyện quan trọng, xoa tay lên thắt lưng Thẩm Trì.

Một giây sau, tay cô bị tóm chặt, giọng anh khe khẽ nhưng rất rành rọt, rõ ràng là đã thức dậy trước cô, “Sao thế?”

Thời tiết thế này, lại nằm trên giường thế này, cô ngược lên nhìn anh, có chút lo lắng, “Vết thương cũ lại đau ư?”

“Hơi đau”, anh mỉm cười, “Nếu không, em nghĩ tại sao tối qua anh lại tha cho em chứ?”

Anh còn có tâm trạng nói những điều này, cô thấy vừa tức vừa buồn cười, đang định đi lấy dầu xoa bóp thì bị anh kéo lại, ôm vào lòng, “... Nằm ngủ với anh thêm lát nữa.”

Hai đầu lông mày anh nhíu lại gần, không che giấu nổi vẻ xanh xao mệt mỏi. Cô đoán chắc cả đêm qua anh đã không ngủ ngon, còn mình thì... trong lòng cô cảm thấy có phần áy náy, chỉ biết nằm yên để anh ôm, khẽ đáp, “Vâng.”

Cuối cùng họ ngủ đến chiều mới dậy.

Bác giúp việc phụ trách nấu nướng là người dân địa phương có tài nấu ăn rất tuyệt khiến dạ dày trống rỗng của Thừa Ảnh được lấp đầy một cách thích thú. Khi buồng đưa xuống, Trần Nam dẫn theo vài người từ cửa bước vào, Thẩm Trì dặn dò anh ta, “Tạnh mưa rồi. Lát nữa đi một vòng, các cậu cũng cùng đi.”

“Tất cả mọi người ư?”

“Một nửa thôi. Còn lại ở lại đây.”

Thừa Ảnh không thể không ngược mắt lên nhìn anh. Tất cả mọi người ư? Nhưng từ khi rời Vân Hải đến giờ, cô thấy nhiều nhất cũng chỉ năm người thôi, bao gồm cả Trần Nam và bốn vệ sĩ.

Có điều, rõ ràng trong cuộc nói chuyện của hai người đàn ông đã để lộ ra tin tức, thực ra, người đi theo lần này ở cách xa ngôi nhà này.

Nói như vậy, những người còn lại đó giống như cái bóng, cô không nhìn thấy, nhưng chắc chắn là ở cách đây không xa.

Điều này khiến cô không khỏi nhớ lại chuyến du lịch Vân Nam nhiều năm trước. Nó thực sự là một kỷ niệm khó quên, chỉ vì cảnh tượng quá kinh khủng, vượt xa tầm nhận thức của cô lúc đó.

Còn lần này, vốn tưởng đây chỉ là một chuyến du lịch nhẹ nhàng, bình thường nên không cần phải cẩn thận như thế, nhưng bây giờ, xem ra cũng chỉ là lúc mờ lúc tỏ mà thôi.

Thẩm Trì ra ngoài đều là vì công việc nên gần như bất khả xâm phạm, vô cùng kín kẽ.

Dường như nhìn thấy được sự nghi hoặc của Thừa Ảnh, đợi Trần Nam dẫn người đi, anh lên tiếng giải thích, “Nếu thấy quá nhiều người đi theo, sợ em sẽ không quen, chơi cũng mất hứng.”

Điều này là sự thực, những việc đó là hoàn cảnh bình thường với anh, nhưng tuyệt đối không phải là thói quen của cô.

“Tất cả là bao nhiêu người?”

“Hơn bốn chục người”, Thẩm Trì khẽ nói sự thực, “Có lúc, anh không thể chỉ đại diện cho mình anh. Sự sống chết của anh liên quan đến rất nhiều người.”

Câu này quá phức tạp, lại khó tránh khỏi có chút tàn khốc. Nói xong, quả nhiên anh thấy trống ngực cô đập thành thịch.

Câu nói này vốn không cần giải thích cho cô nghe, vì nó liên quan đến sự an nguy và sinh tử của cả nhà họ Thẩm, thậm chí là cả những người và việc liên quan đến nhà họ Thẩm.

Mạng lưới quan hệ quá phức tạp này có phạm vi rất rộng, còn anh là mấu chốt quan trọng nhất của mạng lưới ấy. Một khi anh tách khỏi nó, tất cả sẽ sụp đổ, không tồn tại nữa, ảnh hưởng đến rất nhiều, rất nhiều người.

Giống như ở sân bay hôm đó, Thẩm Băng nói, “Một khi đàn ông nhà họ Thẩm có yếu điểm, nó sẽ là một chuyện vô cùng nguy hiểm”, chỉ vì mối nguy hiểm này sớm không còn là mối nguy hiểm của một mình anh nữa.

Thừa Ảnh vẫn bàng hoàng, Thẩm Trì đã đứng lên rời khỏi chỗ, như để phân tán sự chú ý của cô, anh mỉm cười lên tiếng, “Dù gì đây cũng là quê của em. Chiều em phụ trách dẫn đường nhé!”

“Vâng”, cô lại nhìn anh rồi mới lên lầu thay quần áo.

Mặc dù đã cố gắng kiềm chế nhưng tâm trạng của Thừa Ảnh vẫn bị ảnh hưởng. Sau khi nghe Thẩm Trì nói xong những điều đó, cô không thể nào hình dung được cảm nhận của mình, vô cùng áp lực, lại chán nản, khó hiểu, giống như đột nhiên bị người ta ném vào cánh cửa của một thế giới rộng lớn mà mình chưa hề biết đến, cảnh tượng trước mặt đen tối, cô chẳng có sức để đi thăm dò khám phá, nhưng không thể không đối mặt với nó.

Bóng tối đó đang cuộn cuộn, hung hãn như gió bão, như thủy triều có thể ập đến nuốt chửng cô bất cứ lúc nào.

Đi trong đoàn người, rõ ràng là náo nhiệt và yên bình như thế, nhưng trong đầu cô lại nghĩ đến một chuyện khác.

Cô nghĩ, tứ phía đều là vệ sĩ, xuất hiện trước mặt cô, ngằm phía sau cũng có, chỉ ít phải tới hai chục người. Sự tồn tại của họ luôn nhắc nhở cô, có lẽ sẽ có những người có lập trường đối lập, cũng ở trong bóng tối đợi hành động, nhưng lại không biết có bao nhiêu người.

Hoàn cảnh này mới là hoàn cảnh chân thực của cô từng phút từng giây.

Cô đã từng tưởng rằng, mình có thể tiếp nhận, nhưng chính lúc này, cô bỗng phát hiện, thực ra mình chưa hề chuẩn bị tốt.

Trong lòng cô hiểu rõ, những gì hôm nay Thẩm Trì cho cô thấy, chỉ là một góc của núi băng trong thế giới đó.

Cô bỗng mất hứng, tâm trạng ngẩn ngơ cả tiếng đồng hồ rồi đề xuất quay về.

“Hình như thành phố nào cũng vậy, chẳng có gì khác biệt lắm. Chúng ta đi đi”, cô nói.

“Sao thế?”, Thẩm Trì quay đầu lại, nhanh chóng đánh giá một lượt, “Tại sao lại không vui như vậy?”

“Có sao?”, cô hỏi lại, hơi ngước mắt lên nhìn anh, “Chỉ là em không có tâm trạng... Bất cứ người bình thường nào đi dạo phố trong hoàn cảnh này, e là đều không có tâm trạng.”

Thái độ của cô không tốt, sắc mặt và giọng nói cũng khô cứng, rõ ràng là tức giận, nhưng dường như cũng chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt áp lực trong cô.

Thẩm Trì im lặng một lát, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm, giọng nói nhẹ nhàng, “Anh tưởng trước khi đi đã giải thích rõ ràng chuyện này với em.”

Là bắt đắ dĩ ư? Hay là thói quen thường ngày của anh? Nhưng cô đều không chịu nổi những điều này, càng không thích ứng nổi. Còn anh, vẫn giữ thái độ bình tĩnh, thản nhiên như vậy, cúi xuống nhìn cô như thể cô chỉ gây chuyện vô cớ, cô vốn không nên lo âu hay thất vọng chút nào.

Cô đứng trên con phố của khu vực náo nhiệt nhất, bốn phía đều huyền náo tiếng người, vô số khuôn mặt xa lạ đi ngang qua, lạnh lùng kiên trì nói, “Em muốn về.”

Anh cũng dừng lại, lặng lẽ nhìn cô một lát, cuối cùng nói đúng một từ, “Được.”

Chuyện này giống như một bước ngoặt, khiến chuyến du lịch nhẹ nhàng vui vẻ trở nên nặng nề khó chịu.

Khi đoàn người quay lại, may mà đã sớm tối nên đường không bị tắc, đến ngã rẽ, đoàn xe xếp thành hàng dài như con rồng.

Hoàng hôn buông xuống rừng nhà cao tầng, ánh sáng yếu ớt cuối cùng buông trên cửa sổ xe màu sẫm, lóe lên ánh vàng.

Cả quãng đường, Thừa Ảnh hầu như không lên tiếng, lúc này bỗng hỏi, “Đây đều là kính chống đạn sao?”, khi nói câu này, khuôn mặt cô vẫn hơi nghiêng nghiêng, như đang nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Thực ra, cô chưa từng để ý đến câu hỏi này.

Một lát sau, bên phải mới truyền lại một tiếng đáp cực kỳ đơn giản, “Ừ!”

Cô hơi nhếch khóe môi, bắt đầu tiếp tục giữ im lặng.

Sau bữa tối, trời đã tối hẳn, cơn mưa buổi chiều mới tạm ngớt, không biết từ khi nào lại dần dần trút xuống.

Bác giúp việc thu dọn bát đĩa, lại từ nhà bếp bê ra cốc trà Long Tĩnh - Tây Hồ vừa mới pha, hương thơm nhanh chóng lan tỏa khắp phòng khách. Thừa Ảnh uống tượng trưng hai ngụm rồi không nói gì, một mình lên lầu đi tắm.

Sau khi Thừa Ảnh đi, Trần Nam ngồi xuống sofa hỏi, “Khi nào chúng ta rời khỏi đây?”

“Ngày mai”, Thẩm Trì châm điều thuốc, bàn tay kẹp điều thuốc buông trên thành sofa, ánh mắt dừng lại nơi cầu thang một lát, rồi mới quay lại nói, “Đến Tô Châu, cậu đặt cho tôi hai vé máy bay. Sau khi kết thúc hành trình này, tôi sẽ đưa Thừa Ảnh về Vân Hải bằng máy bay.”

Trần Nam rõ ràng có chút ngạc nhiên.

Anh tiếp tục nói, “Cậu và những người khác vẫn đi xe về. Không cần đi theo.”

“Nhưng như vậy không thỏa đáng lắm!”

Thẩm Trì rít hai hơi, sau khi phả làn khói trắng ra, sắc mặt anh trở nên bình thản, “Không sao!”

Trần Nam vẫn muốn tiếp tục khuyên, lúc này có người cầm điện thoại di động vội vã bước vào.

Đó là điện thoại di động của Thẩm Trì, điện thoại đã kết nối. Đối phương vừa nghe thấy giọng Thẩm Trì lập tức nói bằng giọng tiếng Anh cực kỳ lưu loát, “Thẩm, có chuyện e là không thể không báo với anh ngay...”

Thừa Ảnh nhanh chóng vào phòng tắm, cô cố ý để nhiệt độ nước nóng hơn, hơi nước nhanh chóng tản đều xung quanh cơ thể.

Khi bước ra, cô mới phát hiện tấm rèm cửa sổ vẫn vén lên, cánh cửa sổ phòng ngủ vẫn mở, nước mưa bị gió tạt vào ướt sũng một khoảng trên khu vực nền nhà cạnh cửa sổ.

Thừa Ảnh lấy khăn quấn lên mái tóc ướt, rồi bước đến đóng cửa sổ lại.

Lúc này, từ bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, như thể người đó đang chạy lên cầu thang, lao thẳng đến phòng này vậy. Theo bản năng, cô ngoái đầu lại nhìn, bước chân về phía cửa sổ hơi ngừng lại một giây, cánh cửa phòng ngủ bật tung ra.

Người đàn ông lao vào, sắc mặt lạnh toát, cô có chút khó hiểu, đứng sững một lát, rồi vừa giữ chiếc khăn bông trên đầu, vừa đi đóng cửa sổ.

“Thừa Ảnh!”, cùng với tiếng thét, Thẩm Trì nhanh chóng lao về phía trước cô, đưa tay kéo cô xuống.

Thừa Ảnh không kịp phòng bị, chỉ cảm thấy đột nhiên có sức mạnh rất lớn kéo mình, cả người từ phía cửa sổ đổ xuống, cơ thể mất thăng bằng ngã trên sàn nhà.

Dường như cùng lúc đó, một tiếng nổ đánh tai vang lên, kèm theo đó là những mảnh thủy tinh kính cửa sổ rơi xuống như mưa.

Cô chỉ mặc chiếc áo choàng tắm, chân còn lộ ra ngoài. Những mảnh vụn thủy tinh rơi xuống da cô, nhanh chóng đem đến cảm giác đau nhói.

Tuy nhiên, tiếng nổ vừa rồi chỉ là màn dạo đầu, vì vài giây sau, cơn mưa đạn dày đặc bắt đầu lao vào phòng.

Đạn bay vù vù trong không khí, mang theo cả nước mưa lạnh lẽo khiến tấm rèm cửa cuộn lên điên cuồng.

Cả căn phòng tối om.

Bóng đèn trên vòm nhà vốn đang sáng trưng bị Thẩm Trì dùng điều khiển tắt ngay.

Thừa Ảnh bị ấn xuống sàn nhà, theo bản năng quay mặt lại, má ép chặt lên sàn nhà, ánh mắt hướng về phía gầm giường tối om, như thể không tài nào hiểu nổi cảnh tượng trước mặt. Nhưng tràng tiếng súng hỗn loạn dày đặc đó không ngừng vang lên, càng lúc càng như kè sắt bên tai.

Cơ thể cô cứng đờ, lo lắng đến ngừng thở, chân đau nhói, nhưng áp lực tinh thần quá lớn khiến cô không hề có cảm giác gì. Lúc này, giọng trầm thấp đó an ủi từ trên đỉnh đầu cô, “... Đừng sợ.”

Giọng Thẩm Trì vừa lạnh vừa thấp, nhưng rất ổn định. Cô há hốc miệng, cổ họng như bị bịt lại, không thốt ra nổi một từ. Còn anh nói xong câu đó thì không nói gì nữa, cơ thể gần như bọc kín lấy cô, chiếc áo sơ mi mềm mại phủ trên mặt cô. Cách lớp vải mỏng đó, cô có thể nghe thấy tiếng trái tim anh đập thành thịch.

Thời gian tiếng súng vang lên như kéo dài vô hạn, khoảng chừng mấy chục giây ngắn ngủi, nhưng Thừa Ảnh cảm giác như mình đang trải qua vài thế kỷ dài đằng đẵng.

Nhanh chóng có vệ sĩ mang theo súng giảm thanh vào phòng ngủ, nổ ra một trận chiến ác liệt. Phía dưới ngôi nhà, cả trước lẫn sau đều bắt đầu khởi động chế độ bảo vệ và phản công, dùng hỏa lực tập trung nhất để giữ an toàn cho ngôi nhà.

Mùi khói đạn nồng nặc khắp căn phòng, cuối cùng, tất cả dần dần dừng lại, trở nên yên tĩnh chỉ trong hai ba phút.

Có người bật bóng đèn trần nhà, bước chân rầm rập đạp trên vỏ đạn, hướng về phía cửa sổ.

Ánh sáng đột ngột khiến Thừa Ảnh bất giác nhắm mắt lại, sức nặng đè trên cơ thể cũng tan biến.

Thẩm Trì đã nghiêng người sang một bên, kéo tấm chăn trên giường, nhẹ nhàng quấn quanh người cô, sau đó mới ôm vai dịu cô đứng dậy.

Trần Nam cầm khẩu súng bắn tỉa, bước đến trước cửa sổ, ngồi thấp xuống quan sát, trầm giọng hỏi, “Không sao chứ?”, ánh mắt anh ta nhanh chóng hướng về phía vai Thẩm Trì.

Thừa Ảnh ngồi dậy, bên tai vẫn còn ừ ừ, cả người quay cuồng chóng mặt, cũng ngay lập tức nhìn về phía vai phải của Thẩm Trì đã bị thương, lúc này, lớp áo sơ mi mỏng đã ướt sũng một mảng máu tươi.

“Không sao. Chỉ là đạn sượt ngoài da thôi”, Thẩm Trì miêu tả ngắn gọn, ánh mắt vẫn không rời khỏi cơ thể người phụ nữ trong lòng, xác định cô chỉ bị vụn kính làm xước vài chỗ ở chân, anh mới đứng dậy gọi bác sĩ đi theo đoàn vào.

Khi bác sĩ khử trùng vết thương cho Thừa Ảnh, Thẩm Trì im lặng đứng một bên.

Cô ngồi cuối giường, hơi gơ cao chân, để mặc bác sĩ làm việc, nhưng khuôn mặt không giấu nổi sự lo lắng, “Em cảm thấy nên xử lý vết thương của anh trước mới đúng.”

Không biết anh đang nghĩ gì, hai giây sau mới sực tỉnh, lông mày nhíu lại lúc trước lập tức giãn ra, khẽ nói, “Không sao đâu”, như thể vết thương kiểu này chẳng là gì với anh vậy.

Nhưng đến khi vết thương của cô được xử lý xong, anh vẫn kiên trì không chịu cho cô xem, mà dẫn bác sĩ sang phòng bên cạnh.

“Nghe anh”, trước khi đi, anh đứng trước mặt cô nhìn xuống, dùng cánh tay không bị thương khẽ vuốt mái tóc còn ướt của cô, nói, “Anh có chút việc cần làm. Em nghỉ ngơi trước đi.”

Đây là căn phòng khác trên tầng ba, bài trí giống hệt phòng lúc trước.

Thừa Ảnh sợ hãi không dám tựa gần cửa sổ, rèm cửa cũng kéo kín mít, chẳng để lộ một khe hở.

Thực ra, bình thường cô không quen mở cửa sổ ngủ vì sợ ẩm, hôm nay, hoàn toàn chỉ là điều ngoài ý muốn. Có lẽ bác giúp việc dọn dẹp phòng buổi chiều đã tiện tay mở cửa sổ cho thông gió rồi quên đóng lại.

Trận tấn công nửa tiếng trước là lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ cô chứng kiến, một trận mưa đạn dồn dập thật sự. Khoảng cách giữa sự sống và cái chết có lẽ chỉ trong gang tấc.

Nếu không có Thẩm Trì bảo vệ trong phút giây ngàn cân treo sợi tóc đó, nếu khi đó, cô bước đến gần cửa sổ thêm một bước thì liệu viên đạn có xuyên qua kính cửa sổ găm vào cơ thể cô không?

Đến chiều nay, cô mới không thể không đối diện với thế giới đen tối phức tạp này, nhưng đến tối nay, cô đã bước một chân vào thế giới đó.

Tuy nhiên, tất cả đều không phải do cô tự nguyện.

Không lâu sau, tiếng gõ cửa vang lên, Trần Nam bước vào nói, “Anh ấy bảo tôi qua chỗ chị.”

Thừa Ảnh tựa vào đầu giường, có chút thất thần, mãi sau mới hỏi, “Vết thương của anh ấy không sao thật chứ?”

“Vâng, đã xử lý xong rồi, chỉ có chị thôi”, Trần Nam ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện giường, thần sắc nghiêm túc hiếm thấy, “Chị sợ lắm hả?”

Giờ nghĩ lại, tim cô vẫn còn đập thình thịch không thôi, nhưng cô không muốn nói đến những chuyện này, chỉ miễn cưỡng nở nụ cười rồi hỏi lại, “Anh bắn chuẩn lắm hả?”

Hình ảnh Trần Nam cầm súng đứng trong khói đạn là hình tượng khác mà lần đầu tiên cô thấy trong tối nay, dường như nó hoàn toàn xa lạ. Trần Nam như thể ngấm ngấm một lát, mỉm cười nhẹ nhàng nói, “Cũng được, có điều còn kém anh ấy một chút”, anh ta hơi ngừng lại, nhìn cô, “Chỉ vì bảo vệ chị, tình hình như hôm nay, anh ấy chẳng hề động đến súng.”

Khi đó vì cô quá hoảng sợ, chỉ có thể dùng thân thể mình để che chở cho cô trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc nên thậm chí, anh đã bỏ cả việc phản công lại.

“Tôi biết”, cô nghe thấy giọng mình mỏng manh như tơ nhện đáp lại Trần Nam, im lặng một lát, mới ngược mắt lên, nhìn vào người đàn ông được Thẩm Trì coi là tâm phúc, “... Nhưng dường như tôi không thể nào tiếp nhận nổi, làm sao đây?”

Câu nói này rất đột ngột, Trần Nam nghe xong không khỏi sững sờ, nhưng anh ta nhanh chóng hiểu ra. Từ nhỏ, anh ta đã đi theo Thẩm Trì, ít nhiều nếm trải khí của anh, bình thường nói ít làm nhiều, không hề để lộ quan hệ với phụ nữ bên ngoài, không cần anh ta phải nhọc lòng dỗ dành, nên thực sự cũng không có kinh nghiệm an ủi người khác.

Giờ đối diện với Thừa Ảnh, anh ta chỉ có thể cố gắng dùng những từ ngữ thích hợp, hy vọng có thể đạt được hiệu quả an ủi, “... Lần đầu tiên chị trải qua chuyện này khó tránh khỏi không quen. Có điều... chuyện hôm nay chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Chị thấy đấy, chị và anh ấy lấy nhau đã mấy năm, nhưng không phải luôn rất bình yên sao?”

“Chỉ là chuyện ngoài ý muốn ư?”, cô vô thức lặp lại câu nói này, trong mắt tràn ngập sự hoài nghi.

“Chỉ là chuyện ngoài ý muốn”, ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói.

Không biết Thẩm Trì đã bước vào từ khi nào. Anh giơ tay ra hiệu cho Trần Nam, sau đó anh ta như được phóng thích, lập tức đứng dậy. Khi đi ngang qua anh, Trần Nam dùng khẩu hình thông báo với anh, tâm trạng người phụ nữ trong căn phòng này đang cực kỳ bất ổn.

Khi Trần Nam ra ngoài còn tiện tay đóng cửa lại.

Phòng ngủ bốn năm chục mét vuông trở nên yên tĩnh trong nháy mắt. Qua ánh đèn dịu nhẹ, Thừa Ảnh để ý thấy anh đã thay chiếc áo sơ mi sạch sẽ, tay áo xắn ngang, vết thương trên vai đã được băng bó, mặc áo vào gần như không nhận ra.

Anh bước đến bên giường, thấy mặt cô vẫn trắng bệch, không khỏi chau mày khẽ nói, “Vừa nãy đã làm em sợ rồi.”

Không giống như Trần Nam, Thẩm Trì dùng câu nói cùng giọng điệu khẳng định, chọc thẳng vào suy nghĩ của Thừa Ảnh. Cô bất giác siết chặt ngón tay, bặm môi không nói gì.

Khoảng tám chín giờ tối, cách tấm rèm cửa sổ dày, dường như có thể nghe rõ tiếng mưa rào rào bên ngoài.

Anh không hề ngồi xuống mà vẫn đứng đó, cúi xuống nhìn cô, dường như đang rơi vào trạng thái trầm tư, sau một lúc, anh mới nói, “Anh xin lỗi.”

Cô sững sờ, ngẩng đầu lên.

Từ khi quen anh đến giờ, khoảng mười sáu năm, đây là lần đầu tiên anh nói mấy từ này.

Cô vô cùng ngạc nhiên.

Vì trước giờ, cô chưa từng nghĩ, lý do thế nào mới khiến người đàn ông của cô nói với cô mấy từ này.

Cô hơi ngẩng mặt lên, nhìn vào mắt anh, thử thăm dò cảm xúc của anh lúc này. Tuy nhiên, đáy mắt anh như bị một màu đen che kín, vừa sâu vừa tối, cô chẳng hề nhìn thấy ánh sáng nào trong đó.

Anh nhìn cô, nghiêm túc hiếm thấy, giọng hơi trầm, “Anh không ngờ, có ngày em lại phải trải qua chuyện này.”

Đúng là thật sự không ngờ.

Thậm chí, việc xảy ra vụ tấn công này cũng là tin tức anh mới nhận được.

Trong thời gian đi khỏi gian phòng, anh để bác sĩ xử lý vết thương của mình xong, rồi đi vào phòng đọc sách, việc đầu tiên là gọi điện cho Hàn Duệ.

Mấy chục năm nay, nhà họ Thẩm đã xây dựng được đế quốc kinh doanh cực kỳ rộng lớn ở Trung Đông. Các ngã đường buôn bán vũ khí của Trung Đông đều do nhà họ Thẩm nắm giữ.

Mấy tháng trước, anh đã đích thân bay đến đó. Ngoài hàng loạt công việc, còn tiện thể hoàn thành lời hứa hẹn với Hàn Duệ.

Trên thực tế, anh làm như vậy không đơn giản là vì Hàn Duệ. Người trong gia tộc của Hàn Duệ ở Mỹ đã xâm phạm địa bàn của anh. Dù Hàn Duệ không nhắc đến, sớm muộn gì anh cũng phải ra tay giải quyết.

Chỉ là không ngờ, đối phương phản kích nhanh như vậy, trực tiếp như vậy.

Nghìn dặm xa xôi, vượt đại dương, dám đến tận Đại Lục Trung Quốc làm những chuyện như vậy.

Tuy nhiên, những điều này đều không phải mấu chốt. Điều khiến anh không thể không suy nghĩ là, rốt cuộc viên đạn đầu tiên trong cuộc tấn công khi đó là nhắm vào anh, hay Thừa Ảnh?

Tất cả xảy ra quá nhanh. Hơn nữa, trong phút giây quan trọng đó, phần lớn tâm tư và sự chú ý của anh đều dồn cả lên người cô, chẳng hề phán đoán được sự bất thường.

Với viên đạn đó, anh vốn có thể tránh được.

Bao năm nay, đây là tình huống chưa hề xảy ra, nhưng nó đã xảy ra vào đêm nay. Cuối cùng, tuy đã giải quyết xong, tất cả bình yên trở lại, mỗi lần anh trải qua nguy hiểm đều yên ổn, nhưng lần này, dường như sự cân bằng duy trì bấy lâu nay đã bị phá vỡ.

Đó là thứ được chôn giấu dưới vẻ bề ngoài, không trông thấy, nhưng anh dựa vào độ mẫn cảm của trực giác trời sinh được bồi dưỡng bấy lâu nay lập tức có thể cảm nhận được.

Một khi sự việc mất cân bằng, nó sẽ nhanh chóng trở nên không thể kiểm soát được. Hơn nữa, nguy hiểm cũng có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Hôm nay, mặt cô trắng bệch, ngồi tựa vào đầu giường, đôi chân trần còn có thể trông thấy mấy vết thương nhỏ. Anh im lặng rất lâu, nhớ lại lời Thẩm Băng nói, “... E là cô ấy sẽ trở thành điểm yếu của em.”

Anh không sợ cô trở thành điểm yếu của anh, vì đó vốn là sự thực. Nhưng anh lo tất cả đều như Thẩm Băng dự liệu, những người khác đều biết người phụ nữ này chính là yếu điểm của Thẩm Trì anh, chúng sẽ cho rằng chỉ cần đem cô ra là có thể uy hiếp anh.

Anh thậm chí có chút hối hận, nếu như không kịp thời nhận cuộc điện thoại của người bạn ở Mỹ đó, có phải anh đã mất cô rồi không?

Anh sinh ra và lớn lên trong gia đình xã hội đen, quen sống dưới mưa bom bão đạn, quen với âm mưu thâm hiểm và chuyện sinh ly tử biệt, để đạt được mục đích không từ thủ đoạn, có thể hy sinh bất cứ thứ gì vì lợi ích to lớn, lạnh lùng, mạnh mẽ mới có thể sinh tồn, mới có thể bảo vệ sự sống còn cho những người khác trong nhà họ Thẩm.

Trên thực tế, từ khi tiếp quản nhà họ Thẩm, anh cũng luôn làm như vậy, chưa hề hối hận.

Nhưng tối nay là lần đầu tiên, anh hối hận đã cưới cô, hối hận đã kéo người phụ nữ này vào thế giới đầy rẫy hiểm nguy và máu me.

Lẽ ra cô phải được sống một cuộc sống bình dị nhất, trong sạch nhất, chứ không phải bị khiếp sợ vì tiếng đạn vù vù đến nỗi chân tay lạnh toát như thế này. Khi anh dùng cơ thể mình để che chở cho cô, trong khói súng mù mịt, anh có thể cảm nhận được rất rõ tiếng tim đập thình thịch và cơ thể đang run rẩy của cô.

Ánh sáng dịu nhẹ trên đỉnh đầu chiếu xuống, chiếu lên xương đòn nhỏ nhắn của cô, khiến tư thế của cô có chút chênh vênh.

Anh vẫn đứng đó, không cử động, mãi sau mới khẽ đưa tay vuốt tóc cô, hỏi, “Vẫn còn ướt. Em không tìm thấy máy sấy à?”

“Không ạ.”

Ngay lập tức, cô thấy anh quay người đi vào phòng tắm, lấy ra một chiếc máy sấy nhỏ.

Anh sấy tóc giúp cô.

Ngón tay thon dài luồn qua mái tóc mềm mại đen nhánh, dường như cực kỳ kiên nhẫn, nhẹ nhàng. Cô khẽ cúi đầu, trông có vẻ ngoan ngoãn, yên lặng, nhưng trong lòng lại chẳng yên ổn chút nào.

Dường như có quá nhiều thứ phải suy nghĩ, nhưng lại cứ chôn chặt trong lòng.

Hai bàn tay thon dài, tuyệt đẹp, lòng bàn tay và ngón tay hơi chai lì do cầm súng. Lúc này, bàn tay đó đang cầm máy sấy, sấy tóc cho cô, động tác vô cùng dịu dàng.

Cô nhắm mắt lại, trong đầu không thể không tưởng tượng ra cảnh anh cầm súng, hình ảnh anh phản công, hình ảnh anh bắn súng...

Đợi khi tiếng máy sấy và gió nóng phía sau ngừng lại, cô mới mở mắt ra, quay người lại, như thể hạ quyết tâm rất lớn, mới thốt lên từng câu từng từ, “Em vốn không chuẩn bị tâm lý để đối diện với cuộc sống như thế này. Làm sao đây?”

“Em nói xem làm thế nào?”, anh cuộn dây máy sấy lại, đặt lên mặt tủ đầu giường, khẽ hỏi lại. Anh không hề bất ngờ về cách nghĩ của cô.

“Em muốn yên tĩnh một lát.”

“Ừ!”, anh liếc mắt nhìn cô, không hề phản đối.

12. Chương 12

Lái xe từ Gia Hưng đến Tô Châu chỉ cần khoảng hơn một tiếng đồng hồ.

Thừa Ảnh đến nghĩa trang trước rồi mới về nhà.

Ngôi nhà đó ở trung tâm thành phố, được xây từ mười mấy năm trước, hơi cũ một chút nhưng giao thông vô cùng thuận tiện, bên cạnh là trường tiểu học mà cô đã từng học. Khi bố cô qua đời, cô đến định cư ở Vân Hải, nhưng cũng không hề có ý định bán ngôi nhà này.

Thực ra, ngoại trừ đồ dùng và đồ điện ra, trong nhà chẳng còn lại nhiều đồ, đều là mấy thứ đồ cũ không dùng đến. Lâu lắm rồi ở đây không có ai dọn dẹp, ngoài lớp bụi dày còn có cả nấm mốc.

Góc tường phòng khách có chỗ bị ngấm nước, nền nhà vương lại mấy mảnh tường vụn. Thừa Ảnh đi một vòng qua hai phòng rồi bắt đầu dọn dẹp. Cô ra bể nước ngoài ban công tìm chiếc áo phông cũ làm giẻ lau.

“Em làm gì thế?”, Thẩm Trì dừng trong phòng khách nhìn cô bận rộn ra vào, không khỏi cau mày, chỉ cảm thấy đáng về của cô cực kỳ bất thường.

Quả nhiên, cô vừa lau bàn vừa nói, “Em muốn ở đây hai hôm.”

Điều này không như kế hoạch đã định, Thẩm Trì im lặng một lát, cặp mày thanh tú khẽ lay động, “Một mình ư?”

“Vâng”, cô không ngẩng đầu lên, càng không hề nhìn anh, chỉ ấn vào mép bàn, lau cật lực, loáng cái, tấm giẻ đã đen sì.

Thực ra, tối qua, cô không tài nào ngủ được, quầng mắt hơi thâm thâm, nước da cũng không được tốt lắm, vẫn còn trắng bệch như thiếu máu. Sáng sớm thức dậy, cô mới phát hiện không thể trang điểm nổi, cuối cùng, chỉ thoa một chút kem rồi để mặt mộc ra ngoài.

Dáng vẻ của cô rất tiêu tụy, trong lòng càng mệt mỏi, rõ ràng biết tất cả những điều này không phải là lỗi của anh nhưng cô vẫn chỉ muốn ở một mình, dường như chỉ có như vậy mới có thể tạm thời trả lại trạng thái sống bình thường, giản dị cho cô.

Có điều, trên đường đi, cô không hề nói, đến giờ mới cho anh biết.

Cô vốn tưởng rằng hành động của mình sẽ khiến anh giận, nhưng giọng Thẩm Trì rất bình tĩnh, nhất thời không nhận ra là mừng hay giận, “Nếu em nhất định muốn ở lại đây, vậy anh ở lại cùng em.”

“Dừng”, cô ương bướng lắc đầu, “Em muốn ở một mình.”

“Thừa Ảnh, em đừng tùy hứng như vậy có được không?”

“Tại sao đây lại là tùy hứng?”, cô không hiểu nhìn anh.

“Anh không đồng ý em ở đây một mình.”

“Tại sao?”

“Không có lý do.”

Cuối cùng Thẩm Trì bị cô dồn cho có chút mất kiên nhẫn, khóe môi hơi chùng xuống, bèn rút bao thuốc trong túi ra, cúi đầu châm một điếu. Ánh đỏ lập lòe giữa hai kẽ ngón tay thon dài, sắc mặt anh bị khói thuốc che kín quá nửa.

Thực ra, anh rất ít khi làm như vậy trước mặt cô. Cô có chút miễn cảm với mùi khói thuốc, không thích anh hút thuốc, nên những năm qua, anh rất chú ý, kể cả những lúc quan hệ căng thẳng nhất.

Điều này gần như đã trở thành một thói quen.

Thừa Ảnh đặt giẻ lau xuống, nhìn chăm chú vào mặt bàn, mãi sau mới lặp lại, “Em muốn yên tĩnh một mình. Không phải tối qua anh cũng đã đồng ý với em rồi sao?”

Nhưng Thẩm Trì không để ý, mà đi thẳng ra ban công rít hai ba hơi hết sạch thuốc rồi mới quay lại nói, “Tùy em.”

Kết quả, anh chẳng buồn ăn trưa mà đi luôn. Cô nghĩ, chắc là anh giận.

Sau khi Thẩm Trì đi, cô lại dùng cả buổi chiều để dọn dẹp nhà cửa. Khu nhà cũ nhưng cơ sở vật chất đều đầy đủ, xuống lầu đi vài chục mét là có siêu thị tiện lợi, cũng đã mở nhiều năm rồi.

Song, cửa hàng ấy đã đổi tên, đổi chủ. Chủ tiệm thấy Thừa Ảnh lạ mặt, lại thấy cô mua nhiều đồ dùng hàng ngày thì hòa nhã chào hỏi, “Cô mới chuyển đến à?”

Thừa Ảnh mỉm cười, “Vâng!”

“Khu nhà này quá cũ rồi, nhưng Chính phủ vẫn chưa có kế hoạch dỡ đi. Cô mua hay thuê vậy? Nếu mua thì không nên đâu.”

Tranh thủ lúc ông chủ tính tiền, cô rút điện thoại di động trong túi ra, nhắn một lát, cuối cùng vẫn gửi tin nhắn cho Thẩm Trì, “Em ở đây mấy hôm rồi về.”

“Năm trăm ba mươi sáu tệ. Cảm ơn cô!”, ông chủ lấy hai chiếc túi nilon lớn đựng đồ vào cho cô, rồi lại chỉ vào bộ ruột gối và ruột chăn nệm chân không, hỏi, “Cô có cần người mang giúp không?”

Cô trả tiền, nói, “Không cần đâu. Cảm ơn ông.”

Thừa Ảnh về đến nhà, vừa thay toàn bộ ga gối mới thì ngoài cửa sổ ủa vào hương thơm của đồ ăn. Đây mới là cảm giác quen thuộc.

Các căn hộ trong khu nhà liền kề nhau, bếp cũng kề sát nhau. Từ nhỏ, mỗi khi tan học, đứng ở bếp nhà mình, cô đều có thể nghe thấy tiếng xào nấu từ nhà hàng xóm.

Sấm tối là lúc nhà nhà nổi lửa nấu cơm.

Đây là cảnh tượng đời thường nhất. Trong thành phố này, thậm chí, trên thế giới này, người người đều trải qua cuộc sống như vậy.

Họ vui vẻ vì có tiền, phiền não vì không có tiền, vui vẻ vì khỏe mạnh, phiền não vì bệnh tật.

Điều họ nghĩ đến mỗi ngày chỉ là củ gạo muối dầu, sinh lão bệnh tử, dù là vui buồn, oán giận cũng là những vui buồn oán giận cực kỳ đơn giản.

Hoàng hôn dần buông xuống.

Thừa Ảnh dựa người trên thành lan can ban công sau nhà, phân biệt màu sắc từng món ăn của bữa tối của căn hộ tầng dưới. Mùi thịt kho tàu thơm lừng bốc lên. Điều này bỗng khiến cô cảm thấy thỏa mãn. Cô không thể không thừa nhận, mình cũng chỉ là một người bình thường, có điều, cô đã lấy một người đàn ông không bình thường.

Điện thoại di động không hề đổ chuông. Cô cầm chặt nó trong tay, ngẫm nghĩ, rồi gửi một tin nhắn, “Em thật sự muốn được sống cuộc sống vợ chồng bình thường, sống trong căn hộ bình thường, chỉ có anh và em. Sau khi đi làm về, chúng ta cùng đi siêu thị mua đồ ăn, rồi về nhà nấu cơm tối. Căn hộ đối diện lúc này có một đôi vợ chồng như vậy. Em nhìn họ từ xa mà cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.”

Cảm xúc như vậy vốn không mong Thẩm Trì sẽ hồi đáp, nên cô nhanh chóng vào nhà lấy chìa khóa và tiền lẻ, xuống lầu ăn cơm.

Khi điện thoại di động đổ chuông báo có tin nhắn, Thẩm Trì đang tựa vào ghế xe, nhắm mắt tĩnh tâm, nghe thấy tiếng động nhưng anh không hề động đậy.

Đến khi Trần Nam nói chuyện điện thoại xong, anh mới nhắm mắt, thản nhiên hỏi, “Thế nào rồi?”

Trần Nam biết anh không hề ngủ, bèn quay người từ ghế phụ lại, nói, “Người ở lại đã xem xét mọi thứ, rất an toàn! Chị dâu vừa đi siêu thị, giờ chắc đi xuống mua đồ ăn.”

Thẩm Trì “ừ” một tiếng rồi nói, “Đi thôi!”

“Chúng ta về thẳng Vân Hải ư?”

Thấy Thẩm Trì gật đầu, Trần Nam chân chữ giầy lát, cuối cùng vẫn cất tiếng hỏi, “Thực ra, tại sao anh không nói thực cho chị ấy biết? Tối qua xảy ra chuyện như vậy, giờ chị ấy ở đây một mình không an toàn chút nào. Người ở lại có thể quang minh chính đại bảo vệ chị ấy, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

“Trước mắt còn chưa rõ rốt cuộc ai đứng đằng sau những kẻ tồi qua. Nói cho cô ấy biết chỉ khiến cô ấy cảm thấy sợ hơn thôi. Hơn nữa...”, Thẩm Trì đã đổi tư thế, để bên vai bị thương không bị tựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn bóng hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, “Dù thế nào, khả năng tôi bị nhầm là mục tiêu lớn hơn, tách nhau ra, có lẽ sẽ tốt cho cô ấy.”

Cô nói muốn yên tĩnh, thực ra là chuyện ngoài dự liệu của anh.

Hơn nữa, chỉ cần thời gian hai ba ngày.

Anh mở điện thoại ra, tin nhắn trước đó vẫn chưa bị xóa, còn tin nhắn mới...

Thẩm Trì đọc xong, bỗng mỉm cười. Ước mơ đơn giản như thế nhưng anh chưa bao giờ cho cô cả.

Đoàn xe không hề dừng lại, mà chạy suốt đêm về Vân Hải, khi về đến biệt thự thì đã tảng sáng.

Người ở lại Tô Châu bảo Thừa Ảnh cũng vừa về nhà. Anh tắm xong thì gọi điện. Quả nhiên, giọng cô rất tỉnh táo, như thể đang nói chuyện ở một không gian rộng, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

“Anh đến nơi rồi”, anh nói.

Cô “vâng” một tiếng, rồi nói, “Em đang phơi quần áo ngoài ban công.”

“Tối nay em ăn gì?”

“Tìm nhà hàng gần đây ăn một chút gì đó rồi đi dạo phố.”

Tô Châu cách Vân Hải hơn một nghìn kilomet, ánh trăng sáng trắng chiếu trên ban công khu nhà cũ, Thừa Ảnh đang cẩn thận phơi quần áo lên mắc phơi. Cô một tay cầm điện thoại di động, động tác không tiện lắm, nên làm rất chậm, nhưng vẫn không hề gác máy, cứ như vậy nói chuyện với đối phương.

Chỉ là những chuyện hết sức bình thường, như thể những chuyện kinh hồn lạc phách chưa hề xảy ra tối qua vậy.

Anh không nhắc, cô cũng cố gắng quên đi.

Sống trong ngôi nhà thuở nhỏ luôn có cảm giác thân thuộc và an toàn, dường như cô đã quên hẳn cảnh tượng khiến máu mình như đông cứng lại đó.

Ngày hôm sau, Thừa Ảnh không có việc gì, bèn về trường cũ thăm thầy cô.

Vừa hay đang là tiết thể dục, đám học sinh chạy nhảy khắp sân tập. Vì mưa mấy ngày liền, nhiệt độ không khí giảm xuống, mấy vũng nước cũng chưa khô hết, nhưng đám học sinh mãi chơi nên quên hết, đầu đầy mồ hôi.

Cô cảm thấy buồn cười, như thể trông thấy hình ảnh của mình trước đây. Cô học hết tiểu học ở đây, sau khi lên cấp hai thì chuyển vào ký túc ở.

“Thật giống như em hồi nhỏ”, giật mình trước giọng nói từ phía sau vọng lại.

Thừa Ảnh giật mình, vội quay đầu thì thấy một bóng người cao gầy đứng bên bồn hoa. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu trên khuôn mặt anh tuấn của anh ta, đôi mắt đó đang sáng lên nụ cười.

“Sao anh lại ở đây?”, cô ngạc nhiên.

Lâm Liên Thành dứt tay vào túi quần thể thao, thông thả bước về phía cô, “Thái độ của em như thể anh bám theo em vậy”, nhìn vào ánh mắt cô, ánh mắt anh ta mỉm cười, nụ cười như thấm gió xuân, “Em về từ khi nào? Sao không báo với anh một tiếng?”

Dáng vẻ dĩ nhiên của anh ta khiến Thừa Ảnh có chút không biết nói gì, “Không phải anh đang trong bệnh viện ở Vân Hải chăm sóc ông nội sao?”

“Ừ. Lần này anh theo ủy thác của gia đình về làm chút chuyện, làm xong sẽ đi. Còn em? Quay về làm gì thế?”

“Đi nghỉ. Tiện thể lòng vòng chút.”

Anh ta nhướn mày, vẫn cười, “Vậy đi cùng nhé!”

Kết quả là như vậy, cô theo anh ta đi gặp thầy cô cũ, sau đó là Hiệu trưởng, đến chiều thì được mời tham gia lễ Thành lập Quỹ Khuyến học.

Cô ngồi hàng ghế đầu trong hội trường, mắt nhìn thẳng về phía thầy Hiệu trưởng già đang phát biểu trên bục, giọng khe khẽ, “Đây là hành động đền đáp công ơn của anh đối với trường cũ hả?”

Người đàn ông ngồi bên cạnh hiem khi mặc comple chỉnh tề, cũng khe khẽ đáp lại, “Anh rất muốn làm như vậy nhưng đã bị bố anh tranh trước mắt rồi. Vừa hay, anh trai anh không tiện xuất hiện trong buổi lễ này, nên cử anh làm đại biểu.”

Trong thời gian họ nói chuyện, thầy Hiệu trưởng đã phát biểu xong, tràng vỗ tay như sấm dậy từ dưới sân khấu vang lên. Thừa Ảnh cũng vỗ tay theo, vừa cười vừa nói, “Đến lượt anh lên bục rồi đấy!”

Cô vừa dứt lời, Lâm Liên Thành đã chỉnh lại tay áo đứng lên, hơi nghiêng người với cô, nở nụ cười quý ông lịch lãm, sau đó sải bước từ tốn đi lên bục.

Chưa bao giờ cô thấy dáng vẻ anh ta nghiêm túc như thế, khiến cô suyt nữa thì phì cười.

Buổi tối, họ từ chối tham gia bữa tiệc của trường, tự tìm một nhà hàng trong thành phố.

“Hôm nay, hiệu trưởng Lý rất có thành ý mời anh ăn cơm. Anh không tham gia, liệu có ổn không?”, Thừa Ảnh vừa lật thực đơn vừa nói.

Lâm Liên Thành nửa đùa nửa thật, “Em không chịu đi, anh đi một mình thì có ý nghĩa gì chứ?”

Cô không tìm được, lườm anh ta một cái qua cuốn thực đơn, “Có phải trẻ con đâu mà làm gì cũng phải kết bè kết đảng?”

“Lẽ nào em không thấy, từ nhỏ anh đã thích ăn cơm với em sao?”

Cô cười, giơ tay gọi nhân viên phục vụ, chỉ vào mấy hình ảnh khiến người ta thèm chảy nước miếng, nói, “Tôi muốn món này, món này, và cả món này nữa.”

Lâm Liên Thành nhìn cô như thế cũng cảm thấy rất buồn cười. Bao năm nay, bản lĩnh biến quan trọng thành đơn giản của cô đã tiến bộ không ít. Có lẽ là từ lần đó, hai năm trước, anh ta thật sự đã khiến cô phát khiếp.

Ăn cơm xong, anh ta mới hỏi, “Mai em có kế hoạch gì chưa?”

“Tạm thời thì chưa”, cô hỏi lại, “Không phải anh nói làm xong việc thì về Vân Hải sao?”

Anh ta cười mà như không nhìn cô, “Xem ra, em muốn tống cổ anh đi lắm rồi.”

Giọng cô vô tội, “Đâu dám. Đây là địa bàn của anh. Em nào có tư cách bảo anh biến đi?”

Lâm Liên Thành nhếch khóe môi cười, “Em đừng nói những điều này trước mặt ông nội anh nhé. Từ nhỏ, anh đã là bá vương trong mắt ông. Dường như anh chuyên cáo mượn oai hùm bắt nạt anh chị em họ hàng làng xóm vậy. Bình thường rõ ràng không ai mách với ông, nhưng ông vẫn cho rằng mọi người đều nể mặt ông nên không dám mách tội anh. Ông thường tự định tội rồi trị anh một trận. Thật sự rất oan uổng cho anh.”

Thừa Ảnh nghe mà rất buồn cười, không tìm được hơi nhướn mày, “Sao em không biết những chuyện này nhỉ?”

“Giấu em đấy. Ở nhà anh bị nhốt, bị đánh, ra ngoài vẫn phải đường hoàng trước mặt em. Đây là vấn đề hình tượng của con trai, không hiểu sao?”

Dáng vẻ tinh nghịch của anh ta thực sự rất giống hồi nhỏ khiến Thừa Ảnh không nhịn được phì cười.

Anh ta bay chuyến bay chiều hôm sau, nhưng cô không muốn đi sớm như vậy, ở nhà dọn dẹp vất vả, cũng không thể chỉ ngủ hai đêm rồi đi, như vậy thật là thiệt thòi.

Cuối cùng, không ngờ, sáng sớm hôm sau, cô nhận được điện thoại của bệnh viện yêu cầu cô lập tức thu phép đi làm.

“... Là nhiệm vụ khẩn cấp”, chủ nhiệm đích thân căn dặn, “Chuyện khá đột ngột. Nhóm trợ giúp y tế Nepal của bệnh viện có chút vấn đề. Thành viên của nhóm tạm thời bị điều sang nhóm khác nên lần này, bệnh viện quyết định cử cô đứng ra... Chúng tôi sẽ chuyển máy bay chín giờ sáng, còn phải vận chuyển một lô vật tư y tế khẩn cấp, không thể đợi cô về được. Giờ cô đang ở Tô Châu ư? Dù cô dùng cách gì, muộn nhất là trong hai mươi tư tiếng đồng hồ nữa phải đến Kathmandu nhập nhóm chúng tôi...”

Trời vừa hừng sáng, ngoài cửa sổ vẫn còn một lớp sương mờ.

Nhưng nghe mệnh lệnh này xong, Thừa Ảnh đã hoàn toàn tỉnh táo.

Mấy năm trước, cô vì yêu cầu của công việc đã ở Kathmandu gần nửa tháng. Khi đó, hộ chiếu của cô còn hạn mấy năm, nhưng giờ cô không mang hộ chiếu theo người.

Bật dậy, cô bèn lên mạng đặt vé, trước tiên là từ Tô Châu về Vân Hải, sau đó bay thẳng đến Kathmandu, trung chuyển ở Côn Minh. Do không phải mùa du lịch nên vé máy bay được giảm giá không ít.

Sau đó cô lại gọi điện cho Thẩm Trì.

Hiếm khi thấy anh vẫn còn chưa dậy, giọng anh nghe trầm trầm khàn khàn, “Tối qua, anh uống nhiều quá!”

Cô cũng người, quên cả chuyện chính, chỉ nói, “Em tưởng tửu lượng anh tốt đến mức sẽ không bị say.”

Anh khẽ cười, rõ ràng nói, “Bạn bè mở tiệc, uống đến rất khuya.”

“Vâng”, cô vừa nhìn máy tính vừa nói với anh, “Hôm nay em về, nhưng không thể ở lại, phải lập tức đi Nepal một chuyến...”

Vì đang đặt vé trên mạng nên cô bất giác hơi ngừng lại, kết quả, đầu dây bên kia cũng yên lặng, mãi sau mới nghe thấy tiếng Thẩm Trì hỏi, “Một mình ư?”

Cô cảm thấy câu hỏi này hơi kỳ lạ, không khỏi sửng sốt một lát, “Đương nhiên.”

“Đi làm gì?”

“Thẩm Trì!”, dường như trong đầu lóe sáng, cô bỗng rời mắt khỏi con chuột máy tính, nhú mồm, không đáp mà hỏi lại, “Thực ra anh biết mọi việc em làm ở đây, đúng không?”

Anh không hề phủ nhận, chỉ nghe xong rồi bình thản nói, “Có người ở đó bảo vệ em, tất nhiên sẽ báo cáo với anh.”

Thế nên, tất nhiên là anh đã biết hôm qua cô đi cùng Lâm Liên Thành.

Cô cảm thấy không thể ngờ tới, “... Rốt cuộc đây là bảo vệ hay giám sát? Vì sao anh không bao giờ nói với em?”

“Em đang giận sao?”, giọng đầu bên kia hơi xa xôi, như thể anh đã ra khỏi giường, nhanh chóng có tiếng bật lửa bật lên, kèm theo là tiếng rít thuốc, rõ ràng là tâm trạng không bình thường, “Em nên biết không phải là anh đang giám sát em. Hơn nữa, cũng không cần làm vậy. Tại sao đột nhiên em lại nổi giận thế?”

“Em không có”, cô mặc nhiên phủ nhận, nhưng giọng vẫn lạnh lùng, “Chỉ là em không thích cảm giác này.”

Lâm Liên Thành, con người này, ba chữ này, từng khiến mối quan hệ của cô và anh tụt xuống cực điểm.

Dù chuyện đã qua, tất cả đều quay trở lại như ban đầu, nhưng trước sau, cô vẫn cố gắng né tránh. Cô chưa bao giờ cảm thấy mình sai, cũng chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì không phải, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy đây là cái gai trong quan hệ của họ.

Cái gai này đã được nhổ đi, nhưng vết thương vẫn còn đó.

Rõ ràng cô không hề làm sai điều gì, nhưng giờ bị Thẩm Trì biết hôm qua mình và Lâm Liên Thành luôn ở bên nhau, sẽ có cảm giác như bị người ta bắt quả tang.

Nhưng anh không hề nhắc đến.

Tình huống này còn nói cô đang giận, càng giống như xấu hổ quá hóa giận.

Cuối cùng, cô không nói mục đích đến Nepal mà gác máy luôn, còn anh không gọi điện lại.

Cô cảm thấy chán nản một cách khó hiểu.

Đến lúc này, không thể không thừa nhận, sự ngọt ngào và tốt đẹp đã đi mất, giống như bọt bong bóng trong không khí, càng khiến người ta trân trọng thì càng dễ tan vỡ.

Hoặc là, thời gian chiến tranh lạnh mấy năm đó quá dài, hơn nữa, cách thức quá tàn nhẫn, đã khiến cô mất đi cảm giác an toàn ở mức độ tương đối.

Thu dọn hành lý xong, trước khi ra khỏi cửa, cô gọi điện cho Trần Nam, “Anh bảo người của anh rút đi.”

Giọng cô khó chịu, Trần Nam bên kia cũng thoái thác dứt khoát, “Chị dâu, em không phụ trách chuyện này.”

Thừa Ảnh hít một hơi, đang định nổi giận, kết quả điện thoại đã bị người khác nghe, giọng Thẩm Trì nhanh chóng vang lên, chỉ hỏi, “Chuyến bay mấy giờ?”

Cô vẫn nhớ thái độ của anh trước đây, cố ý chống đối, “Sao em phải nói cho anh biết?”

“Em muốn ra nước ngoài, lẽ nào không cần hộ chiếu sao?”, anh từ tốn hỏi lại.

Đúng là tức quá hóa hồ đồ.

Thực ra, sáng nay cô gọi điện cho anh chủ yếu là vì chuyện này, cuối cùng bắt buộc dĩ đành nói, “Ba rưỡi chiều đến Vân Hải, chuyển tiếp theo sẽ cất cánh lúc năm rưỡi. Em không về nhà nữa. Anh bảo người mang hộ chiếu đến sân bay cho em.”

“Được rồi”, anh không đưa lại điện thoại cho Trần Nam mà cúp máy luôn.

Đỡ chiếc điện thoại di động từ bên bàn ném tới, Trần Nam vừa nhét nó vào túi áo thì nghe Thẩm Trì dặn, “Chiều nay, tôi phải ra sân bay.”

Trần Nam đoán được phần nào nội dung của cuộc điện thoại đó, không kìm được nhướng mày, nghi vấn, “Giờ là thời điểm nhạy cảm, cách này của anh không sáng suốt đâu.”

Sau tối từ Gia Hưng về, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, tin từ các nơi đã truyền về, đều là kế hoạch của kẻ địch, một số lượng lớn sát thủ đã vượt đại dương xa xôi, quyết sẽ không đánh lén đơn giản như vậy nữa. Đám người bị tiêu diệt ở Gia Hưng tối đó thực ra chỉ như đội tiên phong, chưa hiểu rõ tình hình, sự thất bại của họ vốn không quan trọng, vì sẽ nhanh chóng có nhóm khác đến bổ sung, hơn nữa, quy mô và sức mạnh sẽ càng lúc càng lớn.

Lần này giống như những thầy ma bắt tận trong bộ phim khoa học viễn tưởng, quét sạch đám này, đám khác sẽ càng xông đến dữ dội hơn.

Trên thực tế, ngày hôm qua, trên đường đến sông bạc ngầm, họ cũng gặp một trận tấn công không lớn, nhưng cũng không nhỏ. Đối phương đã tiêu hao một lực lượng lớn sức người sức của, làm đến nước này, giống như muốn nhân cơ hội, ra uy với Thẩm Trì và thực lực nhà họ Thẩm.

Có lẽ trong chuyện này, không thể không nhắc đến chuyện gia tộc của Hàn Duệ, có lẽ, đã có sự can thiệp bí mật của lực lượng chính thức, chỉ có điều, tạm thời còn chưa rõ rốt cuộc thế lực này đến từ Trung Đông, Mỹ hay quốc gia nào khác?

Thế nên, trong tình hình căng thẳng này, chỉ vì đưa một tấm hộ chiếu, Thẩm Trì có cần đích thân đến sân bay không? Trần Nam hoàn toàn không tán đồng, thậm chí còn cho rằng, lúc này người đàn ông một tay nắm giữ vô số sinh mạng này đang mất đi khả năng phán đoán bình thường của mình.

Đường như nhìn thấy được suy nghĩ của Trần Nam, Thẩm Trì chỉ nhìn anh ta với ánh mắt sắc bén lạnh lùng, giọng vẫn cực kỳ bình thường, “Có lẽ bắt đầu từ thời ông cố của tôi, gần như mỗi phút mỗi giây mỗi ngày đều có người thêm muốn địa vị nhà họ Thẩm và tính mạng người nắm quyền nhà họ Thẩm. Giờ cũng như vậy, nếu họ không ngại ngàn dặm xa xôi đến, tôi cũng phải chơi với họ chứ. Huống hồ, tôi cứ không xuất hiện, sao đám người trong bóng tối đó có cơ hội ra tay chứ? Trần Nam, đây là Vân Hải. Nếu tôi không thể an toàn trên địa bàn này thì có chết cũng đáng đời!”, nói đến cùng, anh cười khẩy một tiếng, ánh mắt sâu thẳm đến ớn lạnh, “Dù là ai, nếu có gan khiêu chiến với tôi thì đều phải chuẩn bị đón nhận bất cứ hậu quả gì.”

“... Khi anh và cô ấy ở bên nhau, không ngờ rằng em sẽ biết chuyện, đúng không?... Tự mình làm thì phải tự mình gánh lấy hậu quả.”

Hình như hồi đó, cô đã nói với anh như vậy?

Thừa Ảnh ngồi máy bay từ Tô Châu về Vân Hải, nhớ lại chuyện cũ, không kìm được nhìn sang người bên cạnh, thầm thở dài trong lòng.

Hai ngày như hình với bóng, anh ta đúng là còn trách nhiệm hơn cả đám vệ sĩ của Thẩm Trì.

Lúc đó, cô và Lâm Liên Thành chia tay là vì Lâm Liên Thành đã lên giường với một cô bạn cùng khoa.

Cô từng cho rằng, đó là tội lỗi không thể tha thứ được nhất trong cuộc đời, nên đã dùng hậu quả mà mình cho là nghiêm trọng nhất để trừng phạt anh ta.

Cô đã chủ động đề nghị chia tay.

Nhưng khi biết mình bị Lâm Liên Thành phản bội, các cảm xúc tủi nhục, giận dữ, đau buồn hòa trộn nhấn chìm cô, nhưng bao nhiêu cảm xúc đó đều còn xa mới theo kịp mùi hương trên quần áo của Thẩm Trì nhiều năm sau.

Chia tay tình đầu, cô không hề thấy đau khổ, càng không hề tan vỡ trái tim. Lâm Liên Thành lên giường với người khác một đêm khiến cô nghĩ đến một chuyện nhỏ rất lâu trước đó.

“... Anh còn nhớ khi chúng ta vừa vào học lớp một không? Có một chuyện đã khiến em có ấn tượng cực kỳ sâu sắc, nhiều năm sau cũng không quên nổi”, đội tiếp viên hàng không đưa đồ uống xong, Thừa Ảnh bỗng khẽ lên tiếng.

“Hả?”, Lâm Liên Thành vặn nắp chai nước khoáng, đưa cho cô, hứng thú hỏi, “Chuyện gì?”

“Bắt đầu năm học không lâu, có một lần lớp tổ chức tổng vệ sinh, là lớp em”, cô bổ sung một câu, vì khi đó, hai người không học cùng lớp, “Hôm đó, bố em không có nhà, em vốn hẹn anh chiều cùng đến trường, anh đã hẹn sẽ đến gọi em đúng giờ, bảo em cứ yên tâm ngủ trưa. Anh còn nhớ không?”

Lâm Liên Thành ngẫm nghĩ, cười lắc đầu, “Chuyện lâu thế rồi.”

Cô cũng không để ý nói tiếp, “Sau đó, anh thật sự yên tâm đi ngủ. Kết quả, em đã đến muộn.”

Nói xong, cô cũng phì cười, quay sang nhìn anh, ánh mắt hơi sáng lên, “Chắc anh không nhớ sau hôm đó lại lỡ hẹn. Chính là vì cán sự Văn nghệ lớp em. Chiều hôm đó, trên đường đi bạn ấy đã gặp anh. Bạn ấy tìm anh nhờ mang giúp dụng cụ vệ sinh. Kết quả... anh vì giúp bạn ấy nên đã quên mất là đã hẹn với em...”

“Đội đã”, Lâm Liên Thành ngắt lời cô, mặt đầy khó hiểu, “Tại sao anh hoàn toàn không có chút ấn tượng gì về chuyện này nhỉ? Hơn nữa, sao anh có thể vì người khác mà quên em chứ?”

“Đừng phủ nhận. Đây là sự thực.”

“Được rồi. Coi như đây là sự thực. Nhưng cũng không đến mức khiến em nhớ lâu như vậy chứ. Trừ khi... Em vì chuyện này mà đã ôm hận trong lòng.”

“Có một chút. Vì anh hại em đến muộn, bị cô chủ nhiệm quở trách một trận trước mặt cả lớp”, cô thẳng thắn thừa nhận.

“Bạn cán sự Văn nghệ đó có xinh không?”, anh ta cười có chút tinh quái.

“Rất xinh!”

“Nhưng chắc chắn không bằng em”, anh ta nửa đùa nửa thật thở dài, “Anh vì bạn nữ khác mà bỏ rơi em. Điều này không hợp lý lắm.”

Ánh nắng màu vàng nhạt chiếu trên tầng mây, khoang máy bay âm áp, hành khách ngồi hàng ghế trước đã sớm kéo tấm chăn nắng xuống. Cô bị thái độ quả quyết của anh làm cho phì cười, phải giơ ngón tay lên ra hiệu cho anh nói nhỏ một chút, còn mình thì bỗng nghiêm chỉnh nói, “Lần đó, em cực kỳ giận. Từ đó, mỗi khi gặp bạn cán sự Văn nghệ đó, em đều giận. Chính vì bạn ấy, em cảm thấy mình đã bị người bạn tốt nhất của mình phản bội.”

Anh ta không nói, chỉ yên lặng nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, mãi sau mới thấp giọng, tiếp tục nhớ lại, “... Giống như sau khi chúng ta chia tay vậy. Khi em biết chuyện đó, cũng có cảm giác bị phản bội đó, là sự phản bội của người bạn.”

Lúc này, cô ngừng lại. Cô tin, anh ta hiểu, vì cuối cùng đôi mắt hẹp dài dần dần nở nụ cười.

Chia tay vì tình yêu chưa thật sự đậm sâu.

Hai mấy năm qua, tình yêu cô dành cho anh ta càng giống như tình bạn, tình thân, càng giống như ruột thịt, không thể tách rời, chứ không phải là tình yêu nam nữ.

“Thế nên hai năm trước, anh hỏi em có thể bắt đầu lại từ đầu không, em thật sự không muốn, đúng không?”, dường như anh ta chăm chú nhìn cô, giọng trầm trầm hỏi.

“Vâng.”

“Nói cho anh biết, cuộc hôn nhân của em có hạnh phúc không?”, đây là điều anh ta chưa bao giờ hỏi cô, cũng không biết vì lý do gì, chỉ là luôn né tránh nó.

Thừa Ảnh ngẫm nghĩ, rồi mới mỉm cười, “Cũng không tồi.”

Chí ít, cô yêu con người Thẩm Trì, cũng chỉ có chia tay với Thẩm Trì mới khiến cô cảm thấy đau khổ như trái tim tan vỡ.

Tiếp viên hàng không nhẹ nhàng đi men theo lối đi, cẩn thận làm công tác chuẩn bị trước khi máy bay hạ cánh, thi thoảng nhắc hành khách tựa vào cửa sổ kéo tấm chăn nắng lên.

Hàng loạt hành động, cử chỉ này đã ngắt quãng cuộc nói chuyện của họ.

Đến khi chiếc máy bay khổng lồ đã đỗ yên trên mặt đất, Lâm Liên Thành vẫn không lên tiếng.

Hai người không có hành lý ký gửi, khi bước ra cầu thang, Thừa Ảnh nói, “Anh về bệnh viện cho em gửi lời hỏi thăm sức khỏe ông nội nhé!”

Lâm Liên Thành gật đầu, nhưng lại hỏi, “Anh ta đến rồi à?”

Cô hiểu từ “anh ta” ấy là chỉ ai, mỉm cười, “Chắc có đến.”

“Vậy thì tốt. Đi đường cẩn thận nhé!”

“Anh cũng vậy!”

Lâm Liên Thành không quay đầu lại, chỉ giơ tay qua đầu vẫy cô, rồi nhanh chóng hòa vào dòng người.

Bóng lưng anh ta cao gầy, dù đứng ở đâu cũng nổi bật, cực kỳ bắt mắt. Thừa Ảnh nhìn qua cặp kính râm, thấy bóng anh ta xa dần mới cất bước, bắt ngờ, bị người từ phía sau va phải.

Cú va không mạnh, nhưng cô không để ý nên không khỏi chúi về phía trước vài bước.

Đợi khi quay lại, cô mới nhìn rõ đối phương là một cô gái trẻ, đang tỏ vẻ xin lỗi, liên tục nói, “Thật sự xin lỗi cô. Vừa rồi tôi hơi lơ đãng, không để ý có người phía trước. Thật sự xin lỗi cô!”

Cô gái đó cũng có chuyện đi ngăn, ngoài túi xách ra chỉ mang theo một chiếc va ly màu đen khá giống với Thừa Ảnh, trên tay kia còn cầm bình cà phê mới mở nắp, rõ ràng đã đổ nửa bình lên chiếc áo gió màu be của Thừa Ảnh.

Cuối cùng, hai người cùng vào nhà vệ sinh để giặt áo.

Cô gái đứng bên vòi nước đưa tờ khăn giấy cho Thừa Ảnh, mặt vẫn tỏ vẻ áy náy, khẽ nói, “Ngộ nhỡ không giặt sạch thì tôi đền tiền cô nhé!”

Thừa Ảnh không cười, cúi đầu lau vết bẩn, không để ý lắm, ngược lại còn quay sang an ủi cô ta, “Không sao. Chắc có thể giặt sạch thôi!”

Tuy nói như vậy, nhưng đứng trong nhà vệ sinh người ra người vào, áo lại mặc trên người nên muốn giặt sạch nó không dễ chút nào, dường như cô gái đó cũng nhận ra điều này, bèn đưa ra đề nghị, “Hay thế này đi. Cô vào bên trong thay chiếc áo khác, để tôi mang chiếc áo này đi giặt giúp cô, được không?”

Cô ta khách sáo như vậy khiến Thừa Ảnh cảm thấy áy náy. Cô biết mình không thể cứ thế này mà ra ngoài được. Để tiết kiệm thời gian, Thừa Ảnh nghĩ, chỉ có thay áo mới là cách giải quyết nhanh nhất.

“Vậy tôi vào trong thay áo”, cô mở vali lấy chiếc áo len dệt ra rồi đưa cặp kính râm trên bồn rửa tay cho cô gái kia cầm hộ, “Cũng không có gì đâu. Đừng để ý.”

“Được rồi!”, cô gái đó mỉm cười, rõ ràng rất cảm kích, “Cảm ơn cô!”

Hai người đứng trước tấm gương lớn sạch bóng, vóc dáng cũng tương đương. Trước khi Thừa Ảnh cầm chiếc áo sạch bước đến phòng ngăn, vô tình liếc vào gương, hơi sững lại, có vẻ ngạc nhiên, “Tự nhiên phát hiện ra... hai chúng ta hơi giống nhau.”

Thực ra không chỉ hơi giống, ngoài cặp lông mày khác biệt lớn ra, hai người đều có khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn nhất, môi và cằm đều có đường cong tinh tế, gần như giống hệt nhau.

Điều này đúng là hiếm có. Thừa Ảnh còn đang ngạc nhiên thì cô gái kia đã mỉm cười giục, “Ồ đây chật quá! Thay đồ xong, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

“Được rồi”, Thừa Ảnh gật đầu.

Mười phút sau, Trần Nam đứng ở lối ra chính của sân bay, nhìn từ xa thấy phụ nữ cao gầy bước đến.

Vóc dáng anh ta cao lớn, giơ tay cũng có thể dễ dàng vượt qua đầu người khác. Anh ta vẫy cô, ra hiệu rồi bước ra khoảng rộng đợi cô.

Người phụ nữ kéo chiếc vali màu đen, thấy anh ta hơi sững người, dừng bước một lát rồi nhanh chóng bước đến.

Trước khi đến gần, cô ta giao chiếc vali cho Trần Nam, đẩy gọng kính râm ở sống mũi lên, không nói gì, chỉ nhìn xung quanh. Trần Nam như thể biết ý cô ta, liền giải thích, “Đại ca không đến, bảo tôi mang hộ chiếu đến.”

Anh ta nói rồi rút hộ chiếu ra, kết quả, cô ta vẫn không cầm, nét mặt sau cặp kính râm không rõ lắm, nhưng có lẽ là hơi ngạc nhiên.

Trần Nam liếc nhìn cô ta, mới tiếp tục giải thích, “Vốn dĩ anh ấy định đến, nhưng lại có việc gấp cần giải quyết, sợ chị lỡ chuyến bay nên mới bảo tôi mang đến.”

Ngón tay trong túi áo của cô ta lặng lẽ siết lại.

Xem ra, tin tức trước đó quả không sai, đúng là Thẩm Trì sẽ đích thân ra sân bay gặp Thừa Ảnh nên cô ta mới nghĩ ra cách này, đóng giả làm Thừa Ảnh, tìm cơ hội tốt nhất để ra tay.

Đây cũng là cơ hội duy nhất để tiếp xúc với Thẩm Trì ở khoảng cách đủ gần.

Chỉ là không ngờ, đến lúc quan trọng thì đột nhiên lại có thay đổi.

Thẩm Trì đã không xuất hiện.

Cô ta tự tin cho rằng mình dễ dàng qua được bằng cách hóa trang cao cấp, sau khi che mắt đi, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt sẽ giống Thừa Ảnh đến tám chín phần. Vì vậy, nếu có thể tiếp cận Thẩm Trì, cô ta sẽ có rất nhiều cách để hoàn thành nhiệm vụ một cách dễ dàng, nhưng giờ...

Là sát thủ chuyên nghiệp giá cao, cô ta nhanh chóng ngẫm chuyển sang vô số hướng và giả thiết khác.

Cô ta rất rõ, cơ hội giống như hôm nay rất có thể chỉ có một lần. Qua rồi sẽ không có nữa.

Vậy thì đi hay ở lại.

Tuy nhiên, Thừa Ảnh thực sự lúc này đang bị người ta trói đi, nhưng cô ta chắc chắn biết mình sẽ không thể giả mạo quá lâu, vì người cô ta đối diện không phải là kẻ vô danh tiểu tốt nào, mà là Thẩm Trì.

Đối với cô ta mà nói, cơ hội chỉ có một lần, có lẽ chỉ tập trung trong hai ba phút.

Nhưng Thẩm Trì không hề xuất hiện.

Giống như mất xích nào đó trong kế hoạch đột ngột đứt đoạn, khiến cô ta không thể không lên kế hoạch mới.

Thực ra, ý nghĩ này chỉ lóe lên trong giây lát. Cô ta thản nhiên rút tay ra khỏi túi áo khóa gió, nhận lấy cuốn hộ chiếu rồi lại rút vào túi.

Lúc này, chỉ nghe Trần Nam hỏi, “Chị dâu, chị bay chuyến mấy giờ? Tôi tiễn chị.”

“Không cần đâu”, cô ta hắng giọng cất câu đầu tiên, giọng rất khàn.

“Chị dâu, chị bị cảm à?”, Trần Nam nhìn chăm chăm vào mặt cô ta.

“Hơi lạnh thôi”, giọng cô ta khàn khàn như thể thật sự không khỏe lắm, mỗi câu nói đều cố gắng giảm bớt từ, trong lòng đã nghĩ ra cách, thản nhiên nói, “Thẩm Trì đâu? Tôi vừa đổi chuyến bay. Hôm nay không đi nữa.”

Trần Nam cũng hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng mỉm cười, lấy điện thoại ra, “Vừa hay, anh ấy bảo tôi gặp chị thì báo với anh ấy một tiếng. Chúng ta ra xe trước, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho anh ấy báo chị sắp về nhà.”

Chiều thu vàng, bầu trời xanh như ngọc bích, ba chiếc Mercedes màu đen men theo con đường ra khỏi khu vực sân bay.

Đêm hôm đó, một chuyến bay quốc tế chứa đầy hành khách từ Vân Hải đến Kathmandu gặp sự cố trên không trung cách sân bay Kathmandu, Nepal hai trăm bốn mươi kilomet, mất lái đâm vào một ngọn núi, toàn bộ phi hành đoàn và hành khách đều thiệt mạng.

Trong danh sách hành khách trên chuyến bay đó có tên Ân Thừa Ảnh.

13. Chương 13

Bốn tháng sau.

Lâm Liên Thành ngồi trên chuyến bay Mất Đỏ, khi về đến nhà, trời vừa hửng sáng, quần gia ra cửa thang máy đón như thông lệ. Đây là căn hộ độc lập mà anh ta sống ở Thượng Hải. Khi mới mua, anh ta có ý giấu gia đình nên hai năm nay, không ai biết anh ta vẫn còn một nơi yên ổn như vậy.

Thang máy đến tầng phòng khách. Quần gia đón hành lý, nói với anh ta, “Hình như tối qua cô Ân xem đĩa phim cả đêm.”

“Có hứng thế sao?”, Lâm Liên Thành mỉm cười, bước lên lầu.

Kết quả, thật sự thấy cô ở phòng xem phim.

Trên chiếc ghế sofa hình bán nguyệt rộng lớn chỉ có mình cô cuộn tròn ở đó. Trong phòng mờ mờ, ánh đèn hắt lên kính mờ ảo, tia sáng đan xen hắt lên mặt cô, khiến thân hình mảnh mai của cô càng gầy hơn.

Mấy tháng nay, cô đã gầy đi rất nhiều, đặc biệt là khi vừa được anh ta đưa về đến đây, gần như cả đêm mất ngủ, thi thoảng có thể chớp mắt một chút thì đa phần bị thức dậy vì gặp ác mộng lúc nửa đêm.

Anh ta đã thấy bộ dạng cô khi gặp ác mộng, luôn thở hổn hển, bật dậy, lo sợ vã mồ hôi, hồn bay phách lạc. Lúc đó, ánh mắt cô trở nên mơ hồ trong màn đêm, một lát sau mới dần dần tập trung lại và nhận ra anh ta.

Sau đó, thực sự hết cách, anh ta bèn đưa cô đi tìm bác sĩ tâm lý và nhận được câu trả lời là: Di chứng căng thẳng sau chấn thương.

Nhưng cô vẫn không kể hết được nội dung cơn ác mộng, dường như, nó mãi chỉ là các hình ảnh mờ mờ nhưng lại rất đáng sợ.

Cô không hình dung ra nỗi, và không tìm được căn nguyên của nỗi sợ.

Thế nên không ai giúp được cô, cách duy nhất chỉ có thể dựa vào thời gian.

Lâm Liên Thành đứng ngoài cửa phòng xem phim một lát rồi mới nhẹ nhàng bước vào.

Lúc này, cô đang ngủ thiếp đi, hơi thở nhẹ như chú mèo con. Chiếc ghế sofa mềm mại yên tĩnh lạ thường, còn phía sau là màn chiếu bộ phim Gangster rất nổi tiếng, súng bắn cực kỳ ác liệt, thi thoảng lại có âm thanh từ stereo vang lại.

Điều khiển từ xa vẫn còn nằm trong tay cô. Anh ta ngồi xuống thử rút nó ra, nhưng chỉ khê động một cái, cô đã tỉnh dậy.

Nhìn thấy anh ta, cô có vẻ ngạc nhiên, sững người một lát rồi mới nói, “Sao anh về sớm thế?”

Lâm Liên Thành cười nửa đùa nửa thật, “Sợ em đột nhiên chạy mất nên phải chọn chuyến bay nhanh nhất về ngay trong đêm.”

Rõ ràng cô không tin, bĩu môi, “Em có thể chạy đi đâu chứ?”, vừa nói vừa lật chiếc chăn lên lên, thò đôi chân trần xuống nền nhà, đi ra cửa sổ vén rèm lên.

Tầng họ sống rất cao, gần như có thể trông thấy cả nửa thành phố. Đối diện chính là sông Hoàng Phố, Bến Thượng Hải. Bên ngoài là thế giới băng tuyết bao phủ, qua cửa sổ, giống như lưu ly trong lầu quỳnh gác tía, đẹp hơn tất cả.

Cô hơi cảm thán, “Tuyệt vời thật!”

“Ừ!”, không biết từ khi nào, Lâm Liên Thành đã bước đến sau cô, khê lên tiếng, “Thượng Hải đã lâu lắm rồi không thấy cảnh tuyết thế này.”

Cô có vẻ tò mò, “Anh thường sống ở đây sao?”

“Tại sao em lại hỏi như vậy?”

“Vì em thấy ngôi nhà này không giống vẻ có người thường xuyên ở”, cô hơi nghiêng đầu nhìn anh ta, nở nụ cười lém lỉnh, “Giống như một trong những nơi ẩn náu vậy.”

“Em phát hiện ra mất rồi”, Lâm Liên Thành tắt ngấm nụ cười, không kìm được, gãi ngón tay cộc vào trán cô.

Thấy vậy, Thừa Ảnh cười, lùi lại né tránh theo bản năng, không may va phải tấm kính phía sau. Lâm Liên Thành muốn ngăn lại nhưng không kịp, chỉ thấy cô chau mày, ai oán, “Đau chết đi được!”

“Ai bảo em tránh?”, anh ta vừa bực vừa buồn cười, kéo tay cô dậy, dùng tay mình áp vào chỗ bị va đập, khê xoa, “Bị anh cộc chắc chắn không đau thế này đâu.”

“Còn chưa chắc”, cô vờ hứ một tiếng lạnh lùng, lùi sang bên cạnh hai bước, đi đôi dép lê bên ghế sofa.

Thực ra, cả căn hộ đều ấm, dù cô có đi chân đất trên nền nhà cũng sẽ không thấy lạnh. Cô tiện tay với chiếc khăn choàng khoác lên người, đi dép lê xuống nhà cùng anh ta.

Khi ăn sáng, Lâm Liên Thành hỏi, “Anh có hai ngày nghỉ, em muốn đi đâu không?”

Thừa Ảnh như đang chăm chú quét bơ lên bánh mì, lúc này dừng lại ngẫm nghĩ rồi mới cố ý nói, “Em muốn đi dạo phố, sắm đồ. Anh cũng đi cùng em chứ?”

“Ừ.”

“Nhưng không phải đàn ông đều ghét nhất là việc tẻ nhạt này sao?”, cô mỉm cười bất ngờ, cố gắng loại bỏ ý nghĩ này của anh ta, “Sao anh dễ tính thế?”

Lâm Liên Thành uống sữa, chẳng thèm để ý đến nhận xét của cô, vừa chăm chú xem tờ báo buổi sáng, vừa nói, “Anh luôn đáp ứng mọi yêu cầu của em mà.”

“Vậy sao?”, Thừa Ảnh sững người, có chút tiếc nuối, “Tiếc là em không nhớ những chuyện trước đây.”

Cô bỗng im lặng, cả phòng ăn không có tiếng động.

Quản gia đứng một bên nhìn đôi nam nữ này, trong lòng không khỏi xúc động.

Từ khi Lâm Liên Thành mua căn hộ này, ông đều làm việc ở đây. Nhưng trong hai năm qua, ông chưa từng thấy Lâm Liên Thành đưa bất kỳ cô gái nào về.

Đây là lần đầu tiên, lại là một cô gái bị mất trí nhớ.

Có điều ngay cả ông cũng không thể không thừa nhận, cô Án này rất xinh đẹp. Đặc biệt là đôi mắt đó, dường như biết nói, lại như tỏa sáng, giống như mặt hồ dưới ánh mặt trời, lấp lánh óng ánh như kim cương.

Khoảng ba tháng trước, Lâm Liên Thành đưa cô về, cực kỳ dịu dàng và kiên nhẫn. Bất kỳ ai cũng có thể nhận ra, anh ta đối xử với cô rất tốt. Ngoại trừ phải đi công tác ra, anh ta gần như luôn ở Thượng Hải cùng cô.

Quản gia xuất thân chuyên nghiệp, tất nhiên sẽ không nghe ngóng chuyện đời tư của gia chủ. Qua cách thể hiện của Lâm Liên Thành có thể thấy, có lẽ trước đây, họ thực sự là một cặp đôi hoàn mỹ.

Thực ra đi dạo phố không phải là sở thích của cô, Thừa Ảnh chỉ muốn mua ít đồ năm mới, chuẩn bị đón năm mới.

“Em không cần làm chuyện này đâu”, Lâm Liên Thành nói với cô, “Em cần gì cứ nói với quản gia là được rồi.”

“Củi gạo dầu muối đều không đến lượt em lo. Đồ dùng gia đình, em cũng không phải lo, nhưng có những thứ không thể giao cho người khác làm được.”

Lúc này, họ đang vịn tay vào thang máy khu mua sắm. Tết Âm lịch càng lúc càng gần, đến đâu cũng tràn ngập không khí Tết, khu mua sắm gần như chật ních người.

Thừa Ảnh đi thẳng đến quầy trang phục nam, thấy Lâm Liên Thành hơi nhú mày, cô làm như không để ý mỉm cười, “Em muốn tặng anh một món quà năm mới. Mong là anh sẽ nhận.”

Lâm Liên Thành không biểu hiện gì, chỉ thu hết nét mặt cô vào mắt mình.

Tính ra, hai người quen nhau đã hơn hai chục năm nhưng vẫn như xưa, cô chỉ nở nụ cười như vậy trước mặt anh ta.

Nụ cười có vẻ bối rối, lại có chút căng thẳng. Thừa Ảnh như vậy khiến anh ta cảm thấy rất thú vị, như thể còn đáng yêu hơn cả hồi cô là thiếu nữ.

Thế là anh ta hơi nhướng mày, “Ồ” một tiếng, nhìn vào mắt cô hỏi, “Em muốn tặng anh thứ gì?”

Cô lập tức hỏi lại, “Anh thích gì? Em chưa bao giờ tặng quà cho đàn ông cả”, nói xong rồi lại như đang ngẫm nghĩ, cuối cùng đành nói, “Không đúng. Nên nói là em không nhớ trước đây có tặng quà cho đàn ông bao giờ chưa.”

“Không sao. Em muốn tặng gì cũng được.”

“Anh tin vào con mắt của em thế ư?”

“Ừ”, Lâm Liên Thành gật đầu, nụ cười nhẹ nhõm ấm nơi đáy mắt.

Con mắt của cô luôn rất tốt. Trước đây, vào sinh nhật hằng năm của anh ta, cô đều tự tay chọn một món quà, giá không cao lắm nhưng rất mới mẻ.

Sau đó họ trở thành người yêu, cô không còn tặng quà cho anh ta nữa.

Anh ta đã từng tỏ ý chất vấn, kết quả cô làm mặt vô tội, “Thứ nên tặng, có thể tặng đều tặng cả rồi.”

Anh ta không tìm được nể nuj cười gian xảo, “Cũng phải. Giờ đến cả người cũng là của anh rồi...”

Giờ đây, lại một lần nữa thấy cô dạo quanh các quầy hàng, tự tay chọn quà cho mình, Lâm Liên Thành thấy cảm kích vô cùng.

Mất đi rồi có lại.

Mấy tháng nay, mỗi lần trông thấy cô, từ này luôn không ngừng nhảy nhót trong đầu anh ta.

Vì bốn tháng trước, anh đã tưởng rằng mình sẽ không còn gặp lại cô nữa.

Khi nghe tin về vụ tai nạn máy bay, anh ta gần như ngay lập tức có danh sách hành khách, vẫn là thư ký của Lâm Liên Giang gửi fax tới. Tờ giấy A4 in ra vẫn còn nóng hổi nhưng ba chữ vô cùng quen thuộc trên đó đã khiến máu anh ta đông lại trong nháy mắt.

Anh ta không muốn tin, cũng không thể tin. Thậm chí còn sử dụng những thiết bị có ở nhà để thử xác nhận tên tuổi và thân phận các nạn nhân.

Không ai biết anh ta hối hận nhường nào, hối hận vì thứ cuối cùng để lại cho cô chỉ là một cái bóng lưng.

Chia tay ở sân bay, anh ta không hề quay đầu lại nhìn cô một cái.

Chia tay như vậy.

Ấm dương cách biệt.

Anh ta vốn cho rằng nghe chính miệng cô thừa nhận cuộc hôn nhân hạnh phúc đã là giây phút tồi tệ nhất trong cuộc đời anh ta. Nhưng sau đó anh ta cho rằng thà gia đình cô hạnh phúc mỹ mãn còn hơn, chỉ cần cô sống khỏe mạnh là được.

Sự thay đổi đột ngột và quá lớn như vậy khiến mong muốn của anh ta trở nên nhỏ bé như vậy.

Anh ta chỉ cần cô sống mà thôi.

Sau đó, gần như mấy chục ngày khổ sở. Anh ta cũng không nhớ nổi mình đã trải qua như thế nào, chỉ biết cuối cùng, Lâm Liên Giang gọi điện đến chỉ nói một câu, “Anh đã quan sát động tĩnh nhà họ Thẩm, không hề giống nhà đang có tang.”

Nó giống như tia sáng le lói mà người mất ánh sáng đã lâu bỗng nhiên trông thấy.

Không có tang... Thế nghĩa là gì?

Lần đầu tiên trong đời, anh ta cầu xin Lâm Liên Giang, “Anh điều tra rõ giúp em được không?”

Lâm Liên Giang im lặng rất lâu trong điện thoại mới nhận lời, “Có tin gì, anh sẽ báo cho em biết.”

“Cám ơn anh”, anh ta nói.

“Đừng khách sáo”, giọng Lâm Liên Giang vẫn trầm tĩnh nhưng tàn nhẫn nhắc nhở anh ta, “Nhưng em đừng ôm bất kỳ kỳ hy vọng gì.”

Đương nhiên anh ta hiểu. Bất kỳ kỳ vọng nào, cuối cùng đều có thể hóa thành tuyệt vọng khôn cùng.

Nhưng e là tất cả mọi người, kể cả Lâm Liên Giang đều không ngờ đến, chỉ vài ngày sau đó, thật sự có tin của Ân Thừa Ảnh.

Khi anh ta đến đón cô, cô vừa được cứu ở dưới sông lên, đầu bị va đập mạnh khiến cô quên tất cả mọi thứ, chỉ nhớ mỗi tên mình.

Cuối cùng, Thừa Ảnh lựa chọn một cặp khuy măng sét phong cách tinh tế, nhờ nhân viên phục vụ gói lại, quay đầu lại mới phát hiện ra người đàn ông phía sau đang tâm hồn treo ngược cành cây.

Cô đưa tay khua trước mặt anh ta mấy cái, “Đang nghĩ gì thế?”

“Anh đang nghĩ...”, Lâm Liên Thành mỉm cười, “Tại sao sau khi mất trí nhớ, em lại tin tưởng anh như vậy?”

“Dù gì tạm thời em cũng không có nơi nào để đi, trông anh cũng không giống người xấu”, cô nói.

“Chỉ như vậy thôi sao?”

“Như vậy thôi.”

Anh ta không để ý, chỉ cảm thấy rất buồn cười. Cô và anh ta đối diện nhau, đứng trước quầy đá quý, lấp lánh phản chiếu lên đôi mắt cô, một vẻ đẹp cực kỳ thuần khiết.

Câu trả lời của cô quá đơn giản, nhưng đúng là sự thực.

Xem ra, quả nhiên Án Thừa Ảnh mất trí nhớ đáng yêu hơn trước đây rất nhiều.

Lâm Liên Thành không kìm được tâm trạng vui vẻ, máu trong tim cuộn dâng, kéo cô xuống lầu, đến quầy trang phục nữ, nhưng Thừa Ảnh lập tức từ chối, “Hôm nay, em không muốn mua đồ. Hơn nữa, những đồ lúc trước anh mua cho em sắp chật ních tủ quần áo rồi.”

Anh ta nói, “vừa rồi em còn khen anh đối xử tốt với em. Anh phải thể hiện một chút mới được.”

Cô cố ý nhắc lại, “Em chỉ nói anh không giống người xấu thôi. Anh nghe nhầm rồi.”

“Cũng thế cả.”

Làm gì có người nào vô lại tự sướng đến vậy? Hơn nữa lại còn vô lại tự sướng một cách đương nhiên.

Thừa Ảnh không kìm được ngẩng đầu lên nhìn anh ta. Anh ta cao lớn, khuôn mặt thanh tú, đôi môi khẽ mỉm cười. Người như thế này vô cùng nổi bật giữa đám đông, khiến không ít cô gái phải ngược nhìn, nhưng dường như, anh ta không hề biết, cứ dẫn cô thông thả đi hết tầng này đến tầng khác, như thể rất thích dạo phố vậy.

“Anh hay đi dạo phố lắm hả?”, cô không kìm được hỏi.

Anh ta cúi xuống nhìn cô tỏ vẻ “tất nhiên không”, “Thường ngày anh rất bận.”

Xem ra hôm nay thật sự khác thường, cô ngẫm nghĩ một lát rồi đề nghị, “Dù sao cũng chẳng mua gì. Hay là về nhà đi!”

“Không được”, anh ta nói, “Đi! Chúng ta đi siêu thị.”

Thực ra Thừa Ảnh đâu có hiểu tâm tư của anh ta.

Bao năm nay, điều anh ta hối hận nhất chính là chia tay với cô. Hơn nữa, việc anh ta luôn luôn muốn làm, cũng không gì ngoài việc cùng cô trải qua cuộc sống yêu đương, cuộc sống vợ chồng.

Thế nên, anh ta bèn kéo cô xuống siêu thị dưới tầng một mua cả đồ ăn vặt và hoa quả.

Cuối cùng, khi xe chở hàng sắp nhét đầy đồ, anh ta vừa nhìn hàng hóa vừa hỏi, “... Còn muốn ăn gì không?”

Cô không khỏi ngạc nhiên nhìn kỹ lại anh ta, “Sao trước đây em không phát hiện ra anh thật sự có khí chất của nhà giàu mới nổi nhỉ?”

Tâm trạng của anh ta rất vui vẻ nên cũng chẳng hề để ý, lông mày giãn ra, nở nụ cười.

Cô cùng anh ta đi xuyên qua dãy hàng hóa, buột miệng hỏi, “Anh chỉ nói với em rằng, chúng ta là bạn tốt lớn lên với nhau từ nhỏ. Nhưng ngoài như vậy ra, chúng ta còn có quan hệ gì khác không?”

“Chẳng hạn như?”, Lâm Liên Thành dừng bước, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Em không biết”, cô mỉm cười, tự cho rằng không có khả năng lắm, nhưng vẫn cười nói: “Anh đối với em tốt như vậy. Nếu em có bạn trai, chắc cũng không hơn thế đâu.”

Lâm Liên Thành im lặng nhìn cô một lát, làm như không có chuyện gì, nhìn đi chỗ khác, không trả lời.

Cuối cùng cô ngẫm nghĩ một lát rồi lại hỏi, “Trước khi xảy ra chuyện, em có bạn trai chưa?”

Khi cô nói câu này, hơi cúi người xuống chọn chocolate tầng dưới cùng.

Trong siêu thị khá ẩm nên họ đều bỏ áo khoác và khăn quàng ra, cô chỉ mặc chiếc áo len dệt màu đen cổ chữ V. Chiếc áo len khá mỏng tôn lên làn da trắng ngần. Hôm nay do cô buộc túm tóc đuôi ngựa, từ góc độ của Lâm Liên Thành có thể nhìn thấy gáy cô, một khoảng da mịn màng như đá quý đã qua tay người thợ hoàn kim đẳng cấp đang tỏa sáng quyến rũ.

Anh ta đứng bên cạnh, chỉ nhìn đáng vẻ chăm chú chọn đồ của cô, yên lặng một lát mới trả lời, “Chưa.”

Khi cô được cứu lên, người đầy vết thương, nghe nói là cả người lẫn xe đâm vào lan can cầu, lao thẳng xuống sông.

Hôm đó, rõ ràng cô không hề lên chuyến bay đi Nepal, nhưng tên cô vẫn xuất hiện trong danh sách hành khách một cách kỳ lạ. Là ai đã làm việc này?

Hơn nữa, trong hơn một tháng đó, cô đã đi đâu?

Anh ta làm việc vốn không thích dựa vào quan hệ gia đình, nhưng cuối cùng vì cô, không thể không dùng đến mọi thủ đoạn và cách thức ngầm để điều tra.

Cuối cùng, tuy không có kết quả chính xác, nhưng từ các manh mối, anh ta cũng có thể đoán ra nguyên nhân và kết quả trước đó.

Vì vậy, đối diện với người con gái không dễ gì mất đi mới có lại này, tạm thời, anh ta không định để cô quay lại với cuộc sống nguy hiểm tứ bề trước đây.

Huống hồ, anh ta còn có sự ích kỷ nữa.

Cuộc sống bây giờ tốt đẹp như vậy, đẹp như một giấc mơ.

Là giấc mơ mà anh ta luôn theo đuổi, là giấc mơ anh ta đã từng cho rằng mãi mãi không thể trở thành hiện thực.

Anh ta không muốn mau chóng thức dậy khỏi giấc mơ này.

Họ từ siêu thị đi ra, mới khoảng bốn năm giờ chiều mà trời đã nhá nhem tối.

Hai ngày tuyết rơi dày lại thiếu ánh sáng mặt trời nên không khí rất lạnh. Ai ra ngoài trời cũng đều vội vội vàng vàng. Thừa Ánh ngồi trong xe, một tay giờ ra trước lò sưởi, tay kia vặn radio.

Vừa đúng lúc di động của Lâm Liên Thành đổ chuông. Cô vội vặn nhỏ âm lượng xuống, tiện tay lấy tai nghe Bluetooth ra đưa cho anh ta.

Lâm Liên Thành đeo tai nghe Bluetooth vào khẽ nói, “A lô!”

Tiếp theo là im lặng rất lâu. Thời gian nghe điện thoại rất dài, nhiều lắm, anh ta chỉ ậm ừ một tiếng, mỗi lần đều là từ “ừm” ngắn gọn. Cuối cùng, cô không kìm nổi tính tò mò, quay đầu lại nhìn anh ta.

Lúc này cô mới phát hiện sắc mặt anh ta cực kỳ tệ, tối sầm như bầu trời ngoài cửa xe, chẳng có chút ấm áp nào. Dường như anh ta cũng cảm nhận được, liếc sang nhìn cô, nhanh chóng ngắt lời đối phương, “Em đang lái xe. Gặp nhau rồi nói.”

Cô chần chừ, cuối cùng vẫn hỏi, “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Không có gì”, anh ta ném tai nghe qua một bên, cười nói như không có chuyện gì, “Là Lâm Liên Giang. Anh ấy đã đến Thượng Hải.”

Cô biết người đó, là con trưởng của nhà họ Lâm. Nghe nói, lần đó Lâm Liên Thành có thể thuận lợi tìm thấy cô cũng là nhờ vào sự giúp đỡ của anh ta.

Nếu đã là chuyện giữa anh em họ, cô không tiện tham dự vào, thế nên chỉ “vâng” một tiếng rồi không hỏi thêm nữa.

Sau khi Lâm Liên Thành đưa cô về nhà thì một mình ra ngoài. Tối đến không có việc gì làm, Thừa Ảnh bảo quản gia một tiếng rồi lấy đồ đi bơi.

Tầng trên cùng của chung cư cao cấp này có một bể bơi trong nhà, được xây dựng theo tiêu chuẩn quốc tế, bốn mùa đều có nước ấm.

Gần đây, khi không có việc gì, cô thường đến đây giết thời gian, thi thoảng gặp vài người hàng xóm, mọi người đều rất hòa nhã, có điều tối nay, cả bể bơi chỉ có mình cô.

Cô bơi khá tốt, thể lực cũng không tồi. Hiếm khi yên tĩnh như hôm nay, cô thong thả bơi mười mấy vòng, đến khi ngón tay chạm vào thành bể, ngoi lên, cô mới phát hiện không biết Lâm Liên Thành đã về từ lúc nào, lúc này đang đứng trên bờ cười mà như không, cúi xuống nhìn cô.

Bể bơi lớn, lúc trước, ngoài cô ra, không có người thứ hai, ngoài tiếng nước chỉ có tiếng nước, lúc này bỗng có thêm một người khiến cô giật cả mình, suýt nữa thì sặc nước.

“... Anh đến, sao không lên tiếng?”, gạt nước trên mặt, cô bỏ kính bơi ra, thở hổn hển nhìn anh ta.

“Em chăm chú bơi như vậy, anh có gọi em cũng không nghe thấy”, Lâm Liên Thành nói điều hiển nhiên, ngồi xuống bên thành bể, rút ngắn khoảng cách với cô, “Bơi bao lâu rồi?”

Cô nhắm tịt, “Khoảng một tiếng rồi.”

“Đói chưa? Trước khi lên đây, anh bảo bác quản gia chuẩn bị đồ ăn đêm rồi. Hay là giờ quay về nhé?”

Cô thở nhẹ một tiếng, cười khì khì nhìn anh ta, “Lâm Liên Thành, trước đây em có bao giờ nói, nếu anh kết hôn, sẽ có vô số cô gái tan vỡ trái tim không?”

Anh ta có vẻ không hiểu, nhướn mày.

“Nếu anh đối xử với cô gái nào cũng tốt như vậy, e là người muốn lấy anh sẽ chen hồng cửa lớn mất.”

“Vậy còn em?”, anh ta bỗng hỏi.

“Hả?”

Giọng anh ta hơi thấp, còn cô đang vịn vào thành bể, dùng hai chân đạp nước, tiếng nước vang lại bị không gian phóng to, vì vậy mà cô không nghe rõ.

Anh ta chăm chú nhìn vào mắt cô, lặp lại lần nữa, “Anh đối xử với em tốt như vậy, liệu em có muốn lấy anh không?”

Tiếng nước nhỏ dần, cuối cùng tắt ngấm.

Hai tay cô vẫn bám vào thành bể bên cạnh chân anh ta, người không cử động, hoàn toàn chìm trong nước. Sóng nước vẫn hơi lăn tăn, từng làn từng làn nước ấm ùa về phía cơ thể, dường như đang vỗ vào tim cô.

Dáng vẻ của anh ta không giống như đang đùa.

Trần nhà mái vòm cao cao, nửa mái vòm làm bằng kính trong suốt, thời tiết đẹp còn có thể ngắm sao từ bể bơi.

Hôm nay thời tiết không đẹp lắm, nhưng cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh ta, dường như có vô số ánh sáng lấp lánh trong đó.

Có lẽ là ánh sáng trên đỉnh đầu, hoặc là ánh sáng phản chiếu trên mặt nước.

Thực ra giống ánh sáng của gợn sóng hơn, vì anh ta nhìn cô chăm chú và dịu dàng, giống như trên thế gian rộng lớn này chỉ có một mình cô.

Chỉ có một mình cô có thể lọt vào đôi mắt anh ta. Thế nên, trong đó, trong đôi mắt dài, sâu và hẹp ấy, cô thấy bóng mình phản chiếu rất rõ ràng.

Cô bắt đầu hoảng hốt, cảm giác hoảng loạn chưa từng có ập về, dội lên lồng ngực cô.

May mà lúc này, điện thoại di động bỗng đổ chuông, phá vỡ sự yên tĩnh khó xử này.

Cô háng giọng nhắc anh ta, “Có điện thoại.”

Anh ta ngồi xổm nhìn cô, rồi mới đứng dậy đi sang bên cạnh nghe điện thoại.

Áp lực trước đó dần biến mất khi anh ta xa dần. Thừa Ánh quay người, tựa lưng vào thành bể, điều chỉnh lại nhịp thở, rồi nhẹ nhàng chìm xuống nước, bơi ra xa.

Cô bơi vài vòng với tốc độ bình thường, đến khi cảm thấy mệt mới lên bờ. Lúc này, Lâm Liên Thành vẫn đứng đằng xa vừa nhìn cô bơi, vừa yên lặng hút thuốc.

Ở đây vốn cấm hút thuốc. Có lẽ do quá muộn nên cũng không có ai đến ngăn cản anh ta.

Sau khi lên bờ, cô quần chiếc khăn tắm rồi đeo lại chiếc vòng hạt gỗ mà cô đã tháo ra lúc trước. Đây là thứ cô mang theo người khi được vớt từ dưới sông lên, cũng không biết nó có ý nghĩa gì đặc biệt hay không, chỉ là nhìn chất liệu của chiếc vòng này, cô cũng biết nó là đồ hiếm có.

Cô ướm sững, bước đến trước mặt anh ta, hơi nhú mào nói, “Anh hút ít thôi. Mùi thuốc lá khó chịu lắm!”

Giọng và thái độ của cô bình thường như không có gì nhưng dường như cô chưa bao giờ nói với anh ta câu đó. Lâm Liên Thành cúi đầu xuống nhìn cô, chẳng thêm để ý, mỉm cười, ngoan ngoãn dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại.

Họ xuống dưới lầu, quả nhiên, quán gia đã chuẩn bị xong đồ ăn đêm, có bánh trôi tàu vừa ngon vừa ngọt, phía trên còn điểm vài bông hoa quế thơm nức. Thừa Ánh thật sự hơi đói, vừa ngồi xuống thì phát hiện Lâm Liên Thành vẫn ở ngoài phòng khách, bèn hỏi, “Anh không ăn một chút sao?”

Ánh mắt anh ta không rời khỏi tờ tạp chí, chỉ đáp, “Không. Anh vừa ăn xong mới về, không đói.”

Thực ra chiều nay Lâm Liên Giang đến Thượng Hải họp, buổi tối gọi anh ta ra ngoài gặp mặt. Buổi gặp mặt giữa họ suýt nữa âm ỉ đến mức ra về không vui vẻ, nên anh ta cũng chẳng ăn được mấy hạt cơm.

Lần này Lâm Liên Giang gần như đã hết nhẫn nại, mắng cho anh ta một trận phủ đầu, cuối cùng còn lớn tiếng hỏi, “Em định hoang đường đến bao giờ nữa? Cứ giấu Thừa Ánh cả đời, không cho cô ấy biết sự thật sao? Hay có cần anh nhắc em, Thẩm Trì không phải là người đàn ông dễ chọc giận đâu không?”

Anh ta không lên tiếng, chỉ châm điếu thuốc, rít vài hơi đã hết, sau đó mới buồn bã nói, “Cuộc sống đó không hợp với cô ấy.”

Lâm Liên Giang gần như bị anh ta chọc cho tức cười, lạnh lùng khinh miệt, “Hợp hay không, em có tư cách gì mà phán xét?”

Anh ta không lên tiếng nữa.

Lâm Liên Giang đành đưa ra thông điệp cuối cùng, “Tốt nhất, em nên mau chóng nói cho cô ấy biết sự thật. Cô ấy có chồng. Dù chồng cô ấy làm gì, dù cuộc sống trước đây của cô ấy thế nào, cô ấy đều nên quay về. Em phải lập tức, ngay lập tức giải quyết chuyện này cho anh. Nếu không, đợi Thẩm Trì hay tin tìm đến cửa, đến lúc đó sẽ có hậu quả thế nào, chẳng ai có thể đảm bảo được.”

“Sao chứ? Gần đây bên nhà họ Thẩm có động tĩnh gì sao?”, anh ta không quan tâm hỏi lại.

Lâm Liên Giang cố kìm nén cơn giận, cầm tách trà lên uống một hớp, bình tĩnh liếc nhìn anh ta, rồi mới nói, “Không biết vì lý do gì, ngay từ đầu Thẩm Trì đã biết cô ấy không hề lên máy bay, sau đó cũng liên tục tìm kiếm, chỉ là sau đó, chúng ta đã tình cờ tìm thấy cô ấy trước. Có thể giấu được ba tháng đã là kỳ tích lớn lắm rồi. Anh không giao thiệp với Thẩm Trì, không rõ tính khí của anh ta thế nào, nhưng dù thế nào, vợ bị mất tích, anh ta tuyệt đối không để yên chuyện này đâu. Thế nên Lâm Liên Thành, anh cảnh cáo em, đừng gây rắc rối nữa, mau giải quyết chuyện này đi.”

Sau đó, Lâm Liên Giang vẫn không yên tâm. Khi anh ta đang ở bể bơi, Lâm Liên Giang lại gọi điện đến.

Lâm Liên Giang làm việc ít khi như vậy, nhân viên bên cạnh anh ta đều hiểu tính khí của anh ta, nên thường không phải nhắc lại lần thứ hai.

Xem ra, tối nay, anh ta thật sự phá lệ rồi.

Thừa Ảnh ăn đêm xong, quay lại phòng khách thì phát hiện người đàn ông ngồi trên ghế sofa đang suy nghĩ chuyện gì đó, điều thuốc giữa ngón tay anh ta đã cháy cả đoạn dài, nhưng dường như anh ta không hề phát hiện ra, chỉ im lặng lật tờ tạp chí.

Cô tốt bụng nhắc nhở, lúc này anh ta mới giật mình dụi tắt điều thuốc nói, “Muộn lắm rồi! Em đi nghỉ sớm đi.”

“Còn anh?”

“Anh ngồi thêm lát nữa”, anh ta bịa ra một lý do, “Lát nữa có đồng nghiệp ở công ty chi nhánh nước ngoài gọi điện. Em đi nghỉ trước đi.”

Thừa Ảnh gật đầu, “Được rồi. Vậy chúc anh ngủ ngon.”

Anh ta mỉm cười, “Ngủ ngon!”

Thực ra Lâm Liên Giang dự tính không sai chút nào, chỉ vài tiếng sau, cũng là sáng sớm tinh mơ hôm sau, Trần Nam đóng cửa xe trong giá lạnh, sải bước vào nhà họ Thẩm.

Thẩm Lăng đang nghỉ đông, trong nhà xảy ra chuyện như vậy nên tất nhiên cũng chẳng có tâm trạng đi du lịch hay vẽ tranh gì nữa. Ngày hôm đó, cô ấy cũng ngoan ngoãn ở nhà. Khi Trần Nam xuất hiện, cô ấy đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách ấm áp, ôm điện thoại tán gẫu với cô bạn cùng phòng ký túc.

Đêm khuya yên tĩnh, một cơn gió lạnh từ ngoài cửa ùa vào khiến cô ấy giật thót mình, “... Xảy ra chuyện gì vậy?”

Trần Nam chẳng cởi áo khoác chỉ nói, “Tôi tìm đại ca đã rồi quay lại nói cho cô biết.”

Thẩm Lăng cực kỳ thông minh, ngay lập tức ngồi thẳng dậy nói, “Có tin của chị dâu tôi ư?”

“Phải”, Trần Nam đáp, bước hai ba bước đã tới cầu thang.

Trong phòng ngủ vẫn bật đèn sáng trưng.

Trần Nam rút điện thoại ra, mở thư mục ảnh nói, “Đây là ảnh chụp chiều nay.”

Dường như Thẩm Trì vừa tắm xong, chỉ mặc chiếc áo choàng tắm, tóc vẫn còn ướt. Anh hơi lim dim, ánh mắt buồn nhìn vào màn hình điện thoại, những giọt nước trên tóc không ngừng nhỏ xuống, nhưng anh chẳng cảm thấy gì, chỉ có đồng tử đen sậm co lại trong nháy mắt.

Đúng là cô ấy.

Tuy chỉ có nửa khuôn mặt, nhưng thật sự là cô, hoàn hảo không khiếm khuyết.

Trong bức ảnh, cô đang ngồi xổm trước quầy hàng ở siêu thị, miệng hơi mỉm cười, cũng không biết đang nghe người bên cạnh nói gì, còn người đứng bên cạnh cô là Lâm Liên Thành.

Họ mua rất nhiều đồ trong xe đẩy hàng, đồ ăn cũng có, đồ dùng cũng có, toàn thứ linh tinh, xem ra đang rất nhàn nhã bên nhau.

Ngay sau đó, Thẩm Trì nắm chặt điện thoại, ngẩng lên, đáy mắt sâu thẳm không lộ ra cảm xúc, chỉ lạnh lùng nói, “Đây là ở đâu?”

“Thượng Hải.”

“Đi điều tra xem Lâm Liên Thành sống ở đâu”, anh ra lệnh ngắn gọn, trả điện thoại di động cho Trần Nam, còn mình thì bước đến đầu giường, cầm bao thuốc và bật lửa lên.

Theo tiếng tách của bật lửa, ánh lửa lập lòe nơi đáy mắt, làn khói trắng nhanh chóng che kín nét mặt anh.

“Em hiểu”, Trần Nam nhìn anh, chần chừ một lát, cuối cùng vẫn khuyên, “Anh không ngủ được, tối hút ít thuốc thôi.”

Người đàn ông cao lớn liếc nhìn qua làn khói thuốc, hơi lim dim mắt, “Cậu học nhiều chuyện từ bao giờ thế?”

Giọng anh lạnh lùng và mỉa mai, không hiểu nổi là vui hay giận. Nhưng anh càng như vậy, càng khiến người khác cảm thấy tâm tư khó lường.

Trần Nam không để ý, chỉ mỉm cười. Lúc này, e là chỉ mình mới dám lao vào hòng súng.

Có điều, anh ta biết im lặng đúng lúc, trước khi đi ngủ hỏi, “Nữ sát thủ đó xử lý thế nào ạ?”

“Cô ta đã vô dụng rồi”, Thẩm Tri nhanh chóng hút xong điếu thuốc, hơi nghiêng người dụi tàn thuốc, tuyên bố không mang bất kỳ cảm xúc nào.

“Em hiểu rồi.”

Trần Nam quay người đi xuống lầu, Thẩm Lăng quả nhiên vẫn chưa ngủ, đang giương mắt nhìn anh ta. Anh ta đành nói ngắn gọn, “Chị dâu không sau. Cô yên tâm.”

Thẩm Lăng mở to đôi mắt, khe nói, “Vậy giờ chị ấy đang ở đâu?”

“Thượng Hải. Có điều, tạm thời cô đừng đi hỏi anh ấy”, anh ta hất hàm về phía trên lầu.

Thẩm Lăng không hiểu, “Tại sao?”

Trần Nam cười như không có chuyện gì, “Không tại sao cả. Trẻ con đừng lăm chuyện.”

“Tôi không còn bé nữa”, Thẩm Lăng nhú mày tỏ vẻ bất bình, Trần Nam đã vẫy tay chào cô rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

14. Chương 14

Sau khi bị tuyết phủ kín, nhiệt độ Thượng Hải tiếp tục hạ xuống thấp, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã hạ xuống nhiệt độ thấp nhất trong lịch sử những năm gần đây.

Một tuần nữa là đến giao thừa, dường như không mấy người vì nhiệt độ hạ thấp này mà không vui. Quản gia cử người mang đồng hồ năm mới trang hoàng hai tầng của căn hộ chung cư cho nó có chút hương vị năm mới.

Hiển nhiên là vì năm trước chưa từng náo nhiệt như vậy, lần này quản gia rất vui, làm việc cũng rất phấn khởi.

Thừa Ảnh đứng bên xem cũng cảm thấy buồn cười, nhưng không dám tin, không kiềm chế được hỏi, “Bác định đón Tết năm nay ở đây với chúng cháu ạ?”

“Đương nhiên”, quản gia đang tự tay bày đĩa hoa quả trong phòng khách, “Trước khi đi, cậu Lâm đã dặn rồi, thực đơn đêm giao thừa cũng có rồi.”

Càng gần Tết, Lâm Liên Thành càng bận. Sau hai ngày nghỉ ngắn ngủi, anh ta lập tức phải đi công tác ở thành phố khác, chắc khoảng chiều Hai chín mới có thể quay về.

Trước khi anh ta đi, Thừa Ảnh cũng có hỏi anh ta, người nhà họ Lâm đón Tết ở đâu, kết quả anh ta nói, “Tô Châu.”

Cô rất ngạc nhiên, “Vậy anh không ở cùng họ sao?”

“Năm nay khá đặc biệt”, anh ta nói.

Lý do này nghe có vẻ rất chính đáng, nhưng sau khi anh ta đi, cô bỗng nhớ ra, hai người thân thiết như vậy, tại sao anh ta không đưa cô về Tô Châu đón Tết?

Có điều rất hiển nhiên, trước khi đi, Lâm Liên Thành đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ. Cả căn hộ tràn đầy không khí Tết, dường như cô cũng bị cuốn theo. Cô cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, vui vẻ, cũng không thắc mắc chuyện này nữa.

Quản gia đã hẹn công ty dịch vụ gia đình buổi chiều đến thay rèm cửa sổ, vì công trình hai tầng trên và dưới đều khá rộng, nên phải làm sớm một chút.

Thừa Ảnh ăn cơm xong, dứt khoát không nghỉ trưa, đang chuẩn bị trốn vào phòng xem đĩa phim. Đĩa phim xem thâm đêm lần trước vẫn còn chưa hết, còn ở trong đầu đĩa. Bộ phim Gangster ba phần nổi tiếng của Hollywood quá dài, khi đó, cô đang xem dở phần hai thì ngủ thiếp đi.

Nhiệt độ trong và ngoài phòng chênh lệch khá lớn, trên kính cửa sổ phủ một lớp sương mờ. Cô tìm chiếc điều khiển từ xa, chuẩn bị tắt đèn thì bỗng nghe dưới lầu có tiếng động.

Khi cửa thang máy mở ra, quản gia đứng ở cửa phòng khách hoàn toàn sững sờ.

Khu chung cư cao cấp nhất Thượng Hải này, ngoài thiết bị và dịch vụ đều được phần cứng phần mềm hóa ra, còn có cả thiết bị an ninh nghiêm ngặt nhất. Bất kỳ khách nào đến cũng phải đăng ký danh tính và phải được sự đồng ý của chủ hộ nhấn vân tay xác minh thì mới có thể lên.

Nhưng hôm nay, những điều này đều không dùng đến.

Trên tay quản gia vẫn cầm chiếc bình hoa vừa lau, lúc này chỉ có thể giật mình nhìn năm sáu người lạ mặt từ cửa thang máy bước ra.

Toàn là đàn ông mang theo khí thế áp đảo, bước vào như đi vào chốn không người. Họ cứ thế đi thẳng vào phòng khách.

Mất một lúc, bác quản gia mới tìm lại được giọng nói của mình, lập tức nghiêm giọng chất vấn, "... Các anh là ai?", đồng thời cũng cảnh giác, nghĩ xem làm thế nào để nhanh chóng bật hệ thống chống trộm, báo cảnh sát.

Một người đàn ông cao ráo sải bước tới, dường như đã dễ dàng nhìn thấu tâm tư của ông. Anh ta đến trước mặt ông, bình tĩnh nói, "Yên tâm. Tôi sẽ không làm hại ông đâu. Chỉ cần ông nói cho tôi biết, Thừa Ảnh ở đâu?"

Anh ta mặc áo khoác gió màu đen, quần Âu đen, cả người toát lên vẻ thanh tú lạnh lùng, đôi mắt u buồn không cảm xúc nhưng lại như có ánh sáng sắc bén và sức mạnh cực lớn.

Nhiệt độ bên ngoài dưới không độ, cửa sổ đã phủ kín băng tuyết.

Rõ ràng trong phòng khách rất ấm, nhưng anh vừa bước đến, quản gia cảm thấy như cơn gió lạnh khó hiểu ủa đến.

Quản gia hơi cúi đầu, chỉ cảm thấy cặp mày anh tuấn đó lạnh lùng lạ thường, giọng nói cũng như tảng băng trôi. Nghe nói anh ta đến tìm Ân Thừa Ảnh, quản gia càng cảnh giác hơn, "... Anh có quan hệ thế nào với cô Ân?"

"Ông không cần biết điều này", Thẩm Trì cười, ánh mắt vẫn lạnh lùng, "Nói cho tôi biết, cô ấy ở đâu?"

Người đàn ông này và cả đám người phía sau anh ta đều xuất hiện một cách bá đạo lạ thường. Quản gia sợ rằng họ là người không đường hoàng, đang nghĩ cách ứng phó thế nào thì nghe tiếng bước chân bước từ cầu thang phía sau xuống.

Rõ ràng, Thẩm Trì cũng nghe thấy.

Thính giác và phản ứng của anh hơn quản gia rất nhiều, thế nên gần như ngay lập tức, đôi mắt u buồn đã nhìn xuyên qua vai quản gia, thẳng về phía cầu thang.

"Xảy ra chuyện gì thế?", Thừa Ảnh vừa bước xuống cầu thang vừa hỏi.

Vì mặc chiếc váy dài đến gót chân nên bước chân của cô hơi có giới hạn, không đi được nhanh lắm. Quần gia vốn định lên tiếng ngăn cô lại nhưng đã không kịp nữa rồi. Thẩm Trì nhẹ nhàng vòng qua người ông, bước về phía trước hai bước.

Cách nửa phòng khách, anh chỉ lặng lẽ đứng nhìn cô, sắc mặt khó đoán vô cùng.

Rõ ràng, cô lập tức chú ý đến anh.

Thực ra, giờ phút này, kể cả quần gia, trong phòng khách có ít nhất bảy người đàn ông đang đứng. Khuôn mặt nào cũng lạ lẫm, nhưng cũng không biết thế nào, mà ngay từ khi Thừa Ảnh bước xuống cầu thang, mọi sự chú ý đã dồn cả về người đàn ông đang chiếm cứ trước mặt.

Cô chưa từng gặp anh ta, nhưng lại cảm thấy rất quen thuộc.

Cảm giác quen thuộc mơ hồ, khó hiểu, lại có chút thần kỳ, như một dòng điện chạy qua. Trong nháy mắt, ánh mắt anh đã xuyên qua não bộ của cô với tốc độ cực nhanh, gần như chớp nhoáng, nhưng mang theo cảm giác hơi chóng mặt.

Cô định thần, trong lòng thầm ngạc nhiên, lúc này mới ý thức rằng hai chân mình đã bất giác bước lại gần anh, cảm giác này chưa từng có, kể cả khi cô được Lâm Liên Thành cứu về.

Từ sau khi mất trí nhớ, trong lòng cô luôn có bản năng đề phòng với những thứ xa lạ, giống như đứa trẻ sơ sinh sợ thế giới và những nguy hiểm chưa biết, luôn muốn tránh xa một chút, quan sát cho rõ rồi mới yên tâm, mạnh dạn lại gần.

Thế nên Lâm Liên Thành đã phải mất mấy tháng mới khiến cô tin tưởng rằng họ đã từng là bạn tốt.

Tuy nhiên, hôm nay, nhìn người đàn ông trầm mặc và lạnh lùng này, thậm chí còn chưa lên tiếng dù chỉ một câu, cô đã không kiềm chế được muốn tiến lại tìm hiểu.

Có điều, cô nhanh chóng tìm lại được lý trí, dừng lại cách anh vài mét, không tiến lên nữa.

“Anh là ai?”, cô hỏi.

Giọng cô vẫn như trước đây, chỉ là thiếu chút cảm xúc, thực ra đến ánh mắt cũng vậy, ngoài sự nghi vấn và muốn tìm hiểu ra thì không tìm thấy chút gì của ngày trước.

Ánh mắt Thẩm Trì hơi lóe lên, như tảng băng nổi đột nhiên xuất hiện một vết nứt, anh mở to mắt, hỏi lại, “Em nói gì?”, rõ ràng là giọng cực kỳ nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta cảm thấy mùi nguy hiểm.

Nhưng cô vẫn không biết, chỉ nhìn thẳng vào mắt anh, lặp lại câu hỏi một lần nữa, “Anh là ai?”

Dáng vẻ của cô không giống nói đùa chút nào nên anh không nói gì nữa.

Phòng khách gần hai trăm mét vuông yên lặng đến kỳ lạ.

Đôi môi mỏng của Thẩm Trì hơi cong lên, không tỏ thái độ gì, vẫn tiếp tục nhìn cô, bất kỳ nét mặt nào của cô cũng đều thu vào tầm mắt của anh. Đường như rất lâu sau, anh bỗng quay sang quần gia, ánh mắt trở nên lạnh lùng lạ thường, “Đã xảy ra chuyện gì với cô ấy?”

Quần gia gần như bị dáng vẻ của anh làm cho phát khiếp, ngậy người mãi mà không biết trả lời thế nào cho lưu loát, “Hình như cô Ân... hình như bị mất trí nhớ.”

Ánh mắt Thẩm Trì tối sầm lại.

Mất trí nhớ...

Hiếm khi anh ngậy người ra, sau đó không buồn để ý đến những người khác, anh bước thêm hai bước đến trước mặt cô.

Anh cao hơn cô rất nhiều. Ở khoảng cách gần như vậy, anh hơi cúi xuống khẽ xác nhận, “Em không nhớ anh sao?”, gần sát anh, cô mới ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh, rất đặc biệt, vừa giống như rừng rậm nguyên thủy sau cơn mưa mùa đông, lại giống như chìm trong nước đá bạc hà, lạnh đến phát run.

Cô bắt đầu cảm thấy hoảng hốt, bàng hoàng mãi mới lắc đầu, nói thật, “Không nhớ nổi.”

Ai ngờ ngay lập tức, anh không nói gì, nắm chặt lấy cổ tay cô. Cô gần như sợ phát khiếp, vùng thoát ra theo bản năng, “... Anh làm gì thế?”, vừa nói vừa lùi lại phía sau, ngay tức khắc nói rộng khoảng cách giữa hai người.

Thẩm Trì dừng lại, nhìn nét mặt cô đầy phòng bị, gần như đã bị thái độ phản kháng cực đoan của cô làm cho tức giận, đáy mắt đen láy càng đen hơn, “Em mất trí nhớ nhưng lại nhớ duy nhất Lâm Liên Thành sao? Đến anh mà em cũng không nhận ra, nhưng lại có thể sống vui vẻ với anh ta sao?”

“Tôi không nhớ gì hết”, cô hít một hơi thở sâu, ôm hai tay trước ngực, giận giữ nhìn anh.

Đây là tư thế phòng vệ khiến Thẩm Trì cảm thấy trở trêu. Tuy bức ảnh trong điện thoại đó chụp ở khoảng cách khá xa, không nét, nhưng rõ ràng cô đang nở nụ cười thoải mái.

Anh lại bước lại gần một bước, nói ngắn gọn, “Không nhớ gì hết đúng không? Vậy anh nói cho em biết, em là vợ anh.”

“... Thế là ý gì?”, cô không khỏi bàng hoàng, dường như không thể tin nổi, vừa lùi lại vừa nói, “Lâm Liên Thành chưa bao giờ nói với tôi rằng tôi đã kết hôn...”

“Vậy sao?”, anh cười cực kỳ phẫn nộ, “Vậy anh ta nói gì?”

Nhưng cô không lên tiếng, chỉ sững sờ nhìn anh, muốn xem nét mặt của anh là thật hay giả.

Có lẽ là vì nhắc đến Lâm Liên Thành, cuối cùng vị quản gia đang ngây người đã tỉnh táo cả tư duy lẫn lý trí, nhìn thấy người đàn ông hùng hổ xa lạ ép sát Thừa Ảnh, ông vô thức lao đến có ý ngăn giữa hai người, bịa ra lời nói dối trong tình hình khẩn cấp, cảnh cáo Thẩm Trì, “Anh Lâm sắp về, xin anh tự trọng một chút.”

Ông không nhắc đến Lâm Liên Thành còn tốt, chỉ thấy mắt Thẩm Trì tối sầm lại, ánh mắt sắc bén quét qua mặt ông, nhanh chóng sải bước nắm chặt cánh tay Thừa Ảnh.

Lần này anh thật sự mạnh tay, Thừa Ảnh bắt giác khẽ kêu đau, tiếng kêu truyền đến khiến anh nhíu mày, hơi buông lỏng tay, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, “Có phải em chỉ tin lời một mình anh ta không? Hả?”

Thực ra Thừa Ảnh không hoàn toàn tin anh ta, chỉ là sự việc xảy ra quá đột ngột khiến cô nhất thời không kịp phản ứng. Huống hồ, thái độ của anh hùng hổ như vậy, chẳng hề cho cô thời gian để suy nghĩ nên cô chỉ phản kháng theo bản năng.

Cánh tay bị đau nhưng lại không vùng ra được khiến cô càng tức hơn. Cô lạnh lùng cố ý thừa nhận, “Đúng vậy. Tôi thà tin anh ta còn hơn tin anh. Chỉ ít, anh ta còn giống người tốt hơn anh...”

“Người tốt ư?”, Thẩm Trì cười lạnh lùng, chẳng thêm để ý, “Anh chưa bao giờ nói anh là người tốt cả.”

Nói xong, ánh mắt anh lướt sang người quản gia đứng bên cạnh, thản nhiên nói, “Đợi Lâm Liên Thành về, ông nói cho anh ta biết, tôi đưa người đi rồi. Chuyện lần này tạm thời không truy cứu anh ta, nhưng sẽ không dễ dàng có lần sau đâu.”

Quản gia vốn còn muốn nói gì đó nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã thấy hoa mắt, chỉ thấy Thẩm Trì giơ tay đánh vào gáy Thừa Ảnh.

Anh ra tay nhanh, dứt khoát, động tác gọn lẹ nhưng ngay khi người Thừa Ảnh mềm nhũn đổ xuống thì anh đã đưa tay ra đỡ lấy cô, rồi bế bổng lên.

Quản gia nhìn mà mắt tròn mắt dẹt, thấy anh bế Thừa Ảnh lên, đáy mắt dường như có ánh nhìn dụ dỗ, nhưng quản gia ngờ rằng đây chỉ là ảo giác của mình, vì anh nhanh chóng ngẩng lên, không quay đầu lại, sải bước đến thẳng thang máy.

Giống như khi đến, người đàn ông này dẫn theo mấy người đi như ra vào chốn không người, biến mất sau khi hai cánh cửa kim loại từ từ khép lại.

Khi Thừa Ảnh tỉnh lại thì phát hiện ra mình đã nằm trong xe.

Khoang xe lơ mờ, bên ngoài còn tối hơn, hình như xe đang chạy trên đường cao tốc, tốc độ rất nhanh, nhưng rất ổn định, dường như có mưa bụi lạnh, những hạt mưa nhỏ văng vào cửa kính ô tô. Vì trong xe rất yên tĩnh nên cô có thể nghe thấy tiếng động nhỏ nhất.

Sau gáy vẫn còn cảm giác đau, vừa buốt vừa tê, một lát sau, cô mới nhớ lại chuyện trước đó, gần như ngay lập tức, cô ngồi phắt dậy, trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, "... Anh bắt cóc tôi sao?"

"Em ngủ trên đùi anh bốn năm tiếng đồng hồ rồi, lẽ nào không nói một tiếng cảm ơn trước sao?", Thẩm Trì đổi tư thế ngồi, quay lại nhìn cô trong bóng tối.

"Cảm ơn anh đã đánh ngất tôi sao? Hay cảm ơn anh đã bắt cóc tôi?", cô vừa tức giận chỉ trích, vừa tựa vào cửa sổ xe nhìn cảnh bên ngoài.

Quả nhiên là đang ở trên đường cao tốc, hai bên đường là những thửa ruộng tối om, ánh huỳnh quang trên rào chắn nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Anh nói cô đã ngủ bốn năm tiếng đồng hồ, vậy họ đang đi đâu?

Dường như đường cao tốc không có điểm cuối, Thừa Ảnh nhìn ra ngoài cửa sổ tối om, lòng bỗng cảm thấy hoảng hốt, thậm chí còn vượt qua nỗi tức giận trước đó.

"Anh muốn đưa tôi đi đâu?", theo bản năng, cô tựa vào cửa xe, cố gắng kéo xa khoảng cách với anh rồi hỏi, đáy mắt đen láy hiện lên vẻ bất an.

Sau đó nhận được câu trả lời rất đơn giản, "Vân Hải."

"Tại sao?"

"Vì nhà em ở đó", Thẩm Trì hơi ngừng lại, lại nhìn cô nhẩn nại, "Anh chỉ đưa em về nhà, không coi là bắt cóc."

Nhà ư?

Dường như Thừa Ảnh không dám tin, vẫn nhìn người đàn ông này một cách cảnh giác. Mấy tiếng trước, cô thậm chí còn chưa thể nhìn rõ động tác của anh thì đã bị anh đánh ngất đi rồi.

Rốt cuộc người đàn ông này làm gì vậy?

"Anh tên gì?", cô ngần ngừ giây lát.

Khóe môi người đàn ông hơi căng lên, như thể câu hỏi như vậy khiến anh có chút không vui, giọng thản nhiên có phần lạnh lùng, "Thẩm Trì."

Nhưng cô không hề có ấn tượng gì.

Cái tên này, so với khi nhìn thấy anh lúc đầu thì cô có chút cảm giác quen thuộc hơn, có điều, đến giờ, cảm giác quen thuộc đó cũng bị hành vi tồi tệ của anh đánh tan rồi.

Cô không cho rằng trước đây mình lại quen con người vừa bá đạo vừa thô lỗ thế này, huống hồ còn lấy anh ta nữa.

Thế nên cô ngờ vực hỏi, "Dựa vào cái gì để tôi tin anh?"

Cuối cùng, thái độ của cô đã thành công trong việc làm tiêu tan sự kiên nhẫn của Thẩm Trì, ngay lập tức, anh nghiêng người lại, cười giận dữ, "Tin hay không thì tùy. Giờ em có hai sự lựa chọn, hoặc là cùng anh về hoặc là...", anh chỉ tay ra ngoài cửa sổ xe, "Nhảy từ đây ra ngoài."

Anh nói ngắn gọn, không hề mang theo chút tình cảm nào, dường như đó không phải là câu nói đùa. Xe đang chạy với tốc độ cao, đương nhiên, cô sẽ không ngóc nghếch đến mức nhảy ra khỏi xe, hơn nữa, lúc này cô đã bị áp sát trước cửa xe, hơi thở quen thuộc lạnh lạnh khiến cô co rúm người lại, phân tán sự chú ý của cô, khiến cô không thể nào nói chuyện bình thường được, càng không thể ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt anh.

Sau cùng, cô chỉ có thể ngại ngùng quá hóa giận, im lặng, xị mặt xuống, không thèm để ý đến anh.

Còn Thẩm Trì cứ nhìn cô ở khoảng cách gần như vậy, đáy mắt sâu hút, mãi sau mới quay về chỗ ngồi bên cạnh, đồng thời gõ tay vào ghế trước, “Còn bao lâu nữa?”

“Khoảng nửa tiếng nữa”, lái xe trả lời.

Nửa tiếng nữa...

Thừa Ảnh lặng lẽ nghe, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng lớn. Sau ba mươi phút, cô đã cùng người đàn ông nguy hiểm và bất chấp lý lẽ này về đến Vân Hải, về đến “ngôi nhà” xa lạ đó.

Còn Lâm Liên Thành thì sao? Cô bỗng nhớ đến anh, nghĩ cách nhanh chóng tìm cơ hội liên lạc với anh.

Trên thực tế, chỉ sau hai mươi phút, chiếc xe đã dừng hẳn trước ga ra.

Cánh cửa xe mở ra, một bóng người dong dỏng cao, xinh xắn lập tức lao đến, giọng nói lộ rõ vẻ lo lắng và xúc động, “Chị dâu, cuối cùng chị đã về.”

Thừa Ảnh bị đối phương đột ngột bước đến ôm, sững người giây lát rồi mới gỡ tay ra khẽ đẩy, nói rộng khoảng cách mới nhìn rõ, đó là một cô gái trẻ xinh đẹp. Cô nhìn đôi mắt đen trong trẻo, lại quay đầu nhìn Thẩm Trì, nhanh chóng đoán ra thân phận của đối phương.

“Chị dâu, chị không sao thật là tốt. Em và anh trai cứ lo cho chị...”, Thẩm Lăng không hề phát hiện ra sự bất thường, vẫn xúc động nói.

Thừa Ảnh đoán quả không sai, cô muốn quay người cầu cứu theo bản năng, nhưng lại nghĩ đến ai đó có hành vi xấu xa, còn không chế cô trên đường đi.

Thẩm Trì liếc nhìn cô, rồi mới nói với Thẩm Lăng, “Thừa Ảnh cần nghỉ ngơi, có gì để mai rồi nói.”

Thẩm Lăng vừa kính vừa nể anh, thấy sắc mặt anh có vẻ không tốt lắm, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng không dám nủ lấy Thừa Ảnh, đành ngoan ngoãn “vâng” một tiếng, rồi buông tay nhường đường.

Anh giải vây cho cô, không nói lời nào dẫn cô lên phòng ngủ trên lầu.

Nhưng vẫn rất xa lạ.

Trong lòng cô cố gắng tìm lại ký ức, rất cố gắng, rất chân thành muốn tìm chút ấn tượng quen thuộc ở nơi này nhưng cuối cùng phát hiện ra chỉ vô ích.

Ngược lại, thái dương cô bắt đầu đau râm ran, cô cố gắng lấy lại tinh thần, không muốn để anh nhận ra sự khác lạ, mặt không để lộ cảm xúc nói, “Tôi mệt rồi.”

Thẩm Trì nhìn cô, không hề có thái độ gì.

Cô ngừng lại, gần như có chút miễn cưỡng, lại gần như bối rối, “Tối tôi ngủ ở đây sao?”

Kết quả anh cười lại, “Nếu không, em muốn ở đâu?”

Thực ra họ mới chỉ tiếp xúc có mấy tiếng đồng hồ nhưng Thừa Ảnh cũng cảm thấy rất kỳ lạ, vì cô có thể nhận ra cảm xúc không vui của anh, nụ cười cũng mang vẻ lạnh lùng mỉa mai.

Nhưng cô không để ý, ngẫm nghĩ một lát rồi nói, “Nếu tiện, anh cho tôi đến khách sạn.”

Từ lúc được cứu đến giờ cô mới biết mình còn có gia đình, có chồng. Nhưng những điều này với cô lại quá xa lạ, nhất thời không thể thuyết phục mình tiếp nhận theo lẽ dĩ nhiên.

Cô có thể sống cùng Lâm Liên Thành dưới một mái nhà, bình yên vô sự, vì họ chỉ là bạn bè. Nhưng cô không thể sống tự nhiên cùng Thẩm Trì. Chỉ cần nghĩ đến người đàn ông xa lạ này và mình là vợ chồng thì cô đã như ngồi trên thảm đinh rồi, không thể nào thích nghi được.

Nhưng cuối cùng, đề nghị của cô đã bị bác bỏ hoàn toàn. Cô nhận ra điều đó, Thẩm Trì dùng chút nhần nại cuối cùng nói với cô, “Em chỉ có thể ở đây thôi.”

“Đến khi tôi hồi phục trí nhớ sao?”

“Dù em có hồi phục trí nhớ hay không”, dường như anh không muốn nói thêm những điều vô ích với cô nữa, liền quay người bỏ đi.

Cô cũng không biết anh đi đâu, nhưng để đề phòng anh quay lại, cô nghĩ rồi khóa trái cửa lại.

Thực ra khi Lâm Liên Thành tìm thấy cô, cô đã được một hộ dân bình thường sống ở bên sông cứu lên, sau đó mới lên Thượng Hải sống mấy tháng. Tuy mất trí nhớ nhưng cô cũng dần dần yên tâm. Hơn nữa, nghe theo lời khuyên của bác sĩ tâm lý, cô không ép mình nhớ lại chuyện trước đây nữa. Ngày tháng dường như bước sang một quỹ đạo hoàn toàn mới, xem ra cũng không phải là xấu. Cuối cùng những cơn ác mộng cũng không bám lấy cô lúc nửa đêm nữa.

Trước khi Thẩm Trì xuất hiện trước mặt, cô thậm chí còn tưởng điều này sẽ mở ra một cuộc sống mới.

Nhưng sự xuất hiện đột ngột của anh đã làm rối loạn mọi tiết tấu. Đó là tiết tấu và sự cân bằng mà cô khó khăn lắm mới xây dựng được, chỉ trong hai mươi tư tiếng ngủ đã bị phá hủy hoàn toàn.

Vì cô nằm trên chiếc giường siêu rộng này, mất rất lâu mới có thể ngủ thiếp đi, sau đó lại bị cơn ác mộng bám lấy.

Cảnh trong mơ lần này giống hệt như trước đây, không tài nào nhìn rõ được, thậm chí chỉ là những cảnh lẻ tẻ, mơ hồ, nhưng trong giấc mơ, cảm giác sợ hãi không biến mất mà cứ bám theo như hình với bóng.

Cô nắm chặt hai tay, nằm trên giường hít thở mạnh, cứ như không đủ không khí, vừa giống như bị người ta bịt chặt mũi, lại vừa giống như bị chìm xuống dưới nước sâu, cuối cùng, chính cô cũng biết mình gặp ác mộng nhưng cố gắng thế nào cũng không vùng thoát thức dậy được.

Tim bắt đầu loạn nhịp, ảnh hưởng đến chức năng của các bộ phận trong cơ thể. Cô bất lực mắc kẹt trong bóng tối mơ hồ, chân tay tê cứng, cảm giác sợ hãi khó hiểu bao trùm cả người cô...

Khi cô tưởng mình sắp ngạt thở mà chết thì bỗng có giọng nói phá tan bóng tối mờ mịt, dần dần kéo cô tỉnh lại với hiện thực.

Có lẽ rất lâu sau, hoặc chỉ là vài giây ngắn ngủi, cô rơi vào trạng thái không phân biệt nổi giới hạn thời gian, chỉ biết cuối cùng, cô đã thành công trong việc thúc ép mình mở mắt.

Không biết đèn trên trần đã được bật lên từ lúc nào. Ánh sáng chói mắt khiến cô lấy tay che lại theo bản năng, lúc này mới phát hiện ra cánh tay mềm nhũn như thể không còn chút sức lực nào vậy.

Giọng nói cứu cô trong mơ đã xuất hiện trước mặt, lúc này một lần nữa vang lên từ bên giường: “Mơ thấy ác mộng à?”

Cô điều chỉnh lại trạng thái của mình rồi cố sức ngồi dậy thì thấy Thẩm Trì đứng thẳng như cán bút bên cạnh.

Anh đã thay bộ đồ khác, vì nhiệt độ trong phòng ấm áp nên lúc này, anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi đơn giản cùng chiếc quần Tây giản dị. Chất vải áo sơ mi rất mềm, tay áo xắn ngang, còn một tay vẫn đút túi quần, có thể vì ánh đèn, có thể vì đêm khuya khiến anh bớt đi vẻ lạnh lùng của ban ngày.

Lúc này, anh cúi nhìn, đáy mắt sâu thẳm phản chiếu chút ánh sáng ấm áp.

Thờ ờ Ảnh bỗng có chút bàng hoàng.

Dường như cảnh tượng này đã từng xuất hiện ở đâu đó, dường như không hoàn toàn giống vậy, cảnh cô thở hổn hển tỉnh lại sau giấc mơ, cả câu nói vừa rồi của anh đều khiến cô có cảm giác đã từng quen biết.

Nhưng cảm giác lúc này vẫn mơ hồ, nó trôi qua nhanh chóng không đợi cô nắm lấy đã nhanh chóng biến mất.

Cô day day thái dương đau buốt, hơi chau mày, “Sao anh lại vào được đây?”

“Em vừa hét rất to”, anh nhìn ra cửa, “Ngay cả tiếng anh đập cửa cũng không làm em thức dậy.”

Lúc này cô mới nhớ trước khi đi ngủ mình đã khóa trái cửa phòng. Cô ngược lên nhìn sắc mặt Thẩm Trì, rõ ràng chẳng có chút biểu lộ gì, nhưng cô có cảm giác như khỏe môi anh mang theo vẻ mỉa mai.

Nếu điều anh nói là thật, nếu họ thật sự là vợ chồng, vậy thì cô không những độc chiếm phòng ngủ, thậm chí còn khóa trái cửa phòng.

Như vậy thật sự có chút quá đáng rồi.

Cổ gấu sự bối rối, cô khẽ ho một tiếng rồi hàm hồ nói, “Cảm ơn anh”, cô không tiện hỏi tối nay anh ngủ ở đâu vì thực sự không thể giữ anh lại ngủ cùng, đành đổi chủ đề, “Tôi thấy hơi khát. Tôi ra ngoài uống chút nước.”

Không đợi anh lên tiếng, cô đã nhanh chóng xuống giường, chẳng đi dép lê mà bước thẳng ra ngoài uống nước.

Vừa hay phía trên bình nước lọc có treo chiếc đồng hồ treo tường, kim đồng hồ đang chỉ ở vị trí ba giờ.

Đêm khuya yên tĩnh.

Cô bỗng cảm thấy nghi hoặc, rốt cuộc khi gặp ác mộng, mình đã gây ra tiếng động lớn thế nào mới khiến anh nửa đêm thức dậy vội tới? Nhưng thấy anh có vẻ tỉnh táo thế thì hình như anh chưa hề đi ngủ.

Thừa Ảnh rót nửa cốc nước ấm ở phòng khách nhỏ rồi quay về phòng ngủ. Giấc mơ vừa rồi thật đáng sợ! Thực ra, cô đã sợ hãi hồn bay phách lạc, ngón tay lạnh toát.

Thẩm Trì đang tìm thứ đồ ở chiếc tủ đầu giường, ánh đèn dịu nhẹ chiếu trên người anh, cũng không biết thế nào, giờ phút này, dường như sự tồn tại của anh đã cho cô chút dũng khí nên mới có thể bình tâm lại chút.

Nhưng thấy cô bước vào, anh đóng ngăn kéo lại, cầm lọ thuốc trong tay đứng dậy, không nói gì bèn bước ra ngoài. Cô ngần ngừ, nhưng lại không tiện lên tiếng. Lẽ nào thật sự cần giữ anh lại lúc canh ba nửa đêm nhưng chỉ để nói chuyện cho mình cảm thấy yên tâm sao? Cô không thể làm nổi chuyện quá đáng như vậy.

Cuối cùng, anh bước ra đến cửa bỗng nói, “Mai sẽ có người đến thay khóa cửa. Nếu tối nay em cảm thấy không yên tâm thì cứ chọn bất cứ phòng trống nào tầng trên hoặc tầng dưới để ngủ.”

Cô lắc đầu, không thốt nên tiếng nào.

Anh lại nhìn cô một cái rồi mới rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Trần Nam đến. Anh ta vào phòng đọc sách tìm Thẩm Trì. Chiếc áo ngủ bằng lụa bị vứt xuống, anh đang đứng ngoài ban công hút thuốc. Trần Nam liếc nhìn bàn làm việc rồi bước đến hỏi, “Anh vừa thức dậy hay đang chuẩn bị đi ngủ thế?”

Thẩm Trì đã sớm chú ý đến cử chỉ trước đó của anh ta, không khỏi bật cười một tiếng, “Cậu quản ngày càng nhiều rồi đấy.”

Trần Nam cũng cười theo, giơ tay tỏ vẻ chẳng còn cách nào khác, “Hết cách. Ai bảo lúc trước chị dâu không ở nhà, những người khác không dám quản anh, em đành liều thôi”, anh ta giơ ngón tay chỉ lọ thuốc ngủ trên bàn, “Em nhớ lâu lắm rồi anh không dùng thứ đó, còn tưởng anh cai rồi cơ. Anh uống ít thôi, hại sức khỏe lắm.”

Thẩm Trì rít hai hơi thuốc cháy gần hết, vừa thay đồ vừa nói, “Đợi chút rồi cùng tôi ra ngoài.”

“Lúc này để chị dâu ở nhà một mình có ổn không?”

Tuy anh ta không cùng họ từ Thượng Hải về nhưng cũng là người đầu tiên nhận được tin.

Thừa Ảnh đã mất trí nhớ, cũng không biết điều này sẽ đem đến phiền phức gì.

“Yên tâm”, Thẩm Trì cúi xuống đóng cúc tay áo, lạnh lùng nói, “Tôi ở nhà, cô ấy càng mất tự nhiên.”

Trong thời gian chưa đầy hai mươi tư tiếng đồng hồ, không ai biết anh ta đã trải qua những gì.

Từ cuối cùng đã biết được tin tức của cô, đến khi bị chính miệng cô hỏi: “Anh là ai?”, ánh mắt lạ lẫm cùng cử chỉ cảnh giác của cô, tất cả đều như một sự mỉa mai cực lớn đối với anh.

Thực ra anh không hề trách cô, phản ứng của cô lúc này đều là những biểu hiện cực kỳ bình thường.

Anh chỉ hồi hận.

Hôm đó, anh không tự mình đến sân bay, để lỡ mất cơ hội tốt nhất để cứu cô.

Nữ sát thủ Hoa Duệ mà bên Mỹ mời đến, căn bản không cần đợi khi anh xuất hiện đã bị Trần Nam vạch mặt trước một bước. Nhưng khi đó, anh không ở hiện trường, còn Thừa Ảnh đã mất tích, thậm chí không thể nào biết được cô đã gặp chuyện bất trắc gì, vì vậy Trần Nam không dám manh động, sợ đánh rần động cỏ, đành tương kế tựu kế đưa người phụ nữ kia về trước.

Anh ta có vô số cách khiến kẻ kín miệng nhất cũng phải ngoan ngoãn lên tiếng, hướng hồ, đó chỉ là một người phụ nữ. Cuối cùng, anh ta mới biết Thừa Ảnh chỉ bị bắt cóc thôi nhưng bị bắt cóc đi đâu, sau đó đối phương định làm thế nào thì nữ sát thủ đó cũng không thể nào nói rõ được.

Chỉ có điều họ đã nguy tạo việc làm thủ tục lên máy bay hoàn hảo, rõ ràng là kẻ bắt cóc tạm thời không có ý định làm hại cô, có vẻ như để đề phòng ngộ nhỡ sát thủ thất bại, cũng không muốn để anh biết Thừa Ảnh đã rơi vào tay họ.

Chỉ có điều không ai ngờ rằng, chuyến bay đến Nepal lại gặp tai nạn giữa đường.

Hành khách trên chuyến bay không còn ai sống sót.

Đã rất nhiều năm, anh không đích thân ra tay, gần như dùng tốc độ tiêu diệt kẻ thù nhanh nhất mà vẫn không tìm thấy cô.

Trong khoảng thời gian dài như thế, anh không thể nào xác định chắc chắn cô có an toàn không, thậm chí còn không thể xác định chắc chắn cô có còn sống hay không.

Đến hôm nay, cuối cùng cô đã hoàn hảo không khiếm khuyết trở về.

Nhưng lại quên mất anh.

15. Chương 15

Không khí Vân Hải ẩm ướt, mùa đông thường có mưa bụi.

Từ khi Thừa Ảnh về, mưa bụi gần như không ngớt. Gần hết năm, mặt đường trơn trượt, bản tin địa phương không ngừng phát các vụ tai nạn giao thông, đồng thời không quên nhắc nhở cư dân trong thành phố đi lại cẩn thận.

Không biết có phải nguyên nhân đột ngột thay đổi môi trường mới không, mấy ngày liền, Thừa Ảnh không ngủ ngon giấc, gần như đêm nào cũng tỉnh dậy trong ác mộng. Nhưng ngoài đêm đầu tiên ra, Thẩm Trì không đến “cứu” cô nữa. Có lúc, thậm chí cả ngày cô và anh cũng không gặp nhau. Người làm nhà họ Thẩm đều kín miệng như bưng, cô không thể nghe ngóng được gì, thậm chí họ cũng sẽ không chủ động nhắc đến hướng đi của Thẩm Trì.

Sau khi thức dậy, tinh thần cô không tốt lắm. Cô ngồi trong phòng khách xem tivi, sau bản tin buổi trưa là hàng loạt quảng cáo, nhưng cô cảm điều khiển từ xa mà không hề chuyển kênh, đầu óc đang nghĩ vẩn vơ.

Một lát sau mới nghe Thẩm Lăng nói, “Chị dâu, lát nữa chị có muốn ra ngoài uống trà không?”

Thẩm Lăng biết tình hình của cô nên mấy ngày nay luôn cố gắng dùng mọi cách để khiến cô vui hơn một chút.

Cô hiểu ý tốt của cô ấy, cũng thích cô nữ sinh tâm tư thuần khiết này, thế là mỉm cười nói, “Bên ngoài trời đang mưa mà, ra ngoài không tiện lắm. Em muốn ăn điểm tâm không? Hay chúng ta tự làm ở nhà nhé!”

Mắt Thẩm Lăng sáng lên, “Vâng ạ”, cô ấy theo trường phái hành động, nói làm là làm, lập tức bảo bác giúp việc chuẩn bị nguyên liệu giúp.

Đại tiểu thư nhà họ Thẩm hiềm khi đích thân ra tay, cả đám người làm đều bị sai như chong chóng. Thừa Ảnh gần như bị nhiễm tâm trạng của cô ấy, lấy lại tinh thần, bước vào nhà bếp.

Đổ sữa và bột mỳ vào chiếc bát lớn, Thừa Ảnh vừa khuấy vừa hỏi, “Em có thể kể cho chị nghe một chút chuyện trước đây không?”

Thẩm Lăng hơi sững người, “Chị dâu, chị muốn nghe chuyện gì?”

“Tùy em, chuyện gì cũng được.”

“Ừ... chẳng hạn như, quan hệ của hai chị em mình luôn rất tốt, chưa bao giờ cãi nhau”, Thẩm Lăng chớp chớp mắt nói.

Thừa Ảnh không nhịn được phì cười, liếc nhìn Thẩm Lăng, “Điều này thì chị tin. Còn gì khác không?”

“Còn nữa, chị là bác sĩ khoa ngoại.”

“Có phải đã thôi việc lâu rồi không?”

Thẩm Lăng ngạc nhiên, “Ai bảo thế? Trước khi xảy ra chuyện, chị vốn định sang Nepal làm bác sĩ cứu trợ. Ai nói chị thôi việc chứ?”

Là Lâm Liên Thành. Những ngày tháng ở Thượng Hải, chẳng phải cô đã từng hỏi nghề nghiệp của mình sao? Khi đó Lâm Liên Thành đã trả lời cô như vậy.

Cô bỗng cảm thấy đau đầu. Ngoài hôn nhân và nghề nghiệp ra, không biết Lâm Liên Thành còn giấu cô chuyện gì?

“Trước đây, chị làm ở bệnh viện nào?”, cô đành hỏi.

Thẩm Lăng nói tên nhưng cô hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Thấy cô dừng lại, Thẩm Lăng tự nhiên cầm lấy thìa khuấy, thử hoàn thành công việc có vẻ rất thú vị này. Cô đứng bên nhìn, yên lặng một lát rồi lại hỏi, “Vậy, chị và anh trai em thì sao?... Quan hệ giữa chị và anh ấy có tốt không?”, giọng cô không chắc chắn, thực ra đến bản thân cũng không rõ muốn biết câu trả lời thế nào.

Còn Thẩm Lăng càng khiến lòng cô trầm xuống.

Rõ ràng cô ấy không giỏi nói dối, ngần ngừ một lát, đành cười ngượng nghịu, thực thà nói, “Ban đầu rất tốt, sau đó không biết tại sao anh chị chiến tranh lạnh một thời gian...”, chắc sợ cô hiểu lầm, sau đó lại lập tức bổ sung, “Có điều sau đó nữa anh chị lại giảng hòa rồi, quan hệ cực kỳ ngọt ngào.”

Thực ra nửa cuối câu cuối cùng cũng là nghe người khác nói, hồi đó, cô ấy vốn không ở nhà, tất nhiên không biết.

Thừa Ảnh khẽ “ừ” một tiếng, không nói gì nữa.

Với lời lẽ như vậy, trong lòng không phải không có hoài nghi, nhưng hoài nghi thì ích gì?

Giống như Lâm Liên Thành, giờ bất cứ ai cũng đều có thể nói dối để lừa cô, còn cô, căn bản không thể chứng thực.

Thẩm Lăng vừa sợ Thừa Ảnh lại hỏi thêm gì đó, lại vừa sợ mình trả lời sai điều gì sẽ tạo thành kết quả không hay, vừa hay lúc này phòng khách có tiếng động, cô ấy như được lệnh ân xá, cười nói, “Không biết có phải anh cả về không? Em ra ngoài xem sao”, tay cô ấy còn chưa lau sạch đã vội chạy ra ngoài.

Cô ấy đã đoán đúng.

Thẩm Trì vừa từ bên ngoài về. Anh cởi áo khoác, liếc nhìn cô ấy hỏi, “Em đang làm gì thế?”

Cô ấy còn đeo tạp dề, tay vẫn dính bột mỳ, mặt khổ não thì thầm báo cáo, “Chị dâu đang hỏi chuyện trước đây của chị ấy. Em sợ nói sai điều gì, anh sẽ tìm em tính sổ. Làm sao đây?”

Thẩm Trì im lặng một lát, ra hiệu cho cô, “Em về phòng trước đi. Anh có chuyện cần nói với cô ấy.”

Kiến trúc nhà bếp rất hay, được chiếu sáng cả hai mặt, dù trời mưa âm u cũng không cần bật đèn. Thừa Ảnh đang tách lòng đỏ và lòng trắng trứng ra, nghe tiếng bước chân, không cần ngước mắt lên liền nói, “Lấy giúp chị chiếc bát trên chạn với!”

Nhưng đợi mãi mà đối phương vẫn không hề có động tĩnh gì, cô đang nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn thì bỗng sững người. Thẩm Trì đứng ở cửa, đang nhìn cô, giọng cực kỳ mệt mỏi nhưng ánh mắt vẫn rất sáng, “Chúng ta nói chuyện nhé!”

Cô về lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên họ đối diện nói chuyện với nhau.

Cô ngồi xuống ghế sofa đơn trong phòng đọc sách trên tầng hai, hỏi, “Anh muốn nói gì?”

“Em thường gặp ác mộng. Em đã đi khám bác sĩ tâm lý chưa?”

Cô không ngờ, anh vừa lên tiếng thì lại hỏi điều này, không khỏi bàng hoàng, nói, “Khi ở Thượng Hải đã đi khám mấy lần.”

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Nói là di chứng sau chấn thương, nhưng có thể là do áp lực môi trường tạo nên.”

Không biết có phải là do không khí ẩm áp trong phòng đọc sách hay chiếc ghế sofa thoải mái không, mà mới ngồi như vậy một lát, cô đã cảm thấy buồn ngủ. Thực ra, thời gian này, cô không ngủ đủ giấc, dưới mắt có quầng thâm nhẹ, cả người chẳng có chút tinh thần nào.

Thẩm Trì nhìn cô một lát, bỗng nói, “Trong thành phố còn một căn hộ chung cư mới. Nếu em muốn thì tạm thời một mình chuyển đến đó sống.”

Anh chịu để cô chuyển đi sao?

Cơn buồn ngủ vừa rồi đã biến mất nhanh chóng. Cô ngạc nhiên ngước lên nhìn, còn anh đã đứng dậy, đặt chìa khóa căn hộ chung cư xuống trước mặt cô, “Em thu dọn đồ đi. Anh sẽ đưa em đến đó bất cứ lúc nào.”

Cô ngần ngừ một lát rồi mới gật đầu, “Vâng.”

“Nếu cần, em có thể tìm người này”, anh rút một tấm danh thiếp của bác sĩ tâm lý ra, đặt xuống bên cạnh chiếc chìa khóa.

“Tại sao?”, cô còn chưa kịp phản ứng, gần như là không dám tin, “Tại sao anh lại đột nhiên đồng ý cho em đi?”

Cô vốn nghĩ rằng Thẩm Trì sẽ không trả lời, kết quả anh cười, lạnh lùng nói, “Đây chẳng phải là điều em muốn sao?”

Cô không hiểu rốt cuộc người này là thế nào, vừa đáp ứng nguyện vọng của cô, vừa lạnh lùng mỉa mai. Đường như ai cũng nhằm vào sự mất trí nhớ của cô, kể cả Lâm Liên Thành, kể cả anh. Nhưng rõ ràng người cuối cùng oán thán phải là cô mới đúng.

Nghĩ đến điều này, Thừa Ảnh nhếch khóe môi, cuối cùng, không thể kiềm chế được, vặn lại, “Anh đang giận sao? Em mất trí nhớ nhưng đây không phải là lỗi của em”, cô cũng đứng dậy, hơi ngẩng đầu lên nhìn anh, mang theo ý giận dữ, như thể muốn chọc giận anh vậy, “Giờ anh đối với em thực sự gần như người xa lạ, sống ở đây gây cho em áp lực rất lớn. Có lẽ đây chính là lý do ngày nào em cũng mơ thấy ác mộng.”

“Anh biết”, không ngờ Thẩm Trì không hề nổi giận, giọng anh vẫn bình thản như cũ, mắt không lộ rõ cảm xúc.

Cô giả vờ mỉm cười, “Vâng cảm ơn anh đã thả em đi!”

“Không cần khách sáo”, anh lại liếc nhìn cô rồi sải bước bỏ đi.

Nếu đây là trạng thái từ trước đến giờ của họ, Thừa Ảnh ngờ rằng mình đã sớm ly hôn với người đàn ông này mới đúng.

Khi chuyển nhà, cô không mang theo nhiều đồ. Nghe nói đồ dùng trong căn hộ chung cư mới đều đầy đủ nên cô chỉ mang mấy bộ đồ gọn nhẹ.

Thẩm Lăng không nở chút nào, nhưng không dám lên tiếng trước mặt Thẩm Trì, chỉ lén nín kén, “... Chị dâu, chị đừng vội. Chị sẽ sớm hồi phục trí nhớ thôi. Hơn nữa, sống ở nhà sẽ tốt cho việc hồi phục trí nhớ của chị hơn. Tại sao phải chuyển ra sống một mình chứ?”

Thừa Ảnh nhần nạy vuốt má cô bé nửa đùa nửa thật nói, “Chị sợ còn ở đây nữa sẽ cãi nhau với anh trai em mất.”

“Không đâu”, Thẩm Lăng nhớ lại, thái độ rất chân thành, “Trong ấn tượng của em, hai người chưa từng cãi nhau.”

“Sao có thể?”, Thừa Ảnh hơi ngạc nhiên, “Không phải em nói chị và anh ấy đã từng có thời gian quan hệ rất tệ sao?”

“Đúng ạ. Nhưng dù trong hoàn cảnh đó, hai người cũng chưa hề cãi nhau. Chị dâu, chị suy nghĩ lại đi. Một mình sống ở bên ngoài bất tiện lắm. Hơn nữa, chị đi rồi, em cũng buồn lắm.”

“Nếu buồn, em có thể đến thăm chị bất cứ lúc nào”, cuối cùng cô nói.

Thậm chí chưa từng cãi nhau với Thẩm Trì sao? Cô nghĩ, tính tình hồi trước của mình chắc chắn phải cực kỳ tốt.

Nơi ở mới nằm trong trung tâm thành phố, là nơi yên tĩnh trong thành phố huyên náo, cực kỳ hiếm có. Hơn nữa, nơi này rất gần bệnh viện mà cô đã làm trước đây, không cần ngồi tàu điện ngầm, đi bộ khoảng mười lăm phút là tới.

Cô không biết đây có phải là Thẩm Trì cố ý sắp xếp không, có điều, nếu đúng thì cô cũng sẽ không cảm ơn anh.

Ngày chuyển nhà, Thẩm Trì đích thân đưa cô đi. Cô vốn không muốn nhận thịnh tình của anh, nhưng kết quả phát hiện ra, thực sự anh cũng chỉ ngồi cùng xe mà thôi, chẳng phải động tay làm gì, hành lý đã có người khác xách, căn hộ chung cư mới đã được dọn dẹp sạch sẽ, thậm chí trong tủ lạnh còn chất đầy các loại dưa và thực phẩm.

Hai cánh cửa tủ lạnh mở ra hoa cả mắt, đúng là một siêu thị thu nhỏ khiến người khác nhìn mà sững sờ.

Đương nhiên cô đoán ra, chắc chắn Thẩm Trì không cần động tay làm những việc này. Tuy tiếp xúc chưa lâu nhưng cô để ý quan sát, nhanh chóng phát hiện ra người này có sức ảnh hưởng rất lớn, có thể sai khiến rất nhiều người, ra vào đều có người đi cùng, đến cả lái xe ra ngoài cũng có vài chiếc xe đi theo giữ khoảng cách không quá gần cũng không quá xa.

Chuyện nhỏ này, anh chỉ cần lên tiếng là xong.

Thế nên cô nói với Trần Nam, “Cảm ơn anh rất nhiều!”

Trước mặt Thẩm Trì, Trần Nam mỉm cười, “Chị dâu đừng khách sáo.”

Cô không quen cách xưng hô này, đồng thời cũng cảm thấy có gì đó bất thường. Đến khi một mình ở lại, cô mới chợt tỉnh ngộ, cầm lấy điện thoại di động gọi cho Thẩm Lăng, “Anh cả em làm nghề gì vậy?”

Thẩm Lăng hiếm khi ập ứng, “Chuyện này... chị hỏi anh ấy sẽ tốt hơn.”

Càng như vậy, cô càng cảm thấy bất an. Nhưng bảo cô trực tiếp đi hỏi Thẩm Trì thì cô lại không làm được, sợ lại gặp đáng vẽ lạnh lùng và mỉa mai của anh.

Xem ra Thẩm Trì rất để ý chuyện cô mất trí nhớ, nhưng lại không thể cố gắng giúp cô phục hồi trí nhớ. Bác sĩ cũng không đưa ra được phương án chữa trị. Sau một thời gian dài, bản thân cô cũng dần dần bỏ cuộc. Cô cảm thấy chẳng sao cả, thực ra cô chỉ không hiểu tại sao anh lại càng để ý?

Thế nên cô cố gắng không chọc giận anh.

Trong mắt cô, người đàn ông này vừa thần bí, vừa phức tạp. Tính cách lạnh lùng khiến người ta không thể hiểu nổi. Cô nghĩ mãi mà không hiểu tại sao hồi trước mình lại cười người như anh. Còn giờ đây, cô đã quên sạch mọi thứ, chỉ bằng nhân cơ hội này, cách xa anh một chút, sống cuộc sống độc lập mà tự do thoải mái.

Thế là cô trở lại cuộc sống độc thân, hằng ngày tự sắp xếp cuộc sống của mình. Thừa Ảnh phát hiện, tay nghề nấu bếp của mình cũng không tồi, có thể nấu những bữa ăn thịnh soạn lấp đầy dạ dày. Thi thoảng có hứng, cô còn nướng một ít bánh quy hoặc bánh kem mang cho hàng xóm đối diện và tầng trên tầng dưới ném thử.

Lò nướng và những dụng cụ khác đều là cô tự đi mua. Gần đây, tầng đồ điện gia dụng đang có chương trình hoạt động, cô tiếp thị nhiệt tình giới thiệu với cô một sản phẩm mới ra, có nhiều chức năng nhất, vì giá cả không quá đắt nên dễ dàng được thị trường đón nhận. Thế là cô đã mua một chiếc.

Thật là thần kỳ! Cô nghĩ, những việc nấu cơm, nấu thức ăn, thậm chí cô không cần phải quá suy nghĩ cũng có thể hoàn thành một cách dễ dàng. Nếu không phải biết mình đã từng là bác sĩ khoa ngoại, chắc cô thật sự hoài nghi đầu bếp mới là nghề nghiệp của mình.

Sau khi sống ở nơi ở mới một thời gian, Thừa Ảnh quyết định đi làm lại.

Trên thực tế, chuyện này không hề đơn giản như cô tưởng tượng. Dù Thẩm Trì đã đến làm việc với bệnh viện nhưng các đồng nghiệp cũ gặp cô đều khó tránh khỏi mang theo ánh mắt kỳ lạ.

Một người trong mắt, trong lòng mọi người đều cho rằng đã chết giờ đây đột nhiên sống lại, ít nhiều cũng cảm thấy kỳ lạ. Nhưng cô không để tâm, dù sao đối với cô, những người này đều trở thành xa lạ.

Giám đốc bệnh viện đích thân nói chuyện với cô, muốn tìm hiểu chuyện trước đó nhưng cô thực sự không thể nói được gì. Cuối cùng, giám đốc bệnh viện quyết định, “Thế này đi. Nếu cô cảm thấy trạng thái của mình đã được điều chỉnh tốt, vậy sang năm mới cô có thể bắt đầu đi làm. Có điều hiện tại hoàn cảnh của cô khá đặc biệt, tạm thời không thể sắp xếp cho cô tham gia phẫu thuật được. Trước tiên sẽ để cô làm công tác văn thư, làm quen với môi trường làm việc trước đã. Cô thấy thế nào?”

Cô gật đầu.

Thực ra, cô chỉ cần một công việc chính thức để không phải nhàn rỗi cả ngày là được rồi.

Suy cho cùng hồi đó, cô gặp tai nạn trên đường thực hiện nhiệm vụ nên bệnh viện rất chiều cố cô. Ngoài việc để cô xem lại các bệnh án trước đây ra, còn cho cô ba tháng làm quen. Trong thời gian này, nội dung công việc và thời gian làm việc của cô đều tương đối thoải mái.

Sau khi đi làm lại, có rất nhiều đồng nghiệp chủ động tìm cô hỏi thăm, giờ ăn trưa đều vây xung quanh cô, nói chuyện rất thoải mái. Khoa Ngoại còn tổ chức một buổi tiệc đón cô. Vì mùa đông lạnh, không khí lại ẩm nên mọi người không hẹn mà gặp, đều quyết định đi ăn lẩu rồi đi hát karaoke.

Đồng nghiệp nói với cô trong phòng hát karaoke huyền ảo, “Đây là thói quen của khoa Ngoại chúng ta. Chơi cho tới bến, chị còn nhớ không?”

Cô mỉm cười lắc đầu, cầm chai bia nhỏ lên uống, “Có điều, sẽ có ngày nhớ ra thôi.”

“Suy nghĩ này của chị rất tốt, lạc quan tích cực!”, đồng nghiệp cầm chai bia lên cạch với cô, chân thành nói, “Chào mừng chị về đội!”

Vì quá vui nên cô uống hơi say.

Cuối cùng khi tan tiệc, cô cũng không nhớ ai đã đi thanh toán, ai kéo cô ra cửa quán karaoke.

Đêm khuya gió lạnh như nhát dao mang theo hơi nước ẩm ướt đâm vào xương khiến người ta đau buốt. Cô say, mắt nhìn mông lung ra phía xa xa, đèn đường như những viên ngọc phóng đại, từng chuỗi, từng chuỗi đem theo ánh sáng rực rỡ mơ hồ đang cuộn cuộn di chuyển.

Có người bên cạnh hỏi, “Tiểu Án, cô sống ở đâu? Có cần tôi đưa về không?”

Cô lắc đầu, bỗng cảm thấy hơi chóng mặt, rồi dường như dạ dày hơi cuộn lên, cổ kìm nén cảm giác khó chịu, cô mới nói, “Không cần đâu. Tôi tự về được.”

“Muộn thế rồi. Cô thân gái một mình không an toàn đâu”, đồng nghiệp vẫn kiên trì, “Hay gọi điện bảo chồng cô đến đón nhé?”

Mọi người trong khoa đều biết cô đã kết hôn, nhưng chưa ai gặp một nửa kia của cô. Cô vẫn lắc đầu, thái độ cương quyết hơn vừa rồi, “Không sao. Không cần đâu.”

Nhưng cô vừa dứt lời thì cảm giác có người bước đến trước mặt.

Cô chỉ cảm thấy hơi chóng mặt, nhìn cái gì cũng phải cố sức, động tác chậm hơn nhiều, mãi mới quay đầu lại được. Không đợi cô kịp nhận ra đối phương, tay trái đã bị nắm lấy.

Giọng đàn ông lạnh lùng xuyên qua gió lạnh vào thẳng tai cô, nhưng lại như đang nói chuyện với các đồng nghiệp khác, “... Tôi đến đón cô ấy về nhà. Cảm ơn mọi người đã chăm sóc cho cô ấy!”

Ngón tay anh hơi lạnh, hoặc có thể là cơ thể cô quá nóng, men rượu nhanh chóng làm tốc độ tuần hoàn nhanh hơn, khiến người cô nóng bừng lên. Đường như tim cô cũng sắp không theo kịp, đang đập thình thịch, thình thịch.

Trong hoàn cảnh này, cô vốn không thể để ý đến những thứ khác, mọi giác quan trên cơ thể đều trở nên chậm chạp, tư duy cũng chậm chạp, nhưng trong lòng cô biết rõ, người bên cạnh này chính là Thẩm Trì.

Cô chẳng buồn vùng ra, cứ thế để tay mình trong lòng bàn tay anh, để mặc anh dẫn lên xe của mình.

Thực ra cô không thật sự say, chỉ là hơi quá chén, cả người rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Trong xe bật điều hòa ấm, hòa với mùi đặc biệt của ghế da khiến da dầy cảm thấy khó chịu. Cô hơi ngước mắt lên, đưa tay sờ công tắc điện.

“Em đang tìm gì thế?”, giọng Thẩm Trì từ bên trái vang lại.

Thực ra cô không hề chú ý, một tay vẫn bị anh nắm chặt trong tay. Cô cảm thấy khó chịu, giọng nói cũng khe khẽ, “... Em không thở được.”

Hai giây sau, cửa sổ xe phía sau đã được hạ xuống một chút.

Không khí lạnh ủa vào, dường như cô hít thở rất lâu, nhịp thở mới trở lại bình thường. Theo bản năng, cô tựa sát vào cửa sổ, nhắm mắt hít thở.

Chiếc xe đã lặng lẽ lên đường.

Ánh đèn hai bên đường sáng rực, ánh sáng xa gần hắt lên khuôn mặt cô, ánh sáng chao đảo mơ hồ.

Lúc này, cô giống như con thú nhỏ lười biếng, như vừa mới chào đời, cuộn tròn trên chiếc ghế rộng lớn, sắc mặt hơi ửng đỏ, đôi môi xinh xắn hơi mở ra, đáng vẻ rất hài lòng.

Chẳng hề động đậy, có lẽ đã ngủ thiếp đi rồi.

Ánh mắt Thẩm Trì bắt giác dịu xuống, cứ như vậy yên lặng nhìn cô một lát, rồi gơ tay nâng kính cửa sổ xe lên. Nhưng cô nhanh chóng cảm nhận được, chau mày đề nghị, “... Có thể cho em chút không khí trong lành không?”

Anh cảm thấy buồn cười, hơi nhếch khóe môi, “Như vậy em sẽ bị cảm mất.”

Cô vẫn không chịu mở mắt ra, chỉ lẩm bẩm, “Em mặc kệ!”

Giọng cô rất khẽ, nhưng trong không gian yên tĩnh thế này, anh nghe rất rõ. Sau đó, anh chỉ khẽ mỉm cười.

Từ khi gặp lại đến giờ, đây là lần duy nhất cô không hề phòng vệ, thể hiện vẻ nũng nịu trước mặt anh, thậm chí còn có vẻ lười biếng.

Án Thừa Ảnh như vậy, dù là trong quá khứ cũng rất hiếm thấy.

Anh nghiêng người, lấy khăn len quấn vào cổ cho cô, hỏi, “Thế này có dễ chịu hơn không?”

Thực ra men rượu đã bốc lên, trong xe lại dễ chịu nên cô thật sự sắp ngủ thiếp đi rồi, chỉ lười biếng khẽ gật đầu, không buồn đáp lại.

Trong lúc mơ hồ, cô hoài nghi mình gặp ảo giác, nếu không tại sao giọng Thẩm Trì lại trầm ấm như vậy, thậm chí... còn mang theo vẻ dịu dàng mà cô chưa từng thấy.

Cô ngủ suốt đường đi, hoặc có thể chỉ là một lát. Khi chiếc xe dừng lại, cô được người ta nửa bế nửa dìu bước ra, lúc này mới phát hiện đã đến chân tòa chung cư.

“Cảm ơn anh!”, cô vốn định tự lên lầu, Thẩm Trì không nói gì, cầm tay cô đi qua cửa kính lớn, đến thang thang máy.

Vẫn là hành động bá đạo khiến cô tập tễnh đi theo, lúc này, cô càng tin tất cả cảm giác trong xe đều là ảo giác.

Vào phòng, anh nói, “Đi tắm trước đi đã!”

“Không muốn!”, cô vịn tay vào ghế sofa, “Anh cứ mặc kệ em!”

Sau đó, phòng khách thật sự yên tĩnh, cô còn tưởng anh đã đi rồi, nhưng vài giây sau có tiếng nói vang lên từ đỉnh đầu, “Dậy uống cái này đi!”

Là nước mật ong. Cô cảm thấy rất lạ. Anh nắm rõ mọi thứ trong này như lòng bàn tay vậy.

“Có phải anh nhân lúc em không có nhà, lén vào đây rồi không?”, cô vừa uống vừa chẳng để lộ cảm xúc hỏi.

Thẩm Trì thản nhiên liếc nhìn cô, “Khi em say có vẻ hài hước hơn đấy!”

“Cảm ơn anh quá khen!”, cô uống rất chậm, trong lòng nghĩ khi nào anh mới chịu đi. Nhưng cô uống xong cốc nước mật ong, anh vẫn ngồi trước mặt không chịu đứng dậy.

Căn hộ chung cư này không lớn, không có vách ngăn giữa phòng khách và phòng ăn. Lúc này, Thẩm Trì ngồi trên chiếc ghế trước bàn ăn, một cánh tay hơi gấp xuống, khuỷu tay tì vào mép bàn, ngón tay thon dài kẹp một điều thuốc không châm, như thể anh đang ngồi nghịch nó vậy.

Cô thấy anh như vậy, trong lòng không thể không thừa nhận, người đàn ông này, ngay cả tư thế ngồi cũng vô cùng đẹp.

Cô vốn không để ý đến dung mạo của đàn ông lắm, chẳng hạn, Lâm Liên Thành có tướng mạo xuất chúng như thế, nhưng vào mắt cô, cùng lắm cũng chỉ là câu nửa đùa nửa châm chọc, “Không ngờ từ nhỏ em đã có phúc có được người bạn thanh mai trúc mã như anh.”

Cô nhớ khi đó, Lâm Liên Thành mỉm cười nhẵn nại, “Thật hiếm có! Em chưa bao giờ khen anh cả.”

“Thật sao?”, cô ngạc nhiên, xem ra cho dù mất trí nhớ thì tính cách cô cũng không hề thay đổi.

Nhưng Thẩm Trì là ngoại lệ.

Khuôn mặt tuấn tú của anh gần như sắc nét. Nhiều lúc, thậm chí cô cố ý tránh nhìn thẳng vào anh cũng chỉ vì đôi mắt sâu thẳm đó, cứ như nhìn thêm một lát sẽ bị hút vào trong vậy, khiến người ta không thể nào thoát ra được. Cảm giác thân thuộc kỳ lạ này, có vẻ như những con sóng dội về, xuyên qua khoảng cách không gian và thời gian, quấn lấy cô, nhưng lại không thể mất đi.

Cũng chỉ có lúc này, cô mới không tìm được, cố ép mình đi tìm lại quãng ký ức đã mất kia, mới ý thức rằng quãng ký ức đó quan trọng nhường nào, mới thấy nuối tiếc chúng.

Mấy tháng nay, sau khi cô khó khăn lắm mới học được cách thích nghi, cũng chỉ có người đàn ông này mới có thể dễ dàng làm rối loạn niềm tin và nhịp độ của cô, khiến cô không thể không làm khó bản thân, đi làm một việc tạm thời không thể làm được.

Thế nên cô ghét cảm giác này, mà anh rất ít khi nể mặt cô, khiến cô càng cảm thấy không đáng.

Đặt ly nước xuống, Thừa Ảnh ngẫm trăn trăn cảm xúc, nói như không có chuyện gì, “Em muốn đi nghỉ”, cô cố ý nhìn đi chỗ khác, giọng nói cũng cứng rắn hơn.

Người phụ nữ đáng yêu nũng nịu trong cơn say đã biến mất.

Thẩm Trì hơi nhếch lông mày, lập tức đứng dậy, “Tuy em say đáng yêu hơn nhiều, nhưng sau này tốt nhất nên uống ít thôi.”

Đây là ý gì?

Cô ngược lên nhìn anh, “Cảm ơn anh đã khen ngợi và quan tâm!”

Anh cười, “Tối nay, em thật sự rất lịch sự.”

“Em cũng cảm thấy tối nay anh có chút khác biệt”, cô nói ra sau đó liền hối hận.

Quả nhiên, Thẩm Trì hơi dừng bước, ánh mắt liếc nhìn, cuối cùng chỉ “Ồ” một tiếng, như thể rất hứng thú với cách nói này, “Khác chỗ nào?”

Cô thấy anh dừng lại trước cửa, chỉ hận là không thể cắn đứt lưỡi mình, đúng là đã rước họa rồi.

Trong lòng Thừa Ảnh đang nghĩ trả lời thế nào mới có thể khiến người đàn ông này mau chóng đi cho, có những câu đến đầu lưỡi lại giữ lại, cuối cùng cô vẫn nói, “Chỉ ít thái độ cũng tốt hơn trước một chút!”

Nhưng anh hơi lim dim mắt, như thể cảm thấy buồn cười, “Lẽ nào anh đối xử với em luôn rất tệ sao?”

“Lẽ nào không phải sao?”, cô bắt đầu nghi ngờ rốt cuộc ai mới là người mất trí nhớ.

Anh vẫn cười như không, đột nhiên hỏi, “Cuối tuần này em có rảnh không?”

“Làm gì?”

“Đi chơi bóng với anh”, anh tỏ vẻ đương nhiên.

Còn cô cũng đáp rất tự nhiên, “Thời tiết này thì chơi bóng gì chứ?”

“Đến lúc đó rồi nói”, anh mở cửa, trước khi đi lại hỏi thêm một câu, “Dạo này em còn mơ thấy ác mộng không?”

“Không.”

Anh khẽ động khóe môi, mỉm cười không rõ lắm, “Xem ra cái gọi là áp lực lúc trước thật sự là do anh tạo ra cho em nhỉ?”

Cô cũng cười, cố ý tán đồng, “Ai bảo không phải chứ?”

Có điều sau vài tiếng ngán ngủ, cô lại không thể cười nổi nữa, vì giấc ngủ của cô lại chập chờn.

Cô tỉnh dậy, thở hổn hển lúc sáng sớm. Cô gần như hoài nghi câu nói trước khi đi của Thẩm Trì là cố ý, có lẽ vì trả thù cô đã không khách sáo đuổi anh đi.

Chính vì anh đột nhiên nhắc đến, khiến cô lại bắt đầu nằm mơ, vẫn là những mảnh ghép vụn vặt, không khí trong giấc mơ kỳ lạ khiến cô không thở nổi.

Cô nghiêng răng hàm hực, đưa tay bật công tắc đèn đầu giường mới phát hiện ra đã mất điện.

Canh ba nửa đêm, chỉ có ánh sáng yếu ớt chiếu qua tấm rèm cửa, bình thường còn ổn, nhưng mưa thế này thì chỉ càng tối om hơn.

Ngoài cửa sổ mông lung, tiếng mưa tí tách. Cô nằm trên giường, không tài nào ngủ được. Màn hình điện thoại hiển thị hai giờ năm mươi phút sáng. Đêm dài dằng dặc, chẳng có cách nào để giết thời gian.

Cô thực sự chán nản, lại có vẻ bức tức, trong lòng nghĩ không phải vì Thẩm Trì thì hôm nay mình đã có thể ngủ ngon lành đến sáng rồi. Vì tức giận như vậy nên cô cầm điện thoại lên gọi.

Số điện thoại này là Thẩm Trì tự nhập vào điện thoại di động của cô hôm chuyển nhà. Sau đó, cô chưa dùng đến lần nào. Đêm nay tức quá, lại có chút ý muốn trả thù. Không ngờ điện thoại vừa đổ chuông hai tiếng liền có người nghe khiến cô hối hận cũng không kịp.

Giọng Thẩm Trì nghe vẫn còn rất tỉnh táo, hoặc là anh vốn chưa đi ngủ.

Lúc này cô mới phát hiện ra mình hoàn toàn không hiểu thói quen sinh hoạt của anh, chỉ có thể đoán con người này có thói quen thức khuya.

“Có chuyện gì vậy?”, Thẩm Trì hỏi.

Qua màn đêm yên tĩnh, Thừa Ảnh áp điện thoại di động bên tai mà như nghe thấy giọng anh kề bên, không hề có gì quấy nhiễu, thậm chí còn có thể nghe rõ sự khàn khàn không dễ nhận ra trong giọng nói anh.

Tim cô bỗng đập nhanh hơn, dường như sai với nhịp bình thường một chút, sững người một lát, cô mới nói, “Bên em đang mất điện.”

Đây vốn không phải là nguyên cớ cô gọi điện, chính Thừa Ảnh cũng cảm thấy lạ, sao đột nhiên mình lại nói câu này. Thầm Trì dường như cũng sững người một chút, khi cất tiếng, có vẻ đã nhẹ nhõm hơn vừa nãy rất nhiều, “Em sợ tối sao? Anh nhớ trước đây em không hề sợ tối.”

“Bây giờ em cũng không sợ”, giọng cô trầm xuống trách tội, “Nhưng anh hại em lại bị khiếp sợ tỉnh giấc.”

“Rốt cuộc em đã mơ thấy gì?”, phía bên anh vang lại tiếng bật lửa rõ ràng, chắc là đang châm thuốc.

“Em cũng không biết.”

“Sợ mà không thể tả ra được sao?”

Cô nghe giọng anh có chút mơ hồ, lại như mang theo chút mệt mỏi, bất giác ngừng lại rồi mới khẽ nói, “Ừm.”

Kết quả Thầm Trì khẽ cười, “Vậy nên giờ em không ngủ được sao? Hay chỉ gọi điện để mắng anh thôi?”

Cả hai đều đúng, cô thầm nghĩ, nhắm mắt lại, chỉ hỏi nhưng không rõ hàm ý, “Có phải em đã đánh thức anh dậy không?”

“Không”, anh nói, “Câu trả lời này có làm em thất vọng không?”

Cô không tìm được bật cười thừa nhận, “Chính xác!”

“Anh thường đi ngủ khá muộn”, anh bỗng nói.

“Ừm...”

“Thế nên, nếu lần sau còn muốn làm chuyện này, tốt nhất để muộn thêm hai tiếng nữa.”

“Anh có ý tốt nhắc nhở như vậy, hại em không nhẫn tâm làm người khác thất vọng”, cô nhắm mắt lại, lười biếng nói, “Có điều em không hy vọng có lần sau.”

Khi bầu trời sáng bảnh như bụng cá, Thừa Ảnh mới thức dậy. Lúc này, cô mới phát hiện ra điện thoại di động vẫn để bên gối, cuộc điện thoại tối qua kết thúc lúc nào, cô cũng không nhớ nổi nữa.

Sau khi bật nhật ký cuộc gọi ra xem, cô mới biết, cô cùng Thầm Trì đã nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ. Nhưng sau đó, cả người cô rơi vào trạng thái mơ hồ, cũng không nhớ nổi mình đã nói gì nữa.

Nhưng chất lượng giấc ngủ sau đó rất cao, tuy chỉ có mấy tiếng đồng hồ, nhưng đủ khiến cho tinh thần cô sáng khoái, vui vẻ đi làm.

Cô là người đến phòng làm việc sớm nhất. Đợi cô đun nước sôi, tự pha cho mình một cốc cà phê túi hòa tan, những người khác mới lục đục vào.

Một nữ đồng nghiệp trẻ thấy cô liền cười híp mắt, bước đến khẽ nói, “Thừa Ảnh, chị được đấy! Kết hôn bao nhiêu năm, hôm qua mới cho bọn em thấy mặt chồng chị.”

Một đồng nghiệp khác thính tai, nghe xong lập tức phụ họa, “Phải đấy! Phải đấy! Có người chồng xuất sắc như thế, rõ ràng Tiểu Ân phải giữ cho riêng mình rồi. Bình thường, không nỡ đem ra cho chúng ta thưởng thức đâu.”

“Thế sao?”, Thừa Ảnh bị họ hòa tấu làm cho mơ hồ, cố trấn tĩnh lại nói, “Em thấy bình thường mà.”

Không nói còn tốt, nói ra, cô lập tức trở thành đối tượng tấn công của mọi người.

“Nhớ rằng khiêm tốn quá chính là tự kiêu đấy.”

“Người đàn ông như vậy thấp đèn lồng cũng không tìm được đâu mà em nói là bình thường sao?”

“Chị còn quen mấy người đàn ông bình thường như vậy? Sau này, giới thiệu cho em được không? Em không chê đâu.”

“Các cô háo sắc đến thế sao?”, Thừa Ảnh thở dài ngán ngẩm. Có điều cô cũng không ngờ, lẽ nào trước đây mình chưa bao giờ để đồng nghiệp gặp Thẩm Trì sao? Nếu thật sự như vậy, đúng là có chút kỳ lạ. Có điều, cô không nhớ nổi điều gì, tự nhiên không thể nào hiểu nổi tâm lý trước đây của mình.

16. Chương 16

Do công việc thường ngày không bận lắm, Thừa Ảnh tranh thủ thời gian đăng ký lớp học Yoga, cũng nhờ đồng nghiệp khoa gây mê tích cực khích lệ, hai tối mỗi tuần, họ tan ca thì cùng lên lớp.

Đồng nghiệp nói, “Chị thấy tinh thần em không tốt. Buổi tối vận động một chút sẽ dễ ngủ hơn.”

Tranh thủ giờ giải lao, Thừa Ảnh lấy bình nước ra uống một ngụm nhỏ, “... Chị nói rất có lý, chỉ ít, gần đây em thấy mình ngủ ngon hơn nhiều.”

“Trước đây em cũng thường xuyên mất ngủ”, có lẽ nghe được cuộc nói chuyện của họ, một nữ học viên bên cạnh mỉm cười xen vào, “Đầu năm ngoái kiên trì học hai tháng, cảm thấy cơ thể tốt lên rất nhiều.”

Đây là một cô gái còn rất trẻ, nhiều lắm cũng không quá hai mươi, tóc dài búi sau gáy lộ rõ vàng trán sáng mịn. Đúng là tuổi trẻ!

Cơ thể mảnh mai của cô ấy mặc bộ đồ Yoga rất đẹp. Cô gái như vậy rất dễ khiến người khác có thiện cảm. Thừa Ảnh không kìm được nhìn cô ấy, “Hình như trước đây chị đã từng gặp em ở đâu rồi.”

“Em là Tiêu Băng!”, cô gái đó cười, tự giới thiệu, “Dạo này em khá bận, mấy tuần liền không đến. Hình như các chị là học viên mới à?”

“Chị thì đúng, còn chị ấy thì không”, Thừa Ảnh chỉ vào đồng nghiệp, “Chị ấy cứ kéo chị đến đây. Có lẽ muốn có người bầu bạn.”

Không nghĩ ngợi, cô tự giới thiệu, “Chị là Thừa Ảnh...”, Tiêu Băng nghiêng ngẫm hai từ này, chậm rãi nói, “Giao long Thừa Ảnh - Nhận lạc quên về. Hình như là tên danh kiếm thời cổ, đúng không ạ?”

Cực kỳ hiếm người có thể nói ra xuất xứ tên của cô, Thừa Ảnh không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, “Đúng rồi! Em biết sao?”

“Trước đây, khi học Lịch sử, Giáo sư có nhắc đến nên nhớ thôi ạ.”

“Em còn đang đi học sao?”

“Vâng, em học nghiên cứu sinh ở Đại học P.”

“Thảo nào”, lúc này, đồng nghiệp cười híp mắt lên tiếng nhưng lại có chút than thở, “Xem ra đúng là tuổi trẻ, bọn gái già như bọn chị đứng trước mặt em thật là xấu hổ!”

Thừa Ảnh cố ý cười mắng, “Chị tự giấu mình là được rồi, sao còn lôi cả em vào?”

Đồng nghiệp vờ coi thường, nhắc nhở cô, “Ít nhất em cũng hơn em ấy bốn năm tuổi. Giờ ba năm là khoảng cách cả thời đại, em nói em không phục được sao?”

Tiêu Băng cảm thấy hơi ngại, vội nói, “Không đâu ạ. Trông hai chị còn trẻ lắm ạ.”

Thừa Ảnh bĩu môi, mỉm cười, “Em đừng mắc lừa. Chị ấy đợi em khen chị ấy đấy.”

“Em nói thật mà!”, Tiêu Băng tỏ ra chân thành.

Thừa Ảnh phát hiện ra mình rất quý cô gái này, không chỉ là vì trông cô ấy rất thuần khiết, đồng thời, cũng vì cô ấy có đôi mắt rất đẹp. Ánh đèn trong lớp học Yoga chiếu lên đôi mắt của Tiêu Băng, khiến nó lấp

lánh mê hồn, như thể một dòng sông xanh, xanh biếc tuyệt đẹp, khiến người khác không thể không ngắm nhìn.

Cô gái trẻ xinh đẹp như vậy, thái độ lại dịu dàng như vậy, khó có thể khiến người khác không có thiện cảm.

Sau khi tan học, ba người bọn họ đã trở thành bạn bè, trao đổi số điện thoại với nhau.

Khi chia tay ở cổng lớn, Thừa Ảnh nói, “Vì có lúc phải trực đêm nên thời gian lên lớp của bọn chị cũng không cố định. Trước khi đến buổi học sau có thể nhắn tin hẹn trước, mọi người cùng lên lớp sẽ vui hơn.”

“Vâng ạ”, Tiêu Băng vui vẻ đáp, giơ điện thoại di động lên, “Vây liên lạc sau nhé. Em còn có việc phải đi trước. Tạm biệt hai chị”, cô ấy vẫy taxi, sau khi lên xe còn vẫy tay chào tạm biệt họ.

Đồng nghiệp về nhà cùng đường với Thừa Ảnh, hai người đi bộ đến bến tàu điện ngầm, đang nói chuyện, đồng nghiệp nói, “Bình thường rất hiếm khi thấy em chủ động thể hiện thiện cảm với người khác, hôm nay đúng là ngoại lệ.”

“Bình thường ư?”, Thừa Ảnh tò mò hỏi, “Trước đây em không như vậy sao?”

“Vô cùng ít.”

Cô mỉm cười, “Vây lạ thật đấy. Có điều chị không thấy Tiêu Băng rất dễ mến sao?”

“Thực ra chị cảm thấy cô ấy hơi giống em”, đồng nghiệp quay đầu nhìn kỹ lại cô, rồi dùng tay chỉ lên mặt mình minh họa, “Em có phát hiện ra không? Đặc biệt là từ chỗ này đến chỗ này...”

Đồng nghiệp chỉ từ trán đến mắt, Thừa Ảnh không khỏi ngạc nhiên, “Có không? Sao em không thấy nhỉ?”

“Em có thiện cảm với cô ấy, có lẽ là vì lý do này”, đồng nghiệp ngập ngừng rồi mới mỉm cười, “Chưa biết chừng, trong ý thức của em đã coi cô ấy là phiên bản trẻ của mình.”

Phiên bản trẻ...

Thừa Ảnh lập tức phản ứng lại, không nhận được bật cười mắng, “Chị muốn nói em già rồi thì cứ nói thẳng, việc gì phải vòng vo tam quốc thế.”

Có điều sau khi về nhà, Thừa Ảnh thật sự đứng ngắm mình trước gương, hơi nghiến cứu một chút.

Thực ra cô cũng rảnh rồi, tắm xong, khi cầm khăn tắm bông nhớ đến lời của đồng nghiệp.

Trong phòng tắm đầy hơi nước, gương còn phủ một tầng hơi nước trắng lơ mờ. Cô dùng mu bàn tay lau một khoảng nhỏ, ghé sát khuôn mặt vào quan sát, nhưng không hề cảm thấy mình giống Tiêu Băng chút nào.

Khi cô bước ra khỏi nhà tắm thì điện thoại di động trên mặt tủ đầu giường không ngừng rung lên.

Cô liếc nhìn, là số điện thoại lạ. Đường như có linh cảm, cô nhanh chóng nghe điện thoại, giọng Lâm Liên Thành rõ như ngay bên cạnh, “Thừa Ảnh, em có thể thu xếp thời gian để chúng ta gặp nhau không?”

Đây là lần đầu tiên anh ta gọi điện cho cô từ sau khi cô từ Thượng Hải về.

Cô không mang theo chiếc điện thoại di động ở Thượng Hải, nên cũng quên mất số điện thoại của anh ta, còn anh ta có thể có được số điện thoại hiện tại của cô, không biết đã phải lòng vòng thế nào và mất bao lâu mới có được.

“Lẽ nào, trước khi gặp nhau, anh không có gì giải thích với em sao?”

“Có.”

Không ngờ Lâm Liên Thành lại thừa nhận ngay, cô không khỏi sững sờ, “Vây anh nói đi.”

“Có những chuyện, anh không nên gạt em”, anh ta có vẻ đang ngần ngại nên giọng nói không trôi chảy, nhưng rất khẩn thiết, “Nhưng anh hy vọng em tin anh. Anh chưa bao giờ có ý làm hại em cả.”

“Nhưng anh đã giấu em hai chuyện quan trọng nhất, hôn nhân và công việc. Tại sao?”

Lâm Liên Thành im lặng một lát rồi hỏi lại, “Em biết Thẩm Trì làm gì không?”

Cô sững người, “Anh ấy làm gì?”, đây cũng là điều mà cô luôn muốn làm rõ.

Kết quả, một tiếng cười nhẹ như không trong điện thoại truyền đến, “Dù anh có hành động thế nào cũng đều là chỉ muốn em có thể sống tốt hơn. Em có tin anh không?”

“Không phải em không tin. Em chỉ không thích mọi người lợi dụng chuyện mất trí nhớ để lừa em. Em chỉ muốn biết chân tướng sự việc, sau đó sẽ tự quyết định xem làm thế nào để có cuộc sống tốt hơn.”

“Vậy sao...”, giọng Lâm Liên Thành ngừng lại giữa chừng, dường như anh ta còn có điều muốn nói tiếp, giọng to dần, cuối cùng còn có cả tiếng ồn ào, anh ta đành phải tạm thời ngừng cuộc điện thoại này, nói ngắn gọn, “Khi nào em rảnh, anh sẽ giải thích rõ ràng với em.”

Đầu bên kia vọng đến tiếng đám đông xôn xao, Thừa Ảnh ngẫm nghĩ giây lát, “Tối ngày kia nhé!”, trước khi cúp điện thoại, cô lại hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy? Bên anh vẫn ổn chứ?”

“Một người thân qua đời hai hôm trước. Bọn anh đang bàn chuyện an táng”, Lâm Liên Thành nói.

“Ồ, thành thật chia buồn với anh.”

“Cảm ơn em!”, cuối cùng anh ta nói, “Trước khi làm chung, ông nội còn hỏi em, nhưng lúc đó, anh chưa biết làm thế nào để liên lạc được với em.”

Hóa ra ông nội nhà họ Lâm qua đời. Thừa Ảnh đoán có lẽ mình và ông nội mà Lâm Liên Thành nhắc đến có quan hệ khăng khít lắm, nên mới khiến ông luôn nhớ đến cô.

Tuy giờ cô không nhớ gì cả, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy buồn buồn. Đến hôm hẹn, cô mua một bó hoa, nói muốn đến viếng mộ ông nội.

Lâm Liên Thành giải thích, “Lăng mộ ở Bắc Kinh, an táng cũng ở đó. Hai ngày trước, khi gọi điện cho em, anh đang ở cùng cả nhà.”

“Vậy cái này làm thế nào?”, Thừa Ảnh đưa bó hoa ra.

Anh ta mỉm cười nhận lấy, “Đưa anh đi. Ông nội nhận tấm lòng của em rồi.”

“Thật ngại quá!”, cô nói, “Em không thể hoàn thành được tâm nguyện cuối cùng của ông nội.”

Lâm Liên Thành cầm bó hoa, dắt cô vào phía bên trong lễ đường, vừa đi vừa nói, “Thực ra tâm nguyện lớn nhất của ông nội là em gả vào nhà họ Lâm làm cháu dâu ông cơ.”

Anh ta nói ngắn gọn, nhưng lại khiến Thừa Ảnh hết sức ngạc nhiên, không nói nên lời.

Cuối cùng anh ta cũng nhanh chóng cảm nhận được sự bối rối của cô, liền mỉm cười nói, “Em không cần phải để ý.”

“Vâng”, cô khẽ đáp.

“Thừa Ảnh!”, anh ta nhìn đoạn đường phía trước, chậm rãi nói, “Lần này là anh đã sai... Khi ở bên em, dường như anh luôn làm sai. Chỉ có điều, rất nhiều lần, em đều đồng ý tha thứ cho anh, không so đo. Thế nên, lần này liệu em có tha thứ cho anh không?”

Hai người đều chưa ăn cơm, họ men theo con đường ven sông đi mà không điểm đích.

Con sông xuyên qua thành phố chỉ có một hàng rào ngăn, dưới màn đêm thấp thoáng ánh đèn vàng mờ mờ xa gần, thì thoảng từng cơn gió lạnh thổi qua, mặt sông như rải đầy mảnh vụn lấp lánh.

Cô nghiêng đầu nhìn anh ta, một tay giữ chặt chiếc khăn len, tay kia giữ mái tóc đang bay theo gió, giọng rời rạc trong không khí lạnh lẽo, “Em biết anh tốt với em.”

“Vậy sao?”, anh ta cũng quay đầu nhìn cô.

“Vâng. Nên không cần nhắc chuyện tha thứ hay không, vì em vốn không hề giận anh”, cô ngừng lại, bỗng hỏi lại, “Anh cho rằng cuộc hôn nhân của em không hạnh phúc sao?”

Mấy tháng trước, anh đã từng hỏi cô câu hỏi như vậy trên máy bay, giờ ngược lại, Lâm Liên Thành cảm thấy hơi buồn cười, nhưng trong lòng lại chua xót khó tả, im lặng một lát, cuối cùng anh ta nói, “Anh đã từng hỏi em như vậy. Khi đó, em trả lời anh rằng, rất hạnh phúc.”

“Thật sao?”, dường như cô không dám tin, mở to đôi mắt.

“Thật!”, anh ta cười khở sở, “Là anh kiên trì cho rằng, em nên có cuộc sống tốt hơn.”

Thấy cô có vẻ không thể hiểu nổi, anh ta mới lại nói, “Còn nhớ chúng ta đã nói gì trong điện thoại không? Thẩm Trì làm gì? Đến giờ em vẫn chưa biết, đúng không?”

Cô lắc đầu.

Anh ta cho rằng cô sẽ muốn nghe câu trả lời, nhưng ngay lập tức, cô lại ngắt lời anh ta, “Giờ em đổi ý rồi. Em hy vọng mình sẽ tự đi làm rõ chuyện này, nên anh không cần nói cho em biết nữa.”

“Em chắc chứ?”

“Chắc chắn”, cô chỉ vào nhà hàng McDonald mở cửa hai mươi tư giờ bên kia đường, mỉm cười đối chủ đề, “Đi bộ lâu như vậy, em thật sự thấy đói rồi. Anh mời em ăn cánh gà nhé!”

Anh ta hơi cúi xuống nhìn cô, cảm xúc trong mắt không rõ ràng, cuối cùng cũng chỉ có thể gật đầu đáp, “Ừ!”

Khi cô nhận được điện thoại của Thẩm Trì, đã là trưa thứ Bảy.

Hôm nay, Thừa Ảnh không phải đi làm. Cô vốn định dọn dẹp nhà cửa, nhưng không biết tại sao trong tòa nhà lại có mấy nhân viên tiếp thị, mới sáng sớm đã gõ cửa đánh thức cô.

Sau khi đối phương rời đi, cô quay lại giường ngủ tiếp, cứ như vậy ngủ đến tận trưa.

Khi nghe điện thoại, giọng cô còn mơ hồ, khàn khàn, rõ ràng là chưa tỉnh ngủ, nên không nghe rõ lắm. Ngay người một lát, cô đành phải bảo anh nhắc lại.

Thẩm Trì kiên nhẫn hiếm có, nhắc lại từng câu từng chữ, “Anh đang ở dưới lầu đợi em.”

Cô vô thức “ồ” một tiếng, mấy giây sau mới mở mắt ra, vừa ngồi dậy vừa ngạc nhiên xác nhận, “Xuống lầu ư?”

Cô khoác chiếc áo bước ra ban công, thò đầu xuống, quả nhiên thấy một hàng xe đen quen thuộc đỗ dưới lầu giữa ban ngày, vô cùng bắt mắt.

Cũng không biết Thẩm Trì ngồi trong chiếc xe nào, cô hơi nhú mào, phản ứng lại với tình huống đột ngột, “Anh có chuyện gì không?”

“Đánh bóng”, anh hắng giọng nhắc, “Lẽ nào em quên rồi sao?”

... Đánh bóng ư?

Cô hoài nghi mình thật sự ngủ nướng quá nên đầu óc trở nên mụ mẫm, mãi sau mới ép mình nhớ lại, “Đó là chuyện từ mấy tuần trước. Sau đó chẳng phải vì trời mưa nên hủy sao?”

“Ừ, nên đổi sang hôm nay.”

Nếu có thể, cô thật sự muốn lao đến liếc nhìn nét mặt Thẩm Trì lúc này, xem nó có giống giọng trong điện thoại không, rõ ràng anh không tuân theo quy tắc, giữ lại như muốn đổ lỗi cho cô quên hẹn.

Chỉ có điều, mưa mấy ngày liền, cuối cùng cũng tạnh, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây trắng, không khí lạnh giá có thêm hơi ấm. Bầu trời bỗng bành chùm sáng nhiều màu sắc xoay chuyển, lúc ẩn lúc hiện. Thừa Ảnh nhú mào ngẩng đầu lên nhìn, cũng không thể không thừa nhận thời tiết hôm nay đúng là đẹp hiếm có.

Nhưng cô vốn không có kế hoạch ra ngoài, đành thương lượng với anh, “Em không đi được không?”

“Hình như em vừa mới ngủ dậy”, Thẩm Trì ở dưới lầu thản nhiên bình luận, “Màu váy ngủ của em rất đẹp, rất hợp với em, nhưng em mặc như vậy đứng bên ngoài không lạnh sao?”

Chiếc váy ngủ sát người cô mới mua tuần trước bằng vải cotton màu hồng, khi đó, cô nhân viên bán hàng tích cực giới thiệu rằng màu này sẽ làm cho da cô càng trắng hơn...

Trong lòng cô rất vui nên mua cả chiếc áo khoác ngoài cùng màu.

Nhưng cô không ngờ anh ở trong xe lại có thể nhìn thấy.

Hơn nữa, vừa rồi còn không cảm thấy, giờ anh nhắc, cô lập tức cảm thấy làn gió lạnh thổi đến, phần da lộ bên ngoài đã sớm lạnh buốt.

Cô thụt người tựa vào tường theo bản năng, vờ như không nghe thấy nửa sau câu nói của anh, nói như không có chuyện gì, “Em thừa nhận mình vừa ngủ dậy nên sợ là không kịp cùng anh đi đánh bóng.”

“Không sao. Cho em một tiếng để chuẩn bị, có đủ không?”, anh trở nên vừa dễ tính lại vừa nhẫn nại.

Thừa Ảnh còn đang nghĩ làm thế nào để từ chối tiếp thì nghe tiếng cửa xe mở ra trong điện thoại.

Cô vô thức bước lên một bước, thò đầu qua lan can ban công nhìn xuống. Quả nhiên, Thẩm Trì đã bước ra ngoài xe, dường như biết cô sẽ nhìn, anh hơi ngẩng đầu lên, bàn tay đang kẹp điều thuốc giờ lên vẫy cô.

Khoảng cách tầng tám không thể nhìn rõ nét mặt anh, Thừa Ảnh bỗng cảm giác như lâu lắm rồi họ không gặp nhau, lâu đến mức cô sắp không nhớ nổi dáng vẻ của anh. Nhưng có lúc, không cần nghĩ, cô cũng có thể dễ dàng hình dung ra cử chỉ khi anh nói chuyện.

Cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc đó bao trùm lấy cô ngay khi anh vừa ngẩng đầu lên.

Bầu không khí dưới ánh mặt trời vẫn hơi lành lạnh.

Gió xuân thổi nhẹ qua khuôn mặt cô, thực ra điện thoại vẫn chưa ngắt, cô cứ thế cầm điện thoại nhìn về phía anh, rất lâu sau mới nghe thấy giọng mình nói, “Được rồi.”

Thẩm Trì đưa cô đến sân quần vợt của khách sạn. Thừa Ảnh nhìn nhà thi đấu rộng lớn trong nhà, bỗng có cảm giác như bị người khác trêu đùa, “Đánh bóng ở đây mà còn phải xem thời tiết sao?”

Thẩm Trì cười mà như không liếc nhìn cô, “Anh chưa bao giờ nói phải xem thời tiết.”

“Vây lần trước...”

“Hai tuần trước có việc gấp nên mới lui đến hôm nay.”

Cô tức điên, không kìm được hoài nghi, “Anh Thẩm, có thể phiền anh nói cho em biết, anh luôn tự tư tự lợi, độc đoán, chuyên quyền thế sao?”

“Hả?”, anh hơi nhướn mày như thể đang phán đoán ẩn ý của cô.

“Tại sao em có thể nhẫn nhịn anh mà không chia tay với anh chứ?”, cô ngồi xuống ghế sofa bên cạnh sân đấu, tỏ rõ ý mỉa mai mình, “Xem ra tính khí trước đây của em quá tốt rồi!”

“Có lẽ có nguyên nhân khác”, giọng anh nhẹ nhàng đánh chính cho cô.

“Còn nguyên nhân gì?”

“Em muốn nghe thật chứ?”

Cô nhìn anh bán tín bán nghi, cuối cùng vẫn quyết định gạt đầu.

Lúc này có người bước vào, Thẩm Trì chọn vợt, ra hiệu với một người đàn ông trong sân rồi quay đầu lại khẽ nói với cô, “Đánh xong bóng rồi anh nói cho em biết.”

Gần như cả buổi chiều, cô cứ thế ngồi vịn tay vào thành ghế sofa nhìn hai người đàn ông bao sân, đánh qua đánh lại, đáp trả liên tiếp.

Trong khi nghỉ giải lao, đối thủ của Thẩm Trì bước đến chào hỏi. Người đàn ông đó cũng tầm tuổi Thẩm Trì, có làn da màu đồng cổ, nhưng lại rất nho nhã.

Thẩm Trì nói, “Đây là Tạ Trường Vân.”

Tạ Trường Vân mỉm cười với Thừa Ảnh, “Chào chị dâu!”

“Chào anh!”, Thừa Ảnh nhận ra Thẩm Trì và anh ta rất thân thiết, để cho đỡ lúng túng, cô không khỏi nửa cười nửa xác nhận, “Trước đây, chúng ta... gặp nhau chưa?”

“Chưa”, Tạ Trường Vân đón chai nước khoáng nhân viên phục vụ mang đến, uống một hơi hết nửa chai rồi mới vừa lấy khăn bông lau mồ hôi vừa đùa, “Thẩm Trì giấu chị kỹ như vậy, hại anh em chúng tôi quen nhau bao năm rồi mà không được gặp chị một lần.”

Thẩm Trì liếc nhìn anh ta, ném chiếc khăn bông xuống, vung vọt trong không khí hai cái, “Nói lắm thế. Xem ra anh nghỉ ngơi đủ rồi. Tiếp tục đi!”

Tạ Trường Vân quay lại sân, còn không quên quay đầu lại gọi Thừa Ảnh, “Chị dâu, nếu chị thấy chán có thể lên tầng thượng tắm nước nóng hoặc đi spa.”

Thừa Ảnh mỉm cười từ chối, “Cảm ơn anh!”

Đợi đến khi họ đánh xong, cô suýt tựa vào ghế sofa ngủ thiếp đi.

Thẩm Trì bước đến, thấy vẻ mơ màng của cô từ trên cao, Tạ Trường Vân còn đang thu dọn đồ. Anh nghiêng người, khẽ chạm vào eo cô thì thấy cô không hề tỏ ý né tránh, mới nâng cô đứng dậy hỏi, “Buồn ngủ à?”

Thực ra sẩm tối đâu phải là giờ ngủ? Cô chỉ cảm thấy chán, không tập trung tinh thần thôi.

Sau khi đứng dậy, tinh thần tỉnh táo lại, cô vô thức lùi sang bên cạnh một bước rồi cúi xuống cầm túi xách.

Thẩm Trì liếc nhìn cô, ném vọt cho nhân viên phục vụ, bước ra ngoài trước.

Bữa tối đặt ở trong khách sạn.

Thức ăn được dọn lên rất đúng lúc. Khi hai người đàn ông tắm táp thay đồ xong, ngồi xuống, món đầu tiên đã được bê lên.

Cũng không biết Tạ Trường Vân gọi ở đâu một cô gái xinh đẹp mảnh mai đến. Thế là bữa cơm thành buổi tụ họp bốn người. Cô gái đó đã quen cùng Tạ Trường Vân đi dự tiệc, ăn nói rất có chừng mực, biết cách khuấy động không khí nhưng lại không tỏ ra quá phù phiếm.

Trong bữa ăn, cô ta còn tự tay rót một cốc trà cho Tạ Trường Vân, lặng lẽ đặt bên ly rượu, rõ ràng là một sự quan tâm vô cùng thông minh khéo léo.

Thừa Ảnh chú ý ngay đến cử chỉ này, sau đó yên lặng cúi xuống, uống cốc nước của mình.

Sau bữa ăn, Tạ Trường Vân còn hoạt động khác, anh ta dẫn cô gái xinh đẹp kia lên xe rồi phóng vút đi.

Nhìn ánh đèn đỏ đuôi xe lao vút vào dòng xe, Thừa Ảnh bỗng hỏi, “Có phải em không quen phần lớn bạn bè của anh không?”

“Sao thế? Em không hài lòng về chuyện này à?”

Tối nay Thẩm Trì uống không ít, dường như đôi mắt đen láy của anh có vẻ ngà ngà say, càng trở nên sâu hơn, sáng hơn.

Anh chống tay vào thành cửa xe, ngón tay nửa chống vào thái dương, nghiêng đầu nhìn cô, “Trước đây em chưa từng phản đối.”

Cô không khỏi hơi chau mày, “Mọi người luôn thích nhắc đến em trước kia. Nếu... em nói ngộ nhỡ, ngộ nhỡ em mãi mãi không phục hồi trí nhớ thì phải làm thế nào?”

“Làm thế nào?” Anh trầm ngâm giây lát, dường như đang chuyên tâm suy nghĩ, “Thực ra anh cũng luôn nghĩ, nếu thật sự như vậy thì nên làm thế nào?”

Thực ra anh không hề cử động, vẫn giữ tư thế cũ, giọng nói cũng rất nhẹ, có lẽ, chỉ có ánh mắt nhìn cô là sầm tối đôi chút, nhưng cũng không biết làm thế nào, đột nhiên khiến cô cảm thấy như bị ép buộc, dường như hơi thở của anh đang dồn ép mình...

“Anh đang nghĩ, nếu sau này, em cứ né tránh anh thế này thì nên làm thế nào?”, anh nhìn cô vô thức co người lại, mắt hơi lim dim, miệng cũng chỉ từ tốn nói.

“Có sao?”, cô chẳng nghĩ ngợi gì liền phản đối, nhưng nhanh chóng nhận ra vai mình đã sắp áp sát vào cửa xe nên bối rối ngồi thẳng dậy.

Anh không đáp lại, có lẽ cũng chẳng buồn vạch trần cô, chỉ cười khó hiểu, quay đầu đi, nhắm mắt lại tĩnh dưỡng tinh thần. Tuy nhiên, tiếng cười đó khẽ bay đến tai Thừa Ảnh, biến thành tiếng hừ lạnh lòng mĩa mai.

Im lặng cả quãng đường, khoang xe như một chiếc lồng yên tĩnh.

Cuối cùng, Thừa Ảnh phát hiện ra, chỉ cần người đàn ông trước mặt này không nói, không khí xung quanh sẽ dễ dàng ngưng đọng trong nháy mắt.

Đến khi xe dừng dưới chân tòa nhà chung cư, cô mới quay đầu nhìn anh, phát hiện ra anh vẫn ngồi yên như thế.

Nhớ lại bữa ăn thịnh soạn, lại nhớ đến cử chỉ chu đáo của cô bạn bên cạnh Tạ Trường Vân, cuối cùng, Thừa Ảnh nãy chút lương tâm, tuy không nói ra nhưng trong lòng cô cảm thấy áy náy.

Cô ngần ngừ rất lâu mới đề nghị, “Anh... có muốn lên nhà uống cốc trà giải rượu rồi hẵng về không?”

Thẩm Trì hơi mở mắt, liếc nhìn qua, cười mà như không chất vấn, “Muộn thế rồi, lẽ nào em không sợ ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì sao?”

Theo luật pháp, họ vẫn là vợ chồng, câu nói như vậy thực sự như một sự nhạo báng đối với cả hai bên. Thừa Ảnh không khỏi bối rối, nhưng vẫn nói, “Em tin không có gì đâu.”

Thẩm Trì đã nhắm mắt lại, khẽ từ chối, “Không cần đâu. Em lên đi!”

Anh đã từ chối cô.

Điều này đối với Thừa Ảnh thực sự là một cú sốc không quá lớn nhưng cũng không quá nhỏ, mặc dù bản thân cô cũng không thể nói rõ, tại sao cô lại cho rằng chuyện này vốn không thể xảy ra.

Cuối cùng cũng chỉ có thể quy kết rằng, khó khăn lắm cô mới hạ quyết tâm tỏ ra quan tâm anh một chút, nhưng anh đã hoàn toàn không đón nhận, hơn nữa, hành động này còn khiến cô cảm thấy thất vọng và rất bị tổn thương lòng tự trọng.

Lòng tự trọng của cô bị tổn thương nên kiên quyết không chủ động liên lạc với anh.

Có lúc nửa đêm không ngủ được, cô cũng không gọi điện tán gẫu với anh, tuy rằng nói chuyện với anh có tác dụng thần kỳ như liều thuốc an thần.

Sau đó vẫn là Thẩm Trì, anh đến tìm cô hai lần.

Một lần để nói với cô rằng, anh sẽ đi Vân Nam một chuyến, khoảng nửa tháng không ở nhà, nếu cô cần gì có thể nhờ Trần Nam giúp. Cô nghe xong thì tỏ ý không cần gì, rồi cúp điện thoại.

Lần khác, anh không những không lộ diện, thậm chí cũng không gọi điện mà sai Trần Nam mang đến cho cô mấy bộ đồ.

Trần Nam truyền đạt lại ý của Thẩm Trì, “Thời tiết sắp ấm lên, những bộ này vốn để ở nhà, đều là đồ mới rất phù hợp với thời tiết mùa xuân”, sau đó đi một vòng quanh nhà, hỏi cho tròn trách nhiệm, “Chị dâu, chị có cần thêm gì ở đây không?”

“Không”, cô tức Thẩm Trì, nhưng sẽ không trút giận lên người vô tội, thậm chí còn mời Trần Nam uống cốc trà.

Đợi Trần Nam đi rồi, cô mới mở túi ra, phát hiện bên trong ngoài váy áo ngoài ra, còn có cả đồ lót, cảm giác này thực sự hơi kỳ kỳ.

Qua Tết, Thẩm Lăng không về trường mà ở lại Vân Hải thực tập. Cô ấy thực tập ở Bộ phận Kế hoạch trong một công ty quảng cáo nhưng cũng không quá bận, khi rảnh rỗi sẽ hẹn Thừa Ảnh đi dạo phố, ăn cơm.

Có lần cô ấy đợi Thừa Ảnh ở lớp Yoga nên quen Tiêu Băng. Hai cô gái đều là sinh viên, tự nhiên hòa hợp, bắt chuyện rất nhanh. Nhiều lúc Thừa Ảnh đi bên nghe họ nói chuyện trường lớp mà cảm thấy mình như người ngoài cuộc.

Sau khi nói chuyện xong, Thẩm Lăng than thở với cô, “Chị dâu, chị không biết trước đây em khổ thế nào đâu. Anh cả không cho phép em kết bạn lung tung bên ngoài, sợ em gặp nguy hiểm gì đó, hại em chẳng có bạn bè để chơi. Giờ em còn một năm nữa là tốt nghiệp, hy vọng anh ấy có thể đối xử với em như với người lớn, đừng can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của em nữa. Được vậy thì em thật sự cảm ơn trời đất.”

Thừa Ảnh nghe mà có chút ngạc nhiên, “Anh cả em can thiệp cả vào cuộc sống của em sao? Nhưng anh ấy đâu giống người như thế?”

“Thực ra anh ấy không quản những chuyện khác, chỉ duy có chuyện kết bạn của em thì anh ấy luôn rất cẩn thận”, Thẩm Lăng bỗng nhớ ra điều gì đó, vừa nhớ vừa nói, “Thực ra cũng không thể nói việc anh ấy làm có gì sai... Nguy hiểm rình rập khắp nơi. Giống như lần đó, chị...”

Thấy cô ấy đột nhiên ngừng lại, Thừa Ảnh tò mò hỏi, “Chị làm sao?”

Thẩm Lăng cảm thấy mình nhất thời lờ miệng, lập tức cười lúng túng, cố gắng trả lời lấy lệ, “Không có gì. Em chỉ định lấy ví dụ cho chị thôi.”

“Vậy em nói hết câu vừa rồi đi!”, nhưng Thừa Ảnh không dễ dàng buông tha cho cô ấy, nghiêm túc nói.

Thẩm Lăng thấy lần này không thoát nổi, đành bấm môi, dốc lòng nói ra, “Em chỉ lấy ví dụ. Chẳng hạn như có lần chị bị người ta ‘mời’ đi. Đối phương đưa ra yêu cầu gì đó, vốn muốn dùng chị để uy hiếp anh cả em. Nhưng có lúc thật sự cũng không dám chắc, ai biết lúc nào gặp phải người xấu”, cô ấy vừa nói vừa quan sát sắc mặt Thừa Ảnh, thấy Thừa Ảnh sững người thì trong lòng nghĩ hồng бет rồi, thế là phải lập tức giải thích, “Ôi dào! Thực ra em cũng nghe nói chuyện này thôi. Là hôm họ nói chuyện ở nhà, vô tình nhắc đến, cũng có thể nhớ nhầm, không dám bảo đảm là sự thật... Chị dâu, chị đừng sợ. Càng đừng để bụng nhé!”

Xong rồi! Thẩm Lăng thầm nghĩ: “Chắc anh cả về sẽ cho mình một trận mắ!”

Khó khăn lắm Thừa Ảnh mới định thần lại, chỉ khẽ “ừ” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Tuy thân phận của Thẩm Trì chưa bao giờ được nói rõ nhưng những điều thế này tổ hợp lại, cô ít nhiều cũng có thể đoán ra đại khái.

“Sau đó thì sao?”, mãi sau, cô mới lại hỏi Thẩm Lăng, “Sau đó chuyện đấy giải quyết thế nào?”

Thẩm Lăng lập tức lắc đầu thề, “Em thật sự không biết điều này.”

Dường như có thể nhận ra sự lo lắng của cô ấy, sau khi Thừa Ảnh giật mình thẳng thốt, cô quay sang an ủi Thẩm Lăng, “Yên tâm! Chị sẽ không đi hỏi anh cả em. Những chuyện hôm nay, coi như em chưa nói, chị cũng coi như chưa nghe thấy.”

“Thật không ạ?”

“Thật!”

Dường như lúc này Thẩm Lăng mới yên tâm, nở nụ cười trở lại, “Chị dâu, tối nay em mời chị đi ăn món Sashimi nhé!”

“Ừ”, nhưng Thừa Ảnh đang không để tâm.

Rốt cuộc người năm đó cô lấy là người thế nào?

Nhưng giờ Thẩm Trì đang ở Vân Nam, nhất thời không thể quay về ngay, muốn chứng thực cũng không tìm được đương sự. Đường như bị ám ảnh về những lời của Thẩm Lăng, mấy ngày liền, lòng Thừa Ảnh nặng trĩu. Cuối cùng, đồng nghiệp của cô cũng nhận ra. Trong giờ Yoga, cô ấy hỏi cô, “Dạo này em có gì không vui à? Cãi nhau với chồng sao? Hay công việc không suôn sẻ?”

“Đều không phải.”

“Không thể nào! Chuyện gì cũng đều có nguyên nhân. Tâm trạng em hai ngày nay rất bất thường. Có phiền não gì, mau nói cho chị nghe. Chia sẻ có lẽ sẽ tốt hơn.”

Thừa Ảnh không biết nói gì, “Chị làm ở khoa gây mê thật đáng tiếc. Đáng lẽ nên làm việc ở tổ khu phố.”

“Chị quan tâm em thôi!”, đồng nghiệp đẩy cô, giận dữ nói, “Thật đúng là không hiểu lòng tốt của người khác!”

“Quan thanh liêm cũng khó xử việc nhà”, cuối cùng Thừa Ảnh chỉ nói, “Chị yên tâm. Em sẽ tự giải quyết được!”

Đồng nghiệp gật đầu, mặc nhiên, “Xem ra quả nhiên là có mâu thuẫn với chồng rồi...”

Thừa Ảnh đang dở khóc dở cười thì đồng nghiệp bỗng “í...” kéo dài một tiếng, kéo tay ra hiệu cho cô nhìn về phía trước, “... Anh chàng cao lớn đẹp trai đằng kia có phải chồng em không? Vừa rồi anh ấy cứ nhìn chằm chằm vào em đấy!”

Đồng nghiệp này chưa gặp Thẩm Trì nhưng trong bệnh viện là nơi không giấu nổi bất cứ bí mật gì. Từ tối ai đó vụt xuất hiện ở cửa quán karaoke, chỉ trong mấy chục tiếng đồng hồ ngán ngủ, dường như các phòng khoa đều truyền tin về anh. Lúc này, người đàn ông đứng tựa bên chiếc xe đưa dưới chân tòa nhà tập Yoga với tướng mạo và khí chất hơn người đang mỉm cười với Thừa Ảnh, cũng khó trách lại khiến đồng nghiệp hiểu lầm.

Nhìn đối phương, Thừa Ảnh cũng hơi ngạc nhiên. Kết quả chưa đợi cô bước đến, Tạ Trường Vân đã vẫy tay, nở nụ cười vô cùng rạng rỡ, “Chị dâu! Trùng hợp quá!”

Là cực kỳ trùng hợp! Thừa Ảnh gật đầu, “Anh đợi ai ở đây à?”

“Bạn tôi làm việc ở đây. Tôi đến đón cô ấy đi ăn cơm”, Tạ Trường Vân giơ một ngón tay chỉ vào tòa nhà phía sau rồi lại hỏi, “Chị dâu, chị ăn tối chưa? Hay cùng đi nhé?”

Anh ta luôn miệng gọi chị dâu khiến Thừa Ảnh cảm thấy ngại, không kìm được nói, “Sau này anh cứ gọi thẳng tên tôi là được rồi. Nếu anh đang đợi bạn thì tôi không làm phiền anh nữa. Lát nữa, tôi còn chuẩn bị đi tập Yoga với đồng nghiệp.”

Tạ Trường Vân giơ tay ra hiệu OK, thậm chí còn rất phong độ gật đầu chào đồng nghiệp của Thừa Ảnh.

Trong khi hai người nói chuyện thì đã có cô gái trẻ xinh đẹp từ trong tòa nhà bước ra. Trong không khí đầu xuân ấm áp nhưng vẫn còn hơi lạnh, cô ấy mặc chiếc váy liền mỏng phối với chiếc áo khoác gió màu đỏ lộ rõ đôi chân dài cân đối, cả người giống như một bó đuốc đi đến bên Tạ Trường Vân, hôn nhẹ lên má anh ta.

Tạ Trường Vân cũng không né, khuôn mặt anh tuần nở nụ cười âu yếm, giơ tay xoa đầu cô gái đó rồi quay đầu nói với Thừa Ảnh, “Vậy chúng tôi đi trước đây!”

Thừa Ảnh gật đầu, “Vâng.”

Thừa Ảnh đã nhìn rõ tướng mạo của cô gái đó, hiển nhiên là không phải cô gái ở bữa cơm lần trước.

Cô kéo đồng nghiệp lên lầu, trước khi bước vào tòa nhà, còn kịp nghe nửa đoạn nói chuyện ngắn phía sau. Dường như cô gái ngọt ngào dịu dàng đó đang nũng nịu, “Đói quá... Anh định đưa em đi ăn ở đâu đây?”

Tạ Trường Vân cười nói địa điểm.

Cô gái đó cười hoan hỉ, lập tức tỏ ý tán thành.

Chiếc xe đua rú ga nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Đến khi vào thang máy, đồng nghiệp như vẫn rất cảm thán, “Câu lạc bộ Tây Sơn rất cao cấp. Em quen ở đâu được công tử đào hoa thế?”

“Gi ạ?”, mặt Thừa Ảnh đầy vẻ ngơ ngác, “Đó là nơi nào? Em chưa bao giờ nghe nói cả.”

Kết quả lại vô cùng trùng hợp, họ vừa vào phòng tập chưa đầy hai phút thì Tiêu Băng cũng đến như đã hẹn, trên tay cô ấy còn xách một chiếc túi giấy rất tinh xảo, bên trong đựng ba cốc bánh ngọt rất đáng yêu.

“Hôm nay là sinh nhật em”, Tiêu Băng lấy bánh ngọt ra mời.

Đồng nghiệp liếc mắt thấy ngay tên cửa tiệm và logo trên chiếc túi giấy đỏ, lập tức kéo tay Thừa Ảnh, “Không phải em chưa từng nghe nói câu lạc bộ Tây Sơn sao? Đây, chắc chắn cô nàng này từ đó đến đây. Em có thể hỏi cô ấy.”

Tiêu Băng hơi sững người nhìn xuống chiếc túi giấy, khi ngẩng đầu lên, mặt mới nở nụ cười bối rối, “Hôm nay một người thân của em mời ăn ở đó. Em ăn xong tiện thể gói chiếc bánh ngọt mang về.”

Thừa Ảnh không để ý, có lẽ lời giải thích của Tiêu Băng cũng không thật lắm. Nhân lúc giáo viên vẫn chưa đến, họ lấy bánh ra nếm thử, không khỏi khen ngợi, “Mùi vị bánh thật sự rất ngon!”

“Đúng là hàng thật!”, đồng nghiệp cười lớn, thế là chủ đề này được thông qua.

Lúc này, Thừa Ảnh mới biết, năm nay Tiêu Băng vừa tròn hai mươi ba tuổi.

Ăn bánh ngọt sinh nhật của người ta thì cũng nên bày tỏ chút tấm lòng mới được, huống hồ Thừa Ảnh luôn coi cô ấy như em gái nên kết thúc buổi học liền đề nghị, “Tiêu Băng, chị mời em đi ăn khuya nhé!”

Tiêu Băng lắc đầu, mỉm cười vẻ nuối tiếc nói, “Tối nay e là không được.”

“Đi ăn với bạn trai hả?”

“Không ạ”, Tiêu Băng phủ nhận rất nhanh, ngần ngừ giây lát rồi mới nói thật, “Bình thường em có làm thêm. Tối nay phải đi làm.”

Thừa Ảnh bất giác xem giờ, đã hơn chín giờ tối rồi, công việc gì mà lại làm muộn như vậy?

Cô không phải người vô tâm, bình thường cũng hay để ý đến những chi tiết nhỏ, Tiêu Băng trang điểm và ăn nói hoàn toàn khác xa các cô gái bình thường cùng tuổi.

Hơn nữa đồ cô ấy mặc thứ nào cũng là hàng hiệu, rõ ràng một nữ sinh khó mà có khả năng mua được. Nhưng trong những cuộc nói chuyện lần trước, Thừa Ảnh nhớ, Tiêu Băng nói bố mẹ mình làm công nhân bình thường ở một thị trấn nhỏ vùng Tây Nam xa xôi.

Cô con gái đến từ một gia đình bình dân, chưa lấy chồng, cũng chưa có bạn trai, lại có thể sống thoải mái trong thành phố lớn phồn hoa này... Thừa Ảnh kiểm chế, rốt cuộc cũng không hỏi thêm gì, chỉ đứng ở ngã tư đường vẫy cô ấy, “Vây em cẩn thận một chút. Hôm khác chị mời em bù nhé!”

Thực ra cô đã sớm chú ý đến chiếc túi giấy in logo câu lạc bộ Tây Sơn đó, chỉ là không muốn can dự vào cuộc sống riêng tư của người bên cạnh, đành giả vờ như không thấy.

“Cảm ơn chị!”, Tiêu Băng cười rất ngọt ngào, quay người vẫy taxi rời đi.

17. Chương 17

Thừa Ảnh về đến nhà đi tắm xong bỗng nhận được điện thoại của Tiêu Băng.

Đã gần nửa đêm, Tiêu Băng khóc, nhờ cô giúp đỡ khiến cô cảm thấy có chút bất lực. Trong điện thoại khó nói rõ ràng được, cuối cùng, cô mất hơn nửa tiếng đồng hồ mới tìm được Tiêu Băng ở một bãi đỗ xe bỏ đi ngoài ô phía Bắc.

Qua ánh đèn xe chiếu sáng, Thừa Ảnh giật mình, sau khi sờ giây lát, cô lập tức cởi áo khoác ngoài của mình khoác lên đôi vai và tấm lưng trần của Tiêu Băng.

“Có thể nói cho chị biết đã xảy ra chuyện gì không?”, cô vừa hỏi vừa quan sát kỹ, chỉ thấy mặt Tiêu Băng bị sưng một bên, khóe miệng còn dính máu tươi, rõ ràng là bị người ta tát, nhưng may là ngoài những điều đó ra không hề bị thương chỗ nào khác. Tiêu Băng chỉ lắc đầu, khó khăn lắm mới kìm được nước mắt, định thần nhìn Thừa Ảnh, “... Chị Thừa Ảnh, chị có thể đưa em về trước không?”

“Được rồi.”

Thừa Ảnh nhìn cô ấy có chút lo lắng nhưng cũng không hỏi thêm nữa, nhanh chóng đưa cô ấy về thành phố.

Tuy dáng vẻ họ rất tệ nhưng may là giữa đêm khuya nên không có ai ra vào thang máy. Tiêu Băng tự lấy chìa khóa mở cửa, lúc này Thừa Ảnh mới phát hiện ra trong căn hộ chung cư độc thân khoảng bốn năm chục mét vuông này chứa đầy đồ cực kỳ xa xỉ, rõ ràng là phải bỏ ra cả một khoản tiền rất lớn.

Thừa Ảnh tìm mấy viên đá trong tủ lạnh, dùng khăn bông bọc lại đưa cho Tiêu Băng rồi lại đi luộc trứng gà.

“Dùng trứng gà lăn lên vết tụ máu sẽ rất chóng tan.”

“Cảm ơn chị”, Tiêu Băng cúi xuống, ngồi như kẻ mất hồn trên ghế sofa, sớm mất đi vẻ lạnh lợi hoạt bát thường ngày. Thừa Ảnh quay người tựa vào thành bếp, cách khoảng cách nửa phòng khách, hỏi, “Giờ em có muốn nói chuyện với chị không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Băng áp khăn bông lạnh lên má, hàng mi dài sụp xuống che đầy cảm xúc nơi đáy mắt. Cô ấy im lặng rất lâu mới chịu lên tiếng, “Tối nay, em bị người ta đánh... Anh ấy rất giận, giật tung áo khoác ngoài của em ra rồi lái xe bỏ em lại ngoài ô...”

“Đối phương là người thế nào?”

“... Khách.”

“Khách ư?”, Thừa Ảnh ngừng lại, giọng vẫn rất bình tĩnh, chỉ là không nhìn vào Tiêu Băng nữa, “Em nói tối nay em đi làm thêm, rốt cuộc là công việc gì?”

Người Tiêu Băng hơi run run, mãi mới ngẩng đầu lên. Thực ra mặt cô ấy vẫn còn vết sưng đỏ, có thể thấy rõ là vết ngón tay, vì vậy có thể đoán lúc đó cô ấy đã bị nhận một cái tát rất mạnh.

Khóe miệng bị rách khiến cô ấy nói chuyện không tiện lắm, lại có thể do xấu hổ nữa nên nói rất hàm hồ, “Nếu... nếu em nói, chị có thể đừng nói cho người khác biết không?”

Thừa Ảnh không hứa hẹn gì, “Em nói đi!”

Tiêu Băng hít một hơi thật sâu, giọng rất khẽ, “Hàng tuần, em đều đến làm việc ở câu lạc bộ Tây Sơn vài ngày. Đó là nơi chỉ có những người nhiều tiền nhất thành phố Vân Hải mới tới...”

Nói đến đây, thực ra đã rất rõ rồi.

Thừa Ảnh im lặng rất lâu mới gật đầu, “Chị biết”, cô quay lại tắt bếp, vớt trứng gà luộc ra, cẩn thận bóc lớp vỏ bên ngoài rồi cầm đến đưa cho Tiêu Băng, “Em tự lăn lên mặt đi!”

Tiêu Băng ngược mí mắt sưng húp lên nhìn cô, dáng vẻ muốn nói nhưng lại dừng lại, đến khi quả trứng gà lăn trên mặt đã nguội hẳn, cô ấy mới khẽ nói, “Cảm ơn chị!”

Thừa Ảnh ngồi bên cạnh, “Xảy ra chuyện như vậy, tại sao em không liên lạc với người của câu lạc bộ ngay?”

“Không được đâu”, Tiêu Băng lắc đầu, nét mặt còn chút kinh hãi, “Không ai được phép đắc tội với các vị khách ở câu lạc bộ. Huống hồ lần này là do em sai trước.”

Cô ấy ngừng lại, hàm răng trắng đều cắn vào môi trên, “... Anh ấy chỉ muốn đưa em đi ăn khuya. Là em nửa đường đổi ý không chịu đi nên mới chọc giận anh ấy.”

Cứ như vậy, trời đã dần hửng sáng.

Trạng thái của Tiêu Băng có vẻ rất không tốt, có lẽ trước đây chưa từng gặp phải chuyện như thế này nên nhất thời không biết nên nói với câu lạc bộ thế nào, vì vậy cả thể chất lẫn tinh thần cô ấy đều vô cùng mệt mỏi.

Hôm sau Thừa Ảnh không phải đi làm, trong lòng nghĩ dù có về bây giờ cũng không ngủ được mấy tiếng thì trời sáng nên cô quyết định ở lại.

Chỉ có một chiếc giường, hai người nằm chung.

Đường như không ngủ được, Tiêu Băng tắt đèn rồi mà vẫn mở mắt nhìn trần nhà tối om, bỗng nói, “Chị Thừa Ảnh, em có cảm giác chị rất giống chị gái em.”

“Nhà em còn có chị gái à?”, Thừa Ảnh cũng không ngủ được.

“Vâng. Hơn em ba tuổi, là cô giáo dạy nhạc tiểu học ở thị trấn bọn em sống.”

Thừa Ảnh ngẫm nghĩ, cuối cùng nói, “Tại sao lại làm công việc này? Sinh viên như em có rất nhiều cách kiếm tiền, có thể làm gia sư, hoặc làm việc bán thời gian cho công ty nào đó. Tại sao em cứ phải làm việc ở câu lạc bộ?”

“Vì kiếm nhiều tiền”, dường như Tiêu Băng khẽ cười, giọng buồn buồn nhớ lại, “Chị cũng biết đấy, nhà em là gia đình công nhân bình thường nhất, lương bố mẹ em đều không cao, bình thường phải chắt bóp chi tiêu để chị em em đi học. Trong nhà căn bản không có chút tiền dành dụm nào. Sau đó, chị em đi làm nhưng dạy tiểu học ở thị trấn thì kiếm được bao nhiêu tiền chứ. Huống hồ, chị ấy còn nuôi con. Tiền chi tiêu cho một đứa trẻ mỗi tháng còn nhiều hơn cả người lớn. Hai năm trước, mẹ em bị bệnh tim rất nặng, suýt nữa không cứu được. Khi đó bác sĩ nói phải làm phẫu thuật ngay nhưng chi phí cho một cuộc phẫu thuật tận mấy chục nghìn tệ, làm sao gia đình em lo nổi? Nếu em không làm việc này, có thể giờ em đã không còn mẹ nữa.”

Người ta thường nói vợ chồng bán hàn trăm sự buồn, có lẽ các gia đình nghèo khó đều như vậy.

Tuy bản thân chưa từng phải lo kiếm tiền, nhưng Thừa Ảnh có thể hiểu được điều ẩn chứa sau những lời này là sự đau khổ, vô vọng.

Tiêu Băng là sinh viên trường đại học danh tiếng, trẻ trung, lại xinh đẹp, có những điều kiện tốt trời ban như vậy nên khi đó, đối với cô ấy, chỉ có con đường này mới là lựa chọn tốt nhất giúp cho gia đình.

Hai người nói chuyện mãi, dường như cũng nói ra hết, Tiêu Băng thậm chí còn miêu tả đại khái công việc của mình, “Thực ra cũng không tệ như chị nghĩ đâu. Phần lớn chúng em chỉ uống rượu, nói chuyện hoặc đánh bài với khách. Nếu khách thích sẽ rủ cùng đi ăn đêm. Những chuyện khác, chỉ cần rời khỏi câu lạc bộ thì câu lạc bộ sẽ không can dự vào hành vi của bọn em, muốn làm gì tự chịu trách nhiệm.”

“Thế nên lần này, em chỉ vì không muốn đi ăn khuya mà bị người ta đánh sao?”

“Vâng... Có điều chuyện này xảy ra cực kỳ bình thường. Tối nay, vị khách đó đã uống không ít. Có lẽ men rượu đã làm anh ấy có chút thô bạo. Huống hồ... thực sự là em không phải.”

Thừa Ảnh vẫn cảm thấy vô lý, “Xảy ra chuyện như vậy, sau này em còn quay lại làm việc không?”

“Có ạ”, Tiêu Băng dùng giọng bình tĩnh nói thành thực, “Nhà em còn cần tiền, còn bản thân em... sau khi đã quen với cuộc sống hiện tại, e rằng không thể quay lại những ngày tháng suốt ngày phải lo thiếu tiền. Giờ em sống trong căn hộ này, ra ngoài không cần phải chen chúc tàu điện ngầm, mua đồ không còn phải đến tiệm nhỏ mặc cả qua lại, cũng có thể nói lời chào tạm biệt với những món đồ mỹ phẩm rẻ tiền. Trước khi bước vào câu lạc bộ, em chưa bao giờ biết có tiền là một chuyện tốt như vậy. Hơn nữa, giờ em không thể tưởng tượng nổi mình sẽ thế nào khi lại mất đi tất cả những thứ này.”

Thừa Ảnh im lặng trong màn đêm.

“Chị có cảm thấy em rất ham hư vinh không?”, Tiêu Băng tự cười nhạo mình hỏi.

“Em có quyền lựa chọn cách sống của bản thân”, Thừa Ảnh nói, “Chỉ có điều, nếu em đã theo nghề này, chị hy vọng em có thể học được cách tự bảo vệ mình. Chỉ ít là chuyện như hôm nay vốn có thể tránh được.”

“Em hiểu ý chị. Thực ra bình thường em cũng không tùy hứng như vậy, cũng chưa từng làm phật ý bất kỳ vị khách nào. Chỉ là vì, tối nay tâm trạng em không tốt.”

“Hôm nay là sinh nhật em”, Thừa Ảnh nhấn mạnh.

Kết quả Tiêu Băng lại thở dài, “Chính vì như vậy.”

“Ý em là gì?”

“Em nghĩ... có thể em đã thích một người đàn ông”, dường như đắn đo rất lâu, Tiêu Băng mới quyết định nói thẳng thắn.

Thừa Ảnh bỗng có linh cảm, “Lẽ nào cũng là vị khách ở câu lạc bộ của bọn em?”

“Vâng, nhưng trong lòng em hiểu rõ, anh ấy không phải là của em.”

“Anh ta có bạn gái ư?”

“Không, anh ấy đã có gia đình”, Tiêu Băng cười, dường như đau khổ vô cùng, “Em đã làm việc ở đó hai năm, gặp rất nhiều người, duy chỉ có anh ấy là người đàn ông khiến trái tim em rung động. Em không hy vọng mình có thể có được người đàn ông như vậy, em chỉ hy vọng mình có thể thuộc về anh ấy, nhưng đến cả như vậy cũng không được.”

Cô ấy nói nghiêm trọng như vậy, Thừa Ảnh không khỏi có chút ngạc nhiên, “Anh ta từ chối em sao?”

“Không. Thậm chí em còn chưa từng nói với anh ấy. Nhưng em biết, em và anh ấy vĩnh viễn không thể.”

Thực ra anh ta không hề cự tuyệt cô ấy, thậm chí đã có khoảng thời gian, anh ta dãi ngộ với cô như thể vàng trắng giữa các vì sao.

Đó là trải nghiệm mà đời này, cô ấy chưa từng có, hạnh phúc mà không chân thực vì được người ta sủng ái, dường như được kéo lên tận tầng mây cao, có thể chạm tay vào nghìn vạn thứ phồn hoa trong thế gian này.

Cảm giác được một người đàn ông như vậy sủng ái khiến cô ấy quên mất bản thân.

Cô ấy không để ý anh ta chỉ tán tỉnh, cũng không để ý anh ta có người phụ nữ khác không, thậm chí cô ấy không dám tham vọng chiếm giữ trái tim anh ta.

Cô ấy chỉ cần một chút xú trái tim của anh ta, tình cảm của anh ta.

Cô ấy chỉ cần có được một xú là mãn nguyện lắm rồi.

Khi rảnh rỗi, các chị em trong câu lạc bộ ngồi tán gẫu với nhau, có người than thở nói, “Làm nghề của chúng ta cũng phải dựa vào duyên phận với khách. Chẳng hạn hòa hợp với ai, mình đều để ý. Nhưng nếu gặp phải công tử nào đó mà phải cố nén muốn ới để kiếm tiền...”

Còn cô ta luôn nghĩ, có thể gặp được người đàn ông đó, e là duyên phận kiếp này.

Khi đó, cô ấy vừa mới vào làm không lâu, đến cười với khách cũng không đủ chuyên nghiệp, có lúc uống mấy ly rượu đã mặt đỏ phừng phừng, má cứng đờ, đầu lưỡi cũng tê, đầu thể cười nổi nữa? Vì điều này mà cô ấy đã bị quản lý trách mắng không ít.

Nhưng lại được anh ta ngấm trúng.

Hôm đó là lần đầu tiên gặp mặt, vì ở trường có thêm tiết nên cô ấy lên lớp được nửa chừng thì vội vội vàng vàng trốn về. Khi đến câu lạc bộ, thậm chí còn chưa kịp thay đồ đã bị giục vào phòng VIP.

Thế là cô ấy một tay xách chiếc váy dài đến gót chân, một tay cẩn thận đẩy cửa vào.

Tiếng nhạc âm ỉ trong phòng dội lại, có người đang ôm người đẹp trong lòng, tay cầm micro hát một bài hát đang thịnh hành. Cô ấy đi đôi dép xỏ ngón mới mua, ngón chân bị cọ vào quai dép mới đau rát. Ánh đèn trong phòng lúc mờ lúc tỏ, cô ấy gần như có chút mất hồn, bước trên tấm thảm dày mềm mại, được nửa chừng thì suýt ngã.

May mà quản lý đứng bên nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cô ấy.

Cô ấy khẽ bặm môi, nghĩ không thoát khỏi trận trách mắng, kết quả, quản lý có thái độ khác thường, chỉ thúc giục nói, “Ngây ra làm gì? Mau vào đi.”

Cô ấy ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt ra hiệu của quản lý.

Trên chiếc ghế sofa rộng lớn trong phòng hát sang trọng chỉ có một người ngồi, ánh đèn như những vụn sao chiếu trước mặt anh. Dường như anh đã uống say, người ngã hẳn vào trong chiếc ghế, khuôn mặt ẩn trong bóng tối mờ mờ nhưng đôi mắt cực sâu cực sáng, đang nhìn cô ấy.

Tuy cô ấy mới đến nhưng cũng biết anh mới là chủ nhân bao phòng này, những người khác chỉ đi theo. Huống hồ, những người khác... mỗi người đều ôm một đến hai cô bạn, chơi rất vui vẻ.

Chỉ có bên cạnh anh trông không.

Cô ấy vẫn còn ngây người thì nghe anh nói, “Em lại đây!”, giọng trầm trầm mang theo men rượu.

Cô ấy đành phải ngoan ngoãn bước đến trước mặt.

Trong ánh đèn đan xen, cuối cùng cô ấy đã nhìn rõ tướng mạo của anh, đôi mắt thanh tú trẻ trung gần như sắc bén, rõ ràng nhìn có vẻ đã say nhưng ánh mắt thiêu đốt mang theo hơi thở lạnh giá.

Anh vẫn giữ tư thế lười nhác, mắt lim dim nhìn cô ấy giây lát, đáy mắt như có ánh sáng lóe bên, bỗng đưa tay kéo cô ấy về phía mình.

Anh khá mạnh tay khiến cô ấy gần như ngã nhào. Khoảng cách gần như vậy có thể ngửi thấy mùi hương mát lạnh, cô ấy khẽ đưa tay chống nhẹ vào ngực anh, tim đập thình thịch, giọng nói cũng có phần run run, “Anh... Xin hỏi em xưng hô thế nào đây?”, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy hơi thở mình dồn dập nhưng không phải vì sợ hãi.

“Thẩm Trì!”, anh mỉm cười, ánh mắt mang theo men rượu mơ màng, vẫn nhìn về phía cô ấy.

Cô ấy khẽ cắn môi, rót rượu mời anh, kết quả chỉ thấy anh cầm ly rượu trên tay cô ấy ra, nhướng mày hỏi, “Tư lượng của em tốt lắm hả?”

Cô ấy lắc đầu.

Anh cười, “Vậy thì đừng uống nữa.”

Tối đó anh đã uống rất nhiều rượu, từ đầu đến cuối chỉ bảo cô ấy uống nước khoáng cùng. Cuối cùng, bất kỳ ai cũng đều có thể nhận ra, cô ấy được ưu ái đặc biệt, mấy chị em rõ ràng đang lộ rõ ánh mắt ngưỡng mộ. Khi tan tiệc nửa đêm, anh đã rất say nhưng vẫn đưa tay nâng cằm cô ấy hỏi, “Có đói không?”

Chưa bao giờ có ai hỏi cô ấy như vậy, trước đây, không có, bao gồm cả sau này cũng không có ai hỏi như vậy.

Những vị khách muốn đưa các cô ra ngoài, thông thường chỉ nói một câu, “Ra ngoài ăn khuya cùng anh nhé!”

Nhưng anh lại hỏi cô ấy có đói không?

Giọng anh sau khi say dường như mang theo men rượu, anh lim dim nhìn cô ấy dưới ánh đèn mờ mờ, cô ấy biết anh ấy đã say nhưng lại cảm thấy đây là ánh mắt dịu dàng nhất mà mình từng thấy trong cuộc đời này.

Còn sau khi cô ấy trở thành người được sủng ái của anh thì cô ấy cũng không còn thấy ánh mắt đó nữa.

Thậm chí, cô ấy không biết mình có điểm gì hấp dẫn anh, chỉ biết tất cả thật sự giống như một giấc mơ, hơn nữa là một giấc mơ đẹp.

Còn quãng thời gian đó, anh thường xuyên đến câu lạc bộ, có lúc đến uống rượu, có lúc đến đánh bài, nhưng lúc nào cũng gọi cô ấy đến ngồi bên.

Sau mỗi tối, cô ấy đều xuống núi đi ăn khuya với anh theo thông lệ.

Cô ấy dần dần biết thân phận của anh, dù đi đến đâu cũng tiền hô hậu ủng. Cô ấy theo anh được sống cuộc sống vàng trắng giữa các vì sao, cũng là vì anh sủng ái mình.

Nhưng cũng chỉ có vậy thôi.

Anh đưa cô ấy đi ăn những món ngon nhất, tặng cô ấy những món quà đắt tiền, thậm chí, khi có anh bên cạnh, cô ấy có thể không cần uống giọt rượu nào nhưng cũng chỉ có như vậy thôi.

Dù ai cũng biết cô ấy được anh sủng ái, nhưng trên thực tế, cô ấy chưa bao giờ có được thứ cô ấy thật sự muốn, dù chỉ là một nụ hôn.

Cô ấy ngẫm nhận ra vấn đề, nhưng lại không hiểu nổi tại sao.

Duy chỉ có lần đó, anh một mình đến câu lạc bộ. Thực ra khi anh đến câu lạc bộ thì đã say rồi, nằm trên ghế sofa ngủ mà như không. Cô ấy cầm khăn bông ấm vào định lau mồ hôi cho anh, kết quả vừa lại gần thì anh bỗng cảnh giác mở trừng mắt ra.

Rõ ràng là say nhưng ánh mắt sắc nhọn như dao quét qua mặt cô ấy. Cô ấy lập tức khẽ nói, “Là em.”

Trong vài giây sau đó, cô ấy tận mắt thấy ánh mắt anh dần dần dịu lại trong nháy mắt, cuối cùng trở lại ánh mắt mang theo men rượu mơ màng và không hề phòng bị.

Anh nhắm mắt, lông mày hơi nhíu lại, “Khó chịu quá...”

Giọng anh khàn khàn, nghe mà trái tim cô ấy vừa đau vừa thất, vội vàng cầm khăn bông lên lau mặt cho anh, còn anh lại cực kỳ ngoan ngoãn để mặc cô ấy làm gì thì làm.

Cuối cùng, khi cô ấy chuẩn bị đứng lên đi rót nước, không hề phòng, bị anh với tay giữ lại.

Lòng bàn tay anh nóng hổi, cứ thế nắm chặt lấy cổ tay cô ấy, đặt tay cô ấy lên ngực mình. Cô ấy nửa quỳ bên ghế sofa, cảm thấy có chút kỳ lạ, lại buồn cười, giọng dịu dàng nựng, “Em đi rót nước cho anh uống.”

Anh khẽ “ừ” một tiếng, mắt vẫn nhắm lại, tay vẫn giữ chặt tay cô ấy.

Cô ấy hoài nghi anh căn bản không nghe rõ, bèn cúi người sát lại, nhắc lại lần nữa, nhưng anh vẫn không hề có phản ứng gì.

Phòng bao yên tĩnh, ánh đèn chiếu quanh ghế sofa, từng chùm từng chùm ánh đèn giao thoa. Cô ấy nhìn anh gần như vậy, bỗng thấy trái tim rung động, bạo gan khẽ kề môi sát lại.

Cô ấy vốn chỉ định hôn nhẹ anh một cái. Cô ấy chưa bao giờ làm việc như vậy. Nhưng không ngờ, phút giây cô ấy chuẩn bị rời ra thì bỗng bị người ta kéo lại.

Không biết từ khi nào, mắt anh đã hé mở, ánh mắt u buồn đang nhìn vào khuôn mặt cô ấy, nhưng dường như vì khoảng cách quá gần nên tiêu điểm trở nên mơ hồ, lại như thể không phải đang nhìn cô ấy.

Cô ấy nằm đè trên cơ thể anh, còn chưa kịp phản ứng thì anh đã chiếm thế chủ động, hôn một nụ hôn sâu.

Như người bị khát khô trong sa mạc, cuối cùng cũng thấy được ốc đảo, anh gần như tham lam chiếm lấy từng phút ngọt ngào mềm mại trên môi cô ấy, lưỡi anh xoay chuyển khiến cô ấy cảm nhận được sự xâm chiếm và cướp đoạt như vũ bão điên cuồng, mùi thuốc lá và men rượu hòa quyện. Cô ấy cảm thấy, dường như mình cũng sắp say, cả người như mắc kẹt trong một cơn sóng lớn xoay vần, không còn sức để vùng vẫy thoát ra mà cứ thế thuận theo anh.

Cô ấy biết anh thật sự đã say, vì khi tỉnh táo, anh chưa bao giờ chạm vào cô ấy cả. Còn bây giờ, nụ hôn sâu và cuồng nhiệt này gần như sắp nhấn chìm cô ấy.

Cuối cùng, cô ấy gần như không thở ra hơi nữa, anh mới chịu buông ra.

Cô ấy thở hổn hển, cơ thể như kiệt sức, ngón tay cũng mềm nhũn, bủn rủn. Tác dụng của men rượu khiến trái tim anh đập thành thịch. Cô ấy cách lớp áo mỏng yên lặng áp trên lồng ngực nghe tiếng trái tim anh đập.

Dường như rất lâu sau đó, cô ấy mới cảm thấy ngón tay anh vuốt ve từ đáy họng lên cằm và má cô ấy. Cái vuốt ve đó mang theo sự dịu dàng và nhẫn nại vô hạn. Cô ấy biết anh căn bản vẫn chưa tỉnh rượu, cử chỉ này càng giống như hành động vô thức.

Cô ấy im lặng nhắm mắt lại.

Buổi tối xảy ra tất cả những điều này giống như một giấc mơ nhưng lại không giống giấc mơ vì dù là trong mơ, cô ấy cũng chưa từng được anh đối xử dịu dàng như vậy.

Cô ấy không lên tiếng, lặng lẽ cảm nhận hơi ấm trên ngón tay anh, đến cuối cùng, ngón tay anh dừng lại ở đuôi lông mày của cô ấy, sau đó im lặng rất lâu.

Cô ấy thật sự không nở phá vỡ cảnh trong mơ này. Cô ấy đã đợi lâu như vậy, trái tim mong mỏi lâu như vậy mới biết phút giây này có được không dễ dàng gì.

Cuối cùng đến khi hai chân tê tê, cô ấy mới ý thức cử động. Kết quả chính vào lúc này, trên đỉnh đầu cô ấy vang lên giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng, cô ấy chưa bao giờ nghe anh nói dịu dàng ấm áp đến thế, nhưng lại là gọi tên một người con gái khác.

Dường như anh đã cực kỳ say, lại nói quá nhanh, quá khê nên cô hầu như không nghe rõ hai từ đó, trong lòng vẫn biết chắc chắn là tên một người con gái.

Nhưng không phải là tên cô ấy. Cách phát âm khác xa tên cô ấy.

Trong nháy mắt, tim cô ấy đập thành thạch, sống lưng ướt đẫm mồ hôi.

Có những đạo lý không cần phải suy nghĩ quá lâu, chỉ cần trong giây lát, cô ấy đã tỉnh ngộ hoàn toàn.

Cô ấy đã từng có mong muốn khiếm tốn nhất, khiếm tốn cho rằng, dù cùng những cô gái khác chia sẻ tình yêu của người đàn ông này thì cô ấy cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng đến hôm nay, đến lúc này, cô ấy mới biết mong muốn khiếm tốn đến thế cũng không có được, mãi mãi xa vời.

Không phải là cô ấy không đủ tốt, cũng không phải là người khác không đủ tốt, chỉ là e rằng dù tốt đến mấy cũng ích gì? Người trong trái tim anh mới là giấc mơ mà cô ấy vĩnh viễn không bao giờ có được.

“... Nếu đối phương đã có gia đình, em nên ít gặp thôi.”

Giọng nói bên gối kéo tư duy của Tiêu Băng quay về, Tiêu Băng tự cười mình, “Chị yên tâm. Em hiểu mà.”

Thừa Ảnh trở mình tự tìm tư thế ngủ dễ chịu, có lẽ vì buồn ngủ nên giọng trở nên mơ hồ, “Chị chỉ sợ em dần quá sâu, đến lúc đó sẽ làm tổn thương chính mình.”

“Không đâu. Em đã nghĩ thông rồi. Hơn nữa, lâu lắm rồi em không gặp anh ấy.”

“Thế ư? Hay anh ta có người mới rồi?”, Thừa Ảnh buột miệng hỏi.

Nhưng Tiêu Băng khẳng định, “Không thể đâu.”

“Tại sao?”

“Em đoán thế”, Tiêu Băng không muốn nói nhiều, chỉ kéo chăn lên nói, “Chị Thừa Ảnh, chúng ta ngủ đi. Tối nay, chắc chị cũng mệt lắm rồi.”

“Ừ”, Thừa Ảnh nhắm mắt lại, “Chúc em ngủ ngon!”

Sau đó một thời gian, Thừa Ảnh không hề gặp Tiêu Băng ở lớp Yoga, gọi điện mới biết cô ấy tạm thời ở nhà dưỡng thương.

“Câu lạc bộ đó có làm khó em không?”

“Không ạ. Chị không phải lo đâu”, tâm trạng Tiêu Băng đã khá hơn nhiều, còn đùa nói, “Chị sắp quan tâm đến em hơn cả chị gái em rồi đây.”

Thừa Ảnh cũng cười, “Em và Thẩm Lăng sần sần tuổi nhau, chẳng phải cũng gần giống như em gái chị sao?”

Khi cúp máy, cô đang lái xe ra khỏi nhà xe, đi ra cổng bệnh viện thì thấy một đám đông đứng chen chúc ở đó, còn cầm một dải băng rôn trắng chữ đỏ, âm ỉ từ rất xa. Cô nhìn qua cửa sổ xe rồi nhanh chóng vòng đi đường khác.

Gần đây trong bệnh viện xảy ra sự cố vì một bác sĩ chẩn đoán sai khiến người bệnh tử vong, người nhà bệnh nhân đến đòi bồi thường, kết quả không thống nhất được với bên bệnh viện nên đã kiện ra tòa, còn tìm đám đông đến gây rối trước bệnh viện. Cả tuần nay, họ đều chặn trước cổng bệnh viện ra oai. Có lúc xe riêng của các bác sĩ cũng bị họ chặn lại, thái độ cực kỳ hung hãn, không những ảnh hưởng đến chuyện

đi lại của bệnh viện, mà còn khiến lòng người hoang mang. Bệnh viện đã đưa ra thông điệp khẩn cấp, nhắc nhở mọi người ra vào cố gắng tránh đi.

Vì như vậy, Thừa Ảnh về nhà muộn hơn bình thường một chút. Khi lái xe đến chân tòa nhà, có chiếc xe rọi đèn trước mặt xe cô.

Cô bị ánh sáng chiếu chói mắt, tạm thời dừng xe lại, đối phương cũng nhanh chóng tắt đèn. Một bóng người cao lớn mặc đồ đen đẩy cửa xe bước ra, gần như hòa vào màn đêm.

Cô kinh hãi, cũng không biết tại sao, tim bỗng đập nhanh hơn bình thường, nhưng cô cũng chỉ ngồi trong ghế lái nhìn đối phương bước lại gần.

“Sao thế? Trông thấy anh mà chẳng có chút phản ứng gì sao?”, Thẩm Trì một tay rút túi áo khoác gió, một tay gõ vào cửa sổ xe, đợi cô hạ kính cửa sổ xe xuống, anh mới nhướn mày hỏi.

Cô tỏ vẻ thờ ơ, “Ngại xuống xe. Lát nữa còn phải lái vào nhà xe”, nói xong thì liếc nhìn anh, hỏi, “Đại giá quang lâm, có việc gì thế?”

Thẩm Trì cười mà như không nhìn cô, “Lên nhà rồi nói.”

Không nhắc đến từ này còn tốt, vừa nhắc đến cô liền không vui, lập tức xì mặt xuống, “Thôi! Dù sao anh cũng không thích lên chỗ em. Có gì nói dưới này thôi.”

Thẩm Trì thật sự phì cười, dường như anh rất thích trông thấy nét mặt giận dữ lúc này của cô, đôi mắt sâu ánh lên vẻ thích thú không che giấu, chăm chú nhìn cô, “Đã hơn nửa tháng rồi mà vẫn còn giận sao?”

Ai giận chứ?

Cô không kìm được liếc nhìn, như thể không thèm tranh cãi với anh.

Nhưng anh đưa tay ra mở cửa xe, nắm lấy tay cô, “Nếu không muốn lên nhà, vậy cùng anh đi ăn cơm nhé!”

Anh không mạnh tay nhưng động tác cực kỳ kiên quyết, thậm chí không cho cô có cơ hội phản kháng hay từ chối, gọi một lái xe lại gần, “Anh lái chiếc xe này vào nhà xe”, nói xong liền kéo cô ngồi vào xe của mình.

Cô vùng vằng một chút, kết quả anh chẳng tỏ thái độ gì, chỉ nắm chặt tay hơn, đồng thời thiện ý nhắc nhở cô, “Xe chạy rồi, giờ nhảy xuống là bị thương đấy.”

“Vậy cũng là do anh ép”, cô thật sự rất bức, nhưng lại không thể không nói khẽ để tránh người lái xe phía trước nghe thấy.

Nhưng tài xế của Thẩm Trì có tố chất cực tốt, dù chuyện gì xảy ra phía sau cũng chỉ nhìn về phía trước, hoàn toàn chuyên tâm lái xe, chẳng hề liếc vào gương chiếu hậu lấy một cái.

Quả nhiên, chiếc xe lao vút ra khỏi khu vực, lái ra đại lộ, hướng đến một nơi xa lạ.

Thừa Ảnh im lặng rất lâu bỗng hỏi, “Lẽ nào anh sợ em thật sự mở cửa xe nhảy ra sao? Có thể buông lỏng tay em ra được không?”

“Không được”, giọng Thẩm Trì bình tĩnh trả lời.

Cô hít một hơi, thầm cắn răng quay sang nhìn anh. Tại sao đột nhiên lại cảm thấy khó hiểu vậy? Cũng không đúng, hình như giữa họ luôn không có cách nào hiểu được nhau.

Tuy ban đầu, anh nói chỉ đi nửa tháng, nhưng trên thực tế, họ đã hai mấy ngày không gặp nhau, cũng không biết là nguyên do gì, cô chỉ cảm thấy lần này anh về có gầy hơn một chút, nhưng mặt mũi vẫn vô cùng thanh tú. Bàn tay anh nắm chặt tay cô không quá lạnh nhưng cũng không quá nóng, nhiệt độ vừa phải...

Thừa Ảnh nhanh chóng cảm thấy mình như kẻ mất hồn, đầu óc không biết đang nghĩ linh tinh gì nữa. Một lát sau, họ đã lên đường cao tốc.

Đèn hai bên đường đang nhanh chóng lùi lại phía sau, ánh sáng lướt qua mặt Thẩm Trì ẩn hiện vẻ mệt mỏi. Nhưng Thừa Ảnh hoài nghi, đây chỉ là mình hoa mắt. Từ sau khi cô mất trí nhớ, quen lại người đàn ông

này, anh luôn hung hăng mạnh mẽ, luôn chiếm vị trí chủ đạo. Có lẽ anh đã quen tư thế của kẻ mạnh, có bao giờ tỏ ra yếu đuối không?

Thế nên nén ý nghĩ quan tâm một chút vừa trôi dạt một cách khó hiểu lại, cô chỉ hỏi, “Anh đưa em đi đâu?”

“Đi ăn”, Thẩm Trì quý lời như vàng.

Nói quá hai từ thì chết sao? Cô không kìm được trừng mắt nhìn anh, nhưng anh làm như không có gì, chỉ nhắm mắt lại tựa vào lưng ghế, “Mất khoảng một tiếng. Nếu em cảm thấy chán thì có thể ngủ một lát.”

Cô không nói, dường như cố ý làm ngược lại lời anh, mở to mắt, lát sau mới nói, “Ngón tay em tê quá!”

Từ khi lên xe đến giờ, tay phải của cô cứ bị anh nắm chặt như vậy. Cô đã thử rút ra nhưng không được, cũng không tiện có hành động gì quá lớn trước mặt lái xe, chỉ có thể để mặc anh. Vốn tưởng mình nói thế, anh sẽ buông tay ra, không ngờ anh chẳng thèm lên tiếng, vẫn không buông tay, ngược lại đổi từ cách nắm tay bình thường sang trạng thái mười ngón tay đan xen nhau.

Thừa Ảnh cứ thế tròn mắt nhìn, vì trước khi cô kịp phản ứng lại, anh đã hoàn thành xong một loạt động tác, coi như anh đã giúp cô thay đổi tư thế, nên cơ oán thán của cô cũng hết.

Còn Thẩm Trì như thật sự ngủ thiếp đi vì cả quãng đường dài sau đó, anh không hề nói câu nào. Cô ngồi một mình thật là chán, lại không thể tán gẫu với lái xe, đành rút điện thoại di động ra chơi điện tử, có điều chơi một tay không tiện thao tác lắm nên cô “mất mạng” rất nhiều lần.

Cuối cùng, may mắn duy nhất là bữa tối rất ngon, cũng không uống quãng thời gian đi đường. Thực ra Thừa Ảnh không ngờ mình được đưa đi ăn món đồng quê. Hơn nữa, ông chủ còn đích thân xuống bếp, bê các món ăn đầy màu sắc và hương vị lên, rượu cũng là ông chủ tự tay ủ, mùi vị rất khác, nhưng tiếc là tửu lượng của cô không tốt lắm, chỉ có thể uống được một ly nhỏ.

“Trước đây, chúng ta đã gặp nhau một lần”, ông chủ Lăng cười híp mắt nói với cô.

“Vậy sao? Trước đây tôi có nói rằng tài nấu ăn của anh rất giỏi không?”

“Trước mặt tôi thì không, thậm chí sau khi về có nói với Thẩm Trì không thì tôi không biết”, anh Lăng cười nhìn trộm, cô nghi ngờ anh ta đang cố ý trêu mình.

Nhưng cô bất giác nhìn Thẩm Trì, sau đó vừa buông đũa xuống, anh liền nói ngắn gọn, “Nếu bữa cơm này không thể gọi lại một chút trí nhớ của em thì chỉ có thể nói rằng nó bình thường thôi, không đáng khen chút nào.”

Anh Lăng cười lớn ha ha, “Nếu đồ ăn tôi nấu có tác dụng đó thì tôi đã sớm mở bệnh viện rồi”, cả tối anh ta đều tự rót tự uống, cảm thấy cực kỳ chán, bèn nói với Thẩm Trì, “Hôm nay bỏ đi. Hôm khác anh tối, uống với tôi vài ly.”

Hôm nay Thừa Ảnh cũng uống một ly nhỏ, nhưng Thẩm Trì không uống một giọt nào, hưởng hồ cả buổi anh chỉ cầm đũa bằng tay trái ăn cơm. Tuy động tác rất thành thực, độ linh hoạt không kém dùng tay phải, nhưng Thừa Ảnh nhớ anh không hề thuận tay trái.

Vừa rời trên xe, anh cũng chỉ dùng tay trái nắm tay cô.

Cô không ngốc, đã đến lúc này cũng có thể đoán ra tay phải anh có vấn đề, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô vẫn cố kìm nén đến khi về mới hỏi.

Thực ra xe đã lái đến cổng khu chung cư, cô mới ngần ngại hỏi, “Tay anh không sao chứ?”, cô là bác sĩ, quan tâm chăm sóc người khác vốn là trực giác bản năng, nhưng cứ đối diện với anh, mọi phán đoán đều tạm thời mất đi độ chính xác, dường như đột nhiên co rúm lại, muốn giữ giọng nói bình thường cũng là việc khó khăn.

Tinh thần Thẩm Trì đã khá hơn một chút, cười mà như không, không trả lời, hỏi lại, “Em quan tâm đến anh vậy sao?”

Cô không thể không thừa nhận, bĩu môi nhìn anh, quay sang đẩy cửa xe, giọng hơi cứng nhắc, “Không nói thì thôi. Em lên nhà đây.”

Cô không hiểu nổi ý nghĩ của anh, không chỉ lúc này, cô đột nhiên cảm thấy, có lúc ý nghĩ của bản thân thay đổi cũng khó nắm bắt.

Giống như vừa rồi, chỉ có trong lòng cô hiểu rõ, lúc cô đẩy cửa xe ra như muốn bỏ chạy.

Chỉ có điều là Thừa Ảnh, cô đã quan tâm đến anh, điều này có gì khó?

Chuyện như vậy, cô làm ở bệnh viện còn ít sao?

Nhưng một khi đối diện với ánh mắt thiêu đốt sâu thẳm và sáng bừng của anh, cô bỗng trở nên nhút nhát, dường như chỉ muốn thừa nhận, có những thứ thay đổi.

Nỗi sợ của cô là sự thay đổi.

Khó khăn lắm cô mới thích ứng được với cuộc sống hiện tại, giờ đây, từ tận đáy lòng lại phải cưỡng lại sự thay đổi mới.

Thực ra cô không hề đi nhanh, nhưng Thẩm Trì cũng không nín giữ. Anh chỉ đứng yên lặng phía sau đến khi cô bước vào nhà mà vẫn không nghe thấy tiếng ô tô nổ máy.

18. Chương 18

Thừa Ảnh thần thờ về nhà, nhanh chóng đi tắm. Cô vốn thích tắm dưới vòi hoa sen một lát, nhưng hôm nay cảm thấy không có tâm trạng. Cô cũng không gội đầu, khi mặc áo choàng tắm vào thì nghe có tiếng chuông cửa.

Cô cảnh giác nhìn qua lỗ mắt mèo trên cửa, cả người không khỏi sửng sốt, mãi sau mới mở cửa.

Thẩm Trì cứ thế đứng bên ngoài, giọng trầm trầm, “Lâu thế! Anh tưởng em ngủ rồi cơ.”

Cô không khỏi ngạc nhiên, “Anh đợi lâu lắm hả?”

“Khoảng hơn chục phút”, thần thái của anh có chút lười biếng, có thể là thật sự mệt mỏi, giọng nói cũng hơi khàn, “Có thể mời anh vào ngồi một lát không?”

Cô còn đang bàng hoàng, vốn không ngờ anh sẽ lên nhà, hơn nữa còn đứng như vậy đợi cô mở cửa. Ngộ nhỡ, cô thật sự ngủ rồi thì sao?

Cô há hốc miệng, cuối cùng cũng chỉ có thể nghiêng người để anh vào, đồng thời không kìm được nhắc nhở, “Lần sau có thể đừng gây ngạc nhiên thế được không?”

Thẩm Trì mỉm cười nhưng không để ý, “Em không chịu mời, anh đành phải tự lên thôi!”, anh ngồi xuống ghế sofa, “Nước lạnh! Cảm ơn em!”

“Anh thật sự nghĩ em là nhân viên phục vụ sao?”, cô hứ một tiếng lạnh lùng, nhưng rốt cuộc vẫn đi rót nước khoáng và bỏ đá lạnh vào cho anh.

Khi anh đưa tay đón chiếc cốc, vẫn dùng tay trái.

Cô nhất thời không kìm được, “Rót cuộc tay phải của anh sao thế?”

“Tay không sao. Chỉ là sau lưng bị thương một chút, giờ tay phải lên không tiện”, anh nói ngắn gọn, ngược mắt nhìn cô thăm dò, “Em chuẩn bị đi ngủ à?”

Cô mặc áo choàng tắm nhưng bên trong là váy ngủ, thực ra có thể lên giường đi ngủ bất cứ lúc nào.

“Không”, cô vô thức phủ nhận, ngừng lại rồi lại nói, “Anh ngồi đợi một chút, em đi thay đồ rồi quay lại.”

Thực ra chỉ vài phút ngắn ngủi nhưng đợi cô thay xong đồ bước ra thì Thẩm Trì đã ngủ rồi. Anh nghiêng người ngủ trên ghế sofa, chắc để tránh ép vết thương sau lưng, nên tư thế ngủ có phần vặn vẹo, xem ra ngủ không thoải mái lắm. Nhưng thực sự anh đã ngủ thiếp đi, lông mày hơi giãn, hơi thở đều đều.

Thừa Ảnh đứng trước ghế sofa, mấy lần định đưa tay đánh thức anh dậy, nhưng cuối cùng lại kìm lại. Dưới ánh đèn sáng, cô mới phát hiện ra điều mình nhìn thấy lúc trước không phải ảo giác. Hơn hai chục ngày không gặp, anh thật sự gầy đi, hàng lông mày không giấu nổi vẻ mệt mỏi. Cô lặng lẽ đứng nhìn một lát rồi xoay người đi vào phòng ngủ ôm chăn ra kê đắp cho anh, sau đó lại tắt đèn.

Đêm nay, Thừa Ảnh ngủ không yên giấc, thậm chí còn hơi có hiện tượng mất ngủ. Cô lên giường trở mình rất lâu, sau đó khó khăn lắm mới chợp mắt thì đột nhiên choàng tỉnh dậy.

Tờ mờ sáng, cô mò trong bóng tối đi ra, cố bước thật khẽ, rõ ràng là nhà mình, nhưng lại đi giống như tên trộm vậy.

Dưới ánh trăng lơ mơ chiếu qua khung cửa sổ, cô có thể thấy người nằm trên ghế sofa đó. Không biết anh thức dậy lúc nào, vì chiếc áo gió của anh đã vứt xuống sàn nhà, đổi tư thế thích hợp hơn, nằm nghiêng trên ghế sofa.

Thừa Ảnh tựa bên bệ cửa phòng ngủ, không biết đứng nhìn bao lâu nữa, sau đó đột nhiên nhớ ra mục đích mình ra ngoài chỉ là đi rót cốc nước uống.

Cô thầm mắng bản thân, nhanh chóng bước qua phòng khách đi vào bếp. Khi rót nước, cô không cẩn thận gây ra tiếng động nhẹ, nhưng phát hiện ra Thẩm Trì không hề bị thức giấc.

Trong lòng cô thầm cảm thấy kỳ lạ, nhưng không nói ra nguyên nhân gì, có thể trong ý thức của cô cho rằng Thẩm Trì luôn luôn là một người cực kỳ tinh táo và cảnh giác.

Cô định vừa uống nước vừa đi vào phòng ngủ, kết quả, ma xui quỷ khiến thế nào lại quay lại. Cô đứng trước ghế sofa, cuối cùng đưa tay lên chạm vào trán anh.

Quả nhiên là đang sốt.

Cô nhanh chóng đánh thức anh dậy, nói, “Anh bị sốt rồi”, cô coi tất cả là bản năng, nếu không, nửa đêm như vậy, phòng ngủ tối om, dù thế nào cũng sẽ không cảm thấy điều gì bất thường.

Thần trí Thẩm Trì không tinh táo lắm, chỉ khẽ “ừ” một tiếng rồi lại nhắm mắt lại.

Cô đứng dậy, dứt khoát bật đèn trần nhà lên.

Ánh đèn hắt lên khuôn mặt anh thấy rõ vẻ trắng bệch, dường như hết kiên nhẫn, hơi cau mày, “Tắt đi!”

Cô không thể không nhắc nhở anh, “Anh đang bị sốt.”

“Không sao”, giọng anh khàn khàn, nhưng có vẻ như không quan tâm.

Cô bỗng cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, nhưng không thể so đo với người bệnh, chỉ có thể vô thức xuống giọng, “Đi bệnh viện nhé!”

“Không cần!”, lần này, anh từ chối rất dứt khoát.

Chỉ có thể nhận ra, rõ ràng anh rất khó chịu, hơi thở gấp gáp nặng nề, lồng ngực phập phồng ghê gớm, trán cũng đã túa mồ hôi, nhưng anh vẫn nằm nghiêng như vậy, kiên quyết không chịu nhúc nhích, mắt cũng chẳng thèm mở ra.

Cuối cùng Thừa Ảnh hết cách, chỉ có thể không nói lời nào quay đi tìm hộp cứu thương.

Cồn y tế, gạc, thuốc cảm, thuốc hạ sốt, thuốc tiêu viêm... những thứ này đều đủ cả, nhưng cô không biết do đâu mà sốt.

Đây là lần đầu tiên cô không biết chữa trị thế nào, nói ra e sẽ bị đồng nghiệp cười chết mất.

Cô đành ngồi xổm xuống, hỏi, “Uống thuốc hạ sốt trước được không?”, nói xong mới phát hiện ra giọng mình quá dịu dàng, đúng là kiên nhẫn hơn cả những bệnh nhân khó tính nhất lúc ở bệnh viện.

May mà lần này Thẩm Trì cực kỳ hợp tác, mở mắt ra, uống ngụm nước ấm và nuốt viên thuốc trên tay cô. Thực ra, cô có chút hoài nghi vết thương của anh bị viêm nhưng trong tình hình này, lại không thể cởi áo anh ra để kiểm tra được. Kết quả vẫn là Thẩm Trì tự nói, “Trong nhà có thuốc tiêu viêm không?”

“Có”, chứng thực điều mình nói, cô lập tức lấy hai viên thuốc tiêu viêm cho anh uống, sau đó nhân thể đề nghị, “Để em xem vết thương sau lưng anh nhé!”

Thực ra anh đã tỉnh, chỉ là vì sốt cao nên tinh thần không tập trung, sắc mặt vẫn còn mơ hồ, nhưng đôi mắt lại sâu và sáng, ánh mắt quét qua khuôn mặt của cô, cảm xúc dao động khó hiểu.

Cảm giác tim đập loạn nhịp một lần nữa xâm chiếm. Cô không dám nhìn vào mắt anh, chỉ cố ý nhìn đi nói, “Em dìu anh dậy trước đã nhé!”

Cuối cùng, anh vịn vào cô ngồi dậy, có lẽ chạm vào vết thương nên nghe thấy tiếng anh kêu rất khẽ. Cô chau mày, “Bị thương thế này mà còn chạy lung tung làm gì?”

Anh không nói gì, chỉ thản nhiên cởi áo dưới sự giúp đỡ của cô.

Vết thương lộ ra khiến Thừa Ảnh hơi ngạc nhiên.

Cô không biết trước đây mình đã từng xử lý vết thương loại này chưa, nhưng vẫn dựa vào bản năng hỏi, “Đây là vết thương do đạn bắn à?”

Hiển nhiên đầu đạn đã được lấy ra, dường như nó đã được mổ ra, khử trùng rất tốt, chỉ là chỗ khâu bị rách ra.

Thẩm Trì “ừ” một tiếng như không có gì, coi như đáp lại.

Ngón tay cô hơi lạnh, lồng ngực cũng lạnh, tim cô không khỏi chùng xuống... Rất nhiều phán đoán và ý nghĩ muốn xác thực đang cuộn trào, nhưng một câu nói cô cũng không thốt ra nổi.

Để trấn tĩnh cảm xúc, cô nhân lúc tìm hộp cứu thương tránh sang một bên, hít mấy hơi thật sâu để mình bình tĩnh lại, sau đó mới lấy dụng cụ quay lại.

“Bệnh viện phân phối, phúc lợi nhân viên”, nét mặt cô không tỏ ra điều gì, nhanh chóng vòng ra sau lưng anh thẩm cón vào bông, giơ lên thì ngừng lại, cô phát hiện ra động tác của mình có chút do dự, “Chỗ em cái gì cũng có, duy chỉ không có thuốc gây mê thôi.”

“Được”, Thẩm Trì gật đầu.

Khi cón y tế chạm vào vết thương, Thừa Ảnh nhận thấy cơ thể Thẩm Trì rùng mình. Cón đau lớn như thế đã bị anh trấn áp đi, khiến tay cô cũng run run khó hiểu.

Tay kia của cô vịn vào vai trái của anh, lúc này cũng bóp lại theo phản xạ có điều kiện, móng tay khẽ bấm vào da trần của anh.

Anh thở khe khẽ, giọng có vẻ đùa đùa, “Sao thế? Không nhẫn tâm à?”

Dường như bị người ta nhìn thấu, nhưng cô không muốn thừa nhận, bực tức định thần lại, đáp không mang chút cảm xúc, “Em đang đợi anh thích ứng với cơn đau.”

Nói xong câu này, cô không chần chừ nữa, nhanh chóng dùng kim bắt đầu khâu.

Kim đâm qua thịt, máu tươi chảy ra theo từng động tác của cô, nhưng Thẩm Trì vẫn không rên lên tiếng nào. Mười đầu ngón tay của anh bấm chặt vào thành ghế sofa, cơ thể cứng đờ chịu đau đớn, nhưng vẫn hoàn toàn yên tâm để về yếu đuối nhất của mình lộ ra trước mặt cô, để mặc cô làm việc.

Thừa Ảnh đứng sau lưng, từ đầu đến cuối không thể nào nhìn thấy nét mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy từng lớp mồ hôi lạnh lấm tấm sau gáy, mái tóc đen ướt đầm.

Cuối cùng cũng khâu xong, cô phát hiện tay mình vừa ướt vừa lạnh, gần như không giữ nổi kim nữa. Cô không kim được thở hắt hắt, ngồi phịch xuống ghế sofa.

Thẩm Trì nhắm mắt từ từ mở ra, rồi quay người lại nhìn cô, “Sắc mặt của em rất tệ.”

Hơi thở của cô vẫn chưa trở lại bình thường, gần như chẳng có tâm tư đâu để ý câu đùa của anh, chỉ hơi chau mày nhìn anh, “Có phải trước đây em đã từng làm việc này rồi không?”

Thực ra lúc này cơ thể Thẩm Trì đã ngấm mồ hôi lạnh, mặt chẳng còn chút sắc máu nào, toàn thân vô cùng mệt mỏi nhưng nghe cô nói xong, anh lập tức đặt tay lên vai cô, giọng trầm trầm vội hỏi, “Có phải em đã nhớ ra điều gì không?”

“Không”, cô nhắm mắt lại, “Chỉ là vừa rồi có ấn tượng rất mơ hồ...”

Phát hiện ra anh lo quá, dùng tay trái nắm lấy vai cô, cô vội kéo tay anh xuống, rồi đứng lên kiểm tra vết thương, “... Anh đừng cử động. Nếu vết thương rách ra thì em không thể khâu lại lần nữa đâu.”

Nhưng anh không nghe, chỉ nhìn cô chăm chú, “Khoảng mười mấy năm trước, em đã từng xử lý vết thương cho anh một lần.”

“Mười mấy năm trước ư?”, cô bàng hoàng, vì thực sự là không ngờ đến, “Em và anh... chúng ta quen nhau bao lâu rồi?”

“Rất lâu rồi!”, anh cười mà như không, dường như cố gồng mình mà không thể xua đi cảm giác mệt mỏi cực lớn này, nhắm hờ mắt, vịn tay sang bên, giọng trầm trầm.

Vất vả cả đêm, Thừa Ảnh cũng cảm thấy hơi mệt. May là đã khâu xong vết thương cho anh, chân tay cô đã bủn rủn hết rồi. Làm bác sĩ khoa Ngoại, đây e là lần duy nhất cô vất vả hoàn thành vết khâu như vậy.

Một lát sau cô mới bình tĩnh lại, đứng dậy lấy khăn bông khô lau mồ hôi trên người Thẩm Trì, sau đó nói, “Nếu hôm khác anh rảnh, em muốn nghe chuyện trước đây.”

Nếu cô quen anh từ khi mười mấy tuổi thì chuyện này cũng không khó giải thích.

Chẳng hạn, vì sao lại có cảm giác quen quen khi gặp nhau lần đầu ở Thượng Hải.

Chẳng hạn, tại sao chỉ có anh mới đánh thức được ký ức lẻ tẻ và mơ hồ của cô.

Thẩm Trì mặc áo vào, rồi lại nằm xuống đáp, “Ừ.”

Trước khi quay về phòng ngủ, cô dừng lại hỏi, “Mai anh muốn ăn gì?”

“Tùy em”, anh ngược mắt lên nhìn cô, “Sao đột nhiên lại tốt bụng như vậy?”

Cô cũng người, thực ra đến bản thân cô cũng không rõ, chỉ mơ hồ muốn giữ anh lại, hơn nữa còn tự giác lo đồ ăn ngày mai cho anh.

“Chăm sóc bệnh nhân là thiên chức của bác sĩ”, cô cố gắng che giấu tâm trạng phức tạp, nói như không quan tâm, “Có điều nếu mai anh hạ sốt rồi, em có thể không cần lo cho anh. Thế nên chúc anh sớm bình phục.”

Cô nói xong, quay người bước được hai bước mới nghe giọng nói từ phía sau truyền lại, “Trước đây, mỗi lần anh tưởng quan hệ giữa chúng ta có thể tiến thêm một bước thì em lại dùng ngôn ngữ cơ thể của mình để nói với anh, thực ra em vẫn rất bài xích. May là tối nay không như vậy. Thật sự hy vọng điều này không chỉ diễn ra trong thời gian ngắn ngủi.”

Giọng anh rất khẽ, nghe mà không phân biệt nổi là thật hay đùa, còn cô dừng lại tại chỗ, không ngoái đầu lại, mãi sau mới lặng lẽ đi vào phòng ngủ.

Không thể không thừa nhận, thể lực và khả năng hồi phục của Thẩm Trì đúng là hạng nhất. Sáng sớm hôm sau, Thừa Ảnh thức dậy phát hiện anh đã ngồi trên ghế sofa đọc báo với tinh thần sảng khoái, như thể người bị sốt cao phải khâu lại lúc nửa đêm hôm qua không phải là anh.

“Chào em!”, anh ngược lên nhìn cô, nhanh chóng chú ý đến tin tức trên tờ báo buổi sáng.

Thừa Ảnh cảm thấy chắc chắn mình ngủ chưa đủ giấc nên đầu óc mới chậm chạp như vậy, “Báo này ở đâu ra thế?”

“Hàng xóm đối diện đưa.”

“Đối diện ư?”, cô còn chưa kịp phản ứng lại.

“Sáng sớm anh đã ra ngoài một lần, khi quay về vừa hay gặp hàng xóm đối diện lấy báo, sau đó, cô ấy đưa cho anh một tờ”, anh lắc lắc tờ báo trên tay rồi lật trang tiếp theo, cuối cùng cũng chịu nhìn cô một chút, “Hôm nay em không phải đi làm à?”

“Nghỉ bù.”

Thừa Ảnh vừa dùng tay chải tóc, vừa đi đến bên bàn trà, thu chiếc chìa khóa cửa mà mình đã tiện tay ném tối qua lại rồi trừng mắt nhìn anh.

Đã đi ra ngoài, sao còn quay lại? Hơn nữa, xem ra anh rất “tự giác”, khi đi còn không quên mang theo chìa khóa của cô, nếu không sao có thể vào được?

Bữa sáng là cháo với đồ ăn phụ. Thừa Ảnh lấy từ trong tủ lạnh ra, nhanh chóng rã đông bánh màn thầu, cho vào nồi hấp nóng. Thực ra, cô không hiểu thói quen ăn uống của Thẩm Trì. Khi vừa từ Thượng Hải về, tuy họ sống cùng nhau nhưng bình thường rất ít khi gặp mặt chứ đừng nói gì đến chuyện ăn sáng cùng nhau thế này.

Thế nên khi bày đĩa lên bàn, cô nói, “Nếu anh ăn không hợp khẩu vị, em cũng chẳng còn cách nào khác.”

Thẩm Trì bình tĩnh nhìn cô, “Nhưng mới chỉ có mấy tiếng đồng hồ mà gai trên người em đã mọc nhanh thật đấy.”

“Em chỉ nhắc nhở trước để lát nữa khỏi nghe anh ca thán.”

“Em nghĩ anh là người như thế sao?”

“Lẽ nào anh không kén chọn?”

“Hả?”, Thẩm Trì cười mà như không nhướn mày, ngoài kén chọn ra, trong mắt em, anh còn có đặc điểm gì nữa?

Là khuyết điểm mới đúng, cô chẳng nghĩ ngợi gì liền liệt kê ra một tràng, “Dã man, ích kỷ, bá đạo, không lý lẽ, còn muốn nghe không?”

Thẩm Trì mỉm cười, cúi đầu ăn cháo trắng rồi mới chậm rãi nói, “Anh phát hiện ra sau khi em mất trí nhớ, miệng lưỡi trở nên khá ghê gớm!”

“Có lẽ trước đây chỉ là em dám giận mà không dám nói”, cô trầm ngâm.

“Bây giờ em không sợ nữa sao?”

“Có gì đáng sợ chứ?”, cô lắc đầu, “Thế nên em nghĩ mãi mà không hiểu, trước đây em thật sự không chỉ ra các đặc điểm này trước mặt anh sao?”

Nói đến cuối cùng, cô cố ý nhấn mạnh hai từ “đặc điểm” tỏ ý châm chọc.

Nhưng dường như Thẩm Trì chẳng nghe vào tai, chỉ cầm một chiếc bánh bao lên, xé làm đôi đưa cho cô một nửa, sau khi cô nhận mới nói, “Em còn nhớ câu hỏi em đã hỏi anh ở sân quần vợt hôm đó không?”

Hôm đó, anh đưa cô đi đánh quần vợt, bên sân quần vợt cô không tìm nén được đã chất vấn: “Tại sao em có thể nhẫn nhịn anh mà không chia tay chứ?”

Cô gật đầu, “Đúng rồi. Không phải anh nói anh biết nguyên nhân sao? Nói đi!”

Thẩm Trì mỉm cười, đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn cô chăm chú, “Câu hỏi hôm đó và câu hỏi hôm nay, có lẽ có thể giải thích bằng cùng một câu trả lời. Đó chính là vì em quá yêu anh.”

Thừa Ảnh đang cắn miếng bánh bao vừa trắng vừa mềm, kết quả suýt nữa thì bị nghẹn. Cô không thể không dừng lại ho một tràng, còn Thẩm Trì cực kỳ tốt bụng bỏ đĩa xuống, giơ tay ra vỗ vỗ lưng cho cô.

Cô có chút tức giận, hất tay anh ra, tự điều hòa nhịp thở rồi mới liếc qua, giọng khinh miệt, “Sáng sớm ngày ra đã kể chuyện cười. Anh quả là hài hước đấy!”

Thẩm Trì không thèm để ý, chỉ khẽ hỏi lại, “Lẽ nào em cảm thấy câu trả lời này không đáng tin sao?”

Cô có chút cứng họng.

Thực ra không thể nói là đáng tin, nhưng cũng không thể hoàn toàn phủ nhận tính chân thực của nó.

Trước đây thế nào, cô hoàn toàn không nhớ gì cả, nên không có quyền phát ngôn điều gì. Có thể cô đã từng thật sự dính lấy anh như keo, nhưng chỉ là trước đây, cô không muốn thừa nhận điểm này.

Sau bữa sáng, Thẩm Trì đứng ngoài ban công gọi điện thoại. Cô thu dọn bát đĩa xong, đứng bên bồn rửa bát như bị thôi miên. Hôm nay là ngày nghỉ, có anh ở nhà khiến cô cảm thấy khó chịu, dường như mọi kế hoạch đều bị phá vỡ, thậm chí cô còn không biết khi nào anh đi, hay anh có đi hay không?

Không lâu sau, giọng nói phía sau vang lại, “Anh có việc ra ngoài, chắc sẽ kịp về trước bữa trưa.”

Tay cô ướt sũng nước, sững người quay lại, “Quay lại làm gì?”

“Lẽ nào không phải tối qua em mời anh hôm nay ở lại ăn cơm sao?”, Thẩm Trì đứng bên cửa nhà bếp, mắt hơi lim dim nghĩ hoặc.

Thái độ này của anh khiến cô có chút hối lỗi. Đương nhiên cô nhớ, nửa đêm hôm qua chính miệng cô đã hỏi hôm nay anh muốn ăn gì?

Kết quả, không cần cô phải bàng hoàng lâu, anh đã đi rồi. Cô gơ tay khóa vòi nước, kịp thời ngăn nước suýt tràn ra ngoài, trong lòng không nói ra nổi là cảm giác gì? Dường như bối rối, lại dường như là bất an, nhưng cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn thay đồ đi mua thức ăn.

Quả nhiên đúng như Thẩm Trì nói trước khi đi, anh đã xuất hiện đúng giờ ăn cơm. Cô vừa xào xong món cuối cùng, đang múc ra đĩa, có vẻ nghi ngờ về sự xuất hiện của anh.

“Tại sao chỉ có một bộ bát đĩa vậy?”, Thẩm Trì không còn mặc bộ đồ tối qua nữa, anh vứt chiếc áo khoác trên ghế sofa, nhàn rỗi bước đến bên bàn ăn quan sát.

Thừa Ảnh ủ rũ, “Vì em nghĩ anh sẽ không về đúng giờ.”

“Sao có thể bỏ lỡ cơ hội hiếm có thế này chứ?”, Thẩm Trì tự động vào bếp rửa tay rồi lấy một bộ bát đĩa nữa ra.

Cô nhìn hành động của anh, thực sự cảm thấy không còn gì để nói. Mới qua một đêm mà anh đã biến nơi này thành ngôi nhà thứ hai của mình.

Khi ăn cơm, Thừa Ảnh chợt nhớ ra, liền hỏi, “Anh từ Vân Nam về khi nào thế?”

Thẩm Trì không để ý, thản nhiên trả lời, “Sắp tối hôm qua.”

Sắp tối ư?

Cô hơi sững người, “Tức là khi em nhìn thấy anh ở dưới lầu hôm qua, lúc đó anh vừa về sao?”

“Ừ”, anh ngừng lại nhìn cô, “Có vấn đề gì à?”

Đương nhiên là có. Trực giác của cô cảm thấy không thể tin nổi, “Anh cố ý mang vết thương trên mình, không đến bác sĩ xử lý, cũng không về nhà nghỉ ngơi, mà làm như không có việc gì đến dẫn em ra ngoài đi ăn, sau đó lại diễn khổ nhục kế trước mặt em.”

Anh chăm chú nghe cô nói xong mới thông thả nói, “Ý em là anh lợi dụng sự cảm thông của em sao?”

“Lẽ nào không phải sao?”, cô cúi đầu ăn cơm, không thèm để ý đến anh.

Vì ngoài điều này ra, cô thực sự không nghĩ ra lý do giải thích cho tất cả những chuyện xảy ra tối qua.

Anh không giữ gìn sức khỏe như vậy, cứ như việc gặp cô ngay lập tức và đưa cô đi ăn quan trọng hơn bất cứ điều gì. Thật đúng là quá hoang đường! Nói ra thì ai tin nổi chứ!

Hơn nữa, nếu không phải tối qua mở lòng từ bi, nếu cô nhẫn tâm hơn một chút thì giờ này phút này anh đã không thể thuận lợi xâm chiếm địa bàn của cô rồi.

Giờ đây ngồi cùng bàn ăn cơm, một lần nữa, anh lại khiến tim cô cảm thấy sợ hãi. Ý thức về tình hình thay đổi khiến cô cảm thấy khó chịu, chỉ cố gắng dùng lời lẽ ác ý để che giấu cảm xúc.

Cuối cùng, Thẩm Trì làm như không có gì, chỉ tiếp lời cô, “Nếu chiều này thật sự có ích như vậy, sau này anh nên nghĩ đến việc sử dụng nhiều hơn để thực hiện các mục đích đen tối khác của mình.”

Cô gần như bị thái độ của anh làm cho ghen hờn, một lát sau mới nhìn anh, thỉnh thoảng về chân thành, “Trước khi em mất trí nhớ, chúng ta cũng nói chuyện theo cách này sao?”

“Không đâu”, rõ ràng Thẩm Trì đã no, buông dưa xuống, chăm chú nhìn cô, “Chúng ta đã từng sai lầm một thời gian, khi tốt thì quá tốt, khi tệ lại quá tệ, nên giờ thế này, anh cảm thấy không tồi, cảm thấy rất mới mẻ.”

Cuối cùng Thừa Ảnh đã nhận ra anh đang hưởng thụ trạng thái đấu trí và đấu khẩu giữa hai người. Cô không muốn tiếp tục, nhân lúc Thẩm Trì chuẩn bị đi nghỉ trưa liền hỏi, “Có thể nói cho em biết, anh làm nghề gì không?”, nếu anh không chịu nói, cô sẽ quyết định đuổi anh ra khỏi cửa ngay lập tức.

Thẩm Trì hiếm khi sững sờ, hỏi lại, “Em có hứng thú với chuyện này thế sao?”

“Đương nhiên. Em luôn muốn biết, rốt cuộc mình đã lấy người như thế nào. Anh nói đúng không?”

“Nhưng anh không cho rằng giờ chúng ta giống một đôi vợ chồng”, anh mỉm cười thản nhiên như không, giọng rất gian xảo, “Chỉ ít là nghĩa vụ của người vợ, sau khi em mất trí nhớ thì không chịu hoàn thành nữa.”

Đương nhiên cô hiểu hàm ý trong đó, không khỏi co rúm người, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, “Đừng đánh trống lảng! Anh trả lời câu hỏi vừa rồi của em trước đi đã!”

Thái độ của cô kiên quyết, Thẩm Trì trầm mặc, dường như đang chăm chú nhìn cô, đáy mắt đen láy không hề có biểu lộ gì, mãi sau mới nói, “Tối nay, anh đưa em đến một chỗ.”

19. Chương 19

Thừa Ảnh vừa mong đợi, vừa sợ hãi trước nơi mà Thẩm Trì nói. Khi màn đêm buông xuống, cả thành phố giăng đầy đèn lồng hoa, cô mới theo anh đến một thế giới trác táng.

Đó là nơi khác hẳn với cảnh tượng ban ngày, thậm chí trong ý thức của cô, cuộc sống ban đêm này có khác biệt quá lớn.

Anh đưa cô đến sông bạc ngầm.

Cô thề rằng, trước buổi tối hôm nay, cô thậm chí còn không biết Vân Hải có tồn tại một nơi như thế này.

Ánh đèn rực rỡ, người người đông đúc.

Khách đánh bạc ở đây rất phong phú, không cùng giới tính, không cùng tuổi tác, không cùng màu da, nhưng cùng tụ tập ở đây để phô trương sự giàu có của họ.

“Không phải tất cả mọi người đều có thể vào đây”, khi Thẩm Trì nói, anh dẫn cô ra lan can tầng ba đứng, từ đây có thể thấy toàn bộ cảnh náo nhiệt nơi đây, “Hơn nữa thắng thua và giao dịch ở đây cũng không nhất thiết phải bằng tiền.”

“Còn gì nữa?”, cô vịn vào lan can chạm hoa, ánh mắt nhìn xuống đám khách đánh bạc như điên cuồng, vô thức hỏi.

“Đồ cổ, ngà voi, gỗ, thậm chí là quyền lực trong tay, hoặc quân bài chính trị, quan hệ xã giao, tất cả những thứ có thể thấy hoặc không thể thấy, chỉ cần em có đủ vốn và giá trị thì đều có thể đem ra đặt cược.”

Cô bàng hoàng nghe anh nói, bình thường cô cũng nghe đồn về những điều này, “Nghe có vẻ rất mới mẻ!”

Thẩm Trì bình tĩnh nhìn xuống đám người dưới lầu, tiếp tục nói cho cô biết, “Nếu không muốn dùng cách này để kiếm lợi ở đây, cũng có thể dùng thứ em cho rằng có giá trị nhất trong tay mình đi trao đổi với người khác, lấy thứ em muốn nhất. Đó là trao đổi bình đẳng, lấy thứ mình cần.”

Cô quay sang nhìn anh, “Thế nên, nơi này thuộc về anh sao?”

Thẩm Trì cũng quay lại nhìn cô, gật đầu.

Đương nhiên cô biết, nơi này chỉ là một ví dụ về thế giới ngầm rộng lớn bên ngoài thôi. Trong thế giới ngầm không thấy hết được đó, mỗi giây mỗi phút có thể xảy ra rất nhiều chuyện lớn, thậm chí không thể tính nổi giá trị giao dịch. Còn Thẩm Trì, người cô đã lấy, lại là ông chủ của thế giới rộng lớn này.

Rõ ràng bước trên nền đá sáng bóng vững chắc, nhưng lúc này Thừa Ảnh lại cảm thấy mơ màng như bước vào động tối cực lớn, nhìn không thấy đáy.

Vô vàn ánh đèn từ trên trần nhà chiếu xuống, không bỏ sót góc nhỏ nào. Hành động, cử chỉ của mỗi người đều dưới ánh sáng rõ ràng, nhưng cô mơ hồ nhìn xuống, chỉ cảm thấy như xung quanh đều là bóng tối không thể chạm tới.

Còn Thẩm Trì thì sao?

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, trước sau, anh vẫn giữ thái độ nhàn nhã, dù dưới lầu có âm ỉ thế nào, cũng chỉ lạnh lùng đứng xem, thi thoảng giải thích cho cô, giọng rất bình tĩnh, lạnh lùng.

Đó là những câu từ khiến cô kinh ngạc, nhưng anh lại nói vô cùng thần nhiên, bình tĩnh.

Anh đứng dưới ánh đèn rực rỡ, thậm chí không cần ra hiệu hay nói gì mà vẫn có thể nắm rõ những giao dịch không rõ ràng, không rõ giá trị lớn thế nào ở phía dưới như lòng bàn tay.

Một tay anh kiểm soát cả thị trường giao dịch ngầm này, không cần lên tiếng, trở tay có thể che phủ mây mưa.

Cô phát hiện ra, dường như mình chưa bao giờ quen anh vậy.

Có lẽ, chỉ sau khi biết Thẩm Trì của tối nay, cô mới biết được con người anh một cách hoàn toàn.

Dưới lầu vẫn đánh bạc điên cuồng, còn trên tầng họ đứng lại cực kỳ bình yên, không có bất cứ ai làm phiền.

Rõ ràng, Thẩm Trì cũng vô ý để cô dừng lại ở đây, khi anh chuẩn bị đưa cô đi, có người chạy lên lầu, đến trước mặt Thẩm Trì nói thầm gì đó bên tai anh.

Thẩm Trì nghe xong gật đầu nói, “Tôi biết rồi.”

Người đó nhanh chóng rời đi, nhưng không đi xa mà đứng ở cửa thang máy.

“Có chuyện gì vậy?”, Thừa Ảnh hỏi.

“Có mấy người bạn muốn nói chuyện với anh”, Thẩm Trì nhìn cô, mỉm cười, “Em có muốn đi cùng anh không? Nếu không muốn, anh sẽ đưa em về trước.”

Thực ra cô vẫn chưa hoàn hồn sau sự kinh ngạc vừa rồi, chỉ cảm thấy dưới lầu như có mây khói bay lên, lồng ngực trĩu nặng như có tảng đá đè lên, hít thở cũng khó khăn. Cô muốn rời khỏi đây, nhưng lại ngần ngại một lát, cuối cùng vẫn ngược mắt lên nhìn thẳng vào anh, nói, “Em đi cùng anh.”

Thẩm Trì hơi ngạc nhiên nhướng mày, tỏ ý cười mà như không, càng giống hết kiên nhẫn hơn, “Xem ra em muốn hiểu rõ về anh trong tối nay rồi.”

Dường như câu nói đó đã nói toạc tâm tư của cô, nhưng Thừa Ảnh chẳng hề phủ nhận, “Có thể đây là chuyện tốt.”

Đáy mắt Thẩm Trì ánh lên cảm xúc sâu kín vô bờ, lại im lặng nhìn cô rồi mới nói, “Anh cũng nghĩ như vậy.”

Cuối cùng khi họ về đến nhà thì đã quá nửa đêm.

Thừa Ảnh không nói gì trong suốt quãng đường đi, chỉ giữ trạng thái tuyệt đối im lặng. Trên thực tế, khi vừa rời Thẩm Trì gặp mặt bạn bè, cô cũng không lên tiếng mấy.

Cô không thích hợp với môi trường đó.

Cả đám đàn ông mở một bàn, cùng nhau hút thuốc, đánh bài, thi thoảng nói chuyện với những cô gái đi cùng nhưng cũng không quan tâm, hoặc căn bản không hiểu nội dung. Họ mới là những nhân vật chính tuyệt đối của căn phòng đó, còn những cô gái bên họ chỉ là những vật trang trí sinh động, cũng chỉ như những tờ giấy bạc mà thôi.

Mấy cô gái xinh đẹp đó có vẻ rất hứng thú, dù ai thắng cũng đều reo hò.

E rằng chỉ có Thừa Ảnh là ngoại lệ. Từ đầu đến cuối cô chỉ im lặng ngồi xem, vì Thẩm Trì đang đánh bài, đương nhiên vị trí của cô là ngồi bên cạnh anh. Thế nên nhiều lúc, cô chỉ cần liếc mắt là có thể thấy rõ từng thay đổi nhỏ trên khuôn mặt của anh.

Dường như họ đánh rất lớn, dùng tiền đồng thay tiền mặt. Tối nay, Thẩm Trì không quá đen nhưng cũng không thể nói là đỏ. Tóm lại, dù thua hay thắng thì anh vẫn giữ thái độ bình thản, đánh cũng không mấy chuyên tâm. Đồng tiền đồng chất như ngọn núi nhỏ, có lúc trực tiếp đẩy cho người khác mà đầu lông mày của anh cũng chẳng hề động đậy.

Cô chưa bao giờ thấy người ta đánh bạc như vậy. Tiền thắng thua mỗi ván đều cười nói như có thể dễ dàng có được vậy, hơn nữa, mấy ván liền họ cũng đều không quan tâm.

Nội dung cuộc nói chuyện giữa Thẩm Trì và họ, cô chọn cách không quan tâm.

Cô vốn không hiểu những chuyện đó, lại không nên hiểu làm gì.

Cả buổi tối đó, cô ở bên anh chỉ có một mục đích. Cô chỉ muốn biết rõ rốt cuộc anh là người như thế nào? Rốt cuộc anh sống như thế nào?

Chiếc xe dừng lại dưới lầu, Thẩm Trì đích thân đưa cô lên nhà. Tới cửa, anh mới khẽ hỏi, “Giờ em nghỉ thế nào?”

Trên đường đi, anh để mặc cô trầm mặc, dường như để cho cô có thời gian yên tĩnh suy nghĩ và trấn tĩnh cảm xúc.

Tay cô nắm chặt chiếc chìa khóa đã cắm vào ổ khóa rồi mới quay đầu lại nói, “Rất kinh ngạc.”

Anh gần như không hề bắt ngờ chút nào, “Còn nữa không?”

“Em không biết nên trả lời thế nào”, cô lắc đầu thẳng thắn thừa nhận.

“Nhưng anh muốn nghe”, mắt anh sâu thẳm ánh lên, không chịu bỏ sót bất kỳ biểu lộ nào trên khuôn mặt cô.

Thừa Ảnh bị mắc kẹt giữa anh và cánh cửa.

Vóc dáng anh cao lớn, gần như che kín ánh sáng ngoài hành lang. Từ góc độ của cô nhìn lại, khuôn mặt của anh ngược sáng, nét mặt lơ mơ không rõ nhưng cô vẫn cảm nhận được thái độ mạnh mẽ và kiên quyết của anh.

Trống ngực cô hơi đập mạnh, mắt lộ vẻ bối rối chân thực. Anh đã đưa cô vào một thế giới xa lạ. Đó là thế giới phồn hoa nhất, cũng là thế giới giao dịch ngầm đen tối nhất. Mỗi người trong đó đều có tiền tài, quyền thế trong tay nhưng đều phải tuân theo những quy tắc do anh định ra.

Cô thực sự bị những điều tai nghe mắt thấy khiến cho bàng hoàng, hướng hồ những điều đó có thể chỉ là một góc của núi băng mà thôi.

Nếu không phải nhờ có anh, e rằng kiếp này, có thể cả kiếp sau, cô cũng không thể nào biết đến sự tồn tại của thế giới phức tạp đó.

Trước đây, cô chỉ cảm thấy Thẩm Trì bá đạo, ngang ngược, giờ cô mới phát hiện ra, người đàn ông này có chút đáng sợ. Cô chỉ là một người bình thường, một sinh mệnh nhỏ nhoi trong thế giới bình thường này, luôn sợ hãi trước những sự việc thần bí mạnh mẽ, đối với con người cũng như vậy.

Nghĩ đến đây, tuy cô không nói gì, nhưng ánh mắt vô thức né tránh.

Thẩm Trì nhìn khuôn mặt cô, khẽ nói, “Em sợ rồi?”

Cô không thừa nhận, cũng không phủ nhận. Anh có khả năng quan sát và phán đoán rất nhạy bén, chẳng cần mất công sức, chỉ cần nhìn cũng nhận ra tâm tư của cô.

Cô không muốn giả vờ trước mặt anh, càng không muốn “bị tai trộm chuông” tự lừa gạt mình, như thể thực sự quá mệt mỏi! Bình thường, mỗi lần gặp nhau, mỗi khi cô tỏ ra xa lánh, cảnh giác, thậm chí ác cảm, chống đối, đều chỉ để che giấu những cú sốc mạnh mẽ mà anh mang đến, mỗi lần một mạnh hơn.

Sau khi cô mất trí nhớ, có vẻ cô đã bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng những cảm xúc đó vẫn luôn tồn tại, mà chỉ có anh mới có bản lĩnh để dàng khuấy động những cảm xúc đó của cô.

Sau khi mất trí nhớ, người cô gặp đầu tiên là Lâm Liên Thành, hơn nữa còn sống cùng anh ta ở Thượng Hải mấy tháng, nhưng cô chưa bao giờ rung động.

Thẩm Trì nói không sai, khi khâu vết thương cho anh, cô lo lắng muốn chết, sự tiêu chuẩn chuyên nghiệp bỗng biến mất, chỉ vì cô không nhẫn tâm.

Cô không nhẫn tâm.

Cô chưa bao giờ trải qua cảm giác như vậy với bất kỳ ai ngoài anh. Nhưng khi cô phát hiện ra rằng không thể không thừa nhận sự thật này thì lại thấy một hiện thực khác của anh.

Tuy cô đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn không thể nào tiêu hóa nỗi sợ thật đó.

Cô gần như không có cách nào biểu đạt cảm xúc lúc này, cuối cùng chỉ nói, “Muộn rồi, em muốn đi nghỉ.”

Thẩm Trì không nói gì, để mặc cô quay người mở khóa cửa.

Tiếng khóa cửa giòn tan, lúc này Thừa Ảnh mới phát hiện dường như ngón tay mình không chịu sự điều khiển bình thường mà đang run rẩy, cũng không hoàn toàn là sợ hãi hay kinh hãi, thực ra cô không thể nói rõ, giờ đây đối diện với Thẩm Trì thế này, rốt cuộc đã mang tâm trạng thế nào.

Tim cô loạn nhịp, rối bời, chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh nói, “Chúc anh ngủ ngon!”, có điều dường như lời chào tạm biệt bình thường này lại khiến người ta khó chịu hơn bất cứ lần nào khác.

Thẩm Trì đứng sau lưng cô, vẫn không nói gì.

Thừa Ảnh cúi đầu bước vào nhà, khi cô chuẩn bị khép cửa lại thì bị một sức mạnh ngăn lại. Thẩm Trì giơ một tay ra chặn mép cửa, ngăn hành động của cô lại. Cô gần như giật mình quay lại thì chạm ngay vào ánh mắt anh.

Hai người ở rất gần, anh từ trên cao nhìn xuống, giọng trầm trầm, “Em như vậy chỉ khiến anh hối hận về quyết định tối nay.”

Cô còn hơi sững sờ thì anh đã đẩy cửa ra, dùng bàn tay trái giữ chặt lấy cằm, rồi hôn cô.

Đôi môi mỏng của anh ấm áp và mềm mại nhưng hành động lại rất mãnh liệt, như mưa bão xoay vần tước đoạt trên môi cô. Ban đầu cô còn sững người, nhưng rồi nhanh chóng muốn vùng ra. Anh chẳng quan tâm đến sự phản kháng của cô, chỉ vòng cánh tay phải ôm lấy eo cô, khoảng cách giữa hai người càng rút ngắn.

Mùi thuốc lá trên người anh hòa với hương nước hoa mát lạnh bao trùm lấy cô. Trong nháy mắt, Thừa Ảnh như bị choáng váng, dường như muốn vùng vẫy do thiếu ôxi, lại dường như đang phiêu du, đầu óc lóa lên hình ảnh mờ mờ.

Còn anh nhân lúc cô bị kích động đã thành công trong việc tách hàm răng của cô ra.

Nụ hôn của anh không hề dịu dàng, thậm chí còn mang theo sự điên cuồng hung bạo mạnh mẽ, dường như bất chấp cô có đồng ý hay không. Đây là hành động mà phút này giây này anh muốn làm.

Cũng chỉ duy nhất muốn làm một chuyện.

Anh đang xoay vần trong miệng cô, dễ dàng tước đoạt dưỡng khí của cô, còn cô phát hiện ra mỗi lần phản kháng, vòng tay của anh lại càng siết chặt hơn. Cuối cùng, giữa hai người không còn khe hở nào nữa, dính sát vào nhau. Tư thế này khiến cô mất thăng bằng, không thể không đưa tay ra ôm lấy anh để khỏi bị ngã.

Trong tình thế như vậy, anh đã hoàn toàn chiếm thế chủ động. Như một bạo chúa tham lam, anh tiếp tục tấn công. Cô như bị thái độ này chọc cho tức giận, hai tay bấu vào bả vai anh lần mò, cuối cùng đã tìm được vị trí bị thương, ấn thật mạnh.

Cô là bác sĩ, đương nhiên biết ấn lực mạnh như vậy lên vết thương mới sẽ đau nhường nào. Quả nhiên, thân thể Thẩm Trì run lên, đồng thời không kìm được khẽ rên lên một tiếng.

Cô nhân cơ hội đẩy anh ra một chút, dù chỉ vài centimet nhưng cũng coi là có được chút không khí trong lành. Thẩm Trì đau đến mức khuôn mặt hơi trắng bệch ra, nhưng đôi mắt vẫn sâu thẳm, không nhận ra nỗi cảm xúc gì.

Tay anh vẫn chưa buông ra, giữ chặt lấy thắt lưng khiến cô không thể động đậy được.

“Em thật nhẫn tâm!”, giọng trầm khàn không hiểu nổi là vui mừng hay tức giận.

Cô thở hổn hển không quên uy hiếp, “Buông em ra. Nếu không em sẽ nhẫn tâm tiếp đấy.”

“Vậy thì thử xem”, anh gần như không quan tâm, nói xong liền cúi xuống hôn cô.

Khác với sự thô bạo vừa rồi, lần này anh cực kỳ kiên nhẫn, nhẹ nhàng tách hàm răng cô ra, xoay chuyển trên đôi môi mềm mại và ẩm áp giống như đang thưởng thức một ly rượu quý, lại giống như với người mình yêu thương nhất.

Cô vốn đã chuẩn bị tâm lý chấp nhận sự tấn công cuồng bạo như vũ bão, kết quả lại đối diện với sự dịu dàng đột ngột này, nhất thời không phản ứng kịp, bàn tay vẫn đặt trên vết thương của anh nhưng chẳng còn chút sức lực nào.

Anh hơi dừng lại, lặng lẽ nhìn cô, rồi càng hôn sâu hơn.

Không thể không thừa nhận, nụ hôn của anh rất thuần thực, vô cùng mê hoặc. Phút giây bị anh tấn công thành trì, dường như mọi thứ trong đầu Thừa Ảnh đều nổ tung... chìm vào bóng tối, khi môi lưỡi quấn quýt, thứ duy nhất cô có thể cảm nhận được là hơi thở của anh. Nó đã lặng lẽ bao vây lấy cô, rồi dần dần dung hòa.

Trong lòng cô muốn tiếp tục đẩy anh ra, nhưng dường như cơ thể đã không còn nghe theo sự sai khiến nữa, thậm chí còn làm trái lại ý thức của cô, bắt đầu không kìm nén được, đáp lại anh.

Cũng không biết như vậy bao lâu, tất cả mới kết thúc.

Thẩm Trì hơi tách ra, mỉm cười, sau đó giơ hai ngón tay chỉ vào huyết thái dương của cô, kết luận, “Tuy chỗ này của em mất trí nhớ, nhưng cơ thể của em vẫn nhớ anh.”

Thừa Ảnh còn hơi bàng hoàng, mãi sau mới hiểu rõ ý anh, nhưng cực kỳ hiếm có, cô không hề phản ứng lại. Ngay đến bản thân cô cũng cảm thấy ngạc nhiên, tiếp xúc thân mật vừa rồi, gần như thật sự đánh thức ký ức bản năng nào đó sâu kín trong cô.

“Giờ anh rất đặc ý hả?”, khoảng cách quá gần, cô phải hơi ngẩng mặt lên mới có thể nhìn rõ anh.

Thẩm Trì không trả lời, im lặng một lúc bỗng nói, “Khi ở Vân Nam, anh suýt nữa đã không có cơ hội sống để quay về tìm em.”

Hóa ra vết thương lúc trước lại nghiêm trọng như vậy, nó khiến cô sợ hãi, nhớ lại những điều anh đã nói, sau khi từ Vân Nam về, việc đầu tiên là đợi cô dưới lầu.

Có lẽ cũng chính vì như vậy nên nụ hôn vừa nãy, ban đầu mới điên cuồng như vậy.

Cô không khỏi chau mày, bất chợt cảm thấy lo sợ, cố ý ngẩng mặt lên nói, “Nếu đã ở ranh giới giữa sự sống và cái chết thì nên nghĩ đến chuyện nghiêm chỉnh chứ?”

Cô không tin, không kìm được cười, “Tìm em làm gì?”

“Hôn em”, Thẩm Trì đổi dáng vẻ cười mà như không, cúi xuống nhìn cô, “Lẽ nào đây không tính là chuyện nghiêm chỉnh?”

Đúng là quá lưu manh!

Cô ghen ngào không nói nên lời, gạt tay anh ra, tỏ ý bảo anh ngồi xuống sô pha, “Cho em xem vết thương của anh nào.”

Lông mày anh khẽ động, “Lúc này mới nhớ ra không cảm thấy hơi muộn sao?”, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời ngồi xuống.

“Không! Dù có rách toác ra thì cũng đáng đời anh”, cô chẳng tử tế nói.

Sau khi kiểm tra xong, thấy vết thương không sao, Thừa Ảnh mới thăm thở phào nhẹ nhõm, ngần ngừ hỏi, “Khi đó, vết thương nghiêm trọng lắm hả anh?”

“Yên tâm. Không phải giờ anh ổn rồi sao?”, dường như nhìn thấu cảm giác bất an cô đang cố che giấu, Thẩm Trì quay sang an ủi.

“Em đâu có lo cho anh”, cô liếc nhìn anh, cúi người thu dọn hộp cứu thương, “Em chỉ nghĩ, ngộ nhờ anh có chuyện gì, liệu có phải sẽ có rất nhiều người phải chịu khổ không?”

“Điều này không phải không thể. Nhưng nếu anh thật sự có chuyện, ít nhất, sự an toàn của em cũng được ưu tiên.”

Thẩm Trì bình thản nói, dường như anh thật sự đã sớm chuẩn bị cho chuyện này, nhưng cô nghe mà tim đập mạnh hơn, cảm thấy đây chẳng phải là một câu nói may mắn gì.

“Khi anh không ở nhà, có phải Thẩm Lăng đã kể chuyện cho em không?”, một lát sau, anh bỗng hỏi.

Thừa Ảnh không tìm được hơi cảm thấy buồn cười. Cô bé đó, sau khi nói lộ ra, sợ anh mình trách mắng nhưng vẫn chủ động nhận tội.

“Vâng”, cô gật đầu, “Nghe nói vì anh, em đã từng được người lạ ‘mời’ đi uống trà.”

“Đây e là nỗi sợ duy nhất từ khi em lấy anh”, Thẩm Trì mỉm cười mỉa mai mình, vừa nói vừa rút bao thuốc trong túi áo khoác ra. Dường như anh muốn hút thuốc, nhưng không biết tại sao lại nhanh chóng tắt ngấm ý nghĩ đó, tiện tay vứt cả bao thuốc lẫn bật lửa xuống bàn trà.

Thừa Ảnh phải mất rất lâu để lĩnh hội câu nói này của anh, cuối cùng mới đưa ra câu hỏi đã cất giữ trong lòng rất lâu rồi, “Nói như vậy, chuyện em mất trí nhớ có phải cũng liên quan đến anh không?”

Thực ra cô đã không nhớ chuyện gì xảy ra lúc đó, khi tỉnh lại thì nghe người ta nói, cả người lẫn xe của cô lao xuống sông, cuối cùng may mà được người ta cứu lên. Thật đúng là mạng lớn!

Người cứu cô lên là một cặp vợ chồng trung niên sống bên bờ sông bằng nghề đánh cá. Có lẽ cả đời họ chưa từng gặp chuyện như vậy nên xem ra còn lo lắng hơn cả cô. Sau khi cô tỉnh lại, người vợ đó cứ luôn miệng nói cảm ơn Quan Thế Âm Bồ tát phù hộ, đề nghị cô khỏe lại thì phải lập tức đến miếu chùa tạ ơn.

Thực ra cô là người vô thần, không hề tin vào thần phật quỷ quái, bình thường càng không đi thắp hương bái phật, nhưng đối diện với tín đồ nhà phật chân thành như vậy, lại là ân nhân cứu mạng của mình nên cô không nỡ từ chối ngay. May mà chưa đợi cô hoàn toàn bình phục thì Lâm Liên Thành đã tìm đến và lập tức đưa cô về Thượng Hải.

Giờ này, phút này, đối diện với nghi vấn của cô, Thẩm Trì do dự giây lát cực kỳ hiếm có, dường như tất cả mọi sự vật đều nằm trong lòng bàn tay anh. Không ngờ, lần này anh lại im lặng rất lâu, cuối cùng chỉ sang vị trí bên cạnh, “Em ngồi xuống trước đi đã!”

Cô đặt hộp cứu thương xuống bàn trà, sau đó ngồi xuống, mắt nhìn anh không chớp.

Anh không để ý đến ánh mắt của cô, chỉ nhẹ nhàng nói, “Khoảng mấy tháng trước, em đột nhiên bị mất tích ở sân bay Vân Hải. Có người đã bắt cóc em. Có lẽ muốn dùng em để uy hiếp anh. Nhưng sau đó, cũng không biết tại sao, em đã tự thoát ra được.”

Cô hơi ngạc nhiên, “... Em giỏi thế sao?”

“Anh cũng không ngờ”, nói đến đây, cuối cùng anh cũng mỉm cười, “Trước giờ anh không phát hiện ra, em có khả năng tự cứu mình như vậy.”

“Hoặc là anh quá coi thường em, hoặc là trước đây anh đã bảo vệ em quá tốt”, cô đoán.

Anh liếc nhìn cô, chân thành nói, “Có thể em nói đúng.”

Lần này cô bỗng cảm thấy hơi buồn cười, thật sự phì cười, “Điều này thật hiếm có. Anh cũng có lúc nghe theo lời em”, nói thực, không mỉa mai hay châm chọc nhau, thật sự không quen lắm, nhưng cô lại cảm thấy như vậy rất tốt. Nếu có thể như vậy mãi cũng là một lựa chọn không tồi.

“Em quá dễ dàng thỏa mãn!”, anh cười, không so đo, chỉ là nét mặt nhẹ nhõm hơn, cầm bao thuốc và bật lửa của mình trên bàn trà lên, rồi đứng dậy, “Muộn rồi! Nghỉ ngơi sớm nhé!”

“Nhưng em còn rất nhiều điều muốn hỏi.”

Cô không cam lòng đi mở cửa, trong lòng hoài nghi sâu sắc, tối nay anh phối hợp như vậy chỉ là nhất thời, có thể đến khi trời sáng, anh sẽ trở lại trạng thái dao súng nước lửa cũng không thể xâm phạm, mỗi câu nói đều khiến người ta tức gần chết.

“Còn muốn biết gì nữa?”, anh tiếp tục phối hợp.

Cô ngẫm nghĩ, “Em trước đây, có phải không hề biết những việc anh làm bên ngoài không?”

“Đừng nói khó nghe như vậy”, anh dễ tính với cô, “Thực ra em nói rất đúng. Là anh luôn bảo vệ em quá chu đáo. Sau khi em mất tích, anh cũng đã không thể ngờ. Nếu anh để em tiếp xúc với những thứ đó sớm hơn, liệu có giảm bớt nguy hiểm không?”

“Nhưng tại sao anh không làm vậy?”

Thẩm Trì đã bước ra đến cửa, nhất thời không nói gì.

Cô đoán, “Trừ khi... anh sợ khi em biết, sẽ không chấp nhận nổi mà lựa chọn bỏ đi?”

“Lẽ nào không phải sao?”, anh hơi nhìn xuống, đáy mắt không có cảm xúc gì, chỉ nhốt chặt cô.

“Em không biết”, cô trả lời rất thẳng thắn.

Anh hỏi tiếp, “Vậy còn bây giờ?”

Bây giờ ư?

Cô phải mất một lúc mới hiểu anh hỏi gì, không khỏi ngạc nhiên, “Nói như vậy, tối nay anh cố ý đưa em ra ngoài đúng không? Dù em không chủ động đề nghị, anh cũng sẽ tìm cơ hội phơi bày mọi thứ trước mặt em, đúng không?”

Thẩm Trì không hề tỏ thái độ gì, giọng rất bình tĩnh, chỉ có ánh mắt thay đổi rất phức tạp, “Nên anh muốn biết, rốt cuộc những việc anh làm tối nay có phải là quyết định chính xác không?”

“Nghe như đánh bạc vậy.”

“Trả lời câu hỏi của anh.”

“Có thể”, cô đưa ra câu trả lời lấp lửng.

Quả nhiên, điều này không thể khiến Thẩm Trì cảm thấy hài lòng, chỉ thấy anh hơi lim dim mắt, “Có thể là ý gì?”

“Ý là...”, Thừa Ảnh hít một hơi thật sâu, nhìn không rõ nét mặt anh ở vị trí ngược sáng, “Em vốn cho rằng mình không tiếp nhận nổi, nhưng sau đó, lại phát hiện ra, có thể để mình tạm thời thử tiếp nhận, dù sao anh cũng là người duy nhất có thể giúp em tìm lại trí nhớ.”

Cô cố ý hình dung anh có giá trị lợi dụng như vậy, vốn cho rằng sẽ kích thích phản ứng gì đó của anh. Kết quả, anh không hề phản ứng gì, chỉ nhanh chóng nắm lấy trọng điểm trong câu nói, “Nếu thật sự là một ván bạc, xem ra anh thắng rồi.”

“Đừng nói quá sớm thế!”, cô che miệng ngáp, “Ngộ nhỡ cuối cùng em phát hiện ra anh không giúp được gì cho em, rất có thể em sẽ rời xa anh mãi mãi.”

Thẩm Trì không để ý cười, rõ ràng không coi lời uy hiếp này ra gì.

Hai người cứ thế đứng trước cửa khoảng mười mấy phút.

May là đêm khuya, hành lang cũng không có người đi lại, nếu không, họ sẽ cảm thấy đôi nam nữ này vô cùng kỳ lạ.

Thực ra, Thừa Ảnh có chút hối hận, câu nói vừa rồi của mình rõ ràng đã tạo lý do cho đối phương kiêu căng.

Trong lúc rối loạn nhất thời, cô nhìn kỹ lại Thẩm Trì, đột nhiên không biết tốt xấu, khiêu khích anh, “Vừa rồi anh hôn em mãnh liệt như thế, lẽ nào là vì sợ em rời xa?”

Thẩm Trì vốn đã chuẩn bị đi, nghe vậy, không thể không dừng bước, không tỏ thái độ gì quay lại.

Trong lòng cô rất đắc ý, đợi nghe anh giải thích thế nào, kết quả, anh giơ một tay chống vào khung cửa, không hề cảnh báo đột nhiên nghiêng người.

Hơi thở nóng hổi của anh kề sát tai cô, chỉ nghe anh trầm ấm nói, “Tin anh. Đó là việc anh luôn muốn làm từ sau khi tìm thấy em.”

Thấy nụ cười trên khuôn mặt cô ngây ra, anh cảm thấy rất vui vẻ, đứng thẳng dậy, đưa tay vuốt tóc cô, “Nghỉ sớm đi. Tối mai, anh sẽ đến đón em tan ca.”

Trên thực tế, không chỉ tối hôm sau mà gần như liên tục một hai tuần, anh đều đích thân đến bệnh viện đón cô lúc tan ca.

Đoàn diễu hành của anh khoa trương và thu hút như thế nhanh chóng khiến cho cả bệnh viện phải bàn tán. Cuối cùng, Thừa Ảnh thực sự không giấu nổi, đành cầu xin, “Anh có thể bớt khoa trương một chút không?”

“Bớt khoa trương thế nào?”

Được rồi, cô cũng thừa nhận, từ này không hợp với anh lắm, đành nhượng bộ, “Nếu đến đón em, lần sau anh bảo các tài xế lái vào nhà để xe nhé!”

“Không thành vấn đề”, lần này anh trả lời rất nhẹ nhõm.

Nhưng đỗ ở nhà để xe cũng có chuyện phiền phức mới. Chẳng hạn, bạn trai hoặc chồng của rất nhiều đồng nghiệp cũng thường đợi dưới nhà xe, Thẩm Trì khó tránh khỏi tiếp xúc với họ.

Có một lần, cô cùng đồng nghiệp đi chung thang máy xuống, vừa ra khỏi cửa đã thấy Thẩm Trì đang nói chuyện với một chàng trai trẻ, mà chàng trai đó vừa hay lại là chồng chưa cưới của cô bạn đồng nghiệp đi cùng cô.

Thế là cô không thể không xen vào, cười nói một lát, đến khi ngồi vào xe mới chất vấn, “Anh cố ý hả? Anh nhất định phải để cho tất cả đồng nghiệp của em biết đến sự tồn tại của anh mới được sao?”

Thẩm Trì chẳng thèm để ý, hỏi lại, “Lẽ nào anh không được gặp ai sao?”

Đương nhiên không phải.

Làm gì có chuyện không được gặp ai, chỉ là vì anh quá gây sự chú ý, hại cô luôn trở thành trung tâm của các câu chuyện tán gẫu, nhận biết bao ánh mắt tò mò hoặc ngưỡng mộ của mọi người.

Thường sẽ có người thích hỏi, “Cô và chồng quen nhau thế nào?”

Cô chỉ chán nản trả lời, “Không biết.”

Còn có người thăm dò hỏi, “Chồng cô làm nghề gì?”

Cô đành hàm hồ nói, “Làm kinh doanh.”

Lại hỏi tiếp, “Kinh doanh gì?”

Cô nghĩ mãi mới miễn cưỡng nói, “Anh ấy làm đại lý.”

Sau đó cô kể cho Thẩm Trì nghe, khiến anh gật đầu tán thưởng, “Đại lý ư? Cách gọi này hay đấy!”

Nhưng cô nhanh chóng ngăn ngấm, “Cuối cùng em biết tại sao trước đây em không chịu cho anh xuất hiện ở bệnh viện rồi.”

“Em không thấy, tất cả bây giờ giống một sự khởi đầu mới sao?”

“Sự khởi đầu mới mà anh nói chẳng có ích gì với em.”

“Cũng chưa chắc”, anh tốt bụng an ủi cô, “Ngày tháng còn dài mà.”

Đúng vậy! Ngày tháng còn dài...

Ban đầu, cô nghe câu này không cảm thấy có gì lạ, nhưng lập tức phản ứng lại, không kìm nổi bật cười, “Ai muốn sống qua ngày với anh chứ?”

Anh nhìn cô, “Ngoài anh ra, em cảm thấy mình có thể sống qua ngày với ai?”

“Nếu anh không hống hách ngăn chặn, có lẽ em sẽ có thể tìm ngay một người.”

“Vậy tại sao em không thử xem?”, anh nói rất ngắn gọn.

Nhưng đương nhiên cô sẽ không thật sự đi thử rồi. Có lẽ lúc này cô thực sự có thể tìm được người đàn ông thích hợp hơn, nhưng ai bảo đảm sau đó liệu có xảy ra chuyện đột nhiên biến mất không?

Vì với những gì cô hiểu về anh, cô hoàn toàn tin anh có thể làm những chuyện như vậy.

Chỉ là cô không ngờ, cái gọi là sống qua ngày, giờ lại thành trạng thái như vậy.

Có lúc Thẩm Trì nổi hứng còn kéo cô đi siêu thị mua thức ăn.

Những chuyện cực kỳ bình thường này, dù thế nào cũng thấy anh vô cùng vụng về. Thế nên ban đầu cô cảm thấy rất lạ, gần như hoài nghi, có phải lần trước anh đã thiêu hỏng bộ não mình không? Nếu không tại sao từ đêm đó, hành động của anh lại ngày càng cổ quái, ngày càng khó hiểu vậy?

Nhưng anh chỉ nháy mắt với cô, “Là em nói thích sống cuộc sống như vậy mà.”

“Thế sao?”, cô rất hoài nghi, “Đừng bắt nạt em không nhớ gì.”

Thẩm Trì còn chẳng buồn nói chuyện, chỉ đưa điện thoại di động của mình cho cô.

Thực ra, có thể thấy, anh hoàn toàn không có thói quen giữ lại tin nhắn, nhưng chỉ có duy nhất hai tin nhắn đó luôn ở trong điện thoại di động của anh, thời gian nhận là mấy tháng trước.

Cô đọc tin nhắn dài lê thê đó một lượt, không kìm nổi hít một hơi thật sâu, “... Không ngờ em lại nói giọng điệu văn vẻ thế.”

Anh cầm lại điện thoại di động, bình tĩnh nói, “Thế nên em nên cảm ơn anh đã thực hiện mong ước của em.”

“Cảm ơn cái gì?”, cô cố tình phản đối, “Cảm ơn anh giống như một người chồng bình thường trong vô số người chồng bình thường trên thế gian này, cùng vợ con ra ngoài mua thức ăn sao? Phiên anh quay lại đằng kia nhìn xem... còn đằng kia nữa... Đây là chuyện nhỏ cực kỳ bình thường, có gì đáng phải cảm kích chứ?”

Cô nói một tràng, cuối cùng cũng dừng lại thì mới phát hiện biểu hiện của Thẩm Trì có vẻ kỳ quặc. Anh không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô.

“Làm gì thế?”, cô bị ánh mắt chăm chú của anh khiến cho cảm thấy có chút có lỗi.

“Không có gì”, anh quay đầu đi, cúi xuống bỏ rau xanh vào xe đẩy hàng, cười mà như không ra hiệu cho cô tiếp tục đi tiếp, “Lại đằng kia xem xem.”

Cuối cùng họ đã mua rất nhiều đồ ăn về nhà, đủ cho hai người ăn trong mấy ngày liền.

Khi cất vào tủ lạnh, Thừa Ảnh bất giác nhíu mày hỏi, “Anh định ăn cơm trường kỳ ở chỗ em sao?”

“Chồng ăn cơm vợ nấu, có cần nói khó nghe thế không?”, anh dùng lời nói của cô trong siêu thị để đáp trả cô.

Lúc này cô mới hiểu, tại sao biểu hiện của anh lúc đó lại kỳ quặc như thế. Nhưng cô thật sự không để ý, thậm chí nói xong câu đó mà vẫn không hề nhận ra có vấn đề.

Cô không khỏi có chút lúng túng, không nói gì, xếp thịt sống và thức ăn vào từng ngăn riêng, rồi yên lặng đi vào bếp rửa rau.

Thời tiết tháng Ba tháng Tư đã ấm dần, ở nhà, cô chỉ mặc chiếc áo len mỏng, nước chảy ra khe ngón tay mang đến cảm giác ấm áp dễ chịu.

Cô vừa rửa rau vừa mải suy tư chuyện vừa rồi, thậm chí hoàn toàn không chú ý Thẩm Trì đã bước vào từ lúc nào.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng động quay lại thì mũi đã suýt chạm vào vai anh.

Cô giật nảy cả mình, cả người bất giác lùi lại phía sau, may mà Thẩm Trì phản ứng nhanh đã kịp thời đưa tay ra đỡ cô.

Thực ra, sau lưng cô là bồn rửa bát, vòi vẫn mở, tiếng nước chảy ào ào. Cô cảm thấy thất lưng mình hơi lạnh lạnh, dường như bị ướt, lại dường như vì tay anh đang ở đó nên mới tạo ra cảm giác đó.

Hơn nữa, cảm giác lạnh lẽo nhanh chóng lan tỏa, đi vào huyết quản và kinh mạch, nhanh chóng lan khắp cơ thể, đem đến hậu quả trực tiếp nhất là khiến đầu ngón tay cô hơi run run.

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng bàn tay chạm vào trước ngực anh thì dường như mất hết sức lực, rõ ràng là chống lại, cuối cùng phản ứng lại như vuốt ve trên chọc.

Sự mất tự chủ đột ngột này khiến Thừa Ảnh cảm thấy ảo não, cô cắn môi, ngần ngại lên tiếng, “Anh muốn làm gì?”

Anh cúi đầu, dùng một nụ hôn trầm mặc mà miên man để trả lời cô.

Cô nửa tựa vào bồn rửa bát, xem ra đang ở thế bị động, dưới sự xoay vần của anh, đôi môi hơi hé của cô dần trở nên nóng hổi mềm mại. Trong đầu cô dường như đang có ngọn lửa nhỏ bùng lên trong nháy mắt.

Đây là nụ hôn đầu tiên của họ từ sau đêm hôm đó, nhưng có vẻ vô cùng hòa hợp, đến cả nhịp thở cũng thống nhất.

Thẩm Trì vừa hôn sâu vừa để bàn tay lượn vòng sau lưng cô, dường như đang trêu đùa những sợi dây thần kinh nhạy cảm của cô. Cuối cùng, ngón tay anh thuận theo đường cong hoàn mỹ đi đến khuôn mặt cô, nhân lúc cô đang thở hổn hển liền đỡ lấy khuôn mặt cô, khẽ nói, “Anh rất nhớ em.”

“Bùm” một tiếng, theo sau câu nói đầy tình tứ mà ấm áp này, ngọn lửa trong đầu Thừa Ảnh nổ bùng lên, thậm chí cô chẳng kịp suy nghĩ thì đã cảm thấy toàn thân nóng bừng, má cũng nóng bừng, nhưng vẫn khẽ nói, “Không thể ở đây được.”

Nhưng Thẩm Trì đã cúi xuống, khẽ cắn vào vành tai của cô.

Thậm chí, cô không biết, đó vốn là vị trí nhạy cảm của mình. Mỗi cử chỉ không biết tốt xấu của anh đều khiến hơi thở của cô loạn nhịp, chỉ có thể hổn hển né sang bên để tránh.

Anh nhanh chóng đưa tay đỡ sau gáy cô, kề sát bên tai khẽ cười, dịu dàng bình luận, “Em vẫn giống hệt như trước kia...”

“... Lưu manh!”, cô cắn môi, cố gắng kiềm chế tiếng rên rỉ.

Ánh mắt anh dần sâu, dưới ánh đèn phòng bếp dường như trở nên tối đen, có thể thống trị và đảo lộn lý trí của cô bất cứ lúc nào. Đêm tối ấm áp như vậy, cô chỉ mặc chiếc váy len mỏng ngang đùi, còn tay anh đã nhanh chóng mạnh bạo vén nó lên cao, thăm dò con đường tư mật phía trong.

Cô gần như không kiềm chế nổi, khẽ rên rỉ, lập tức bị anh lấy môi bịt chặt, nuốt trọn mọi âm thanh. Ngón tay của anh đang trêu đùa vành tai nhạy cảm nhất của cô, khiến cô run lên từng đợt... cuối cùng, đôi chân cô mềm nhũn dưới sự giày vò và kích thích trong tình trạng thiếu ôxi cực độ, chỉ có thể dùng hai tay bám lấy anh như kẻ chết đuối nước vớ được khúc gỗ nổi duy nhất để cứu sống mình.

Trước khi mất đi hoàn toàn lý trí, cô đã được anh bế bổng lên, bị ép gối cao hai chân vòng lấy thắt lưng anh.

Tốc độ của anh rất nhanh, thậm chí còn có phần dã man, như người khát nước lâu ngày cuối cùng cũng tìm được nguồn nước, như người xa cách lâu ngày cuối cùng được gặp lại, không gì có thể ngăn cản anh chiếm đoạt cô.

Đôi tay mạnh mẽ giữ chặt, khuôn mặt anh vùi sâu vào cổ cô, không thể nhận ra nét mặt, chỉ là mỗi lần kích thích đều mang lại cảm giác quen thuộc, vừa sâu vừa mạnh, tấn công vào cực điểm trong cô...

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Thừa Ảnh cảm thấy toàn thân mỏi nhừ. Khi xuống giường, cô suýt vấp phải quần áo vứt la liệt dưới sàn nhà. Sự điên cuồng đêm qua khiến trí nhớ của cô trở về con số không, thậm chí cô còn không nhớ nổi rốt cuộc họ đã làm bao nhiêu lần, làm bao lâu, chỉ biết, cuối cùng mệt quá, cô chẳng còn đủ sức gối tay lên, cứ thế tựa vào lòng Thẩm Trì, để anh bưng cốc nước ấm cho uống, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Sau khi thức dậy, cô vào nhà tắm vệ sinh, khi ra mới phát hiện Thẩm Trì cũng đã thức dậy.

“Em sắp muộn rồi”, cô vừa nói vừa mặc áo khoác, cố gắng cúi xuống, tránh nhìn nét mặt của anh.

“Anh đưa em đi”, khi anh xuống giường, lộ ra tấm lưng trần, trên đó có mấy vết hằn đỏ ngang dọc, rõ ràng là kiệt tác của cô đêm qua.

Cô khẽ hắng giọng, không tự nhiên lắm, quay sang chỗ khác, “Em đợi anh ở bên ngoài.”

“Ừ”, anh cười mà như không, nhìn cô rồi mới bước vào nhà tắm.

Đúng là dẫn sói vào nhà.

Trong một thời gian dài sau đó, Thừa Ảnh không tìm được nghĩ như vậy.

Từ sau hôm đó, Thẩm Trì thuận theo tự nhiên bắt đầu tùy ý ra vào căn hộ chung cư của cô. Thời gian của anh rất thất thường, có lúc sẽ về trước bữa tối, có lúc đến tận canh ba nửa đêm mới lặng lẽ lên giường, sau đó, dù cô ngủ rồi hay chưa thì anh cũng có đủ mọi cách khiến cô tỉnh giấc, sau đó giày vò cô một trận.

Cuối cùng Thẩm Lăng không chịu nổi nữa, nói với cô, “Chị dâu, khi nào chị mới chuyển về nhà vậy? Giờ cả tháng em cũng không thấy mặt anh cả nữa. Hình như anh ấy đã quên mất ở đây mới là nhà thật sự của anh ấy.”

“Tốt nhất em nên trực tiếp nói điều này với anh ấy”, Thừa Ảnh cũng không biết nói gì, chỉ nhân cơ hội đề nghị.

Thẩm Lăng xị mặt, “Em nào dám. Bây giờ một mình em sống trong căn nhà lớn như thế, em thường thấy rất sợ hãi.”

“Không phải ở nhà còn có bác giúp việc sao?”

“Trời ơi, như vậy không tính”, Thẩm Lăng bắt đầu nũng nịu “Chị dâu, em muốn chị về với em, được không?”

Thế là Thừa Ảnh chọn thời điểm mà mình cho rằng thích hợp, phản ánh với Thẩm Trì, “Anh bỏ biệt thự không ở, bỏ em gái không lo, ngày nào cũng chạy đến chỗ em thì coi là thế nào? Thẩm Lăng đã oán thán với em rất nhiều lần rồi. Anh có nên nghĩ đến chuyện về nhà không?”

Thẩm Trì vừa tắm xong, vắt chiếc khăn tắm vừa dùng để lau tóc sang một bên, khẽ nói, “Vậy em về cùng anh.”

“Không muốn.”

“Tại sao?”, anh lim dim mắt.

“Em cảm thấy giờ thế này rất tốt”, cô tựa vào đầu giường, vô thức nắm chặt chăn, cảnh giác nhìn anh, “Anh đừng cố ý tỏ vẻ nguy hiểm để dọa em. Hôm nay em rất mệt, không muốn làm gì cả.”

Anh cười, bước đến, “Em nghĩ anh muốn làm gì với em?”

Rõ ràng biết còn cố ý hỏi, cô không kìm được trừng mắt nhìn anh, quay người nằm xuống, không nói gì.

Anh cũng nhanh chóng nằm xuống, tay tự nhiên vòng lên eo cô, ôm cô gọn vào lòng. Cô hơi vùng vằng, kết quả nghe anh lười biếng uy hiếp, “Yên nào. Trừ khi em không muốn ngủ nữa.”

Chỉ một câu nói như vậy, quả nhiên khiến cô ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Gió ẩm mùa xuân xuyên từ ngoài cửa sổ thổi vào, giống như một bàn tay dịu dàng lặng lẽ xuyên qua tấm màn đêm.

Hôm nay, cô thật sự rất mệt, vì gần đây đã quay lại bàn phẫu thuật, công việc bận rộn hơn rất nhiều. Chỉ cần anh không cố ý làm ồn, cô có thể ngủ thiếp đi rất nhanh. Mà dạo này, dường như số lần nằm mơ thấy ác mộng cũng ít, thường ngủ ngon lành trong lòng anh từ tối đến sáng.

Nhưng cô chưa nói chuyện này cho anh biết, để tránh anh cho rằng đó là nhờ công lao của mình, sau đó càng đường hoàng làm ông hoàng phòng ngủ.

Đang mơ mơ màng màng, bỗng cô nghe giọng nói sau lưng vang lại, “Giờ anh có chút hối hận, tại sao hồi đầu không mua cho em căn hộ lớn hơn một chút...”

“Căn hộ bây giờ còn chưa đủ sao?”, cô mơ hồ đáp lại.

“Về nhà với anh được không?”

“... Không được.”

“Rốt cuộc em định ở đây đến bao giờ?”

Hết câu này đến câu khác, cô chưa bao giờ phát hiện ra anh lại có nhiều câu hỏi đến vậy.

“Không biết”, cô ngái ngủ dụi dụi trong lòng anh, buột miệng nói, “Có lẽ... đợi đến khi em hồi phục trí nhớ.”

Cuối cùng, phía sau im lặng một lát.

Khi cô tưởng có thể đi ngủ thì mới nghe Thẩm Trì nói, “Thực ra điều này không quan trọng.”

“Gì cơ?”

“Em có thể hồi phục trí nhớ hay không, không quan trọng với anh.”

Lần này, cuối cùng cô đã tỉnh ngủ một chút, không kìm được quay lại, mặt đối mặt nhìn anh, có chút nghi hoặc, “Tại sao?”

Hai người gần nhau như vậy, trong màn đêm, cô nhìn vào mắt anh, còn anh cũng ngắm cô kỹ càng.

“Tại sao?”, rất lâu không thấy hồi đáp, cô không kìm được lại hỏi lại lần nữa.

Anh mỉm cười, lại như không, đôi môi ấm áp đặt lên giữa hai hàng lông mày của cô, hôn một cái mới nói, “Với anh mà nói, dù là em trước đây hay bây giờ đều giống nhau. Điều quan trọng nhất là...”

“Là gì?”, cô nhắm mắt rồi lại mở mắt ra, ánh mắt sáng lên trong bóng tối.

“Là anh không mất em”, anh không hề có thói quen nói những lời này, nhưng lần này, giọng anh dịu dàng vô hạn. Cô bỗng thấy trái tim rung động, dường như mọi cảm xúc khó hiểu bỗng tan biến trong nháy mắt.

Cô đưa tay ra ôm lấy eo anh, chủ động hướng tới hôn anh, mỉm cười nói, “Thực ra em cũng có một câu muốn nói.”

“Gì vậy?”, trong màn đêm, giọng anh như dòng suối chảy róc rách.

“Em rất mừng vì anh tìm lại được em.”

Có thể anh nói đúng, dù là cô trước đây, hay cô bây giờ, thực ra đều như vậy.

Chỉ vì, dù trước đây hay bây giờ, dù số phận cho cô cơ hội sống lại thế nào, thì sự lựa chọn của cô vẫn không hề thay đổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thang-ngay-ta-da-qua>